

CHLOE LIESE

Aşkta Ağzı Yanan

**Kalp bir kez kırıldığında sonsuza dek aşka küser mi
yoksa ikinci bir şans tüm yaraları sarar mı?**

Juliet Wilmot bir zamanlar aşka tüm kalbiyle inanıyordu
ancak kalbi parçalanmıştı. Edildikten sonra aşk defterini
bir daha açmamak üzere kapamıştı. Artık duygulardan
uzak, güvenli bir hayat yaşamaya kararlıydı. Ta ki gizemli
ve utangaç Will Orsino'yla yolları kesişene kadar.

Will için aşk uzak bir ihtimaldi ama aile işini
sürdürebilmesi için bir evliliğe ihtiyacı vardı. Kalbini
korumaya çalışırken Juliet'le yapacakları bir anlaşma,
işleri kolaylaştıracak gibi görünüyordu.

Shakespeare'in *On İkinci Gece*'sinin bu yeniden
uyarlamasında, bir zamanlar aşktan ağzı yanan iki
kalp, romantizm alıştırmaları yaparken kendi mükemmel
sonlarını yazıyor.

"Chloe Liese'in o içten, dürüst ve ateşli hikâyeleri beni aşk
romanlarına âşık eden türden! Eserleri nefes kesici ve ondan
sürekli daha fazlasını bekliyorum!"

—Ali Hazelwood, #1 *New York Times* çoksatın *Aşk Hipotezi*
kitabının yazarı

Serinin diğer kitaplarını
hâlâ okumadınız mı?

🎵 artemisyayınları ✂ artemiskitap 📖 artemisyayınları

YAYIN NO 2634

AŞKTAN AĞZI YANAN

CHLOE LIESE

Orijinal Adı Once Smitten Twice Shy

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Yelda Rasentfos

Editör: Doğa Özfirat

Son Okuma: Zikriye Eliter

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1 Basım: Temmuz 2025

ISBN: 978-625-5882-13-4

Sertifika No: 43949

Aşkdan Ağzı Yanan

© 2024, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Once Smitten Twice Shy

© 2025, Chloe Liese

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc. ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekânî araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevî ve malî hakları saklıdır.

ARTEMIS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CHLOE LIESE

Aşkta

Ağız Yanan

Düzenleme

Ny.özlem

İngilizceden Çeviren★Yelda Rasenfos

ARTEMİS YAYINLARI

*Şefkatli kalpler,
hassas ruhlar, umutsuz romantikler için...
Umarım hiç değişmezsiniz
ve
değişmek zorundaymışsınız gibi hissettirmeyen
bir aşkı hak ettiğinizi
hiç unutmazsınız.*

Aranan aşk iyidir, ancak aranmadan verilen aşk daha iyidir.

— *On İkinci Gece*, WILLIAM SHAKESPEARE

Sevgili okuyucu,

Bu kitapta, aşk hikâyelerinde daha belirgin olarak görülmeyi hak ettiğine inandığım insani gerçekliklere sahip karakterler yer alıyor. Çoğunlukla görünmez kronik rahatsızlıkları olan nöro-çeşitliliğe sahip bir kişi olarak iyi hissettiren aşk romanları yazmak en büyük tutkum. Kitaplarımın, kalpten istediğimiz takdirde her birimizin sonsuza dek mutlu olmayı hak ettiğimizi ve bunu becerebileceğimizi gösterebilmesini amaçlıyorum.

Bu hikâyede, özellikle nöro-çeşitliliğe sahip olmanın (otizm) ve kronik bir rahatsızlıkla yaşamamanın (karışık bağ dokusu ve çölyak hastalığı) gerçekliklerini konu aldım. Bir rahatsızlık veya teşhiste kimsenin deneyimi aynı olmayacaktır ancak hem şahsi deneyimlerim hem de ilk okuyucuların iç görüleri aracılığıyla kimliklerinin detaylarını vurgulayan karakterler yazmaya çalıştım. Bu hikâyenin aynı zamanda geçmişte yaşanan toksik, duygusal olarak taciz edici bir ilişkiye de değindiğini ancak bu ilişkiye tekrar yer verilmediğini ve geçmişteki tacizci partnerin anlatının hiçbir noktasında ortaya çıkmadığını da belirtmeliyim.

Bunlardan herhangi biri sizin için hassas bir konuya bu anlatıda yalnızca sağlıklı, sevgi dolu ilişkilerin savunulduğunu bilmek umarım sizi rahatlatır.

XO,
Chloe

DİNLEME LİSTESİ

- BÖLÜM 1: "Ae Fond Kiss," The Corries
BÖLÜM 2: "mona lisa," mxmtoon
BÖLÜM 3: "Too Sweet," Hozier
BÖLÜM 4: "church st.," Julianna Zachariou
BÖLÜM 5: "Olalla," Blanco White
BÖLÜM 6: "walk but in a garden," LLusion ft. mxmtoon
BÖLÜM 7: "Needle," Born Ruffians
BÖLÜM 8: "Blank Space (Taylor's Version)," Taylor Swift
BÖLÜM 9: "No Plan," Hozier
BÖLÜM 10: "Folding Chair," Regina Spektor
BÖLÜM 11: "Your Touch," The Black Keys
BÖLÜM 12: "Come With Me," Chxrlotte
BÖLÜM 13: "Evergreen," Richy Mitch & The Coal Miners
BÖLÜM 14: "Mend," Sjowgren
BÖLÜM 15: "Further On," Bronze Radio Return
BÖLÜM 16: "Gotta Get To Know Ya," Seratones
BÖLÜM 17: "Heavy Soul," The Black Keys
BÖLÜM 18: "Never Going Back Again," Nataly Dawn,
 Sheriffs of Schroedingham
BÖLÜM 19: "Glass, Concrete & Stone," David Byrne
BÖLÜM 20: "Absolutely Smitten," dodie
BÖLÜM 21: "Strawberry Sunscreen," Lostboycrow
BÖLÜM 22: "Backyard Boy," Claire Rosinkranz

BÖLÜM 23: "Skin and Bones," Cage The Elephant

BÖLÜM 24: "Wildest Dreams (Taylor's Version)," Taylor
Swift

BÖLÜM 25: "I'm Gonna Be (500 Miles)," The Proclaimers

BÖLÜM 26: "Feels Like Me," Gin Wigmore

BÖLÜM 27: "Kiss Her You Fool," Kids That Fly

BÖLÜM 28: "Kiss Me," Kina Grannis

BÖLÜM 29: "Hey Girl," Stephen Sanchez

BÖLÜM 30: "Strawberry Blond," Mitski

BÖLÜM 31: "Annie Laurie," The Corries

BÖLÜM 32: "Intertwined," dodie

BÖLÜM 33: "Make This Leap," The Hunts

BÖLÜM 34: "Dog," Nataly Dawn

BÖLÜM 35: "I Got You Babe," Boom Forest

BÖLÜM 36: "Love Story," Acoustic Guitar Revival

BÖLÜM 37: "All I Want Is You," Barry Louis Polisar

BÖLÜM 38: "Will Ye Go Lassie Go," The Corries

Juliet*

Aralık

Kollarım havada, elimde viski bardağıyla dönerken pub bir kaleydoskoptan bakıyormuşum gibi bulanık gözüküyordu. Sıcak altın rengi ışık, kalabalığın terden ıslanmış teninden yansıyor. Vitray aplikler odayı puslu bir gökkuşağı parıltısıyla yıkıyordu. Sahnedeki grubun *cover*ladığı parça vücudumda yankılanırken baş solistin parlak kırmızı gitarı ve davulcunun çınlayan zili ışıkların altında bir parlayıp bir sönüyordu.

Dans eden, kafa sallayan bir kalabalığın arasına sıkışıp kalmayı planlamamıştım. Yalnızca bir içki içmek için uğrayıp hiç oyalanmadan yaşadığım yerdeki altüst olan hayatımdan kaçma hevesiyle geçen hafta Atlantik'i geçtiğimden beri saklandığım İskoç kulübesine geri dönecektim. Bu, sonunda duşa girmemin, pijama dışında bir şey giymemin ve evden çıkmamın ödülü olacaktı.

Ama kapısını açtığım anda sevimli, şirin pub beni içine çekmişti ve biraz oyalanıp ortamın tadını çıkartabileceğimi düşündüm.

Sonra, ilk viskimi kafama diktikten sonra barmen, konuşmadan yeni bir kadehi önüme koymuştu. O sırada grup, Proclaimers'ın ikonik "I'm Gonna Be (500 Miles)" parçasını çalmaya başlamıştı.

Evrenden bir işaret gibiydi. *Stay, just a little longer.**

Hâlâ aynı parça çalıyordu, küçük kalabalığın neşesi bulaşıcıydı, sanki pubdaki her şeyin rengi ve canlılığı artmıştı. Yüksek sesli, hareketli müzik kalp kırıklığımı düşüncelerimin kıyısına itiyor gibiydi. Üç buçuk muhteşem dakika boyunca dans edip şarkı söyledim. Her şey cehenneme döndüğünden beri ilk kez kız kardeşlerimin, arkadaşlarımin, annemle babamın iyi olacağıma, evlenmeyi planladığım adamın manipülatif bir tacizci olduğunu fark etmenin acısının bir gün geçeceğine dair söylediklerine gerçekten inandım.

Ama sonra şarkı bittiğinde neşem de müziğin ortamdan silindiği kadar hızla kayboldu, ardından yeni korkunç bir şarkı aldı.

Bir aşk şarkısı.

Homurdanarak viskimin kalanını kafama diktim. Herkes dans edecek birilerini bulmaya başlamıştı. Kollar bellere sarıldı, omuzlara kondu. Yumuşak kahkahalar, uzun uzun öpücükler... Dönüp kalabalığın içinde bir çatlak, içinden geçip kaçabileceğim bir yol bulmaya çalıştım ama buraya hapsolmuştum. Bu an daha fazla kötüleşebilir miydi?

Sözlerini duymamak için çabalamama rağmen yeni şarkının sözleri beynime işliyordu. Veee işte yanıtlım: Daha fazla kötüleşebilirdi çünkü bu yalnızca bir aşk şarkısı değildi. *Hüzünlü* bir şarkıydı.

"Kahretsin," diye söylendim etrafımdaki çiftlerin arasından kaçmak için şansımı denemeye kararlı bir şekilde diğer tarafa dönerken.

* *Ing.* Biraz daha kal. -ed.n.

“Uff.” Çok sert bir göğse çarpınca yalnızca çarpıştığımız için değil, avuçlarımın altında hissettiğim yumuşak pamuklu ekose kumaş ve hafif bitkisel bir sabunun temiz kokusuyla irkildim.

Kafamı yavaşça yukarı, yukarı, daha da yukarı kaldırdım... Ağzım açık kalmıştı.

Karşımda *çok* uzun, *çok* çarpıcı bir adam duruyordu. Hayretle ona bakıyordum.

Adam da üzerinde gümüş parıltılar olan adaçayı renkli kedi gibi iri gözleriyle bana bakıyordu. Uzun, düz bir burun, çıkık elmacık kemikleri. Gerisi bir gizemdi, gür bir sakalla omuzlarına yumuşak dalgalar hâlinde dökülen saçların altına saklanmıştı.

Karşımdaki açık gömlek yakasından görünen boynunun soluk, çilli teni; üzerine sinmiş temiz, bitkisel koku nedeniyle dikkati dağılan beynim, sonunda en önemli ayrıntıda karar kılınmıştı: saçlarında. Muhteşem saçlarında. Gölgede kalan yerleri bakır rengiydi, pub ışıklarının vurduğu yerleriyse parlak bronz rengiydi.

Ellerimi, avuçlarımda tırnak izlerim çıkacak kadar sıkı bir yumruk yaptım. Tarihten çıkarılıp getirilmiş ve modern giysiler giydirilmiş İskoç aşk romanlarındaki kahramanlar gibi görünüyordu.

İskoç aşk romanlarındaki romantizm benim zayıf noktamdı.

Kızıl saçlılar da.

Son derece net, sessiz bir hareketle yavaşça elini uzattı. Davetkâr sesini kafamın içinde duyduğuma yemin edebilirdim. *Benimle dans eder misin?*

Kalbim göğsümde hızla atıyor, heyecan içimde dolaşıyordu. Bir aşk romanı bağımlısı, deneyimli bir çöpçatan, eski bir flörtöz olarak bu tür durumlara alışkındım. Ama eski sevgilimin gerçek kişiliğini görmek yerine onu romantik pembe merceklerle kafamda yarattığımı fark edip ondan ayrıldığımdan beri bu konudaki güvenimi kaybetmiştim. Kendimden şüphe ediyordum.

Kalbim gümbür gümbür atarken şaşkın bir şekilde ona doğru bir adım attım. Ama elini tutmak yerine eline viski bardağını koydum. Belki onu sınıyordum. Belki de kendimi sınıyordum.

Bardağı alırken dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Yoksa bu bir gülümseme miydi? Uzun kollarından birini bir çiftin yanından uzatarak bardağı rahatça bara bıraktı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi elini tekrar uzatarak bana biraz daha yaklaştı.

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Plan bu değildi, diye fısıldadı gergin bir ses kafamın içinde. Plan küçük adımlarla ilerlemektir. Plan kulübede saklanmayı, kura-biye tıkmayı ve Fleabag'i yeniden izlemeyi bırakmaktır. Plan dışarı çıkmak, birkaç içki içip sonra bir olay olmadan eve dönmektir.

Kalbimi uçuran yakışıklı bir yabancıyla dans etmek kesinlikle “olay” kategorisine giriyordu.

Ayaklarıma uzaklaşmalarını, vücuduma geri çekilmesini söyledim. Ama bir santim bile kıpırdamadım. Yalnızca ona, benimkilere bakan o iri grimsi yeşil renkli gözlerine bakıyordum. Tanrım, çok güzeldi, gözlerinin kenarlarında hayatını açık havada geçiriyormuş ve güneş yüzünden sürekli gözlerini kısıyormuş gibi belli belirsiz kırışıklıklar vardı.

“Benimle...” Sesi beni dalgın düşüncelerimden çıkardı. Beni şaşırtan kalın, güçlü ses tonu; kirpiklerimi kırıştırarak hafifçe sendelememe neden oldu. Boğazını temizledi. “Benimle... Dans eder misin?”

Sözlerini algılayarak ünlü harfleri benim gibi seslendirdiğini fark ettim. “Bir dakika.” Başımı eğdim. “Sen Amerikalı mısın?”

Başıyla onayladı.

İskoç fantezim suya düşmüştü. Dürüst olmak gerekirse çok da iyi olmuştu.

Kaşlarını çatarak ifademi inceledi. “Bir... Sorun mu var?”

“Kızıl saçlarına,” elimle uzun kollarıyla bacaklarını, soluk kot pantolonunu, dirseklerine kadar kıvırdığı koyu yeşil ekose pamuklu gömleğini dolduran etkileyici vücudunu işaret ettim, “vücuduna bakınca buralı olma olasılığın yüksekti. Yani, şey... İskoç olman.”

“Ha.” Boğazını temizleyip yere baktı. “Hayır, yalnızca seyahat ediyorum.”

“Ben de.”

İçimde bir rahatlama hissettim. İkimiz de yalnızca tesadüf eseri, geçici olarak buradaydık. Bir daha asla görmeyeceğim yakışıklı bir yabancıyla dans etmenin ne gibi bir sakıncası olabilir ki? Kendime, bunun “olay” kategorisine girmeyeceğini söyledim.

“Peki, teklifin hâlâ geçerliyse,” dedim, her şey altüst olduğundan beri haftalardır yaptığımdan daha fazla gülümseyerek. “Dans etmeyi çok isterim.”

Yanıt olarak bir şey söylemedi ama eli benimkini kavrayıp beni kendine çekerken dokunuşu sıcak ve kararlıydı. Bedenlerimiz temas ettiğinde vücuduma bir sıcaklık bastı, üzüntümün son bir ayda sönükleştirdiği ve donuklaştırdığı her şey titreyerek yeniden uyandı.

Göğüslerimiz, bacaklarımız birbirine değiyordu. Nazikçe belimden tutup beni kendine çekti. Elim yapılı omzuna yerleştirdim.

Bakışları beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümde, saçımda, gözlerimde, dudaklarımda geziniyordu.

Bir sıcaklık yanaklarımda kızarmasına neden olmuştu.

Sakinleşmek için hafif bir nefes verdim. Bunu romantikleştirmeye gerek yoktu. Hatta kesinlikle *romantikleştirmemek* gerekiyordu çünkü başımı belaya sokan şey tam da buydu: Aşk ro-

manlarını seven, salakça iyimser, aptalca umutlu kalbimin inatla her şeyi *olduğu* gibi değil de görmek *istediğim* gibi görmesi. Bu, eski sevgilim konusunda bana çok pahalıya mal olan bir hataydı. Tekrarlamayacağım bir hataydı.

Bu beni eriten balonu patlatmam, ânın büyüsunü bozmam gerekiyordu.

“Ee?” Boğazımı temizledim.

Dikkatle dudaklarıma baktı. Sonra usulca, “Ee?” dedi.

Gözlerimi kısarak ona şakacı bir ifadeyle baktım. “Söylediklerimi tekrarlamak yerine bana yardım etmen gerekiyordu.”

Hâlâ dudaklarıma bakıyordu. Vücudumu bir sıcaklık dalgası daha kapladı.

“Pek konuşkan biri değilim,” diye itiraf etti. Bizi ustaca döndürerek beni, dengelerini bozmak pahasına tutkuyla öpüşmeye kaptırarak dans eden bir çiftin yolundan güvenle çekti.

Tekrar bana baktı; bakışları önce dudaklarıma, sonra gözlerime kaydı. Bana sonunda vücudumdaki bütün tüylerin ürperdiğini hissedeceğim kadar uzun süre baktı.

“Bana bakıyorsun,” dedim fısıldayarak.

Duyulabilir bir şekilde yutkunarak gözlerimin içine baktı. “Özür dilerim. Bunu yapmamak... Zor.”

Daha fazla kızardım ve güneşe dönen bir çiçek gibi ona doğru eğilirken daha fazla gülümsedim. Onu, hafif ve temiz kokusunu; ateşin dans eden alevleri gibi çarpıcı tarçın ve pas rengi saçlarının kızıl kahve tonlarını içime çektim.

“O zaman ben de sana bakarım,” dedim ona. “Böylece ödeşmiş oluruz.”

Yumuşak bir kahkaha attı. Nefesinden, benimki gibi dumanlı bir viski kokusu alabiliyordum. Bu anlamda aynı olmamız— Şimdilik yalnız olan, buraya gelebilmek için birkaç ka-

deh viskiden destek alan iki kişi olmamız beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı.

“Sen kimsin?” diye sordu meraka benzeyen bir tonlamayla. Beni kendine çekerken parmak uçları belimde daireler çiziyordu.

Ona, bu yakışıklı yabancıya bakarken içimden heyecan dolu bir cesaret gelmişti. Arzu, damarlarımda sıcak ve hüzünlü bir şekilde akıyordu. Bu gece yalan bir hayatı yaşamamanın ne kadar özgürleştirici olabileceğini düşündüm. Kalbi kırık Juliet değil de başka biri olmanın, eski ben değil de yeni, daha iyi biri olmanın. Sorunlar ya da sonuçlar hakkında endişelenmeden bakışlarının, dokunuşunun, ilgisinin enfes zevkine dalarak bir gece geçirmek, yaşadıklarımı unutabileceğim bir gece geçirmek çok mu kötü olurdu?

“Viola,” dedim ona.

Yalan değildi. Gerçekten *tam* adım, Viola Juliet Wilmot’tu. Bu ismi babaannem Viola Wilmot’tan almıştım, bu kadar güçlü bir karakteri olan bu kadınla aynı ismi taşıma fikri küçükken oldukça gülünç gelirdi. Öldüğünde o kadar uzun zamandır Juliet ya da Jules olmuşum ki doğru gelen tek isim oydu.

Ama bu gece, adaşıma seslenip içimdeki ateşi harlıyor, ayrıldığımdan beri sonsuza dek kaybetmiş olmaktan korktuğum cesareti ortaya çıkarıyordum.

İsmimi tekrarlayarak beni inceledi. “Viola?”

“Aynen,” dedim ona ve kendime. Bu gece Viola’ydım. Cesur ve gözü pektim.

Bana bakarken ateş gibi saçlarının bir tutamı alnından aşağı, gözlerine düştü. Beni inceleyen gözleri meraklı ve nazikti. Ondan önce uzanıp saçını yüzünden geriye atmak çok normal gelmişti. Parmak uçlarım sıcak tenini; harika, ipeksi saçlarını hissedince uğuldadı. Dokunuşum ona da benim kadar iyi gelmiş gibi gözlerini kapadı.

“Peki *sen* kimsin?” diye sordum usulca.

“Will,” dedi nefes vererek, saçını kulağının arkasına sıkıştırırken kulağında tıkaç olduğunu fark ettim. Parlak pembe olması beni aşırı derecede mutlu etmişti.

“Will,” diye tekrarladım. Yüzüne bakarken ismini söylediğimde gülümsediğimi fark ettim. Bu isim ona uyuyordu.

Dokunuşum saçlarında oyalanırken, kulağının etrafında dolaşırken gözleri açıldı. Yanakları kulak tıkaçlarıyla aynı rengi almıştı.

“Seni rahatsız mı ediyor?” diye sordum kulağının dış kısmına dokunarak. “Buradaki gürültü?”

Bana sonsuza kadar bakmış gibi geldi. Yutkunurken boğazı hareket etti. Dansımız çok hafif bir sallanmaya dönüşmüştü. “Evet,” dedi sonunda.

“Anlıyorum,” dedim gülümseyerek. “Kız kardeşimin de ses konusunda benzer bir hassasiyeti var; aslında onun için sorun gürültüden çok sesin karmaşıklığı, ama...”

Ona bakarken sözlerim yarım kaldı.

Az kalsın, *Daha sessiz bir yere gitmek ister misin?* diye soracaktım. Ama sonra dudaklarımı dişlerimin arasına kısıtararak sözcükleri yuttum. Çünkü kendime izin verdiğim tek şey bu kardı. Bir dans, sonra bitecekti.

“Kız kardeşin mi var?” diye sorarak beni düşüncelerimden çıkardı.

Gülümsedim. “Aslında iki tane. Erkek kardeşim yok. Peki ya senin?”

“Benim de erkek kardeşim yok,” dedi. “Ve dört kız kardeşim var.”

Gülümsemem genişlemişti. “Dört tane, vay canına! Hımm. Kesinlikle görebiliyorum. Güçlü bir ‘çok kız kardeşli abi’ enerjin var.”

Dans etmek için elini uzattığında ve bunun yerine ona bir viski bardağı verdiğimde olduğu gibi Will'in dudağının kenarı yine kıvrıldı. “Çok kız kardeşli abi enerjisi mi?” diye tekrarladı o kalın, alçak homurtuyla. “Bu ne anlama geliyor?”

Dudağımı ısırdım. Yanaklarım kızarmıştı. Yeni tanışmışken ve bütün o etkileyici, göz korkutucu fiziğine rağmen onda yalnızca rahatlatıcı bir şefkat görürken ne demek istediğimi açıklamam olanaksızdı. Etrafı kadınlarla çevrili olarak büyümüş, onları anlamayı ve güvende hissettirmeyi öğrenmiş bir erkek gibi *göründüğünü*.

Bunu ona söyleyemezdim. Dans ettiğiniz çekici yabancıya böyle bir şey söylenmezdi.

“Söylediğimi unut.” Kendime gelerek yüzümü buruşturdum, burnumu kırıştırdım. “Viski içince fazla konuşuyorum!”

“Ben...” Belimi daha sıkı kavradı. “Çok konuşman hoşuma gidiyor.”

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, midemde kelebekler uçuşuyordu. Müzik yumuşamaya, nakarat yavaşlamaya başladığında gözlerimiz kenetlendi. Şarkı yavaşça sona erdi. Evrenden gelen bir işaret olmasa da bu, aramızdakinin bitmesinin gerektiğine dair bir hatırlatmaydı.

“Gitmem lazım,” diye fısıldadım.

Dudaklarımdan çıkan sözcüklerden nefret etmiştim. Doğru olduklarını bildiğim için nefret ediyordum. Başka tatlı bir şey söylemeden kendimi kaptırmadan gitmem gerektiğini bilmekten nefret ediyordum.

Burada daha fazla kalamazdım. Yapması gereken çok fazla şey olmayan, Airbnb kulübesine döndüğümde aynada göreceğim kadın yeniden bir araya getirmesi gereken bir hayatı, iyileş-

tirmesi gereken bir kalbi olan karmakarışık bir Juliet değilmiş gibi davranamazdım.

Will'in belimdeki parmakları gevşedi, sonra hafifçe sırtımdan yukarı doğru hareket etti. Çok nazik, çok tatlıydı. Parmak uçlarıma basarak ona sarılmadan önce son kez tadını çıkarmak için ona sokuldum. Veda sarılması.

“Neden?” diye sordu yanağıma doğru usulca.

Bana sarılınca bir an duraksadım. Bir dakika boyunca orada, kucaklaşmalı uzun bir veda anında kilitlenmiş olarak öylece durduk. “Üzgünüm,” dedim yanağına fısıldayarak.

Topuklarıma basarken gözlerime baktı, belimdeki elleri gevşedi.

*Ae fond kiss and then we sever**, dedi şarkıcı mırıldanır gibi.

Şarkı sözleri aramızdaki havada ağır bir imayla asılı kalırken gözlerimiz kenetlendi.

Ellerimi ensesinde birleştirerek onu daha da yakınımaya çektim. Will'in gözleri benimkilere kilitlenmişti, elleri tekrar belime dolanarak beni sıkıca sardı. Hiç konuşmasak da sanki aynı başladığı gibi ikimiz de ne istediğimizi, sonra ne olacağını, müziğin aramızdaki bu âna ne söylediğini içimizden biliyorduk.

Gözlerine bakarak tekrar parmak uçlarımda yükseldim. Elleri sırtımda yukarı kayarak beni sıkıca sardı. Ellerimi saçlarının ipeksi uçlarından, çenesinin keskin kıvrımından, o gür sakalın altından geçirip yüzünü tuttum. Sakalının kenarından görünen pürüzsüz, çilli bir ten parçası olan yanağına şefkatli bir öpücük kondurdum. “Görüşürüz,” diye fısıldadım.

Hızla döndüm, kalabalığın arasından kendime zorla yol açmaya hazırlandım ama çiftler bana biriyle tanışmanın, birini istemenin, kollarında dans etmenin ve orada kalmayı hayal etme-

* *Ing.* Şefkatli bir öpücük ve sonra ayrılıyoruz. -çn.

nin zamanı olmadığını hatırlatır gibi kenara çekilerek yalnızca benim için yol açtı.

Kalabalığın arasından sıyrıldım, sonra montumu kancadan alarak kapıyı omzumla çarparak açtım. Aralık ayının buz gibi havası saçlarımı geriye savurup kızarmış yüzümü serinletti.

Montumu üzerime geçirirken rüzgârdan titreyerek eklemelerimdeki beni aylardır rahatsız eden zonklamayla yürümeye başladım. Ağrının hafta boyunca daha da şiddetlendiğini fark etmiştim. Kendime bunun kalp kırıklığının acısı olduğunu, vücudumu kânattığını söylemiştim.

Ama şimdi bundan o kadar da emin değildim.

Dar yolda yürüdüm ve gözlerim hayal kurar gibi yıldızlarla dolu karanlık gökyüzüne kaydı. Yakışıklı yabancı Will'le geçirdiğim o birkaç ânı zihnimde yeniden canlandırdım. Ve gülümsedim. Çünkü o anda tepeden tırnağa ağrım olsa da kalbim kırılmış gibi hissetmiyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

Juliet

Temmuz
Yedi ay sonra

Hayatımda hiç bu kadar sıırsıklam olmamıştım. Saçlarım şakaklarıma, yazlık elbisem cildime yapışmış olarak çocukluğumun geçtiğı evin arkasındaki seraya girdim ve yağmur damlalarını sağa sola savuran rüzgârdan korunmak için kapıyı kapadım. Nefes nefese kapıya yaslandığımda beni uzun sera camındaki yansımam karşıladı.

Porselen bir çay tabağı kadar büyümüş mavimsi yeşil gözlerim, ıslak bir samura benzeyen darmadağın ıslak saçlarımla, gözümü kırıştırtarak soluklanmaya çalıştım. Bir dalın sivri ucuna takılan ve kurtarmak için çekiştirirken yırttığım yazlık elbise-min, sol uyluğuma denk gelen kısmında bir delik vardı. Aile evimin arkasındaki küçük koruluktan en yakın sığınağı koşarken nabzım hızla atıyordu. Fiziksel kondisyonum son zamanlarda berbat durumdaydı. Kısacası, bir yaz gecesi sağanağından çok gemi kazasından kurtulmuş gibiydim.

Kendi işime bakıp *New Girl*'ün tekrar yayınları ve bolca viski eşliğinde aile evimde kalmam gerektiğini biliyordum. Ama hayır, *yine* gizlice dışarı çıkan lanet kediyi kovalamaya kalkmasam ve kendimi küçük bir meteorolojik patlamanın içinde bulmasam olmazdı.

Miyav. Şu andaki perişanlığımın tek nedeni olan ailemizin yaşlı kedisi Puck, annemin saksılarının durduğu masanın altından sürünerek çıktı, normalde kabarık ve beyaz olan tüyleri ile aynı renkteki şişe fırçası gibi gür kuyruğu sıırılsıklamdı, üzerinden sular damlıyordu. Paspasa benziyordu.

Alayla gülüp daha fazlası gözüme damlamadan alnımdaki suyu sildim. “Gökyüzü yarılıp tepemize inmeden hemen önce evden kaçmakla bunu hak ettin sen.”

Miyav, diye homurdandı tüylerini yapıştıran suyun bir kısmından kurtulmak için silkelenirken.

“Neyse, en azından sen de güvenli bir yere ulaşmışsın.” Puck bacaklarıma dolanarak yarı ıslak ama artık biraz kabarmış olan tüyleriyle beni gıdıkladı. “Artık buradan gidebilir miyiz?”

Rüzgârın uğultusu yükselirken seradan dışarı bakmak için döndüğümde yağmurun bir duvar gibi aralıksız yağdığını gördüm.

Fırtınanın dinmesini orada beklemek zorundaymışız gibi görünüyorduk.

Artık adrenalinin etkisi azaldığı ve sele kapılıp sürüklenmeyeceğimi bildiğim için karışık bağ dokusu hastalığı sağ olsun, vücudumda ağrılar kendini göstermeye başlamıştı. Ağrı dirseklerim, bileklerim, kalçam, dizlerim ve ayak bileklerimde zonkluyordu. Oturunca geçmezdi ama ayakta durmak da iyi gelmiyordu, bu yüzden inleyerek yere oturdum. Islak bacaklarımin arkası fayansa değince ürperdim. Sera beklenildiği gibi oldukça sıcak olsa da yerdeki fayanslar hâlâ serindi.

Bir toprak çuvalına yaslanıp iç çektim. Kedi arkama yaslanmamı her zamanki gibi kucağıma yerleşme daveti olarak kabul etmişti.

“Puck!” Bir pati yumurtalığımı ezince homurdandım. “Kucağıma iç organlarımı deşmeden oturman çok mu zor?” Göğsümden yukarı sürünürken ön pençesi göğsümü çizdi. Refleks olarak irkildim. “Hepsi senin suçun, huysuz hayvan. Evden kaçıp eğlenceli cumartesi gecesi keyfimi bozmak zorundaydın sanki.”

Kedi göğsüme çöküp nane yeşili gözlerini tembelce kırpıştırırken, *Hangi eğlenceli cumartesi gecesi keyfi*, der gibiydi.

“Dinle beni,” diye mırıldandım ıslak kulaklarının arkasını kaşırken çünkü başımın büyük belası olsa bile bu tüy yumağına deli oluyordum, “*New Girl* dizisinin tekrarları eşliğinde bir viski, güzel zaman geçirmek için müthiş bir etkinlik.”

Miyav, dedi kuyruğunu sallayarak.

“Bunu yüzüme vuracak kadar küstahsın. *Aylık* burç yorumu ile temmuz *ayı* içinde uygun gördüğüm şekilde ve zamanda onun tavsiyesine uyma hakkımı gizli tutuyorum, Puck.”

Kedimle tartışmam çok acıklıydı çünkü aslında yalnızca kendimle tartışıyordum ama o anda sözlü olarak konuşabileceğim başka kimsem yoktu. Annemler emeklilik sonrası maceralarından biri için dünyanın öbür ucuna gitmişti, bu yüzden eve ve kediye bakıcılık yapıyordum. Kardeşim Kate bu hafta iş seyahatindeydi, ikizim Bea da artistik bir ilham dalgasıyla birkaç günden beri stüdyosuna kapanmış durumdaydı. Bütün arkadaşlarım tam zamanlı çalışmakla meşguldü. Partnerleriyle mutlu, bir sürü sorumlulukla dolu olan tırnak içinde YETİŞKİNLERDİ.

Yani yavaş olsa da gitmeye başlayan ama bir yere varıyormuş gibi görünmeyen hayatımla ilgili ne yapacağımı düşünmek için

geriye yalnızca ben ve kedim kalıyorduk. Korkutucu derecede iddialı aylık burç yorumum da şöyleydi:

Mahvolmuş ve perişan hissetmenize neden olan dönemi geride bırakma zamanı geldi. Artık çaresiz ve umutsuz değilsiniz. Şimdi bunu kendinize kanıtlayın. Artık rotanıza güvenerek ufukta ne olduğunu bilmeden yeni sulara açılıyorsunuz. Yolunuzu tekrar bulmak için kendinize güvenin.

Bu kötü bir tavsiye değildi, özellikle de son zamanlarda rö-lantide çalışan bir motora benzeyen hayatım hakkında hissettiklerimi göz önünde bulundurunca. Yalnızca... Korkutucuydu. Eski Juliet'in, kışını harekete geçirmek için astrolojik yönergele-re ihtiyacı yoktu. Ama bu yeni Juliet'in vardı. Ve hayatın tekrar harekete geçtiğini hissetmek için sabırsızlansam da bu yeni Juliet ne olacağından emin olmadığı o ilk adımı atmaktan belli ki hâlâ korkuyordu.

Miyav, dedi Puck alay eder gibi.

Ona gözlerimi kısarak baktım. “*Bana ‘korkak tavuk’ deme cüretini mi gösteriyorsun? Birazcık ıslandığı için masanın altına saklanan sensin!*”

Puck ağzını açtı, yeniden şımarıkça miyavlamaya hazırlanırken beklediğim son şey bunun yerine kalın, gürültülü bir horlama duymaktı.

Kediyle eş zamanlı olarak gözlerimiz büyüdü. Puck'ın hayatta kalma güdüleri akıllıca devreye girip onu, üzerimden atlayarak saklanmak üzere masanın altına gönderirken ben olduğum yerde donup kalmıştım.

Yeni bir güçlü, uzun horlama seranın içindeki sessizliği delerek beni sersemlemiş hâlimden kurtardı. Yavaşça doğruldum, sonra emekleme pozisyonuna geçerek seranın ortasında yer alan uzun masanın kenarından etrafı görebileceğim kadar ilerledim.

Orada kimse yoktu.

Ama seranın diğerk tarafından bir horlama sesi daha geldi. Göremesem bile burada birinin olduğu belliydi ve kendime derin uykuda olduğu için muhtemelen bir tehdit oluşturmadığını söylememe rağmen uyumaya devam edeceğinin ya da uyandığında yanında güvende olacağımın garantisi yoktu. Çok iyi sandığınız insanların bile bir gün elinizde epik bir şekilde patlayabileceğini varsaymak gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim.

Serada etrafıma bakınarak kendimi savunmak için kullanabileceğim türden bir alet aradım. Büyük kürekler ya da tırmıklar burada değildi, onlar yakındaki kulübeye konurdu. Zaten ellerimin ve bileklerimin durumuyla öyle bir şeyi kontrollü olarak gerektiği gibi kullanamazdım. Saksıların durduğu masaya yaslanmış kısa saplı bir kürek gördüm, mükemmeldi. Çok uzun ya da ağır değildi; geniş, sağlam, metal tabanıyla buluşan küçük olsa da güçlü, tahta bir sapı vardı.

Dikkatle çömelip o pozisyonda masaya doğru beceriksizce ilerledim, sonra küreği kaptım. Dizlerim bu pozisyondan nefret ettiği için eğilerek ayakta durmayı ve ortadaki masadaki çeşitli büyüme aşamalarına göre sırayla dizilmiş çiçeklerin arasından bakmaya cesaret edebildim.

Serayı yeni bir horultu doldurdu.

Sessizce tam olarak doğrulup çiçeklerin üzerinden baktım. Hâlâ kimseyi göremediğim için elimde kürekle masa boyunca yürümeye başladım. Kalbim daha da hızlı çarpıyordu.

Nihayet masanın sonuna geldiğimde yeni bir horlama sessizliği bozunca birden durdum.

İlk olarak orada şehirlilerin giydikleri gibi cilalı ve gösterişli değil de çizik ve derisi çatlamış kahverengi bir çift bot gördüm. Sonra diz kısımları sayısız kez giyilip bükülmüş gibi görünen

yıpranmış bir kot pantolonun içinde bileklerini üst üste atmış uzun bacakları. Gözlerim, yıpranmış kot pantolonlu uzun baldırları ve daha uzun, daha kalın bacakları süzdükten sonra bakkışlarım güneşten ağarmış zeytin yeşili bir tişörtle üzerinde kavuşturulmuş kollarda durdu.

Yutkundum.

Bu adamın kol *kasları* vücudu uykuda tamamen gevşemişken bile belirgindi. Kasları bile kaslıydı. Damarlarla ip gibi tendonlar kollarını örgü gibi sarmıştı. Tişörtünün kol kısmından iki iri pazı fırlamıştı. Cildinin her tarafı çillerle kaplıydı.

Yutkunarak küreği daha sıkı kavradım. Çillere deli oluyordum.

Kendime gelmek için başımı iki yana salladım. Baltalı bir katil olabilecek bu davetsiz misafiri erotikleştirecek *değildim*.

Uyuyan bir baltalı katil olsa bile. Yani muhtemelen en başarılılarından değildi. Ama olsun.

Kafamı eğip yüzünü görmeye çalıştım ama başı, çenesi göğsüne yaslanmış gibi eğik duruyordu. Bir zamanlar beyazmış gibi görünen ama solunca yulaf ezmesi rengine dönen beyzbol şapkasının yırtık kenarından ötesini göremiyordum.

Bir kez daha horlarken bacağı seğirdi yani ya çok iyi bir oyuncuydu ya da çok derin uyuyordu.

Güçlü bir gök gürültüsü serayı sarstı ve irkilerek uyanmış gibi fırladı. Demek uyuyordu. Belki yalnızca biraz dinlenmek için buraya sığınan ve yoluna devam etmeden önce fırtınanın geçmesini bekleyen talihsiz biriydi.

Artık bunu yapmıyoruz, Juliet. İnsanları masum olabileceklerini düşünerek değerlendirmiyoruz. Onların en iyi taraflarını görmüyoruz. Kalbimizi kıran buydu.

Saldırıya hazırlanma zamanıydı. Küreği daha yukarı kaldırarak onun uzanamayacağı ama gerekirse ona doğru savurabileceğim kadar ona yaklaştım.

Biraz daha dik otururken beyzbol şapkası kaydı, sonra donup kaldı. Şapkası hareket ederek yukarı kalktı, bakışları giderek yukarı kayıyormuş gibiydi. Bana doğru. Sonunda beyzbol şapkasının siperliği, yüzünü ortaya çıkaracak kadar kalkmıştı ve göz göze geldik. Tanıdığım bir yüz... Bunlar daha önce gördüğüm gözlerdi.

Kızıl-kahve kirpiklerle çevrili, grimsi yeşil renk, kedi gibi iri gözler. Uzun, düz bir burun. Çıkık elmacık kemikleri. O gür, bakımsız sakal ve kızıl saçlar.

O olamazdı.

Ama yalnızca o olabilirdi.

“Will?” Sesim şoktan boğuk çıkmıştı.

İskoç pubındaki seksi yabancınnın annemin serasında ne işi vardı?

Uyuyan masum biri olma ihtimali buraya kadardı. Bu adam beni İskoçya’dan beri takip mi ediyordu? Uyuma numarası yaparak fırsat mı kollamıştı, peki şimdi ne yapacaktı? Kim bilir ne yapacaktı ama bunun iyi bir şey olmadığı kesindi!

Paniklesem de kendimi savunmaya kararlı olarak küreği başımın üzerine kaldırıp çılgılık atarak ona doğru savurdum.

Will eğildi, sonra yuvarlanarak kaçtı ve onu alt etme şansım konusunda beni derinden kaygılandıran atletik bir gösteriyle doğruldu.

“Dur!” diye bağırdı. “Bekle!”

Küreği tekrar ona doğru savurdum ve ıskaladım ve bir Şam gülü fidanını devirdim. Atılıp gül fidanını başarıyla yakaladı ve düşününce bu, bir saldırgan için tuhaf bir hamleydi ama daha

bu düşünceyi sindiremeden ona tekrar vurdum. Bu kez tamamen ıskalayınca küreğin elimden fırlayıp masaya çarpmasıyla dengemi kaybettim. Güçlü vuruşumun ivmesiyle savrularak geriye doğru sendeledim, sallanan bir saksıdaki gardenyaya çarptıktan sonra arkamdaki masaya doğru savruldum.

Will tekrar atıldı, düşmeden önce elimden tuttu ve yer değiştirdiğimiz bir dans figürü gibi beni kendine çekti, sonra her nasılsa gardenya bitkisini de yakalayıp masanın üstüne koydu. Elimi çekmeye çalışmam aniden dönüp beni de kendisiyle birlikte çekmesine neden olmuştu. Kaotik çırpınışlar karmaşası içinde o sırtüstü, ben de onun üstüne uzanmış olarak yere serildik.

Yalnızca adrenalinin gücüne bağlayabileceğim alışılmadık bir çeviklik ve hız performansı ile yanımdaki masada duran malayı kapmak için hamle yaptım sonra onu, Will'in boğazına götürdüm. "Sen," dedim soluk soluğa, "burada ne *hâlt* ediyorsun?"

O da soluk soluğaydı, gözleri kocaman açılmıştı, ellerini teslim olmuş gibi yukarı kaldırdı. "Ben..." Başını iki yana salladı. "Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?"

"Yok artık, senin soru sorma hakkın yok." Boştaki elimle yüzüme düşen ıslak saçı geriye ittim, mala hâlâ boğazına dayalıydı. "Annemin serasındasın—"

"*Annenin* mi?" dedi sesi çatallaşarak.

"Ve seni son gördüğümde, bundan yedi ay önce, benimle aynı İskoç pubındaydın. Bu yüzden açıklama yapacak olan kişi *sensin*. Şimdi bana neden burada olduğunu söyle."

Yutkundu. Âdemelmasının malanın ucunun altında hareket etmesini izledim. Ağzı açıldı, dudakları sessizce hareket etti ve sonunda, "Ben yan tarafta, Petruchio'da kalıyorum. Onun arkadaşayım, üniversiteden, yemin ederim," dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Christopher Petruchio yan komşumdu, hayatım boyunca abim gibi olmuştu. “Christopher’ın Will diye birinden söz ettiğini hiç duymadım.”

“Çünkü o bana Orsino der,” dedi Will elleri hâlâ havadayken. “Orsino benim soyadım. Herkes bana öyle der.”

Malayı boğazına bastırdım. “O zaman neden İskoçya’da sana Will dememi söyledin?”

Bunu ona adının Viola olduğunu söyleyen kadın mı söylüyor? Belki o da bunu seninle aynı sebepten, kendini korumak için yapmıştır.

Bu anlayışlı düşünceyi bir kenara ittim. İyi niyetle yaklaşıl-mayacaktı! “En iyisi Christopher’ı arayayım,” dedim. “Bakalım sana kefil olacak mı?”

Will bir an tereddüt ettikten sonra cebindeki telefonuna uzandı.

Boştaki elimi bileğine indirip oraya sabitledim. “Telefonunu ben alırım, teşekkür ederim.”

Telefonu cebinden çıkarıp açmak için kaydırdım, sonra kilidi yüz tanıma özelliğini kullanarak açmak için ona çevirdim. Doğrudan kişilerine girdim, aşağı kaydırdım ve buldum... Christopher’ın adı ve cep telefonu numarası.

Ağzım açık kalmıştı. Ardından malayı elimden bıraktığımda takırdayarak fayansların üzerine düştü. Yalan söylediğinden çok emindim ama... Söylememişti.

Kaygım hafızamın düzgün çalışabileceği kadar dağıldığında parçalar yerine oturdu. Christopher geçen hafta market alışverişi yapmak, yemek pişirmek, bira ve şarap stoklamak için etrafta koşuşturup durmuştu. Günlerdir üniversitedeki ev arkadaşlarından birinin doğum günü vesilesiyle üniversite arkadaşlarının bir araya geleceği bir parti için hazırlık yaptığını söylediğini hatırl-

lamıştım. Bunlar Christopher üniversite yıllarında şehirde tek başına yaşadığı ve hiçbiri artık burada oturmadığından sık görüşemedikleri için tanışmadığım arkadaşlarıydı.

Birden büyük bir utanç duygusuna kapıldım. Christopher'ın üniversite arkadaşına kısa saplı bir kürekle vurmaya çalışmıştım. Sonra da onu malayla tehdit etmiştim.

Altımda hapsettiğim Will'e bakarken yüzüm ısındı. Utancımdan ölüyordum. Will'in beline oturduğumu fark edince daha da mahcup oldum. Bacaklarım kaburgalarına bastırıyordu. Pelvisim onunkine dayanmıştı, orada sert, kalın bir kabartı hisset— Aman *Tanrım*, üzerinden inmeliydim.

Beni beceriksiz hâle getiren utancım ve tutuk eklemlerimin ani hareketlere direnmesi nedeniyle hantallaşan uzuvlarımla yana devrildim. Henüz ayağa kalkmayı denemeyecektim bile.

Will yavaşça doğruldu, sonra uyurken yaptığı gibi masanın kenarına yaslandı. Dizlerini karnına çekip dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü ovuşturdu.

Ona bakarken zihnim dönüyor, görüşüm yeniden düzeliyordu. Buraya kötü bir niyetle gelmemişti. O yalnızca İskoçya'da onunla dans etmemi isteyen ve tesadüfen manevi abimin yakın arkadaşı olan tatlı adamdı. Geçen yıl İskoçya'da karşılaşabileceğim bütün insanların içinde karşıma hayatımda önemli bir yere sahip olan biriyle bağlantısı olduğunu bilmediğim birinin çıkma ihtimali neydi? Bu inanılmazdı.

Bazıları buna... Kader bile diyebilir.

Bu cümleyi daha düşündüğüm anda beynimden silmek istedim.

Bu düşünceler artık olmadığım birine aitti. Her zaman romantik olasılıklar, tatlı karşılaşmalar, kismet ve ilk görüşte aşk... Hayalperest ve dünyaya pembe gözlüklerle bakan birine ait dü-

şünceler. Bunu; nişanlımdan ayrıldığımdan, halkla ilişkiler danışmanlığı yapmayı bıraktığımdan ve eve dönüp işlerimi yoluna koymaya geçmeden önce yaralarımı sarmak için bir İskoç kulübesine saklandığımdan beri yapmamıştım.

Yedi aydır, görmezden geldiğim ama artık görmezden gelemeyeceğim can sıkıcı sağlık sorunlarıyla uğraşıyordum. Daha az stresli bir iş üstlenmiş, bana daha iyi gelen yeni bir rutin oluşturmuştum. Bedenime iyi bakıyor ve ilaçlarımı alıyordum, esnek bir çalışma programıyla serbest yazarlık yapıyordum, flört etmiyordum. Bu süre zarfında hayatımı tekrar düzene sokmuştum. Bağ dokusu hastalığım sihirli bir şekilde iyileşmese de daha idare edilir bir hâl almıştı. İşim istediğim kadar para kazandırmasa da geçinmeme yetiyordu ki bu da eskiden kız kardeşler olarak paylaştığımız dairede yaşayan ve kirayı ödeyen tek kişi olduğum için hiç kolay değildi. Kalbimi korurken romantizmi de özlemiyordum çünkü ergenliğimde ailemizin kütüphanesinde annemin korseli dönemlerde geçen aşk romanlarını bulduğumdan beri okuduğum kitaplarla buna fazlasıyla doymuştum.

Yani romantizm yaşamayı *o kadar da çok* özlememiştim.

Ama şu anda biraz özlemiş olabilirdim. Çünkü bu, eski Juliet'in büyük bir keyif alacağı bir andı. Eski Juliet olsa şimdi saçını omzunun üzerinden atıp esprili bir şeyler söyler, adama elini uzatıp bu garip durumdan flört ederek kurtulurdu.

Seni ne durduruyor? diye fısıldadı kafamın içinde cesur, pervasız bir ses.

Beni neyin durdurduğunu bilmiyordum. Bundan sonra ne yapmaya cesaret edebileceğimi bilmiyordum.

Burç yorumum kafamın içinde yankılandı. *Artık rotanıza güvenerek ufukta ne olduğunu bilmeden yeni sulara açılıyorsunuz.*

Will ayağa kalkarak beni hızlı düşüncelerimden çekip çıkardı. Ben de kalkmaya çalıştım ama tutulan vücudum ve sıırıslıklam olmuş elbisemle bu çabam pek iyi sonuç vermedi. Bir anda orada belirdi, yana doğru sendelediğimde dirseğimden nazikçe ama sıkıca tutup dik durabileceğim şekilde beni kaldırdı.

Dengemi sağladığım anda dirseğimi bıraktı ve beyzbol şapkasının siperliğini çekti, gözlerinin üzerindeki gölgeler derinleşirken yere bakıyordu. “Seni korkuttuğum için özür dilerim,” dedi.

Başımı eğip ona baktım ve gülümsedim. “Yani, ben de sana fazla tepki verdim, o bahçe aletiyle saldırmam falan...”

Beyzbol şapkasının altından bakınca beni ona gülümserken yakaladı. Dudaklarının büyük bir kısmı o gür sakalın altında gizli olsa da sanırım somurtuyordu. Ellerini cebine sokarken boğazını temizledi. “O beni korkutmadı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

Şimdi kesinlikle kaşlarını çatmıştı. Ve bundan zevk aldım. Bundan zevk almamalıydım ama aldım. “Evet,” dedi.

Gülmemek için dudağımı ısırdım. “Oldukça korkmuş görünüyordun. Yani, bu anlaşılabilir bir şey. Çok korkutucuydum.” Will bana doğru yavaş ve dikkatli bir adım atınca sustum.

Elini başıma götürdü. “Saçında bir yaprak var.” Yaprığı nazikçe iki parmağının arasına sıkıştırdı. Çekmeye başladığında yaprak ıslak tutamlara takılıp durdu, odaklandığı için çatığı kaşlarıyla dikkatle bakarak bana biraz daha yaklaştı. Yaprığın takılmaması ve saçımı çekmemek için her bir tutamı nazikçe, yavaşça yapraktan kurtardı. Sonra tutamları birer birer şakağımdan geriye iterken parmak uçları tenime değdi.

Yüreğim göğsümde hızla atarken yutkundum. “Teşekkürler.” Başıyla onayladı.

Aniden duran yağmur bizi sessizlik ve yumuşak gece karanlığını aydınlatan seranın loş ışıklarıyla baş başa bıraktı. O sessizlikte, pubda dans etmeye başlamadan hemen önce durduğumuz kadar yakın olduğumuz gerçeğinin ağırlığını hissettim. O zamanki kadar hoşuma gitmişti. Belki daha da fazla.

Neşeli bir miyavlamayla Puck ortaya çıktı, *benim* bacaklarıma değil Will'in bacaklarına dolanıyordu. Will çömeliş Puck'ın çenesini kaşdı. Puck yüksek sesle mırladı.

Miyav. Puck ön patilerini Will'in bacağına koyup daha fazlasını ister gibi uzandı. Will onu nazikçe kucağına alıp Puck'la uzun zamandır dostmuş gibi ona sarıldı.

Ona hayretler içinde bakakaldım. Puck yabancılardan nefret ederdi. Özellikle de yabancı erkeklerden.

“Sen kimsin bakalım?” diye sordu Will kedime.

Puck yüksek sesle mırıldanırken Will çenesinin altını kaşıyordu.

“Adı Puck,” dedim ona sesim titreyerek. Bu iri yarı adamın kedime sarılmasını izlemek midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. “Fırtına sırasında buraya saklanmak için kaçmış,” diye ekledim.

“Güzel bir yer seçmişsin,” dedi Will yanaklarını kaşdığı Puck'a. Puck'ın gözleri kapandı. Mırıldanması sürat motoru kadar gürültülüydü.

“Sen neden, şey—” Boğazımı temizledim. “*Seni* seraya girmeye iten neydi? Fırtınanın dinmesini mi bekliyordun?”

Will bakışlarını bana yöneltti, gözleri kısa bir an için üzerimde dolaştıktan sonra çiçeklerin üzerinde gezindi. “Biraz kafa dinlemek için dışarı çıkmıştım ve burası gözüme çarptı. Kapı aralıktı ve burası çok...” Gözleri benimkilere kaydı. “Huzurlu ve... Güzel görünüyordu. Ben de içeri girdim.”

Seraya ben de bu nedenle, sakinliğe ve biraz güzelliğe ihtiyacım olduğunda gelirdim. Annemin bahçıvan büyüsunün kokusu, yastık gibi çiçekler ve topraktan ışığa doğru yol alan, olasılığa uzanan inatçı yeşil fideler...

“Sıcak ve sessizdi,” dedi bir an duraksadıktan sonra. “Sanırım biraz uykumu getirdi. Bu yüzden oturup gözlerimi kapadım ve sonra...” Omuz silkti. “Gerisini biliyorsun.”

Dudağımı ısırarak gülümsememi bastırdım. “Sonra uyan-
dığında kısa saplı küreği kafana savuran ve seni etkileyici bir
şekilde yere serip malayla tehdit ederek çaresiz bırakan kadınla
karşılaştın.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. O lanet sakal, keşke onun gülüm-
seyip gülümsemediğini anlamamı zorlaştırmasaydı. “Gerçekten
öyle mi oldu acaba?”

“Sana kas gücüyle boyun eğdirdim.”

O gür kızıl sakalının altındaki dudağı tekrar kıvrıldı. Bu bel-
ki de bir gülümseme olabilirdi.

Ona bakarken yanaklarım kızardı. “Özür dilerim,” dedim.
“Yani, bahçe aletleriyle sana pusu kurduğum için.”

Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Omurgamdan aşağı
dans ederek inen ürpertiyle mücadele etmeye çalışıyordum.
“Sorun yok.”

Dudaklarına baktım. Sanırım o da benimkilere bakıyordu.

Aniden bir telefonun vızıltısı sessizliği bozdu. Will cebine
baktı, sonra Puck’ı tek koluyla ustaca göğsüne bastırıp diğer ko-
luyla telefonunu çıkardı. Ekrana bakarken homurdandı.

“Christopher ve arkadaşların nerede olduğunu mu merak et-
miş?” diye tahmin yürüttüm.

Başıyla onayladı.

Puck kucağında daha yukarı tırmanarak çenesini Will'in omzuna koydu. Puck pençelerini onun gömleğine geçirerek daha da yakınlaşmaya çalışınca Will yüzünü buruşturdu.

"Onu ben alayım." Puck'a uzandım, onu Will'in omzundan alıp geri çekildiğimde miyavladı.

Gergince gülümsedim, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Neye hazır olmam gerektiğinden ve bu ikinci şans karşılaşmasının ne anlama geldiğinden emin değildim ama cesur olmak ve biraz olsun denemek istiyordum. "Sürekli birbirimize rastlıyoruz," dedim ona. "Belki... Yine görüşürüz. Uzun süre kalacak mısın?"

Will boğazı hareket ederek yutkundu. Telefonunu cebine kaldırdı. "Ah, hayır. Yarın sabah erkenden gidiyorum."

Bir an için, *Sen de gelip çocuklarla biraz takılmak ister misin ya da seni evine bırakabilir miyim?* sorularının gelmesi için umutla beklediğimi kabul etmem gerekiyordu.

Ama bir şey söylemedi. "Anladım," demeyi başardım gülümsememi bozmamaya çalışarak ve beni reddetmesinin ne kadar küçük düşürücü hissettirdiğinin yüzümden belli olmaması için dua ettim. "Eh... Hoşça kal o zaman!"

Bu utanca bir saniye daha katlanamazdım. Puck'ı öyle sıkı tutuyordum ki boğuk bir itiraz iniltisi çıkardı, sonra seradan hızla çıktım.

3 Will

Sabahları keyifsiz olurdum. Çiftlikte büyüdüğüm için güneşle uyanmaya programlı olmama rağmen hiç de mutlu uyanmazdım. Bu sabah her zamankinden de keyifsizdim. Gece eve döndüğümde arkadaşlarımla sırf suratsızlığımın nedenini sormasınlar diye (Viola konusunda saçmaladığımı onlara söylemeye hiç niyetim yoktu) içtiğim onca viski yüzünden çektiğim baş ağrısı yetmiyormuş gibi bir de lanet kahve makinesini çalıştırmayı beceremiyordum.

Kendime küfrederek Petruchio'nun havalı espresso ve kahve makinesinin tuşlarına umutsuzca basıp dururken diğer elimle hâlâ ıslak olan saçlarımı tarıyordum. Tek istediğim yola çıkıp eve dönmeden önce bedenime büyük, sıcak bir fincan filtre kahve girmesini sağlamaktı. Bu fazla bir istek miydi?

Makine tehditkâr bir biplemeyle buhar püskürtmeye başlarken parlak başlıktan tiz bir ses çıktı. "Kahretsin." Başka düğmelere de bastıktan sonra son çare olarak makinenin fişini priz-

den çektim. Makine onu bozmuş olmamdan korkutacak kadar uğursuz son bir vızıltıyla kapandı.

İnleyerek yüzümü ovuşturdum. Ellerimi indirdim ve evyenin üzerindeki pencereden dışarı baktığımda donup kaldım.

Bahçenin karşı tarafından ayna gibi net görünen mutfak penceresinin önünde duruyordu.

Viola.

Saçları omuzlarına değen yumuşak, koyu renk dalgalarla yüzünü çevreliyor, güneş kıvrıcık saçlarının uçlarına vuruyor ve bronz bir hale oluşturunuyordu. Sabah güneşinin gözlerindeki yansımasını bu kadar uzaktan bile görebiliyordum. Soluk gri kirpiklerle çevrili, güneşte ışıldayan dalgalara benzeyen mavimsi yeşil gözleriyle mükemmel bir havada okyanusa bakmak gibiydi.

Büyülenmiş gibiydim. Yalnızca orada durup ona bakabiliyordum.

Gözlerini benden ayırmadan kahvesini yudumladı. Kupayı indirirken kaşlarını çattı. Kupayı bana doğru kaldırıp başını eğdi.

Sözsüz ifadeleri okumakta pek iyi değildim, özellikle de tanımadığım insanlardan gelenleri. Ne söylemek istediğini tam olarak anlayamamıştım.

Bu kez kupasını işaret etti.

Yüzümü buruşturup başımı hafifçe iki yana salladım. Ne demek istediğini anlayamıyordum.

Bir an duraksadıktan sonra pencereden uzaklaştı. Bir anda bir daha hiç gelmeyecekmiş gibi saçma bir hisse kapıldım. Ama neden şaşırıyordum ki? Beni daha önce de iki kere terk etmişti, pubda ve dün gece. Tekrar yapmaması için bir sebep var mıydı?

İnsanların yanımda kalmaya değmeyeceğini düşündüğü biri olmaya alıştım. Ve bunun kısmen benim hatam olduğunu

biliyordum. Yabancılarla düzgün konuşamıyordum. Romantik davranmaktan hiç anlamıyordum. Kendimle ilgili olarak bunu kabullenmiş, kendime bunun beni rahatsız etmediğini söylemiştim. Ancak onunlayken... Bu beni rahatsız ediyordu.

Hem de itiraf etmek istediğimden daha fazla.

Yine pencerede görüldüğünde kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Geri gelmişti.

Ve şimdi elinde üzerinde siyah kalemle ve büyük harflerle **KAHVE MAKİNESİ SORUNU MU?** yazan bir kâğıt tutuyordu.

Geri dönmekle kalmamıştı, o... Hâlâ benimle konuşmaya çalışıyordu. Ve ne dediğini anlayabilmem için kâğıda yazmıştı ve buna üşenmemişti.

Kalp atışlarım hızlandı, dönüp mutfakta deli gibi kalem ve kâğıt ararken heyecandan ellerim titriyordu. Karşı duvar boyunca uzanan tezgâhın üzerinde eski tip bir telefon ile içinde tükenmez ve keçeli kalemlerin olduğu kavanozun durduğunu gördüğümde tezgâha doğru fırlayıp hızla çekmeceleri karıştırmaya başladım. İşimi görececek çizgili bir not defteri buldum. Hemen kavanozdan keçeli bir kalem aldım, sonra büyük siyah harflerle **NE YAPTIYSAM ÇALIŞTIRAMADIM** yazdım ve pencereye koşmadan önce kâğıdı not defterinden kopardım. Hâlâ oradaydı ve elinde kupasını tutuyordu.

Kâğıdı kaldırdığımda gözlerini kısarak okuduğunu gördüm.

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı, sonra kupasını bıraktı, bir anlığına görüş alanından çıktı ve **YARDIMCI OLABİLİRİM. ORAYA GELEBİLİR MİYİM?** yazan yeni bir kâğıtla geri döndü.

Yutkundum, kalbim daha hızlı atarken gerginlik beni yiyip bitiriyordu. Önceki gece vücuduna yapışan süt beyazı elbisesi, yırtılan kumaştan görünen kıvrımlı bacağıının büyük bir bölümüyle yanında olmaya zor dayanmıştım. Yağmurdan

sırılsıklamdı ve muhteşemdi, elindeki küreği tehditkâr bir kararlılıkla tutarken bile.

Belki de elindeki küreği tehditkâr bir kararlılıkla tuttuğu *içindi*.

Bedenimde hiç kahve yokken, beynim henüz zar zor çalışıyorken ve en iyi hâlimdeyken bile ağızımdan çıkan sınırlı sayıda sözcüğü kontrol edebilmem için gerçekten kahveye ihtiyacım varken yanıma gelmesini gerçekten istiyor muydum? Karşısında kendimi yeniden rezil etmeyi gerçekten istiyor muydum?

Bitkince bir iç çektim.

O bir fincan kahveyi gerçekten istiyordum.

Ve sanırım bir aptal gibi onu son bir kez görmeyi, o bir fincan kahveden de çok istiyordum. Kendimi aptal yerine koyacak olsam bile. Üzerine yanıtlımı yazdığım aynı kâğıt parçasını pencereye tuttum. **EVET.**

Kapıyı çalmadı. Viola'nın içeri girmek üzere olduğuna dair tek uyarı kapı açılmadan önce girilen kapı şifresinin tıktırtısı oldu.

Aman Tanrım, çok güzeldi.

Göğüslerini örten soluk pembe bir tişörtle her tarafında çiçekler olan minik bir şort giymişti. Gülümseyerek kapıyı arkasından kapatırken omuzlarına değen o koyu, yumuşak dalgalı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdığı için belirgin gamzeli yanaklarındaki çıkık elmacık kemiklerini ve yüzünün daha fazlasını görebiliyordum.

“Christopher’a da söyleyip duruyorum,” dedi yanımdan hızla geçerken, “daha kullanıcı dostu bir makineye ihtiyacı var ama beni dinlemiyor. Konukları uyanıp kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalırken uyumaya devam edecekse en azından bu kadarını yapmalı.”

Döndüm, kaşlarını çatıp makineye konsantre olarak birkaç düğmeye basmasını sesimi çıkarmadan izledim. “Bu şeyi çalıştırmayı öğrenmek *aylarımı* aldı,” dedi omzunun üzerinden. “Ne istiyordun? Kahve mi? *Latte* mi? *Espresso* mu? Bu makine her şeyi yapabiliyor, o yüzden tercihini öğrenebilir miyim?”

Tezgâhın üzerinden kabloya uzanıp makineyi tekrar prize taktığında o minik çiçekli şortun içindeki dolgun, yuvarlak poposunu tam olarak sergilemişti ve aman Tanrım, ona bakıyordum. Bakışlarımı kaçırdım, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

“Yalnızca, şey...” Boğazımı temizledim. “Kahve, lütfen. Ve teşekkürler.”

Arkasını döndüğünde göz göze geldik, fırtına grisiyle çevrili büyüleyici yeşil ve okyanus mavisi karışımı bir girdabın etrafındaki koyu renk gür kirpiklerini hafifçe kırptı. Gülümsemesi içten ve sıcaktı. “Sorun değil. Kupan var mı?”

“Eh. Evet.” Döndüm, kendime bir bardak hazırlamaya kalkıştığımda dolaptan aldığım kupayı aradım. Arkamdaki tezgâhta siyah seramik kupayı gördüm ve ona uzattım.

Elimden alıp bana gülümsedi. “240 ml. mi 360 mı?”

Kokusu burnuma geldi ve Tanrım, çok güzel kokuyordu; temiz hava ve kır çiçeği gibi. Yalnızca o kokuyu biraz daha solumak için derin bir nefes almamak insanüstü bir güç gerektiriyordu. Yavaşça yutkundum. Bedenimi bir sıcaklık dalgası sararken midem kasıldı. Kısa devre yapmıştım.

Bir kadınla birlikte olduktan sonra geceyi hiç birlikte geçirmemişim; kaşındıran çarşaflar, rahat edemediğim şilteler, beni uyutmayan ve aşına olmadığım sesler gibi çok fazla duyusal sorun yaşıyordum. İlgi duyduğum bir kadını hiç uykudan yeni kalkmış, dağınık ve tatlı hâliyle görmemişim. Bu kadar seksi olacağı hiç aklıma gelmemişti.

“Will?” diye ısrar etti gülümsemesi kaybolurken.

Kahretsin, ona bakarak muhtemelen onu ürkütmüştüm. Boğazımı temizledim. “Affedersin. Ben şey... 360 ml. Lütfen. Ve teşekkür ederim.”

Gülümsemesi geri geldi. “360, tamamdır.”

Makineyi ustalıkla çalıştırmasını izlerken ne söyleyeceğimi düşündüm ama bir şey bulamamıştım. Söyleyecek bir şeyim, soracak sorularım olmadığından değildi; yalnızca nereden başlayacağımı, doğru ilk hareketin ne olduğunu asla bilemiyordum. *Bunalmak* bunu anlatmaya yetmiyordu.

“İşte hazır,” diyerek elinde artık dolu olan ve dumanı tüten iki kupayla döndü. “Kendime biraz krema alacağım.” Yanımdan geçip buzdolabına gitti, kapağını açıp dirseğiyle tuttu.

Bir adım atıp kapağı tutmak için uzandım.

Kremayı kaparken bana göz kırptı. “Ah.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Teşekkürler.”

“Hı-hı,” diyebildim.

Hı-hı mı? Bu mu yani?

O kupasına aromalı kremadan büyük bir parça dökerken gözlerimi kapayıp yüzümü buruşturdum.

Orada dilim tutulmuş gibi durmuş buzdolabı kapağını tutarken içimi bir endişe dalgası kapladı. Bana yardım etmişti ve şimdi gidecekti çünkü ben burada sessiz bir heykel gibi kıpırdamadan dururken gitmeyip de ne yapacaktı?

Bir şey söylesene, seni sersem. Konuşsana artık onunla!

Kremayı buzdolabına geri koydu. Kapağı bıraktım ama tamamen kapanmadı. Kalçasıyla hafifçe iterek onu kapadı ve ağzını konuşacakmış gibi açarak bana baktı.

İşte. Bana gideceğini söylediği an gelmişti. Tekrar beceriksizce konuşmaya niyetlendim.

Hadi. Konuş.

“Teşekkür ederim,” dedim birden. “Kahve için. Petruchio’dan yardım isterdim normalde ama... Bana yardım etmek için burada olduğuna göre yardım istemekten çekinmediğim ortada ama hâlâ uyuyor...” Gergince yutkundum. “Bütün çocuklar uyuyor. Ama bence hiçbiri bunu beceremezdi.”

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı, gamzelerinin yanaklarında gölgeler oluşturacağı kadar büyük bir gülümsemeydi. “Yardımcı olabildiğime sevindim, özellikle de o gece kuşları uyuyarak sabahları kaçırırken. Biz erkenciler birbirimize destek olmalıyız! Senin de sabah insanı olduğunu varsaydım, tabii yola çıkmak için erken kalkmadıysan. Dün, sabah erkenden yola çıkman gerektiğini söylemiştin, yani bugün.”

İçimde sıcak ve giderek artan bir şey hissettim. Konuşmuştum. O da karşılık vermişti. Saçmalamamıştım.

Bunu batırma.

Derin bir nefes aldım. “Tam olarak sabah insanı sayılmam ama her gün erken kalkarım. Ve evet yola çıkmayı planlamıştım...” Gerginliğimin üstüne gittim, bu kez gece yaptığım gibi bunu mahvetmemeye kararlıydım. “Ama biraz zamanım var. Belki, şey...” Kupamı kaldırdım. “Bunu içebiliriz. Birlikte. Seninle?”

Kendimi tokatlamak istiyordum. Bu konuda neden bu kadar berbattım?

Gülümsemesi ıslıl ıslıl, kocaman ve sıcak bir hâl aldı. “Dışarı çıkıp güneşin tadını çıkarmaya ne dersin?”

Yutkundum. *Evet*, diye düşünüyordu beynim ama kalbim hızlandı, boğazım düğümlendi. Ellerim terlemeye başlamıştı.

Uzayıp giden sessizliğe aldırmamış gibiydi, hafifçe gülümseyerek kahvesini yudumlarken gözlerime bakıyordu. “Benimle

dışarı çıkmaktan çekiniyorsan,” dedi, “yani dışarıda başka bahçe aletlerim olmasından korktuysan hepsi kulübede kilitli. Güven-desin. Söz veriyorum.”

Şakacılığı, sabrı, sanki içimde bir düğmeye basmıştı. Konuşmayı başarak, “Dışarı... Güzel olur,” dedim.

Devam etmeden önce sesim titredi. Yutkunarak boğazımı ıslattım, sonra kapıya uzandım, bu beni Viola’ya yaklaştırarak tatlı, yumuşak kokusunu yeniden almamı sağlamıştı.

Kapıyı açtım, içeri giren ılık bir sabah esintisi saçlarını arkaya savurup muhteşem yüzünün etrafında dans ettirdi. Ona baktım, kalbim hızla çarparken, “Hanımlar önden,” dedim.

Juliet

Midem taklalar atıyordu. Will yalnızca parmak uçlarını kullanarak ağır arka kapıyı benim için açık tutuyordu, bu da bana kol kaslarının müstehcen bir görüntüsünü sunuyordu. Yutkunup daha fazla gülümsemeye çalıştım, sonra azgın düşüncelerim yüzüme yansımadan önce dönüp hızla Christopher'ın arka verandasına çıktım.

Küçük verandadan geçerken Will'in düzenli adımları benimkileri takip ediyordu. Arka tarafta mobilya olmadığı için oturup konuşabileceğimiz bir yer düşündüm. Basamaklara oturabilirdik ama sarı renkli sabah güneşiyle yıkanan bahçeyi, üzerimizdeki ağaçları sallayan ılık temmuz esintisini görünce nereye gitmemiz gerektiğini bulmuştum.

Güçlenen rüzgâr Christopher'la annemin onlarca yıl önce iki bahçeyi birbirine bağlayan ortak alana inşa ettiği oyun alanındaki salıncakları sallarken basamaklardan bahçeye indim. Masif ahşap, sağlamdı ve eski olmasına rağmen şaşırtıcı derecede iyi

durumdaydı ama son birkaç yıldır, annemin gelecekte ona “torunlar vermeyi uygun gördüğümüzde” (baskı yoktu tabii) burayı gelecekteki çocuklarımızın kullanması ile ilgili rastgele yorumlar yapmaya başladığından beri buraya biraz ilgi gösterdiğini biliyordum.

Benden iki yaş küçük olan ve çocuk isteyeceğini sanmayan Kate, annem ne zaman torunlardan söz etse alayla gülüyordu. İlkizim Bea, nişanlısı Jamie’ye sırtıtp karşılık olarak gülümseyince kızarıyordu.

Korkunç nişanlımdan ayrıldıktan sonraki aylar boyunca oyun alanına her baktığımda içim burkulmuştu. Çünkü anneme o torunları *ben* vermeyi planlıyordum, hem de çok yakında. Onunla.

Şimdi içim burkulmadığı, en ufak bir üzüntü sancısı hissetmediğim için kendi kendime gülümsedim. Yalnızca huzur vardı. Ne kadar yol kat ettiğimi ne kadar iyileştiğimi fark ettiğim böyle küçük anlar benim için minik ama tatlı zaferlerdi.

Rüzgâr salıncakları tekrar salladığında gülümsemem genişledi.

Omzumun üzerinden Will’e baktım. “Sabah salıncağına ne dersin? Yani bardaklarımızın dolu olduğunu biliyorum, bu yüzden çılgınca sallanamayız. Yalnızca oturup... Sohbet etmek için?”

Ana oyun alanı bölümünden sarkan salıncağa bakarken kuşku yüzünden okunuyordu. “O şeyin,” dedi, “ağırlık sınırlarını aştığımdan oldukça eminim.”

Kahvemden bir yudum alarak bakışlarımın üzerinde gezmesine izin verdim. Bu konuda haklı olabilirdi. Aman Tanrım, gerçekten iriydi. Ve bayağı yapılıydı. Uzundu ve kilolu olmasa da kesinlikle kaslıydı. Kaslar ağır olurdu, bu yüzden kilo sınırını zorlayabilirdi. Ama babam bakımını yapmış, böylece anne-

min gelecekteki torunlarının büyükannelerinde eğlenirken zarar görmemesi için bakımını yapmıştı. Ayrıca vücut yapısı olarak Will'e yakın, belki bir-iki santim daha kısa ve biraz daha tıknaz olan Christopher, bazen pazar günleri aile yemeklerinden sonra dışarı çıktığımızda elimizde içkilerle sohbet etmek, yıldızlara bakmak için ben ve kız kardeşlerimle salıncakta otururdu. Bir şey olmamıştı.

“Bence sorun olmaz,” dedim ona ve birkaç adım daha atıp sonra dönerek salıncağa oturdum. “Christopher bunlara oturuyor ve bir yerini kırmadı. Ama burada rahat hissetmezsen basamaklara oturabilir ya da ön verandaya da geçebiliriz.”

Will boynunu kaşıdı. “Yok. Sorun değil.”

Yanımdaki salıncağa yürümesini, salıncağın kauçuk kaplı zincirlerini kavrarken bana yaklaşmasını izledim. Ayaklarımı yere koyup birazcık sallandım, sonra kahvemden bir yudum aldım.

Will yanımdaki salıncağa dikkatle yerleşti, onu taşıdığını görünce omuzları gevşedi. Botlarını yere basıp o da kahvesini dikkatle yudumlayarak salıncağı geri itti. Öne doğru sallanırken bana baktı.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle onu süzdüm. Ne benim ne yaptığımı ne de onun ne yaptığını biliyordum. Yalnızca dün gece beni başından savdığından çok eminken bu sabah onu Christopher'ın mutfağında gördüğümde gece olanların yaralı gururumun inanmak istediğinden daha karmaşık olduğuna dair bir içgüdüye kapıldığımı biliyordum.

Pek konuşkan biri değilim, dediğini hatırladım geçen senenin aralık ayındaki o gece barda. Belki sosyal anksiyetesi vardı. Belki utangaçtı. Belki istediği sözcükleri bulması zaman alıyordu.

Beni öyle korkunç bir insanın kollarına atmasının üzerinden çok zaman geçmeyen içgüdülerime güvenmem zor olsa da bu

sabah onlara güvenmeyi deneyerek Will'e bir şans daha vermek, yardım teklif etmek... Daha kolay gelmişti. Ama şimdi buradaydık ve artık o kadar kolay gelmiyordu.

Belki de sorun değildi. Belki bu yalnızca romantik bakış açımı sorgulamama neden olan bir ayrılıktan geçtiğim için paslanmak, altı aydan fazla bir süredir her türlü romantik... Yani her şeyden tamamen kaçınmaktı.

Rüzgâr etrafımızda esiyor, başımızın üstündeki ağaçları hışkırtıyordu. Kendime sadece tıpkı İskoçya'daki pubda dans ederken, gece saçımdaki yaprağı alırken baktığı kadar yoğun bir ifadeyle bakan Will'e bakma izni verdim. İçimde bir sıcaklık yeriyor, arzu damarlarımda sarmaşık dalları gibi kıvrılıyordu.

"Peki," dedim usulca. "Bana kendinden söz et, Will—" Dün onu malayla tehdit ettiğimde söylediklerini hatırlayınca duraksadım. "Ya da şey, Orsino olarak hitap etmemi mi tercih edersin?"

Önce kaşlarım çattı ama sonra düzeldi. "Will gayet iyi, Viola."

Midem kasıldı. Aman Tanrım. Elbette, hâlâ ismimi Viola sanıyordu. Gece açıklığa kavuşturmamıştım. Yapamadan kaçmıştım.

"Aslında..." İçimden gergin bir kahkaha attım. "Şu konu. Aslında bana Juliet derler."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani... Adın Viola değil mi?"

"Yo, hayır, öyle."

Kaşlarını çattı.

Tanrım, seksi bir erkekle flört etmekte paslanmıştım. Düzgün iletişim bile kuramıyordum. Kahvemi yudumladım, sonra salıncagımı tamamen ona bakacak şekilde döndürdüm, lastik kaplı zincirler başımın üzerinde çaprazlanmıştı. "İlk ismim Viola. Ama ilk ismimi kullanmam. İkinci adımlı kullanıyorum, o da Juliet, hatta çoğunlukla Jules."

İfadesi netleşti. “Ah. Anladım.”

“Bunun için özür dilerim,” dedim mahcubiyetle. “Bu sabah senden saklamayı düşünmüyordum. Christopher’ın evine geldiğimde hemen söyledim ama dürüst olmak gerekirse tamamen unutmuşum. Kahve sorununu çözmeye odaklanmıştım.”

Bir an sessiz kaldı, kahvesini yudumladı, sonra tekrar dönerek ön tarafa baktı. “Sırada ne var?” dedi salıncağını geriye itip sonra öne doğru sallanırken. “Kedinin gerçek adı da Puck değil herhâlde?”

İçimden bir kahkaha daha attım. Onun dümdüz şakacı tavrı beni şaşırtmıştı. “Özür dilerim, tamam mı!”

“Özür dilemene gerek yok.” Bana baktı. “Muhtemelen İskoçya’da birdenbire yanma gelip konuşmadan dans teklif ederek seni ürkütmüşümdür. Ben de olsam gerçek olmayan bir isim verirdim.”

Salıncağı geriye doğru ittim ve sonra öne gittim, kahvemini yarısı bittiği için sallanırken biraz daha cesurdum. “Beni ürkütmedin.”

“Ama tuhaftı.” Kaşlarını çatarak bana baktı. “*Ben* tuhaftım.”

“Yani, birazcık tuhaftı, evet. İlk buluşmaların hepsi biraz öyledir. Ve tabii, başta birkaç kelime daha edebilirdin ama...” Bana yaklaşmasını hatırlayınca midem kasıldı, dokunuşu sıcak ve nazikti, muhteşem, yoğun bakışları müziğe uyarak sallanırken üzerimde geziniyordu. Beni ne kadar şefkatle tuttuğunu, saçmaladığımda çok konuşmamın *hoşuna* gittiğini söylemesini hatırladım.

Will o gece tuhaf davranmış olabilirdi ama bu onun denemesine, yanıma gelip kendi tatlı tarzında onunla dans etmemi istemesine engel olmamıştı. O pubda Will, benim olmaya hazır olmadığım bir davranış sergilemişti.

Cesurdu.

Ve şimdi, sonunda ben de cesur olmaya hazırdım.

İçimde, kilitli kapı misali bir şey açılıp dışarı başta eski Juliet'in bir parçası olduğunu düşündüğüm biri fırlamıştı. Ama hayır bu, o kadar basit değildi. Bu yeniden ortaya çıkan eski ben değildim. Sonunda yüzünü gösteren artık *dönüştüğüm* kişiydi. Yaralanmış ve iyileşmiş biriydi. Tekrar incinebileceğini bildiği hâlde hâlâ umut etmek isteyen biriydi. Zorlu şeyler yaşayıp atlatabilen, belki biraz hırpalanmış, biraz örselenmiş ve yara almış ama aynı zamanda daha cesur ve daha güçlü biriydi.

İşte o zaman fark etmiştim. *Bu* beklediğim ilk hareketti, durağan hayatım için yeni bir vites geçişti. Kollarımı bir kez daha başkalarını arzulayan, onlarla olmaktan keyif alan, onlarla çok şey paylaşmış olmaktan çekinmeyen, flört etmekten zevk alan ve ilgi duyduğu biriyle zaman geçirmenin tadını çıkaran bir parçama dolamaktı. Romantik bir aşka, kalbimi tekrar birine teslim etmeye hazır olmasam da buna hazırdım. Ve sorun değildi. Bu yeterliydi, ilk adımdı.

“İsmimin Viola olduğunu söyleyip sonra aniden pubdan çıkmamın sebebi sen değildin. Bunu kötü bir ruh hâlinde olduğum ve kendimi korumak istediğim için yaptım. Acı verecek kadar sevimliydin, seni çekici bulmuştum ve bununla başa çıkabilecek durumda olmadığımı biliyordum. Yetişkin hayatımın başka bir döneminde olsam üzerine atlayacağımdan eminim.”

Salıncakta sendeledi ve kahveyi son anda uzaklaştırarak kot pantolonunun her yerine sıçramasını önledi. Koyu renk sıvı kupasının kenarından çimlere döküldü. Onu sersemletmiş gibiydim. “Ne?”

Kahvemi yudumlarken gözlerimi devirdim. “Lütfen, seksi olduğunu bilmiyormuş gibi davranma. Güçlü, sessiz, nazik bir

dev havan var ve bunun fazlasıyla farkında olduğuna sağ bacağımın üzerine bahse girerim ki o benim daha iyi olan bacağım.”

Will bana gözlerini kırpıştırarak bakarken gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. “Ben...” Başını iki yana salladı. “Affedersin, benim... Davranışlarımın, yani...” Boğazını temizledi. “Beni... Tuhaf bulmadın mı?”

Ona gülümsedim ve başımı eğerek onu süzdüm. Gülünç dercede sevimliydi, ne kadar çekici olduğunun farkında olup olmadığı konusunu tamamen geçiştirmişti. Yani çekici olduğunu biliyordu ve bunu kabul edemeyecek kadar mütevazıydı. Çok tatlıydı.

“Öyle demedim,” dedim ona. “Kesinlikle tuhaftın. Bana tuhaf gelmediğini söyledim.”

Başını eğerek homurdandı. “Biliyordum.”

Ayağımı uzatıp parmak ucumla kalçasını dürttüm. “Ben tuhafları *severim*. Dünyanın daha fazla tuhaf insana ihtiyacı var.”

Will kahvesine baktı. Esinti gibi boş bir kahkaha attı. “Benim dünyamda öyle değil.”

“Hangi dünyaymış o?”

“O...” Bir an sessiz kaldı, gözleri hâlâ kahve kupasındaydı. Derin bir iç çekti. Yutkundu.

Salıncağımı öne bakacak şekilde döndürdüm. Belki ona dik dik bakarken konuşmasını beklememem ona yardımcı olurdu.

Kupamı kafama dikip kahvemi bitirdim ve yanıma, çimenlere bıraktım. Sonra salıncağı iyice geriye ittim.

Salıncakta saçlarım rüzgârla savrulurken öne sallanıp sonra geriye sürüklenirken Will’in bakışları beni takip etti. Kupayı dudaklarına götürüp içti, bunu yaparken gözleri bende idi.

Kupayı benim gibi yanına, çimenlere bırakıp salıncağa yerleşerek geriye itmesini izledim.

“Benim dünyam...” diye başladı ama öne doğru sallanırken salıncak seti inledi ve konuşması yarıda kesildi. Will kaşlarını çatarak yukarı baktı. “Bu şeyi kıracağım.”

“Bir şey olmaz,” dedim ona. “Biz binerken de hep bu sesi çıkarıyor.”

Will benimle uyumlu sallanıyordu, öne sallanırken ayak bileklerini çaprazlıyor, sonra hemen geriye atıyordu. Hâlâ endişeyle yukarıdaki kirişe bakıyordu. “Öyle diyorsan.”

Ona gülümsedim. “Söz veriyorum. Sorun olmayacak!”

Ve işte tam o anda Will’in salıncağı yukarıdaki kirişten kopup yere düştü.

5 Will

“Aman Tanrım.” Juliet salıncağından yuvarlanır gibi inerek yere serildiğim tarafa doğru geldi. Nefessiz kaldığım için ağzım balık gibi açıldı.

O salıncağın beni taşıyamayacağını biliyordum. Yarı boyumdaki insanlar için yapılmış bir şeyde birlikte sallanmamı başka biri istese ona, *Kesinlikle olmaz*, derdim.

Ama bu kadın ne zaman yakınımda olsa ona *evet* demek istememe neden olan bir şey vardı.

Ben de öyle yapmıştım. Ve şimdi buradaydım, bu yüzden kıcımın üstüne yere serilmiştim.

“Will, bir yerin acıyor mu?” Elleri göğsümde dans ettikten sonra boynumdan yüzüme kaydı. “Yani, belli ki acıyordur ama ciddi mi? Ambulans mı çağırısam? Ambulans çağırıyorum—”

“Juliet,” dedim hırıltılı bir sesle, nabzımı kontrol edermiş gibi boynuma bastırdığı parmaklarını sıktım. Adını söylemek

için oksijene ihtiyacım vardı ama bende yoktu. Tekrar nefes almaya çalıştım.

Dudağını ısırdı, ben toparlanmaya çalışırken yüzü endişeyle gerilmişti. Ama arkasındaki gökyüzünden güneş ışığı vururken bu neredeyse olanaksızdı. Tıpkı bu sabah onu ilk gördüğümdeki gibi sanki bir melekmişçesine başının etrafında yeniden bronz bir hale belirmişti.

“Will,” diye fısıldadı gözleri çılgınca benimkilerin arasında gidip gelirken. “İyi misin?”

Eli titriyordu. Daha sıkı tuttum ve sonunda ciğerimi tamamen dolduracak kadar havayı içime çekebildim. “Juliet.” Parmakları nabzımda dans ederken elini sıktım. “Bebeğim, sorun yok. Kalbim atıyor. İyiyim.”

Boğazımdaki parmakları gevşedi, kaşlarını kaldırdı. “*Bebeğim mi?*”

Bunun nereden çıktığına, neredeyse hiçbir kelime sarf edemezken neden bu sözcüğün dilimden öylece döküldüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Başparmağımı avucunun iç kısmında gezdirirken ona baktım ve hayatımda bir kez olsun bir şeyden kendimi konuşarak sıyrabilmeyi diledim. “Başımı çarptım. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim. Söylediklerimden sorumlu tutulamam.”

Bir anlığına dudaklarında bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu ve kaygı geri geldi. “Benim yüzümden ölmeyeceksin, değil mi?”

Elini tekrar nazikçe sıktım. “Hayır.”

Ama öyle olsaydı bile, diye düşündüm, bu ölmek için harika bir yol olurdu.

İkna olmuş görünmüyordu, bu yüzden kanıtlamak için iki avucumu çimenlere bastırıp doğruldum. Doğrulunca başım ağ-

rımaya başlamıştı. Acıyan yere dokunduğumda küçük bir şişlik olduğunu fark ettim.

Juliet elleriyle ağzını kapadı. “Yo, olamaz. Salıncağım yüzünden beyin sarsıntısı *geçiriyorsun*.”

“Sarsıntı geçirmiyorum.” İnleyerek yavaşça ayağa kalktım, sırtımın üzerine çok sert düştüğüm için kasılan bölgeyi yumuşatmak için omuzlarımı hareket ettirdim. “Yalnızca küçük bir şişlik.”

“Ama benim suçum.” O da inledi, salıncağın yan tarafına tutunarak ayağa kalktı. “Salıncakta oturmamızı ben söyledim.”

Çiçek desenli minik şortu, uçuk pembe tişörtüyle, bütün o güzel kıvrımlarına dikkat ederek ona baktım. Onu omzuma atıp yatağıma fırlatmak, üstüne çıkmak, bacaklarını açmak ve—

Kendimi sapkın düşüncelerden kurtarmak için başımı iki yana salladım. Bu kadın, Juliet, Petruchio’nun kız kardeşi gibiydi. Onun hakkında böyle şeyler düşünmem doğru değildi. Bana ailesinin serası olduğunu söylediği yerde onu gördüğümünden beri mantık çerçevesinde kendime romantizm konusunda umutsuz vaka olmasam bile onun peşine düşmeme olanak olmadığını söylüyordum.

Wilmotlar Petruchio’nun koruyucu ailesiydi, annesiyle babası o daha ergenlik çağındayken öldüğünde onu kanatlarının altına almışlardı. Kızları onun kız kardeşleri gibiydi, en küçük kızları Kate hariç. Petruchio’nun sürekli şikâyet ettiğini duyduğum için adını hatırlayabildiğim tek kişi oydu. Aslında daha sonrasında ona âşık olduğu ortaya çıkmıştı ve şimdi mutlu bir ilişkileri vardı, birlikte yaşıyorlardı yani en azından Kate iş seyahatinde değilken.

Asıl mesele, benim Juliet’le hiç şansımın olmamasıydı. Hem yasak bölgedeydi hem de beni tamamen aşıyordu. Mantıksal ola-

rak bunu anlıyordum. Ama ona bakarken başparmağımla düzeltmemek için kendimi zor tuttuğum alnındaki kırıışıklığa bakarken vücudum bu uyarıyı dikkate almamak için direniyordu.

“Gerçekten sessizleştin, Will.” Yaklaşıp omuzlarımı tuttu.

“Ben her zaman sessizimdir,” dedim homurdanır gibi.

Gözlerini devirdi. “Evet, onu anladım. Yani, normalde olduğundan da fazla. Gerçekten iyi misin?” Gözleri benimkileri inceliyordu, kaşındaki o çizgi derinleşmişti. “Beyin sarsıntısı geçirmediğini nereden *biliyorsun*?”

“Juliet.” Ellerinin ikisini de nazikçe kavrayıp omzumdan çektim. Ellerini avuçlarımdan içine hapsettirdim. “İyiyim. Yemin ederim, az önce nefesim kesildi ve şey... Bazen dilim tutuluyor yani özellikle de çok güzel kadınların yanındayken.”

Özellikle de senin.

Yanakları kızardı. “Sen... Beni güzel mi buluyorsun?”

Benim de yanaklarım kızarmıştı. “Ben, şey...” Ellerini bırakıp geri çekilirken boğazımı temizledim. “Bunu söylememeliydim. Yani, evet, öyle... Yani güzel olduğunu düşünüyorum... Ama bu bir düşünceydi. Dile getirilmemesi gereken bir düşünceydi.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Neden söylememen gerekiyordu? Ben sana seksi olduğunu söylemiştim. Sen de bana güzel olduğumu söyleyebilirsin.”

“Çünkü Petruchio’nun kız kardeşi sayılırsın. Bilse canıma okur—” Kendimi Juliet hakkında tam olarak ne düşündüğümü itiraf etmekten alıkoymayı başarmıştım.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım.” Ellerini ellerimden çekip kalçasına koydu, kaşlarını çatarak bana baktı. Kahretsin, kaşlarını çatması bile sevimliydi. Burnunu kırııştırıyor ve kocaman, güzel gözlerini sevimli bir şekilde kısıyordu. “Evet, Christopher abim gibidir ama ben onun koruması gereken bir kişi filan değilim.”

Boynumu ovuşturdum, yanaklarım daha da kızarmıştı. “Bunu biliyorum. Yani... Söylemek istediğim, senin onun için önemli olduğun ve biz arkadaşlar arasında bir kural olduğu. Bir-birimiz için önemli olan insanlardan uzak dururuz. Onlarla... Flört etmeyiz. En azından deneriz. Olabildiğince.”

Kaşlarını çatması kaybolmuştu. “Sen benimle flört mü ediyordun?”

“Dediğim gibi, olabildiğince.”

Tekrar gülümsedi. O kadar güzeldi ki midem kasıldı. “Bunu *olabildiğince* yaptığını söyleyemem.”

Ona bir bakış attım.

Yumuşak bir kahkaha attı. “Ciddiyim! Yani çok... Açık olmadığını söyleyebilirim. Ama zaten ben de iletişim yeteneklerimi kaybetmişim. Belki ben fark edememişimdir. Uzun zaman oldu...” Cümlesini yarım bıraktı. Boğazını temizledi. “Romantizme ara verdim... Yani bana karşı romantik hislerin olduğunu söylemiyorum, yalnızca...” Burnunu kırıstırıp homurdandı. “Düzgün ifade edemedim. Gördün mü? Ben de paslanmışım.”

“Ben paslanmadım,” dedim dürüstçe. “‘Paslanmak’ bir zamanlar düzgün çalışan bir sisteme sahip olduğum anlamına gelir. Ben bu konuda berbatım.”

“Hangi konuda?”

“Romantizm. Flört. Hepsinde. Her zaman öyleydi.”

Juliet başını eğerek bana baktı. “Buna inanmak zor.”

“İnanabilirsin.” Ellerimi cebime sokup botumla çimenlerin üzerindeki çakıl taşını dürttüm. “Öyle işte.”

Bir dakika sessiz kalarak bana baktı. “Bu seni... Üzüyor mu?”

Dikkatimi çakıl taşına gereğinden fazla vererek onu çimenlerin üzerinde kaydırdım. “Kim bir şeyde berbat olmaktan hoşlanır ki?”

“Herkes birçok şeyde berbattır. Yaptığımız her şeyde harika olamayız. Bir şeyde berbat olmak bizi ancak o şey bizim için *önemliyse* rahatsız eder.” Bir an tereddüt etti ama sonra, “Romantizm senin için *önemli* mi? İstiyor musun?” dedi.

Kaşlarımı çatarak çakıl taşına baktım, onu çimenlerde yuvarladım.

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Romantizmde “kötü” olmamın nedeninin aslında *istememem* olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Fakat ergenlik döneminde güvensizliklerim ve duygusal sorunlarım oluşmaya başlamıştı. Sosyal kaygımın beni, kendine özgü hassas bir çocuktan acı verecek kadar beceriksiz ve utangaç bir ergene dönüştürdüğü ve nöro-çeşitli olduğumu anladığımız zamanı düşününce romantik ilişkilerin istediğim bir şey *olduğunu* itiraf edebilirdim. Çiftlikte el ele dolaşabileceğim; benimle duygularını, umutlarını ve korkularını paylaşabilecek ve ben bunları paylaşmak istediğimde beni dinleyecek; vücudumu yakan açlık ve isteğin onunla bir *anlamı* olacağı kadar yakın olacağım birinin olmasını isterdim.

Fakat yoğun utangaçlığım, gürültülü yerlerde kulak tıkacı kullanma ihtiyacım, dili tutulmuş gibi sessiz olmam, sosyalleşmeye çalışırken yaşadığım kaygı, lisede ve üniversitede kızlarla bu tür bir bağ kurmamı zorlaştırmıştı. Anlaşabileceğim birinin olduğu nadir zamanlarda, en fazla bir veya iki kere görüştükten sonra, *Romantik bir yakınlık hissetmiyorum. Bence arkadaş kalmalıyız*, durumuyla karşılaşıyordum. Bu yüzden, insanlar bana karşı böyle bir şey hissetmediklerini, benimle bunu yaşamak istemediğini söyledikçe romantizm yaşamaya çalışmayı bırakmıştım. Vazgeçerek benden *istedikleri* şeyi vermiştim. Yatakta iyi vakit geçirmek, hepsi bu. O zamandan beri kendime ne istediğimi tekrar düşünme fırsatı bile vermemiştim.

Yakın zamana kadar. Şimdiyse evlenmem gerektiği gerçeğiyle karşı karşıyaydım, eskiden gelecekteki Will'i ilgilendiren uzak bir sorunken otuz dört yaşında olunca bu artık Will için acil bir soruna dönüşmüştü. Ailemin damıtımevini ve çiftliğini zaten işlevsel olarak yönetiyordum ama işletmede bir işletmenin insan ilişkilerini sürdürme, erişim alanını genişletme, çevre edinme ve şarap ile yemeklerin kalitesi gibi yüz yüze yapılacak işlerde *baş edemediğim* devasa boşluklar vardı. İşte bu noktada bir partnere, işin sosyal yönünü memnuniyetle üstlenecek, Orsino Damıtımevi ve Çiftliği'ni yöneten sonraki nesil olma yoluna girmemde bana tam anlamıyla destek olacak birine ihtiyacım vardı. Bir danışman ya da yönetici bunun için yeterli olmazdı. Bu becerilere sahip, ailemin soyadını taşıyan, aile işletmesi olarak markamızın kalbinde yer alacak birine ihtiyacım vardı. Bir eşe ihtiyacım vardı ve birini bulmayı düşünüyordum. Deneyimlerime bakınca beni romantik olarak sevebilecek ve benim de romantik olarak sevdiğimi hissedebileceğim biri olduğundan emin değildim.

“Sanırım... Flört işinde daha iyi olmak istiyorum,” dedim sonunda Juliet'e. “Yani... romantizmde. Bir noktada aile kurmam gerekiyor. Aslında yakında.”

“*Gerekıyor* mu?” Juliet burnunu kırıştırdı. “Kulağa buna mecburmuşsun gibi geliyor.”

“Öyle,” diye itiraf ettim ayağa kalkarken. “Annemle babamın emekli olabilmesi için aile işimizi devralmaya hazırlanıyorum. Ve bu işi yürütmek için... Çok fazla sosyalleşmek ve çevre edinmek gerekiyor, bunlar benim ne güçlü yanlarım ne de ilgi alanım. İş konusunda tutkulu, benimle bu işte birlikte çalışmak için evlenmek isteyecek birini bulmayı umuyorum.”

“Yani... Karşılıklı olarak kârlı bir iş anlaşması gibi mi?” dedi. Başımla onayladım.

Başını eğdi. “Bu nedenle mi romantizmde daha iyi olmak istiyorsun? Sana âşık olabilecek birini bulmak için değil de seninle ortak olmak isteyecek birini bulmak için?”

Ensemi ovuşturdum. “Geçmiş deneyimlerimle... Bunun dışında bir seçeneğim olacağını düşünmüyorum. Yalnızca mutlu edebileceğim birini bulmak istediğimi söyleyebilirim; takdir edebileceğim, dinleyebileceğim ve değerli hissettirebileceğim birini. Ona sadık kalırım. Onu... Yani, umarım birbirimizin, şey...” Kıpkırmızı kesilmiştim. “İhtiyaçlarınızı karşılayabiliriz. Bir hayatı, bir işi, belki birkaç çocuğu paylaşıyoruz, bunu o da isterse tabii. Ama birbirimize... Âşık olmayı beklediğimi söyleyemem.”

“Neden?” diye sordu.

Çünkü daha önce denedim, Juliet ve her seferinde başarısız olduğum söylendi.

Bunu ona söyleyemezdim. Çok aşağılayıcıydı.

“Çünkü...” Bir iç çektim ve omuz silktim. “Kahretsin, bilmiyorum. Yalnızca romantizm bana göre değilmiş gibi görünüyor.”

Juliet dudağını ısırsa da gülümsemesini gizleyememişti.

“Ne var?” diye sordum. “Niye gülümsüyorsun?”

Gülümsemesi genişlemişti. “Şu anda bana, tarihî bir aşk romanındaki *aile soyunu sürdürmek için uygun bir evlilik yapması gereken büyük bir dük* havası veriyorsun.”

“Sence... Ben düke mi benziyorum?”

Elini salladı. “Boş ver. Saçmalıyorum.”

“Hayır.” Ona doğru bir adım attım. “Saçmaladığınızı söylemedim. Yalnızca... Anlamıyorum.”

Juliet tereddüt eder gibi göründükten sonra konuşmaya başladı. “O aşk romanlarında, aşkı aramak yerine sorumlu oldukları insanlara karşı görevleriymiş *gibi* gördükleri şeyin peşinde koşan karakterlerin ‘görev’ *duygusu* aslında sevgidir. Görev duy-

gusuyla hareket ettiklerinde görmemiz gereken şey, kendilerinde göremeseler bile sevme kapasitelerinin olmasıdır. Aşk tam da burada devreye girer. Bir ayna gibi onlara, peşinden gidecek kadar cesurlarsa, gerçekte neye sahip olabileceklerini gösterir. Ve evet, aşk romanları kurgudur; mutlu, umutlu hikâyelerdir. Ama bence genellikle gerçek hayattaki insan korkularını, umutlarını ve ilkinin bizi ikincisinin peşinden gitmekten nasıl alıkoyduğunu, aşkın bizi güvende hissettirebileceğini ve bunu değiştirmek için yeterince cesur olabileceğimizi yansıtır.”

Orada durup söylediklerini özümseyerek, onları değerlendirerek dinledim. Hiç aşk romanı okumadığımı itiraf edebilirdim. Annem onlara bayılırdı, özellikle de tarihî aşk romanlarına. Ailemin evindeki bütün raflar çok beğenilen popüler romanlardan oluşan yığınlarla kaplıydı. Ama o kitapların bana ilham verebileceğini, Juliet’in belki de hiç farkında olmadan önüme serdiği *umut ışığını* daha önce hiç düşünmemiştim.

“Yani...” Boğazımı temizleyip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ben de... Senin düklerin gibiysem... İşler sonunda yoluna girer demek istiyorsun. Belki, bu flört ve romantizm konusunda biraz daha iyi olursam, belki... Benim için de her şey yoluna girer.”

Yavaşça bileğimi tutup sıktı. Dokunuşu sıcak, kararlı ve inanılmaz derecede yumuşaktı. “Her şeyin senin için muhteşem bir şekilde yoluna gireceğini düşünüyorum, Will, evet.”

Gözlerine bakarak, “Neden...” diye başladım konuşmaya. Ancak ardından boğazımı temizledim, birden boğazım sıkışmıştı. “Neden bana inanıyorsun?”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Çünkü hepimizin istediğimiz türden mutlu bir sonu hak ettiğimize inanıyorum. Gerçek

benliğimizi ortaya koyacak kadar cesursak bizi bütün her şeyimizle isteyen, aynı türde bir mutlu son isteyen birini bulabiliriz.”

İçimde kelebekler uçuşuyor, vücudum bir umut ışığıyla aydınlanıyormuş gibi hissediyordum. “Bu çok iyimser bir bakış açısı.”

Juliet’in gülümsemesi genişledi. “Deniyorum.”

“Deniyor musun?”

Elini çekti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak bulutlara baktı. “Her zaman iyimser biri oldum. Başkaları için iyimser olmaktan hiç vazgeçmediğimi düşünüyorum. Ama kendim için iyimser olmaktan vazgeçmiş gibiyim.”

“Neden?”

Aşağıya baktı ve ardından göz göze geldik, hafifçe omuz silk-ti. “Geçen sene o iyimserlik treninde biraz fazla kaldım, etrafımdaki kırmızı bayrakları görmezden geldim ve Toksik İlişki Durağı’na gelmeden inemedim. Sanırım o zamandan beri kendimden emin değilim. Bu yüzden romantizme ara verdim. Bir gün tekrar birini sevebileceğime ve bu kez gerçek, sağlıklı bir *sonsuzluk dek mutlu* ânı yaşayacağıma inanmak *istiyorum...*” Hafifçe gözlerini kıstı, burnunu kırıştırdı. “Kendimi romantik bir şekilde ortaya koymadan önce bu konuda tekrar kendime güvenmeyi bekliyordum ama artık kendime eskisi kadar güvenemeyeceğimi düşünmeye başladım. Sanırım tekrar denemem ve öz güvenimin de gelmesini ummam gerekecek.”

“Tekrar denemek *istiyor* musun?” diye sordum gözlerini araştırarak.

Başını bir yana, sonra diğer yana eğdi. “Evet. Ve hayır. Romantik olmanın bisiklete binmek gibi olduğunu düşünüyorum. Yıllarca bisikletten uzak durabilirsin ama sonra söylenenlere göre hemen tekrar bisiklete binebilirsin. Ama kas hafızası olsa bile

başta dengesiz olursun, düşüp bir yerlerini incitebilirsin. Yolda yeniden uçar gibi gitmenin ne kadar harika olacağını düşününce evet, istiyorum. Ama yol boyunca yaşayabileceğim bütün o sarsıntıları, şişlikleri ve morlukları düşününce hiç istemiyorum. Sanırım bisiklete tekrar binmeye başlamak için yumuşak bir yer istiyorum, böylece o düşüşleri sırasında canım çok *fazla* yanmaz. Zor olan kısım... O yumuşak yerin nasıl bir yer olduğunu anlamak. Öyle bir yer olduğundan bile emin değilim.”

“Belki...” Sesim titredi, gerginlikten boğazım yanıyordu. “Belki yoktur. Belki düşecek yumuşak bir yer yerine yalnızca... Destek için yan tekerleğe ihtiyacın vardır.”

Düşünürken mantıklı gelmiş olsa da söylediğim anda kendimi aptal gibi hissetmiştim.

Ama Juliet’in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve bütün güvensizliğim buharlaştı. “Bir yan tekerlek,” dedi. “Buna bayıldım. Ama bunu kim benim için yapmak ister ki?”

Kalbim çarparak ona baktım. *Ben.*

Ona asla sahip olamayacaktım, tam olarak... O yasaktı, ulaşamayacağım bir yerdeydi. Ama buna razı olurdum. Bana vereceği her kısıntıya razı olurdum.

Bakışları aniden benimkilere kaydı. “Ne dedin?”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Bunu dışımdan söylemiş olamazdım. *Aman Tanrım. Dışımdan mı söylemişim?*

Juliet yaklaştı. “Sen az önce *ben* mi dedin?”

Yanaklarım kızardı. “Demişsem... Bu da dile getirilmemesi gereken düşüncelerimden biri.”

“Will, sen bir dâhisin.”

“Öyle miyim?”

“Dinle beni.” Kollarımı sıktı. “Ben romantizm konusunda yeniden rahat olmak istiyorum. Sen romantizm konusunda daha iyi olmak istiyorsun. Birbirimize yardım etsek nasıl olur?”

Nabzım hızlanmıştı, söylediklerini algıarken düşüncelerim uçuşuyordu. “Birbirimizin... Yan tekerleği olabileceğimizi mi düşünüyorsun?”

Parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Evet! Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama... Bak, aynı yıl içinde, dünyanın iki farklı köşesinde iki kez birbirimize rastladığımızı, hayatlarımızın bizim için çok önemli biri tarafından kesiştiğini düşün. Sanki... Bir şey bizi birbirimizin yoluna çıkarmış gibi gelmiyor mu? Ya sebebi buysa?”

“Birbirimize yardım etmek mi?” diye sordum.

“Kesinlikle! Birbirimize yardım etmek. Spor arkadaşı gibi olabiliriz ama romantizm konusunda. Sen o romantik kasları bulup esnetebilirsin. Ben benimkileri tekrar kullanmaya başlarım, tekrar şekle sokarım. Ben tekrar bisiklete binmiş olurum, sen de...”

Muhtemelen gururumu incitebilecek bir şey söylemeyecek kadar tatlı olduğu için cümlesini tamamlamamıştı, bu yüzden onun yerine ben söyledim. “Ben de bisiklete binmeyi *öğrenirim*.”

Aramızda bir sessizlik oldu. Sonra yaklaşıp elimi sıktı. “Dengeyi kaybettiğinde tam yanında olurum.”

Ona baktım, midem düğümlenmişti. Özellikle de ona bu kadar ilgi duyarken ne kadar tuhaf olduğuma bu kadar yakından şahit olması çok utanç verici olacaktı. Ama gözlerindeki umut dolu bakış, bundan vazgeçme fikrinden nefret etmeme neden olurken bu konuya olan direncimin her bir düğümünü gevşetmişti. Bu kadına hayır dememe olanak yoktu.

“O zaman yapalım,” dedim ona.

El çırparak ciyakladı. “Yapalım!”

“Bir şartla.”

Alkışın ortasında donup kaldı. “Ne şartı?”

“Eğer... Devam etmek istemezsen öncesinde bana söyleyeceğine dair söz ver. Öylece beni terk etme, olur mu? Yürümezse yüzüme söyleyeceğini bilmem gerekiyor.”

Juliet’in ifadesi ciddileşmişti. Elleri iki yanına düştü. “Elbette Will. Ben...” Bir iç çekti. “Sana saldırdığımı biliyoru—”

“İki kere.”

Yüzünü buruşturdu. “Bunun seninle hiç ilgisi olmadığına yemin ederim. O benimle ilgiliydi. Üzerinde çalışmam gereken bir şey. Söz veriyorum.” Serçe parmağını havaya kaldırdı. “Bunu yaparsak, hoşuma gitmeyen kısımlarını sana söyleyeceğim. Aynı senin için de geçerli. Konuşuruz, dürüst ama nazik oluruz. Arkadaşlar öyle yapar.”

“Demek artık arkadaşız, ha?”

Serçe parmağını bana daha da yaklaştırıp gözlerini kıstı. “Öyle olsa iyi olur. Romantik alıştırma savaşçıları ve flört eden bisiklet arkadaşı olacağız. Suç ortağı gibi yakın olacağız.”

Dudağımın kenarında bir gülümseme belirdi. Juliet’le arkadaş olma fikri hoşuma gitmişti. Yavaşça, serçe parmağını onun kine geçirdim. “Anlaştık.”

Juliet tekrar çığlık attı, kocaman gülümsüyordu. “Sabırsızlanıyorum. Aman Tanrım, otuz günlük eliminasyon diyeti yaparken biri bir tabak *brownie* uzatmış gibi hissediyorum. Tıka basa yiyeceğim. Ne zaman başlayabilirsin? Nasıl planlamak istersin? Bekle.” Yüzü asıldı. “Bu taraflarda oturmuyorsun, değil mi? Peki bunu... Yaşadığın yerden nasıl yapacağız?”

* Gıda intoleransına bağlı olarak vücudun reaksiyon gösterdiği besinleri belirlemeye yönelik uzun süreli olmayan bir diyet programı. -ed.n.

Boynumu ovuşturdum. Haklıydı. “Çok uzak değil, kuzeydeki birkaç saatlik bir eyaletteyim. Ben... Hafta sonları gelebilirim? Arada hafta içinde de birkaç günümü boş bırakırım, ihtiyacımız olursa yani senin de iş programına uyarsa.”

“Bu sıralar evden çalışıyorum,” dedi. “Uzaktan blog yazarlığı yapıyorum. Çalışma programım esnek. Senin işine göre planlayabiliriz.” Başını merakla eğerek bana baktı. “Sen ne iş yapıyorsun?”

Telefonum cebimde çalmaya başladı. Damıtımevinin ve çiftliğin idari müdürü, sağ kolum Fest için atadığım zil sesini tanıdım.

“İşten söz etmişken. Affedersin,” diye söylenerek telefonumu cebimden çıkarıp suratımı asarak mesaja baktım, acil bir şey olmadığını görünce rahatlardım; hatta hiç acil değildi. Fest’in fazla boş zamanı vardı ve insanların kış üstü düştüğü videolara takıntılıydı. Adam o lanet videolara sonunda ağlayacak kadar çok gülüyordu. Bense yalnızca o zavallılar adına utanıp onlara acıyordum.

Videoya her zaman bu saçmalıkları gönderdiğinde yaptığım gibi aşağıyı gösteren baş parmağı emojisiyle karşılık verip telefonumu cebime koydum. “İdarecimdi. Bir şeylerin yanmadığından emin olmam gerekiyordu. Ailemin kuzeyde bir viski damıtımevi ve küçük bir çiftliği var. İşim, benim rolüm... Yaptığım işi açıklamanın en kolay yolu, hiçbir şeyin mahvolmamasını sağlamak. İdari yöneticim Fest, benim için her şeyin yolunda gitmesini sağlıyor ve ben yokken beni bilgilendiriyor.”

“Yani o... Senin kâhyan gibi mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Sanırım... Öyle gibi?”

Bir iç çekti, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Gerçekten tarihî bir aşk romanından fırlamışsın.”

Koluma girerken kaşlarım daha da çatıldı. “Bir çiftlik ve damıtımevi işlettiğim için mi?”

Hafifçe koluma vurdu. “Merak etme, bir kere okusan mantıklı gelecek. Yani, *eğer* bir tane okumak istersen.”

“Sence bunu yapmalı mıyım?”

“Romantizm hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsan o konuda okumanın yardımı olacağını düşünüyorum. Romantizmi öğrenmek bir egzersizse, romantik kitaplar senin protein barın, hem de tadı kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yemek isteyeceğin kadar harika olanlardan.” Basamakların dibinde durup dönerek bana baktı. “Buna da tamam diyor musun? Romantik romanlar okumaya?”

“Yardıma olacağını düşünüyorsan alabileceğim bütün yardımı kabul ederim. Annemin bir sürü tarihî aşk romanı var. Eve gidince bir tanesini okuyabilirim.”

“Harika.” Bana gülümsedi. “Kütüphanemden birkaç çağdaş roman seçip buluşmak için müsait olduğunda senin için getirebilirim?”

“Bana uyar.”

“Mükemmel,” dedi neşeyle. “Peki o hâlde sana numaramı vereyim, sonra programını ayarladığında bana mesaj atarsın ve birkaç plan yaparız.”

Yaptığımız bu planın neler içerebileceğini birden idrak edince donup kaldım. Telefon numarasını alacaktım. Juliet’le mesajlaşacak, onunla vakit geçirecektim. Onunla *romantik* zamanlar geçirecektim. Yalnızca alıştırma yapmak için bile olsa.

Juliet başını eğdi. “Will? Ne oldu?”

“Petruchio’ya bunu nasıl açıklayacağız?”

Kaşlarını çatı. “Açıklayacak ne var?”

“Arkadaşlık kuralları,” diye hatırlattım.

Bir iç çekti. “Bunun için de geçerli mi? Yalnızca alıştırma için olduğu hâlde bile?”

“Beni seninle şey yaparken görürse, şey...” Kızardım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Bu kadar kolay kızarmaktan nefret ediyordum. “Yani romantik davranırken açıklama yapmam gerekir.”

“Hımm.” Juliet çenesine vurdu. “Ben kuzeye gelebilirim ve bunu kendimize saklayabiliriz?”

Başımı iki yana salladım. “Bütün ailem çok yakın oturuyor ve dedikoducu meraklılarla dolu ufak bir kasabada yaşıyorum. Fark edilmemeye çalışsak da herkesin diline düşeriz. Ben buraya gelmek zorundayım. Ve ben... Petruchio’ya yalan söylemek istemiyorum. Ne yaptığımızın bizi ilgilendirdiğini biliyorum ama o benim arkadaşım ve şehirdeyken, seninle vakit geçirirken arkasından gizlice iş çevirir gibi olmak istemiyorum.”

“Bu mantıklı,” dedi düşünceli bir tavırla. “Ben de ona yalan söylemek istemem. Ancak... Aynı zamanda yaptığımız *her şeyi* paylaşmamız gerektiğini de düşünmüyorum. Dediğin gibi bu bizim işimiz. Bir uzlaşma öneriyorum. Christopher’a bu sabah arkadaş olduğumuzu söyleyelim çünkü,” bana göz kırptı, “öyle oldu. Serçe parmağı sözü verdik. Şehre geldiğinde onunla karşılaşsak ya da isteyerek onunla, kardeşlerimle, arkadaşlarımızla vakit geçirirken alıştırma yapmayız; yalnızca baş başa olduğumuz zamana saklarız.”

Çeneme dokunarak düşündüm. “Bu mantıklı gibi.”

“Bence de,” dedi. “Ayrıca, *gerçekten* romantik olmayacağımız için bunu saklıyor olmayacağız. Her şey yalnızca alıştırma olacak.”

Başımla onayladım. “Seninle gerçekten flört etmeyeceğim. Yalnızca... Seninle... Flört etme alıştırması yapacağım.”

“Doğru,” dedi. “Film setinde ateşli bir öpüşme sahnesi çeken iki oyuncu gibi. Yani, evet, öpüşüyorlar ama *öpüşmüyorlar*, anlıyor musun?”

Sesli bir yutkunmayı zar zor bastırdım. Juliet’le alıştırma için olsa bile öpüşmenin, öpüşmekten başka bir şey hissettireceğini sanmıyordum. Ve bundan çok keyif alacağımı düşünüyordum.

Bu da alıştırma yapmanın bir parçası *olacak mıydı*? Öpüşecek *miydik*?

Juliet yüzünü buruşturdu. “Tamam, bu abartılı bir örnekti ama lanet olsun, Emily Blunt ve John Krasinski bunu başarabiliyorsa biz de başarabiliriz! Ve Christopher ne yaptığımızı öğrenirse buna katlanmak zorunda kalır.”

Kaşlarımı çattım. “Petruchio burada kim oluyor?”

“Şey...” Çenesine vurdu. “Bilmiyorum, örneğim arıza verdi ama demek istediğim, oyuncular rol icabı başka çekici insanları çok ikna edici bir şekilde öpen iki çekici insan ve evlilikleri hâlâ bütün gücüyle sürüyor.”

“Doğru.” Başımla onayladım. “Anladım.”

Ben emin değildim ama o bunu başarabileceğimizden çok emin görünüyordu ve ben de emin olmak istiyordum. Çünkü hayatımın bu kısmı için uzun zamandır ilk kez umutluydum ve Tanrım, bu harika hissettiriyordu.

Telefonum tekrar çaldı. Bu kez ses bana annem olduğunu söylüyordu.

“Bay Popüler’sin galiba?” dedi Juliet kolumu bırakırken.

Cebimdeki telefonumu sessize aldım. “Yalnızca annem, büyük ihtimalle neden hâlâ yola çıktığımı haber vermediğimi merak etmiştir.”

Juliet dudağını ısırdı. “Yola çıktığında annene haber mi veriyorsun?”

Omzumu silktim. “Uzun yolculuklarda evet. O biraz kaygılı biri.”

“Bence birçok anne kaygılanır,” dedi Juliet. “Benim annem de kesinlikle öyle.”

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Çıkarıp sessize aldım, sonra anneme henüz çıkmadığıma dair kısa bir mesaj attım. “Konuşurken mesajlaştığım için üzgünüm. Bunu yapmazsam aramaya devam eder.”

Juliet gülümsedi. “Sorun değil.”

“Bu lanet şeylerden nefret ediyorum,” diye söylendim telefonumu cebime atarken.

Sırıttı. “Sen e-posta atanlardansın, değil mi?”

“Açıkkçası neden daha fazla insanın öyle yapmadığını anlamıyorum.”

“Bekle.” Juliet elimi sıktı. “Numaram. Plan yapmak için ihtiyacın olacak. Tabii 2003'teymişiz gibi yazışmayı planlamıyorsan. Sana e-posta adresimi *verebilirim*. Hazır vermişken *messenger* kullanıcı adı mı da ister misin?”

“Ah, çok sevimli,” diye homurdandım.

Telefonumu avucumdan alıp başını eğerek hızla yazdı ve sonra telefonumu bana geri verdi.

“Ciddiyim, istediğin gibi konuşabiliriz,” dedi Juliet bana gülümseyerek. “Şimdi içeri girip yola çıkmaya izin vereceğim.” Bir adım geriledi. “Yakında görüşürüz?”

Başımı sallayıp elimi kaldırdım. “Yakında görüşürüz.”

Döndü ve çimenlerin üzerinden geçerek kendi arka verandasına çıkan basamakları tırmandı. Son kez durup döndüğünü, gülümseyerek el sallayıp veda ettiğini gördüğümde kalbimin göğsümde gümbür gümbür attığını hissettim.

Kapıyı arkasından kapar kapamaz telefonuma, iletişim bilgilerine baktım. Boğazımda sessiz bir kahkaha yankılandı. Bana e-posta adresini vermişti. Ve isminin yanında iki tane minik mavi bisiklet vardı.

Düzenleme
Ny.özlem

Juliet

Haftalarca dünyayı dolaştıktan sonra evine dönen çoğu kişi en azından bir gününü yatakta geçirir, sonra da yavaş yavaş normal rutinine dönerdi.

Benim ailem çoğu insan gibi değildi.

Bu sabah erkenden eve dönmüş, kahve içerken kafamı ütölemiş, bütün valizlerini açmış, çamaşırlarını yıkamaya başlamış, sonra da her zamanki pazar aile yemeğimiz için hazırlık yapmaya başlamışlardı.

Öte yandan ben, serbest çalıştığım müşterilerimden birine yarın teslim edilmesi gereken, esnek çalışma saatlerinin faydaları hakkındaki beş yüz kelimelik bir blog yazısını yazmayı başararak şekerleme yapmayı hak ettiğime karar vermiştim. Nasıl olduysa akşamüstüne kadar uyumuştum.

Merdivenden birinci kata eskiden olduğu gibi uçarak inmiyordum. Bağ dokusu hastalığı vücudumu ele geçirdiğinden beri sıkıca tırabzana tutunuyor ve titreyen sol dizimin kendini

bırakmaması için dua ediyordum. Vücudumda yeni sınırlamalarla karşılaşmak sinir bozucuydu, otuz yıl boyunca pil reklamlarındaki küçük ayı gibi hareket ettikten sonra (evet, ailemden bana da geçmişti), bu uyum sağlama ve ayak uydurma dönemini sakın ve pozitif kalarak atlatmaya çalışıyordum.

Ölüme meydan okuyan yaşlı kedimiz Puck'ın merdivenden benden hızlı inmesi bunu biraz daha zorlaştırıyordu. Çıngırağının neşeli şingirtisi ve memnuniyet dolu minik bir kedi mırıltısıyla aşağıya ulaştı.

“Gerçekten mi, Puck?” Son birkaç basamağı yavaşça indim. “Yüzüme vurman şart mıydı?”

“JuJu!” Küçük kız kardeşim Kate, mutfaktan girişe fırlarken neredeyse bana çarpıyordu. “Seni uyandırmaya geliyordum.”

“KitKat.” Gülümsedim. “İşte geldim.”

“Gelmişsin.” Koluma girdi. “Nine şekerlemen keyifli miydi?”

“Hey.” Belinin gıdıklandığı kısmını dürterek ciyaklamasını sağladım. “Beni de nine şekerlemelerimi de rahat bırak.”

Kate, hepimizin annemizden aldığı mavimsi yeşil gözlerindeki o coşkulu parıltı, burnundaki sevimli çilli bölge, ikiz kız kardeşim Bea'yle benimki gibi koyu renk olan ama içinde kızıl kahve tutamlar olan saçlarının dağınık topuzuyla bana gülümse-di. “Uyarıyorum, annem yine glütensiz ekmek yapmaya çalıştı. Babam bir tanesini yerken az kalsın dişini kırıyordu.”

Kahkaha attım. “Olamaz.”

“Oldu bile. Ama glütensiz vejetaryen güveç oldukça iyi olmuş. Vejetaryen olarak. Ve glüten kullanmayan biri olarak.”

“Demek bu sefer sen yapmaya kalkmadın.”

“Hey!” Kate belimi dürttü. “Ayıp.”

“Katerina!” diye seslendi annem mutfaktan. “Ablanı merdivenden inerken rahatsız etmiyorsun, değil mi?”

“Hayır, anne!” Kate gözlerini devirip, “Sana hâlâ porselen bebek gibi davranıyor,” diye söylendi.

Benden dört santim uzun olma cüretini gösteren kardeşime gülümsedim. “Sanırım biri öyle davranmak zorunda çünkü sen ve Bea kesinlikle öyle davranmıyorsunuz.”

“Kesinlikle öyle davranmıyoruz,” dedi mutfaktan başını uzatan Bea. İkizim biraz bana benziyordu ama uç kısımları sarı olan koyu renk saçları ve vücudunun her tarafındaki renkli dövmeleleriyle bir şekilde farklıydı ve çok güzeldi. Bana kocaman gülümsedi. “Heyyy. Elbisen güzelmiş, JuJu.”

Giysilerimizi karşılaştırdınca homurdandım. “Teşekkürler, BeeBee. Senin elbisen de oldukça sevimliymiş.”

Bea’yle askılı, etek kısmı bol aynı elbiselerden giymiştik, yalnızca renkleri farklıydı. Onunki güneş sarısı, benimki gül pembesiydi. Tamamen tesadüf eseri böyle bir şey olmuştu. Sık olmazdı ama olduğunda annem eskiden olduğu gibi fotoğraf çektirmemiz için ısrar ederdi. Omzunun üzerinden bakıp bizi gördüğü anda yine aynı şeyi yaptı. Annem bizi sıkıştırırken vücuduma özenli davrandı. Son günlerde kuvvetli bir esintinin beni yıkacağına ikna olmuş durumdaydı.

Annem, (fotoğrafçı olan) Kate’le iPhone’undaki portre modunun kullanım şekli hakkında tartışırken gülümsedim. Bea kolunu belime atıp foto muhabirliği işi için yıllar süren sonsuz seyahatlerinin ardından eve döndüğünden beri Kate’le annemin sürekli didişmesiyle ilgili espriler yaparak beni güldürdü.

Birbirimizden ayrılıp mutfığa girdik. Etrafa bakınıp yapacak bir şey ararken karşılaştığım manzara gülümsememin kaybolmasına neden oldu.

Kate için yapılmış vejetaryen güveç ve benim için yapılmış glutensiz hamurdan yükselen buhara rağmen yumuşak tavan

ışığı mekâna sıcak bir hava veriyordu. Babam tezgâhın başında durmuş bir eliyle salatasının son malzemelerini serpiyor, diğeriyle şarap şişesini açan annemin beline sevgiyle sarılıyordu. Kate yanına gittiği Christopher'ın kulağına bir şeyler fısıldadı, yoğun bitter çikolatalı kek ve taze yaz meyveleriyle dolu parlak minik tartlardan oluşan bir tatlı tabağı hazırlarken ona gülümsüyordu. Bea'yle Jamie dolapların önünde yan yana durmuş akşam yemeği, salata ve ekmek tabaklarını çıkarırken birbirlerine sevgi dolu bakışlar atıyordu.

Hepsi çok mutluydu.

Ve Tanrım, ben de onlar için çok mutluydum.

Ama mutfağın ortasında, ellerim boş, *yanımda* kimse olmadan, yalnız duran tek kişi olduğum için kendimi birazcık... Mutsuz hissetmekten alamıyordum.

Yağmur pencerelere çarpıyordu, dün Will'e veda ettikten kısa bir süre sonra başlayan ve o zamandan beri dinmeyen başka bir fırtına vardı. Mutfak adasının taburelerinden birine otururken inlememi bastırdım. Hastalandığımdan beri çıkan eğlenceli gelişmelerden biri de buydu, yağmurlu hava ağırlı eklemlerimi daha da ağrıtıyordu.

Annem tabureye yerleşirken yüzümü buruşturduğumu anında fark edip babamın kolundan kurtularak bana döndü. "Ağrın mı var?" diye sordu. "Ağrı kesicilerinden ister misin?"

Yavaşça nefes verdim, son yedi ayda biriken bıkkınlıkla mücadele ediyordum. Annemin benimle ilgilenmek istediğini biliyordum ama sürekli üzerime titremesi daha da kötü hissettiriyordu. "Yalnızca öğle uykusu yüzünden biraz tutuk. Ben iyiyim, anne. Yine de teşekkürler."

Hissettiğim ağrı nedeniyle kesinlikle sekiz yüz miligram naproksene ihtiyacım vardı ama boş mideyle içemezdim. Midem

çok kötü olurdu. Akşam yemeğinden sonra karnım tokken ve annemin bakmadığı bir sırada bir tane alırdım, böylece ilaç almamı gerektirecek kadar ağrım olduğu için daha fazla endişelenmezdi.

Şakağıma bir öpücük konduran annem, çocukken her hasta olduğumda yaptığı gibi sırtımı nazikçe ovuşturdu. “Emin misin?”

“Eminim!” Hafifçe eline vurarak nazikçe ovuşturmasından kaçınmaya çalıştım.

Geçen yılın sonunda sağlığım dibe vurduğunda oldukça kötü durumda olduğum ve bu durum başlangıçta korkutucu olduğundan dolayı benim için kaygılanan anneme hak vermem gerekiyordu. Bir Noel gecesinin sabahında çimentoya döndüklerine yemin edebileceğim kadar tutuk eklemlerle, patlayıp yeniden beliren tuhaf döküntülerle uyanmıştım. O zamanlar bunu, İskoçya’da yaygın olan bir hastalığa yormuştum. Ancak kaslarımı yıpratın ateş ile grip benzeri ağrılardan ve şiddetli sindirim sorunlarının olduğu zamandan bu yana çok yol katetmiştim. Aşırı aktif bağışıklık sistemimi kontrol altına alacağımıza söz veren bir romatoloğun* tedavisini uygulamaya başlamama neden olan bir dizi tuhaf semptoma sahiptim.

Doktorum benimle ilgilenirken bir yandan ben de kendime bakmak için üzerime düşeni yapmaya çalışıyordum. Buna rağmen tamamen iyileşememiştim. Belki de hiçbir zaman düzelemeyecektim, bu yüzden bunu kabullenmeye başlamıştım, bazı günler diğerlerinden daha kolaydı. Keşke annem de benim gibi yapıp kabullenmeye çalışsaydı. Keşke yeni “normal”imin tam olarak “normal” olabileceğini anlasaydı.

* Romatoloji, özellikle kas ve iskelet sisteminde meydana gelen hastalıkları inceleyen bir bilim dalı. -ed.n.

“Nasıl yardım edebilirim?” diye sordum, o akşam için Zavallı Engelli Juliet imajımı aşmaya çalışarak.

Annem gülümseyip yanağımı okşadı. “Oturup o kendi, güzel hâlin gibi davran yeter.”

Annem beni masada tünediğim yerde bıraktığında sefil ben dışında mutfakta faydalı görevler üstlenen herkese bakarak bir iç çektim. O zaman o şapşalların hepsinin mincıklaştığını fark ettim. Babam salatayı karıştırırken saçlarının arkasından çaktırmadan annemi öpüyordu. Kate bir eliyle gizlice bir parça *brownie* yerken diğer eliyle Christopher’ın poposunu sıkıyordu. Bea, akşam yemeği için tabakları çıkaran Jamie’nin boynuna sokulmuştu.

Bu günlerde varoluş tanımım buydu: *Çiftlerin yanındaki fazlalık olmak.*

Tam da somurtmak üzereyken elbisemin cebindeki telefonum titredi. Midem kasıldı. Mesaj bilinmeyen bir numaradandı ama kimden olduğunu hemen anlamıştım.

BİLİNMEYEN NUMARA: Merhaba, Juliet. Kusura bakma, ancak mesaj atabiliyorum. Burada her şeye yetişmem gerekiyordu ama sonunda kendime ayıracak biraz zaman buldum. Bunlar gelecek ay müsait olduğum bütün tarihler. Bu günlerin hepsinde veya yalnızca bazılarında oraya gelebilirim, sen nasıl istersen.

Bu arada ben Will.

Gönderdiği tarihlere göz gezdirirken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kendini önümüzdeki ay her hafta sonu gelecek şekilde ayarlamıştı.

Çok fazla araba kullanmak zorunda kalacaksın, Dük Orsino. Her hafta sonu gelmeye hazır olduğundan emin misin?

WILL: Leydi Juliet için her şeyi yaparım.

Ayaklarımı masanın altına vurarak çığlığını bastırdım. Tanrım, o çok tatlıydı.

WILL: Bu tuhaftı, değil mi? Sana Leydi Juliet demem. Dük olayına gönderme yapmaya çalışıyordum ama şimdi kendimi sorguluyorum.

Yanıt yazarken gülümsememek için dudacağımı ısırardım.

"Leydi Juliet" in oldukça sevimli olduğunu düşünüyorum ama asıl önemli olan, bir kıza onun için her şeyi yapacağını söylemen oldu. İşte bu, 10 üzerinden 10'dur, tam not aldın.

Ayrıca, gündüzleri bütün bu buluşmalar için müsaitim. Yalnızca birkaç akşam arkadaş grubumla planlarım var ama gündüzleri alıştırma yapabiliriz. (& akşamları sen de arkadaş eğlencelerine katılabilirsin!)

WILL: Eh, bu kolay oldu.

Eh, ben kolay bir kıyım.

Ne dediğimi fark edince homurdandım ve parmak uçlarımyın izin verdiğı kadar hızla yazmaya başladım.

Karmaşık değilim demek istedim, cinsel anlamda değildi.

Şimdi de "cinsel" dedim & çok daha beter oldu.

WILL: Ben de dün verdiğin öpüşme örneğinin yoğun olduğunu düşünmüştüm...

Tekrar yüzümü buruşturdum, utanmıştım.

SANA PASLANDIĞIMI SÖYLEMİŞTİM. Flörtöz şakalaşmalar yapmayalı altı aydan fazla oldu. Bana biraz hoşgörü göster!

WILL: Ben hiç flörtöz şakalaşma yapmadım, bu yüzden benden iyi durumdasın.

Eh, gelecek hafta sonu müsait olmana sevindim, böylece ikimiz de seviye atlamaya başlayabiliriz.

WILL: Ben de senin müsait olmana sevindim. Cumartesi sabahı bir yerde kahve içmek için buluşmak ister misin? Saat 10'dan sonra her zaman uygun. Yerini sen söyle.

Tabii! Boulangerie'de saat 10.30 nasıl?

Ona en sevdiğim kafelerden birinin konumunu gönderdim.

WILL: Tamamdır. Orada olacağım, flört etme konusunda en iyi (korkunç) girişimlerimi sergilemeye hazırım.

Dudağımda yanaklarımı ağrıtabak kadar kocaman bir gülümseme belirdi.

Cilveleşmeye hazır olarak geleceğim.

“Bu ısıll ısıll gülümseme de ne için?” diye sordu annem. Babam dönüp bana baktı, peşinden de kardeşlerim, sonra Christopher ve Jamie, hepsinin yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Telefonumu cebime atarken hâlâ gülümsüyordum, buraya oturduğum zamankinden daha az üzgün ve yalnız bir fazlalıktım artık.

“Sonraki projemin ayrıntılarını öğrendim,” dedim onlara akşam yemeğı için peçete ve çatal bıçakla dolu tepsiyi alıp tabureden kayarken. “Ve sonunda beni heyecanlandıran bir proje.”

7 Will

Annemlerde yediğimiz akşam yemekleri hep gürültülü olurdu. Buna bir de doğum günü kutlaması eklenince ortam tam bir kaosa dönüşüyordu.

Çocukluğumun geçtiği evin yemek odasındaki büyük, uzun ahşap masada kız kardeşlerim, eşleri, yeğenlerim ve annemle babamın arasına sıkışmış olarak oturuyordum. Kır çiçekleri, gökkuşağı tonlarında simler, tek boynuzlu at süslemeleri ve yeğenim Eleanor'un en sevdiği yemeklerle dolu tabaklarda (bu doğum günü geleneğimizdi, yiyecekleri doğum günü sahibi seçerdi) artık bırakılan son lokmalar, çıtır kenarlar ve masayı kaplayan kırıntılar kalmıştı. Peçeteler tabakların yanına atılmıştı. Arkamıza yaslanırken sandalyeler gıcırdıyordu. Viski ve şarap servisi yapılmıştı ve devamı geliyordu.

Bakışlarımı pencereye çevirerek düşüncelere daldım; pencerenin hemen dışındaki ılık yaz esintisi, babamla annemin düğün günlerinde ektiği ve otuz beş yıldır büyüyüp gelişen Şam gülleri-

ni sallıyordu. Kulak tıkaçlarım sayesinde (kulak tıkacı olmadan etraf duyusal bir cehennemdi) biraz düşünme fırsatı bulabilmiş ve neredeyse bir haftadır kafama takılan şeyi düşünüp duruyordum: Annemle babama planımla ilgili fazla bir şey söylemeden ne söyleyeceğime. Ya da daha spesifik olmam gerekirse, anneme ne söyleyeceğime. Babam rahat, sakın bir adamdı. Bana geleceğimi belirlemede güvendiğini söylerdi. Ancak annem her zaman işime fazlasıyla karışırdı ve evlilik konusunda da işime burnunu sokmaktan çekinmezdi.

Şimdiye dek annemle babama, şehirde viskimizi satan bar ve restoranlarla bağlantımızı sürdürme işinde üçüncü en küçük kız kardeşim Imogen'e destek olacağımı söylemiştim. Immy, partneri Leo'yla ara sıra şehre uğrayıp sohbetler eden, bir şeyler atıştırmak için müşterilerimizin mekânlarına uğrayan, onlara gösterişli, otuz yıllık bir şişeyle yakında satışa çıkacak yeni ürünlerimizin numunesini bırakan kişi olmaktan hiç şikâyet etmeyen çok dışa dönük biriydi. Bunu yıllardır seve seve yapıyordu. Ama Immy iki hafta önce bize ilk çocuğuna hamile olduğunu söylemişti ve çok şiddetli sabah bulantıları olduğu için ilk üç aylık dönem onu çok zorluyordu. Şehirdeki işleri halledebileceğimi söylediğimde bana sarılarak mutlu, rahatlamış bir şekilde göz yaşlarına boğulmuştu.

Annemle babamın şimdiye kadar bütün bildiği buydu ve bu sağlam bir örtbas hikâyesiydi, ayrıca önümüzdeki ay hafta sonları şehirde olmam için gerçek bir nedendi. Bu açıklamayı yapıp gerisini kendime saklayabilirdim.

Ama sanırım anneme sonunda evlilik planlarına başladığımı söylemem *gerekliyordu*, yalnızca onu başımdan atmak için bile olsa. Son zamanlarda "Will'e Eş Bulma" kampanyasında neredeyse dayanılmaz bir performans sergiliyor ve verdiğim ufacık

bir kısıntı bile gözünde olasılıklarla dolu bir şölenin canlanmasına yetiyordu. Örneğin, birkaç hafta önce telefonda nefret etmeyen ve sosyal medyayı gerçekten anlayan biriyle evlenmemin faydalı olacağından söz ettiğimden beri annem bana *influencer*ların profillerini gönderiyordu.

Biraz olsun rahat bırakması için işi ele aldığımı bilmesi gerekiyordu. Yalnızca ne kadarını ifşa edeceğim konusunda akıllıca davranmam lazımdı. Dikkat etmezsem Juliet'le yarın kahve içerken ortamımızda hevesli Isla Orsino oturuyor olabilirdi.

Ertesi gün gitmek için her şeyi ayarlamıştım. Fest, çiftlik ve damıtımevinin üretim kısmıyla ilgili işleri nasıl idare edeceğini biliyordu. Turlarımız ve tadımlarımız ikinci büyük kız kardeşim Celia sayesinde hafta sonları saat gibi işliyordu. Mantıksal olarak her şeyin yolunda gideceğini biliyordum.

Sadece annemle ne yapacağımı ve ona yuva kurma çabamı, daha da fazla ilgi göstermesine neden olmadan nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Önüme açık bir şişe viski kondu ve onu sağımda oturan en büyük kız kardeşim Helena'nın karısı Demi'ye uzattım. Demi bana gülümsedi ve dudaklarını sessizce oynatarak, "Teşekkürler!" dedi.

Tam arkamı dönerken solumda oturan en küçük kız kardeşim Miranda dirseğiyle bana vurdu.

Kendimi ses saldırısına hazırlayarak sol kulağımdaki tıkacı çıkardım. "Ne var, Mimi?"

Çenesini mutfığa doğru uzattı. "Annem seninle konuşmak istiyor. Sana mesaj attığını söylüyor."

Telefonuma baktım ve hayretle kaşlarımı çattım. Mesajın titreşimini hissetmemiştim ama işte oradaydı.

ANNEM: Mutfığa lütfen.

İçimi çekerek kalkıp mutfığa yürüdüm. İçeri girer girmez diğer kulak tıkacını da çıkardım, sonra ikisini de anahtarlığıma takılı küçük kutuya güvenle yerleştirdim. Ardından tekrar cebime koydum. “Merhaba, anne.”

“Merhaba, Will.” Annem, Eleanor’un pastasının üzerine eğilmiş, pastayı yenilebilir şekerden minik tek boynuzlu atlar ve kuyruklu yıldızlarla süslüyordu. Annemin romatoid artriti tamamen iyileşmese de semptomları bazen azalıyordu ve öyle olduğunda, elleri eskisi kadar becerikli olduğunda kendini tamamen kaptırırdı.

Son bir kuyruklu yıldızı tam yerine yerleştirdikten sonra ellerini silkeledi. “Tanışmanı istediğim biri var.”

Midem kasıldı. “Anne, hayır.”

“Will, evet.” Annem doğrulup bana döndü ve bileğinin arkasıyla, aralarında beyaz teller olan bir tutam kızıl saç yüzünden itti. “Seni bir kadınla, erkekle veya bilirsin işte, bir bireyle tanıştırmaya çalışmıyorum.” Pasta standını döndürerek eserini inceledi. “Daha da iyisi. O bir *çöpçatan*.”

“Hay böyle işi!”

“William Orsino, mutfığımda kullandığın dile dikkat et.”

İnleyip enseme ovuşturdum. “Affedersin anne. Ama *çöpçatan* olmaz. *Çöpçatana* ihtiyacım yok—”

“Bana birini nasıl bulacağını bilmediğini kendin söyledin. İşte çözümü! Babanla ben de *çöpçatan* aracılığıyla tanıştık—”

“Bir partideki ortak arkadaş *çöpçatan değildir*.”

* İltihaplı romatizma hastalığı. -ed.n.

Annem ellerini kalçasına koydu. “Fee o zamanlar yalnızca iş arkadaşıydı, parti dediğin de bölgesel bir çevre edinme etkinliği idi. Beni uyumlu ortak ilgi alanlarımız olduğu için babanla tanıştırdı.”

“İş arkadaşı” dediği kişi en yakın kız arkadaşlarından biriydi. Fee’yle ikisi her gün telefonda konuşurdu.

“Bu ‘çevre edinme etkinliği’ hikâyenin gidişatından hatırladığım kadarıyla çok fazla viski ve ot içeriyormuş,” diye hatırlattım ona.

Annem bir iç çekerek Eleanor’un pastasına dönüp tek boynuzlu atlardan birini düzeltti. “Yetmişlerde sürdürülebilir toprak işleme konusunda hevesli bir grup kanı kaynayan insan bir araya gelince öyle oluyordu.” Yeniden bana döndü. “Konudan sapıyoruz.”

Kaşlarımı kaldırarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Öyle mi?”

“Of.” Ayağını yere vurdu. “Zorluk çıkarma.”

“Çıkarmıyorum. Yalnızca sana çöpçatan istemediğimi söylemeye çalışıyorum.” Bir iç çekip yüzümü ovuşturdu. “Dinle, benim için endişelendiğini biliyorum—”

Elimi sertçe sıktı. “Senin için *endişeleniyorum*. Evliliğinin ortaklık gibi olmasını istediğini, içinde aşk olmasını beklemediğini söylediğinde buna razı oldum. Buna saygı duyuyorum. Yoksa iki yüzlülük etmiş olurdum; biliyorsun, babanla ben de böyle başlamıştık. Hem işte hem yatakta karşılıklı çıkarı olan arkadaşlar olarak—”

“Anne, lütfen!” Yüzümü buruşturdu.

Gözlerini devirdi. “Demek istediğim, seni istemediğin bir şeye zorlamaya çalışmıyorum, Will. Seni bana istediğini söyleyip

durduğun şeye doğru itmeye çalışıyorum ama sen ona ulaşmak istiyormuş gibi görünmüyorsun.”

“Çünkü ben hep buradayım ve çalışıyorum!”

“O zaman ara ver ve buradan uzaklaş!” dedi yarı bağırır gibi.

“Öyle yapıyorum zaten!” dedim yarı bağırır gibi.

Öfkeli şekilde göğüslerimiz inip kalkarken birbirimize baktık.

Başını eğdi. “Öyle mi?”

Eh, anlaşılan ona söylemek için doğru ânu bulmak yerine doğru ânın beni bulması gerekmişti. Hadi bakalım.

Bir iç çektim. Ellerimi saçlarımin arasına geçirdim. “Yarından itibaren hafta sonları şehre gitmeye başlayacağımı biliyorsun ya?”

Annemin gözleri kocaman açıldı. Yüzü umutla aydınlandı. “Hı-hı?”

“Birini buldum—”

“Ay!” diye bağırdı.

“Öyle birini değil.”

Annem bir balon gibi söndü. “Ya.”

Yeğenim Eleanor, etrafında salınan gökkuşağı elbisesi ve yaban çileği sarısı saçlarının tepesinde duran kâğıttan simli taçla mutfağa daldı. “Affedersin, nana. Pastam hazır mı?”

“Evet, tatlım,” dedi annem yeğenimin saçlarını yüzünden çekerken. “Will dayın hemen getirecek. Sonra mumlarını koyup şarkı söyleyeceğiz!”

Ellie heyecanla çığlık atarak yüzümü buruşturmama neden oldu.

O gider gitmez annem bana döndü. “Peki, bu kişi kim o zaman? Plan ne? Bana her şeyi anlat!”

“Anne.” İç çektim. “Bu benim işim, tamam mı? Yalnızca ne yaptığımı bilmeni istedim... Endişelenmeyi bırakman için.”

“Yalnızca *birazcık* ayrıntı?” Annem ellerini birleştirip bana kocaman, masum köpek bakışları attı.

Homurdandım. “Anne, yapma—”

“Lütfecen, Will? Zavallı yaşlı anneni merakta bırakma.”

“Tanrım,” diye söylendim.

Koluma vurdu. “Ayıp!” Sonra ellerini sıkıca kenetleyerek büyük, masum köpek yavrusu numarasına geri döndü.

Pes etmiştim. Anneme hiç dayanamazdım. “Tamam ama sana yalnızca ufak bir ayrıntı vereceğim ve başka soru yok. Söz mü?”

Annem bir haç çıkardı. “Söz.”

“Birini buldum... Doğru kişiyi bulmama... Yardım edecek.” Gerçek buydu, eksik olsa da. “Söyleyeceğim tek şey bu.”

Annem birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından Miranda gizlice kâselere krema koyduktan sonra ahır kedilerinin yaptığı gibi kocaman ve memnuniyetle gülümsedi. “Şey,” dedi mumları ve kibritleri alırken bana gülümseyerek. “Bu planını beğendim. *Çok* akıllıca geliyor.”

Pastayı alırken kaşlarımı çattım. “Öyle mi?”

“Elbette,” dedi yanağımı okşayarak. “*Birini* bulman için sana yardım edecek birini bulmak. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.”

Peşinden mutfaktan çıkarken bıkkınlıkla içimi çektim.

Ertesi sabah dişlerimi fırçalarken banyo aynamdaki yansımamı kaşlarımı çatarak inceledim. Celia haklı olabilirdi, galiba sakalım uzun sakallı birindense sığınakta yaşayan bir evsize benzememe neden olmaya başlamıştı.

Barınaktan kurtardığım *pitbull* cinsi köpeğim Hector’un ayaklarımın dibinde başını patilerine dayayarak yattığı yere bak-

tım. “Sence?” diye sordum ağızımdaki diş macunu köpüklerinin arasından.

Hector başını kaldırıp yana eğdi. Sonra homurdandı ve başını tekrar patilerinin üzerine koydu.

“Evet.” Lavaboya eğilip tükürdüm, ağızımda fazla diş macunu köpüğü olmasıyla ilgili duyuşsal bir sorunum vardı. Sonra dişlerimi fırçalamaya geri döndüm. “Haklısın. Biraz kısaltacağım.”

Evimin kapısı çarparak açıldığında o kadar irkildim ki az kalsın diş fırçamı bademciğime kadar sokacaktım. Hector’a baktım. “Harika bir bekçi köpeğisin.”

Sırtüstü yuvarlanıp gerindi. “Tembel sıpa,” diye söylendim.

“Will dayı!” Eleanor kapıyı iterek arkasından kapadı, sonra evimin Amerikan mutfaklı salonundan zıplayarak geçip banyoya geldi. “Nereye gidiyorsun?”

“Ellie, annelerinin buraya geldiğinden haberi var mı?”

Bu sabah kahvemi içip bahçemde sebzelerimi inceleyip yabancı otları temizlerken annemle babamın evinin yanındaki açıklıkta Helena’yla Demi’nin arabasını fark etmiştim.

Çocukluğumun geçtiği ev, üniversiteden döndüğümde eski bir araba kulübesini tamir ederek kendime ait hâle getirdiğim şimdiki evimin yalnızca birkaç yüz adım uzağındaydı. Helena ve Demi, geç saatlere kadar takılıp birkaç içki içtiklerinde kasabadaki butik cilt bakım ve sabun dükkânlarının üstündeki evlerine dönmeleri güvenli olmayacağı için annemlerde kalırdı. Eleanor’un hâlâ burada, bizim arazide olması beni endişelendirmemişti, evden çıktığını anlamıştım ve nereye gittiğini kimseye söylemeden uzaklaşmayı severdi.

Yeğenim küçük ayaklarıyla evimin döşeme tahtalarında yürürken çatlaklara basmamaya çalışıyordu. Eleanor bir adım daha attıktan sonra banyoma dalarak bana gülümsedi. Sonra çömeli

Hector'un karnını kaşdı. Hector mutlulukla hırıldayarak sırtüstü sağdan sola yuvarlandı.

"Ellie," dedim tekrar. "Annenler burada olduğunu biliyor mu?"

Sonunda bana baktığında yüzü düşünür gibi buruşmuştu. "Haaayır ama onlar uyuyordu. Bu yüzden onlara söyleyemedim."

Ona bir bakış attım. "Nereye gittiğini birine haber vermeden evden çıkmaman gerekiyor."

"Orası benim evim değil," diye itiraz etti.

Bir iç çektim. "Kaldığın evi kastediyorum."

"Nanaya söyledim," dedi ve elleriyle çıplak ayaklarını kapı çerçevesinin iki tarafına bastırarak banyomun dar kapı eşiğine tırmanmaya başladı.

"Demek nana uyanık," dedim.

"Elbette uyanık." Ellie tırmanmaktan vazgeçip klozetin üstüne basıp arkamda durdu. Saçlarıma uzanıp hızla arka taraftaki bir tutamını örmeye başladı. "Onu uyandırdım. Sonra Hal'i de aldık çünkü o da uyanmıştı."

Yeğenim Hal, Ellie'nin iki yaşındaki küçük kardeşiydi.

"Nana sana pankek mi yaptı?"

"Evet! Gökkuşağı şekerlemeleriyle. Ama annelerime söyleme. Nana bunun bizim şekerli sırrımız olduğunu söyledi."

Dudaklarımı fermuarla kapatıyormuşum gibi yaptım. "Dudaklarım mühürlü."

"Peki." Eleanor saçımı çekince irkildim. "Nereye gidiyorsun?"

Aynaya baktım, dikkatini işine verirken dilini çıkarmıştı; saçımı örüyor, daha doğrusu düğümlüyordu. "Ellie, nana seni buraya bunu sorman için mi gönderdi?"

Eleanor'un yüzünde onu aynadan gördüğümü fark etmediği için kocaman açılan gözleriyle *suçüstü yakalanmış* gibi bir ifade belirdi, bakışları hâlâ saçlarımdaydı. "Şeyyy. Hayır!"

Yavaşça ellerini tutup durdurdum. “Çok güzel ördün. Ama gitmem lazım, bu yüzden bugün başka örgü yok.”

Sırtıma atlayıp koala gibi yapıştı. “Tam-mam. Ee? Nereye gidiyorsun?”

“Şehre. Seni *ve* nanayı ilgilendiren bütün detaylar da bu kadar.”

Sırtımdan kayarak inip yemek masasının üzerinde kişisel bakım çantamı eklemek için açık bıraktığım sırt çantama doğru zıpladı. İçindekileri karıştırırken burnu kırıştı. “Sana verdiğim gömlek nerede? Onu almadın mı?”

Kendimi bundan nasıl kurtaracağımı düşünmeye çalışırken duraksadım. Eleanor hediye vermeyi çok severdi. Özellikle de *kendisinin* hediye aldığı günlerde, yani Noel’de ve yaş gününde. Dün, doğum günü hediyelerini açtıktan sonra herkese *kendi* hediyelerini dağıtmış ve bana gözleri dağılayan yanık turuncu bir gömlek hediye etmişti.

Ben turuncu gömlek giyecek biri değildim. Turunculu *hiçbir şey* giyecek türde biri değildim. Ben kıızıldım. Zaten yeterince turuncum vardı.

“Şey, ben...” Çenemi kaşıdım. “Aslında...” Boğazımı temizledim. “Yanıma almadım çünkü... Onu bugün... Giyecektim.”

Ben, babam, Helena ve küçük kız kardeşim Miranda’yla aynı tondaki grimsi yeşil gözleri kocaman açıldı. “Öyle mi!?” Heyecanla çığlık attı, zıplayıp hoplamaya başladı.

Böylece otuz dakika sonra kendimi yepyeni koyu turuncu bir gömlek giymiş olarak yolda buldum.

Juliet

Will'le buluşmaya biraz geç kalmış gibiydim ve tek suçlusu kıyafetlerimdi. Hiçbir şey doğru gelmiyor, doğru oturmuyor, doğru görünmüyordu. Etrafta dolaşırken eklemelerimi olabildiğince desteklemek için gardırobumun yeni temel parçası olan pembe ve mor çiçekli spor ayakkabıma uyan rahat, yumuşak, uçuşan lavanta rengi yazlık elbisede karar kılmadan önce on iki giysi denemiştım. Ama seçimimin doğru olduğundan hâlâ emin değildim. Pastel mor giyince cildimin ışığa duyarlılığını artıran ilaç yüzünden istediğimden soluk görünüyordum ve yaka kısmının göğüs dekoltesi hatırladığımdan daha abartılıydı. Onları göstermekten çekiniyor değildim, yalnızca Will'le ilk buluşmada (*alıştırmada!*) böyle bir hava vermek istediğimden emin değildim.

Paniğe kapılıyor gibiydim.

Neden sinir yumağı olduğumu, neden gergin uyandığımı, kahvemde ne kadar krema istediğimden saçımı nasıl yapacağıma kadar her şeyi neden bu kadar fazla düşündüğümü bilmiyor-

dum. Bu yalnızca bir alıştırma randevusuydu. Karşımdaki yalnızca Will'di.

Önümüzdeki dört hafta sonunu romantizm alıştırması yaparak geçireceğim çok seksi, çok sevimli tatlı Will'di.

Dürüst olmak gerekirse çok pis şeyler yapmak istediğim ama yapmayacağım çünkü bu romantizm alıştırması uygulamasını kesinlikle genel izleyici kitlesine uygun tutacağım Will'di.

En fazla ebeveyn gözetimi gerektirebilirdi. Yani, belki arada sırada temaslı bir öpücük ve veda sarılması fena olmazdı. Aslında bu ele alınması gereken önemli bir konu olabilirdi.

Karşıya geçerken başımı sallayıp derin bir nefes aldım. Bu varsayımlara takılıp kalmama gerek yoktu. Şu anda kahve dükkânına, Will'in yanına gitmem gerekiyordu. Gerisini birlikte çözerdik. Ve bunu yaparken neden çok ama çok çekici bulduğum bir adamla romantizm alıştırması yapmakla yetineceğimi kendime hatırlatmaya devam edebilirdim. Will Orsino aşk için değil de ailesi için evlenmek istiyordu, Christopher için yakın ve değerli biriydi, başka bir deyişle benim için tamamen yasaktı.

Aşk istemeyen birine âşık olmayacaktım. Aşka henüz hazır olmayabilirdim ama bir gün aşkı bunu isteyen biriyle tekrar bulacağımı umuyordum. Ve bir daha Christopher'ın arkadaşlarından birine âşık olmayacaktım. Will'in tam tersi olan eski sevgiliyle Christopher önce profesyonel sonra da kişisel olarak yakın olmuştu ve onunla çıkmaya başlayıp aramızdaki her şey mahvolduğunda yalnızca ben değil Christopher da incinmişti. Hayatımdaki önemli insanlara yakın biriyle bir daha asla romantik bir ilişkiye girmeyeceğime yemin etmiştim. Olası sonuçları çok berbattı ve zararın başkalarına sıçrama riski çok yüksekti.

Bütün bunları göz önünde bulundurunca Will aşk alıştırması arkadaşı olarak seçebileceğim en güvenli kişiydi. Will'leyken

âşık olma ve kalp kırılması riski bakımından güvende olurdum ve sonunda içimdeki romantik duyguları yeniden uyandırmaya başlayabilirdim.

Peki, düşüncelerimin merkezinde bu güvence olmasına rağmen neden bu kadar gergindim?

Kaldırımda yürürken elimi karnıma koydum; kelebekler içinde, Puck'ın hızla eve girip etrafta deli gibi koşuşturmasından daha çılgınca uçuşuyordu.

Ve birden anladım, bu tür gerginlikler iyiydi. Kelebeklerin olması *gerekiyordu*. Bunlar tam da yeniden hissetmek istediğim türden duygulardı.

Bütün sabah kendime alıştırma yapmak için hazırlandığımı söylemiştim. Uyandığım anda alıştırmanın çoktan başladığını fark etmem gerekirdi.

Tekrar derin bir nefes alarak kahve dükkânının kapısını açtım ve anında Will'i gördüm, kâğıda benzeyen bir şeyin üzerine eğilmişti, elinde duraksayarak hareket ettirdiği bir kalem vardı. Kare bulmaca mıydı acaba? Kahve barından en uzaktaki rahat köşede oturuyordu ve koyu turuncu bir gömlek giymişti, dürüst olmak gerekirse onun gibi saçları olan biri için bu, seçeceğim son renk olurdu ama bir şekilde yakışmıştı. *Gerçekten* yakışmıştı. O... Çarpıcı görünüyordu, bir ateşin karanlık bir gecedeki parlak alevleri gibi etrafındaki her şeyi soluk gösteriyordu.

Masaların arasından yavaşça ona doğru ilerledim, o kelebekler içimde dönüyordu.

Bu iyi, Juliet, dedi kafamın içindeki bir ses. *Bu iyi.*

Gülümsedim. Çünkü aylardır ilk kez o sese inanıyordum.

Masasına gelince durdum. Will'in başı hâlâ eğikti, kalemi artık bir sudoku bulmacası olduğunu gördüğüm şeyin üzerinde hareket ediyordu.

Gülümsemem arttı. Çantamı masaya koyup ona, “Kare bulmaca çözdüğünden çok emindim,” dedim.

Onu korkutmuşum gibi doğruldu ve bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Bakışları vücudumda gezindi. Yutkunduydu, tamamen sessizdi. Sonra yerinden fırladı.

“Merhaba.” Bana elini uzattı.

Hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırpıştırdım. Will hemen elini çekip cebine soktu. “Hiç beceremedim,” diye söylendi acıklı bir tavırla. “*El sıkışmak mı?* Ben niye böyleyim?”

“Will—”

“Tekrar deneyebilir miyim?” Ellerini birleştirip gözlerime baktı. “Lütfen.”

Arada kalmıştım. Onu rahatlatmak, daha iyi hissetmesi için yalan söyleyip çok kötü olmadığını söylemek istedim.

Ama ona yalan söylememeliydim, özellikle de bu konuda daha iyi olmak istiyorsa. Will’le ben birbirimize gerçekten daha iyi olma fırsatını borçluyduk, bu da yalnızca başarılarımız için değil aynı zamanda zorlandığımız konulara da fırsat vermemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Ona kötü olduğunu söylemedim ama aksini de söylemedim. Yalnızca, “Zaman geri aksın,” dedim.

Sonra çantamı alıp omzuma astım. Geri geri yürümeye başlamadan önce çabucak arkama göz atıp yolun boş olduğundan emin oldum. Kahve dükkânını boydan boya geri geri geçerek kapıya kadar gittim, kapıyı açmak için arkama uzandığımda kulpu biraz uğraştırdı. Kapıyı hızla açıp dışarı çıktım ve kapanmasına izin verdim.

Cam kapıdan Will’in kuytu köşesinde durduğunu görebiliyordum, yüzünde şaşkın bir ifade vardı... Nasıl bir ifade olduğundan emin değildim ama eğleniyor olabilirdi.

Ona gülümsedim, sonra elimi sallayarak oturmasını işaret ettim.

Oturdu. Gülümsemem genişledi. Sonra içeri girmek için kapıyı hızla açtım. İki adım attım.

Restoranda öncekinden daha öz güvenle ve çok daha az titreyerek yürüdüm. Bu kez Will bütün yol boyunca gözlerini ayırmadan beni izliyordu.

Masaya geldiğimde önceki seferden daha yumuşak, daha sakin bir tavırla ayağa kalktı.

“Juliet,” dedi bakışları üzerimde gezinirken. “Merhaba.”

Gülümsedim. “Merhaba, Will.”

Boğazını temizledi. “Bu kez el sıkışmayı teklif etmeyeceğim.”

Dudağımı ısırdım. “Tamam.”

“Ama...” Tekrar boğazını temizledi. “Seni tam olarak nasıl karşılamam *gerektiğinden* emin değilim.”

“Sana doğru gelen ne?” diye sordum. “İçinden ne geliyor?”

Ensesini ovuşturdu. “Tamamen yabancı değiliz ama olsaydık içimden ayağa kalkmak, oturman için bir sandalye çekmek, sonra da oturman için sandalyeyi sana doğru itmek gelirdi.”

“Centilmence,” dedim ona. “Beğendim.”

“Ama yabancı değiliz,” dedi gözlerime bakarak. “Yeterince konuştuk, birbirimizle yeterince rahatız ve... Şey, içimden sarılarak selamlaşmak geçiyor. Önce sorardım, tabii.”

Daha geniş gülümsedim. *Ah şu adam.* “Hadi, sor o zaman.”

Bir nefes verdi. “Juliet, sana sarılabilir miyim?”

“Evet, tabii.” Masanın etrafından dolaşıp ona sarıldım.

Will de kısa ve tatlı bir kucaklamayla bana nazikçe sarıldı. İlk buluşma selamlaşması için bu mükemmel bir yoldu.

Kollarımı hafifçe geniş sırtına koyarak kokusunu içime çektim. Çok güzel kokuyordu ve işte o kelekler yine uçuşmaya

başlamıştı. Gülümsedim; yanaklarım pamuklu, yumuşak gömleğine değdi ve bir iç çektim. Bıraktı, ben de ondan uzaklaştım. “Bu çok hoştu,” dedim ona.

“Öyle mi?”

“Öyle.” Gömleğinin cebine takılan bir kirpik görünce onu aldım.

“Yalnızca kendi pisliğimi temizledim,” dedim ona. “Kirpik.” Şans getirmesi için parmağımın ucundan üfledim. “Gömleği beğendim. Çok yakışıklı olmuştun.”

Yanakları parlak pembe rengini almıştı. Ah, kızaran erkeklerde ne vardı böyle?

“İltifat etme,” dedi sandalyemi çekerken. “Bal kabağına benzedim.”

Otururken güldüm, o da sandalyemi itti. “Benzememişsin! Sana yalan söylemem. Birbirimize karşı dürüst olmaya söz vermiştik ve sözümü tutuyorum. Bence sana gerçekten yakışmış.”

Will karşıma oturup bana kuşkucu bir bakış attı. “O zaman bu konuda anlaşılamadığımız konusunda anlaşalım. Bu şeyin içinde kendimi kabak gibi hissediyorum.”

“O zaman neden giydin?”

“Yeğenim,” dedi, sudokuyu bir kenara iterek.

“Yeğenin mi?”

Başıyla onayladı. “Dün hediye etti. Sonra bu sabah eşyalarımı toplayıp çıkmaya hazırlanırken yanıma geldi... Başka seçeneğim yoktu.”

İçim yumuşacık olmuştu. “Yani giymeni istedi ve hayır diyemeyecek kadar yufka yüreklisin.”

Sudoku kalemini parmaklarının arasında çevirirken kendi kendine homurdandı.

“Will, bu bir iltifat.” Masanın üzerine eğilip sesimi alçalttım. “Bunlar romantizm yaşamak istediğin hanımlara söylenecek şeyler. Çok çekici.”

Will’in başı hızla kalktı. “Nasıl?”

Sandalyeme yaslandım. “Seni seven küçük bir çocuk için nazik bir şey yapmak uğruna egonu bir kenara koyuyorsun. Bu büyük bir artı.”

Masanın diğer tarafında bir süt buharı makinesi öttü, kalabalık bir grup yanımızdan itişip kakışarak geçti ve yakınımızdaki büyük yuvarlak masayı hızla doldurdu. Yaz özgürlüklerinin tadını çıkaran gençlerden oluşan gürültücü bir gruptu, yüksek sesle konuşup gülüyorlardı. Mekândaki ses anında iki kat artmıştı.

Will elini saçının altına soktu, kulağıyla oynuyor gibiydi.

O zaman pubda karşılaştığımızda taktığı kulak tıkacını hatırladım. Gürültü hassasiyetini.

Kahretsin, kahve içmek için buluşacağımız yeri önerirken bunu düşünmeliydim. Sessiz bir arka verandası, açık oturma alanı olan bir yer çok daha iyi olurdu.

Will yüzüne, *gülümseme* olması gerektiğini düşündüğüm ama yalnızca *yüz buruşturma* olarak yorumlanabilecek bir ifade takındı. Bunun üstesinden gelmeye çalışıyordu. Ama bunu yapmak zorunda kalmamalıydı.

Çantamı kapıp tekrar omzuma astım. “Kahvelerimizi paket yaptırmaya ne dersin?”

Masadan kalkıp tezgâha doğru ilerlememiz sırasında bir şeyler oldu. Gerginliğim geri gelmişti, heyecan kelebekleri değil de midemi sokan bir arı sürüsü gibiydi; ellerimin karıncalanmasına, kalbimin hızla atmasına neden oluyordu.

Havadan sudan sohbet yeteneğim nereye gitmişti? Neden bir iskelet sırtışı gibi ruhsuz gülümsüyordum? Bir de buraya gelmeden *önce* paniğe kapılmaya başladığımı sanmıştım.

“Ne oldu?” diye sordu Will usulca.

Başımı kaldırınca bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm, endişesi yüzünden okunuyordu.

“Ben, şey...” Zorla yutkunmayı denedim. “Tam olarak bilmiyorum. Sanırım şu anda... Kendimi oldukça paslanmış hissediyorum.”

Will adımlarını yavaşlatıp gözlerime baktı. “Ne yapabilirim?”

Onun nezakeri karşısında kalbim sıkıştı. “Gerçekten yapılabilecek bir şey olduğundan emin değilim,” diye itiraf ettim. “Yalnızca... Belki yalnız olmadığımı hissettirebilirsin?”

“Pekâlâ, seni benim de paslı hissettiğime ikna etmek isterdim,” dedi. “Ama unutma, benim paslanacak bir şeyim hiç olmadı.”

Onu omzumla dürttüm. “Kes şunu.”

O da beni nazikçe dürtüp bana baktı. “Senin gibi paslanmış olmayabilirim, Juliet ama şu anda taktığımız destek tekerleklerine rağmen kendimi oldukça sallantıda hissediyorum.”

“Evet,” dedim usulca. “*Sallantı* kelimesi durumu anlatmak için iyi bir sözcük.”

Başını hafifçe eğip biraz yaklaştı ve isteyerek mi istemeden mi yapmıştı bilmiyordum ama parmaklarının arkası elime değdi. “Bilge bir kadın bana birlikte sallanacağımızı söylemişti.”

Bir kez daha zorla yutkundum ama bu defa daha kolay gelmişti. Derin ve güçlü bir nefesle ciğerlerimi doldurdum. Serçe parmağımı onunkine geçirdim. “Gerçekten bilgeymiş. Ama aynı kişi bazen vaaz vermeyi, bir şeyi uygulamaktan daha kolay bulabiliyor.”

Serçe parmağımı nazikçe sıktı, sonra bıraktı. “Ben de ona bazen sallanan tek kişinin o olmadığını seve seve hatırlatırım. Faydası olacaksa.”

Başımla onayladım. “Bence çok faydası olur.”

“Sıradakine yardımcı olabilir miyim?” diye bağırdı tezgâhın arkasından bir ses.

İkimiz de önümüze baktık ve konuşmadan anlaşarak sıraya girmek için birkaç adım ilerledik.

Karnım guruldayınca elimi karnıma koydum ve arı sürüsünün gittiğini fark ettim, kalan tek his gergin midem yüzünden kahvaltıyı atladığım için hissettiğim keskin açlıktı. Fırın ürünlerinin sergilendiği vitrini tarayarak seçeneklerimi değerlendirdim. Neyse ki Boulangerie’de her zaman bolca glütensiz yiyecekler olurdu.

Sıra ilerledi ve önümüzdeki kişi filtre kahve sipariş etti. Çantamdan telefonumu çıkarıp sipariş verdikten sonra dokunarak ödeme yapmaya hazırlandım. Telefonumu çıkarırken elim aşk romanımın kapağına takıldı, elimi çekmeye çalışınca kitap yere düştü.

Ben daha eğilmeye yeltenemedi Will, çömelip kitabımı yerden aldı, sonra tam önümüzdeki kişi kenara çekilirken ayağa kalktı. Ona teşekkür etmeye hazırlanırken elini sırtıma koyarak beni nazikçe yönlendirince sözcükler dilimde dondu.

Omurgamdan aşağı bir zevk dalgası indi.

“Önce sen,” dedi gözlerini kısmış menüye bakarken.

Ben yulaf sütlü vanilyalı soğuk *latte*yle glütensiz limonlu bir bar, Will ise yaban mersinli *muffin* ve soğuk kahve sipariş etti. Siparişi beklemek için kenara çekildim, kahve barının tiz bir sesle öten süt buharı makinelerine en uzak tarafta, kapının yakınında bir yer seçmeye dikkat ettim.

Will hâlâ aşk romanımı elinde tutuyordu, almak için elimi uzattım. “Yerden aldığın için teşekkürler.”

Önce kitaba, sonra bana baktı. “Bir şey değil.”

Tarihî aşk romanını alıp çantama koydum ve gülümsedim. “Düzgün bir aşk romanı olmadan hiçbir yere gidemem.”

“Seni onları okumaya iten neydi?” diye sordu. “Aşk romanlarını?”

Merak ettiği için ve bu tür kitaplar okumamla ilgili soru sorulurken sıkça karşılaştığım küçümseme ifadesini görmediğim için rahatlamıştım, birçok insanın önemli ve edebî bulmadığı için küçümsemediği bir türdü. Onun romantizmi küçümsemesini beklemiyordum, geçen hafta planımızı oluştururken okumayı kabul etmiş gibi görünüyordu. Yine de birini yargılamamakla ona ilgi göstermek farklıydı. İkincisini yaptığını bilmek güzeldi.

“Çünkü beni mutlu ediyor,” dedim ona. “Fark edeli çok olmadı ama uzun zamandır kaygıyla mücadele ediyormuşum, daha sorunumu anlamadan önce bile sanırım romantik kitapların her zaman mutlu sonla biteceklerine güvenebildiğimden beni asla kaygılandırmadıkları için onlara yöneliyormuşum. Hikâyede işler zorlaştığında bile her zaman yoluna giriyor. Bu güvenilirlikleri gerçekten rahatlatıcı. Ve... Sevmeyi seviyorum. Arkadaş sevgisi. Aile sevgisi. Romantik aşk. Romantik kitaplar bunların hepsini içeriyor.”

Başıyla onayladı. “Daha çok ne okuyorsun? Tarihî mi yoksa çağdaş mı?”

“Tarihî,” dedim ona. “Ama hâlâ ilgileniyorsan, seninle çağdaş bir romanı birlikte okumaya varım.”

Bebek arabası olan bir çift kahve barının çok yakınından geçerek üzerime doğru geliyordu. Etrafa bakınıp ezilmemek için ne tarafa kaçabileceğimi anlamaya çalışırken Will hemen yanı-

ma geçti, eli sırtımda durduğu için etrafımızdan dolanmak zorunda kaldılar.

Kelebekler geri gelmişti, karnımda uçuşuyorlardı. Çok fazla kelebek vardı.

“Sence daha iyi bir seçim mi olur?” diye sordu.

Gözlerimi kırptıştırıp kendimi kaptırdığım düşüncelerden kurtardım. “Çağdaş romantizm mi? Kesinlikle. En azından, modern flört ve romantizmin nasıl olduğunu keşfetmek için.” Ona sııttım. “Gelecekteki eşini balo salonlarında vals yaparak ve onu kırsalda süslü faytonlarla gezdirerek baştan çıkarmayı planlamıyorsan tabii.”

Will bana baktı, gözlerinin kenarları kırışmıştı. O gür sakalın altında bir gülümseme olup olmadığını anlayamasam da bu bir zafer gibi hissettirmişti.

Barista isimlerimizi bağırarak ânı bozdu. Will iki uzun adım atarak siparişlerini bekleyen kalabalığın arasına girdi, büyük ellerinin tek bir yumuşak hamlesiyle hem içeceklerimizi hem de yiyecek poşetlerimizi aldı. Kalabalığın arasından sıyrılmayı başardığımda Will de hemen arkamdan geliyordu ve sonunda dışarıya adım atıp kuş cıvıltıları ve cumartesi sabahı trafiğinin uğultusu tarafından karşılandık.

“Karşı kaldırımdaki parkta birkaç masa var,” dedim ona. “Oraya gitmek ister misin?”

Will, etrafımızda zıplamaya başlayan güvercinlere kaşlarını çatarak bakıyordu. Bana yanıt vermedi.

“Will?”

“Nerede olsa yerim,” dedi güvercinleri izlemeyi sürdürürken. “Yakınlarda şu uçan farelerden olmadığı sürece.”

“Uçan fare!” dedim hayretle. “Onlar *uçan fare* değil. Güvercinler çok sevimlidir.”

“Sevimli,” dedi homurdanarak bir güvercin ona yaklaşınca.

“Will, sen... Güvercinlerden *korkuyor* musun?”

“Hayır,” diye bağırdı başka bir güvercin ona doğru yürüyünce zıplayarak gerilerken.

“Kış-kış!” dedim güvercinleri ellerimle kovalarken. Havalanıp kaldırımın biraz ötesine kondular. “Gördün mü? Her şey halloldu.”

Will bana gözlerini kısarak baktı. “Kontrol altındaydı.”

“Elbette.” Ona doğru bir adım attım, koluna girerken kocaman gülümsedim. “Hadi, gidip karşı kaldırımdaki boş masayı kapalım. Güvercinleri uzak tutacağıma söz veriyorum.”

9 Will

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, en azından iş dışında ya da kız kardeşlerim ve annem dışında bir kadının karşısına oturup onunla baş başa sohbet etmemiştim.

Yıllar içinde kadınlarla deneyimlerim olmuştu, romantizm *aramayan*, fiziksellikten başka bir şey istemeyen kadınlarla. Ama bu farklıydı. Juliet'e fiziksel olarak çekiliyordum, bu alışık olduğum bir şeydi ama... Burada oturup konuştuğça, dakikalar ilerledikçe bu çekimin çığ gibi büyüdüğünü hissediyordum. Çekimi ben böyle deneyimliyordum ama *sadece* o kadarla kalmıyordu. Daha fazlası vardı.

Kendimi yalnızca Juliet'in hafif çiçeksi kokusunu değil ılık temmuz rüzgârına karışan kahkahasını da solurken buldum. Dizlerimiz masanın altında çarpışırken kalemi alıp sudokumda şansını denediğinde eli benimkine değerken temas ettiğimiz bütün noktaları saydım ancak öne çıkan hesaplama oturduğumuzdan beri kaç kere gülümsediğiydi.

Altı kere. Her biri, bir diğerinden daha büyük ve daha parlaktı. “Bu sekiz olacak!” diye bağırdı kalemi kâğıda bastırarak.

“Acele ediyorsun,” dedim ona. “Sekiz *olabilir*. O kutuda olabilecek diğer bütün rakamları elemen lazım. Oraya sekizin geleceğini ancak başka hiçbir şeyin gelemeyeceğini anladığın zaman bilebilirsin. Bu bir eleme süreci. Sabır gerektiriyor.”

Kalemi masaya fırlatıp homurdandı. “Sabır benim iyi olduğum bir konu değil.”

Gülmemek için elimle ağzımı kapadım. Çok tatlıydı. “Sudoku ideal bir ilk buluşma oyunu değilmiş. Anlaşıldı.”

Bir güvercin bize doğru zıpladı ve Juliet sandalyesinden eğilerek onu kovaladı. “En azından benimleyken değil.”

Başka bir güvercin diğer tarafından bize doğru yürüdü. Juliet dönüp onu da kovaladı.

Yüzümü buruşturdum. “Etrafımızı sarıyorlar.”

Juliet bana dönüp bir iç çekti. “Evet, öyle gibi. Gidelim mi? Yürüyüşe ne dersin?”

Yerimden fırlayıp kalemi gömleğimin cebine koydum, sudokuyu ikiye katlayıp kot pantolonuma tıktım. “Sen hazırsan ben de hazırım.”

Juliet ayağa kalktı, bunu yaparken hafif bir inilti çıkardığını duydum. Göğsüm endişeyle sıkışırken kaşlarımı çattım. Bir yeri mi tutulmuştu? Ağrısı mı vardı?

“Tamam.” Yürümeye başladığımızda eli pazımı kavradı. “Bunu nasıl yapmak istersin?”

Ona baktım. “Neyi nasıl yapmak isterim?”

“Alıştırmayı,” dedi. “Bunu ne kadar kurallı yapmak istersin? Yoksa yalnızca... Yapalım gitsin mi?”

Yanaklarım kızarmıştı. “Şey... *Bu* derken... Tam olarak neyi kastediyorsun?”

Juliet'in gözleri kocaman açıldı. Elini alnına vurdu. "Paslanma konusunda. Yani *şey yapalım* demek istemedim. Yalnızca buluşma filan işlerini nasıl *yapalım* dedim. Yoksa bu konuyu zamanı gelince mi *konuşmak* istersin?"

Yanaklarım hâlâ kırmızıydı. Boğazımı temizledim. "Tamam, anladım." Ne yapacağımızı son konuştuğumuz zamanı düşündüm ve içeri girdiğinde boğulacakmış gibi hissettiğimi, onu elini sıkarak karşılamaya kalktığımı hatırladım. Ve onun şapşal gibi davranıp kahve dükkânında geri geri yürüyerek bana ikinci bir şans verip bu utancı atlatmamı kolaylaştırmasını.

Onun şakaya vurması buna takılıp kalmamamı sağlamıştı ama becerememiş olmamın ve bunu konuşmamızın gururumu kırdığını kabul ediyordum. Bütün bunlar gururumu biraz kırıyordu. Kötü olduğum şeyleri yapmaktan hoşlanmazdım. Bir şeyde kötü olduğumu düşünüyorsam kendime onu çok istemediğimi, önemsemediğim bir şey olmadığını söylemek her zaman daha kolay gelmişti.

Ama o kadar basit değildi. Bu yüzden buradaydım ve şu anda onunla alıştırmaya yapıyordum.

Alışmam, onunla konuşmam, genellikle özenle sakladığım bu taraflarımı ortaya çıkarmam gerekecekti. Havaalanı güvenliğinden geçerken bagajımın ayrıntılı arama için rastgele seçildiği zamanlara benziyordu. Utanılacak veya suçlanacak bir şeyim olmadığı hâlde yine de valizimin açılmasını, kişisel eşyamın herkesin görebileceği şekilde dışarı çıkarılmasını izlerken rahatsız ve hassas hissediyordum.

Bu hisse alışık değildim, özellikle de ilgi duyduğum bir kadınlayken. Ama bu kötü olduğu anlamına gelmiyordu. Yalnızca... Zor olduğu anlamına geliyordu.

Kolumu sıktı. "Nereye daldın?"

“Affedersin. Yanıtımı... Düşünüyordum.”

“Acele etme,” dedi. “Bir yere gitmiyorum.”

Juliet başını geriye atıp üstümüze baktı. Ben de kısa bir anlığına yukarı baktım. Juliet kolumdayken kaldırımda tökezlemek, isteyeceğim son şeydi.

Üstümdeki ağaçlar rüzgârda sallanıyor; limon yeşili yapraklar, çamur kahverengisi dallar gökyüzünde dans ediyordu. Üniversite için buraya taşındığımda şehrin bu taraflarında yürürken yukarı bakıp rüzgârda uçuşan yaprakları, altın, bronz ve yakutla süslenmiş yeşil renkli, değerli bir duvar halısını inceliyormuşum gibi izlediğimi net bir şekilde hatırlıyordum. Sonbaharın henüz başıydı, kuzeydeki sonbaharın ihtişamıyla asla boy ölçüşemezdi ama kendi tarzında güzeldi.

Bakışlarım gözleri hâlâ gökyüzünde olan Juliet’e kaydı. Çok huzurlu, çok düşünceli görünüyordu. Ne düşündüğünü, hissettiğini, merak ettiğini bilmek istiyordum. Bilmek istediğim çok şey vardı.

Bunlardan herhangi birini öğrenmemin tek yolu cesur olmam ve kendimi onun yaptığı gibi ortaya koyarak konuşma başlatmamdı. O *cesurdu*. Bütün yetişkin hayatım boyunca romantizmi hayatımdan çıkarmama neden olan ergenlik dönemi kinimi sürdürüyordum. Onun bana anlattığına göre geçen sene sevdiği kişiyle cehennemi yaşamıştı ama şimdi burada, tekrar romantizme dönmeye çalışıyordu.

Juliet cesur davranmıştı ve kahretsin, ben de öyle yapacaktım.

“Bence ikisinden de biraz yapmalıyız,” dedim sonunda.

Bana baktı dinlerken gözleri üzerimdeydi.

“Yani asıl önemli olan,” dedim ona, “ikimizin de yalnızca... Yapması gerektiği. Ama ben zorlandığımda—”

“*İkimizden biri zorlandığında,*” dedi.

“Bisiklete binmeyi öğrenen benim,” diye hatırlattım.

Kaşlarını kaldırdı. “Düşecek olan da benim.”

Bunu kabul ederek başımla onayladım. “*İkimizden biri zorlandığında,* kurallara dönüp o konu hakkında konuşuruz. Sence nasıl?”

Juliet gülümsedi. “Bence mükemmel.”

O yeniden iki kuşun bulutlara doğru zikzaklar çizerek çıkardıkları kanat sesiyle çekildiği gökyüzüne bakarken ona baktım. Rüzgâr saçlarını yüzünün etrafında savuruyordu. Ellerimi saçlarına daldırmak, serinliğini ve yumuşaklığını parmaklarımda hissetmek istiyordum.

Ona baktığımı fark edip başını eğdi. “Ne oldu?”

Ona baktım, güneş gözlerinde parlıyor, koyu renk saçları rüzgârda savruluyor, o yumuşak gamzeleri her zaman yanaklarında çukur oluşturuyordu. “Yalnızca... Çok hoş görünüyorsun.”

Yanakları hafifçe kızardı. Dönüp ileriye, yürüdüğü yöne baktı. “Aman Tanrım, bu bana iyi geldi. Mükemmel bir flört alıştırması.”

Ona bunu söylemek istemediğimi, beynimin bunu düşündüğünü ve ağzımdan çıktığını söylemedim.

Ona kesinlikle alıştırma yapmaya çalışmadığımı söylemedim.

“En sevdiğin mevsim nedir?” diye sordum.

Parkta yürüyüşünün yavaşladığını hissetmeye başladığım için evine doğru yürüyorduk. Arabayla bırakmayı teklif etmiştim ama Juliet arabada geçirilemeyecek kadar güzel bir gün olduğunu söylemişti. Bu yüzden onun yerine ona evine kadar

eşlik ediyordum, buluştuğumuz kahve dükkânından çok uzakta oturmuyordu.

Bana baktı. “En sevdiğim mevsim mi? İlkbahar.”

“Neden?”

Köşeyi dönerek diğer sokağa girip yüksek, kahverengi taş binaları koruyan nöbetçiler gibi yerleştirilmiş çitlerin yanından geçerken bana gülümsedi. “Umut ve yeni başlangıçların mevsimi,” dedi. “Hayatın daha aydınlık ve daha güzel olacağının umudu. Her yerde yeşil çimenlerle taze çiçekler ve yemyeşil bahçeler. Çiçeklere ve bahçelere bayılırım ama apartman dairesinde yalnızca penceredeki birkaç saksı ile birkaç ev bitkisine bakabiliyorum. Peki ya sen?”

Zihnimde, Juliet’in yabani çiçek tarlalarından geçerek bakımlı bahçelerin arasından evime giden patikada yürüdüğü bir görüntü canlandı. Sokak kapımın yanındaki gül ve sarmaşık kafesinin altında durduğu. Yutkundum. “Bahar,” dedim ona usulca. “Benim favorim de ilkbahar.”

Gülümsedi. “Baharcılar. Teşekkür ederim!”

O anda ilerideki evin daha doğrusu binanın kapısı açılarak Juliet’in dikkatini çekti ve yüzündeki gülümseme aniden kayboldu.

Ve işte o anda Juliet beni çalıların arasına çekti.

Juliet

Düşünmeden tepki vermiştim. Sırf panikle.

Will’le çalıların içine yuvarlandık, dikenli dallar tenimi sıyırdı.

Onu da kendimle birlikte aşağıya çekmiştim çünkü ben biraz çömelerek saklanmayı başarabilecek olsam da o başı çalılarının üzerinden görünecek kadar uzundu. Romantizm alıştırması yapmak için bir devi seçmem şarttı sanki.

“Juliet, sen ne—”

“Kız kardeşim,” dedim tıslar gibi. “Ve *Christopher*.”

Will ağzından bir yaprak tükürdü. “Gizli iş çevirmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Şey,” dedim fısıldayarak. “Biz tam oraya giderken salınarak dairemden çıkmalarını beklemiyordum!”

“Dairenden mi?” Kaşlarını çatı. “Neden senin dairene gelmişler ki?”

“Kim bilir,” diye söylendim çalılarının arasından bakmaya çalışırken. Hiçbir şey göremiyordum. “Anahtarları var, belki bende

olan bir şeye ihtiyaçları olmuştur ve Christopher'ın evine dönmek için trene binmek zor gelmiştir. Ama asıl mesele bu değil."

"Asıl mesele *ne?*" diye sordu. Benim aksime o *fısıldamıyordu*.

"Şşt," dedim dişlerimin arasından. "Daha alçak sesle konuş. Seni duyacaklar!"

Will derin bir iç çekti.

Ayak seslerini, Kate'le Christopher'ın konuşmalarını duymaya çalıştım. Ayak sesi yoktu, sesleri yükselmiyordu. Apartmanın önünde durmuş olmalıydılar. Nedenini bilmiyordum. Bildiğim tek şey bunun çok rahatsız edici olduğuydu. Böyle çömelirken dizlerim çok fena ağrıyordu.

Will kendini tamamen yere bırakıp bağdaş kurdu. Bu da benim alanıma girmesine neden olmuştu. "Hadi. Otur," diye fısıldadı başıyla kucağını işaret ederek. "Burada haydut gibi saklanacaksak bari rahat edelim."

Dizlerim zonklarken kucağına baktım. Oturma fikri kulağa çok daha iyi geliyordu ama geçen hafta serada yaptığımız küçük kavgadan o adamın bacaklarının arasında ne tür bir sıcaklık olduğunu ve ne kadar büyük hissettirdiğini kısa bir an için çok net bir şekilde hatırladım.

Kucağına oturmak kötü bir fikirdi. "Böyle iyi," diye fısıldadım.

Bana sert bir bakış attı. "Ağrın var," dedi usulca. "Masadan kalkarken inledin. Eve yürürken de biraz aksıyordun."

Aşağılanma duygusu hasarlı gurur baloncuğumdan içeri sızdı. Fark etmişti.

"Oturmak daha iyi gelir mi?" diye sordu. "Gerçeği söyle." Will biraz daha sokularak yaklaştı, sesi daha da yumuşaktı. "Birbirimize dürüst olacaktık, unuttun mu? *Serçe parmak sözü* vermiştin."

Kahretsin. Oflayarak kucağına çöktüm.

“Oldu mu?” diye fısıldadım ekşi ekşi. “Mutlu musun?”

Omzunu silkti. “Suçlu gibi saklanmamız dışında, evet.”

Ağrılarımı, sızılarımı fark ettiği için somurtarak kollarımı göğsümde kavuşturdum, Will’in de artık benimle ilgilenen biri hâline gelmesinden rahatsız olmuşum. “Masal saati için babasının kucağında oturan bir çocuk gibi hissediyorum.”

“Yani, bana *babacık* demen için *biraz* erken olduğunu düşünüyorum ama...”

Ağzım hayretten açık kalmıştı ve omzumun üzerinden ona baktım.

Will eliyle ağzını kapamıştı, yanakları kıpkırmızıydı. Elini boğuk bir sesle fısıldayacak kadar indirdi, “Düşünülen düşünce. Dile getirilen bir düşünce olmamalıydı.”

Gülmemek için kendimi zor tutarak dudağımı ısırdım. Sessiz kalmam gerekiyordu. Bu yüzden kahkaha atmamak için ağzımı elimle kapadım.

Yeniden Kate’le Christopher’ın seslerini dinlerken birkaç saniye sessiz kalmayı başardık. Ne daha gürültülü ne daha sessizlerdi. *Hâlâ* apartmanımın önünde duruyorlardı.

Birden Will’in telefonu çalmaya başladı. Popom telefonun sesini bastırıyor olmasına rağmen hâlâ çok gürültülüydü.

“Will!” dedim fısıldayarak bağıırken ve omzumun üzerinden tekrar ona baktım. “Sessize al!”

Bana paniklemiş, kocaman gözlerle baktı. “Yapamam!” dedi dişlerinin arasından. “Kucağımda oturuyorsun!”

“Bu kimin parlak fikriydi acaba?” dedim tıslar gibi.

Bıkkın bir nefes verdi. “Sol cebime uzan, olur mu? Yalnızca susturmak için yandaki düğmeye bas.”

Tereddüt ettim. Cebi, popoma yapışmış duran, düşünmeye çalıştığım fazla devasa kısmına çok yakındı. “Sen yapamaz mısın?”

Bana rahatsız bir bakış attıktan sonra fısıldadı, “Bunu yaparken seni elleme riskine mi gireyim? Teşekkürler, almayayım. Bunun ilk buluşma için uygun olmadığını *ben* bile biliyorum.”

Telefonu tekrar çalarken kendimi ona daha fazla bastırdım, sesini kalçamla boğmaya çalıştım. “Şu anda hiçbir şeyin alıştırmasını yapmıyoruz! Yalnızca sustur şunu!”

“Kesinlikle hayır,” diye fısıldadı.

“Aman Tanrım!” Cebine ulaşmak için ağırlığımı popomun sağ tarafına verdim ve elimi arkamda gezdirerek etrafı yokladım. Parmaklarım büyük ve kalın bir şeye değmişti ama kesinlikle dikdörtgen şeklinde değildi. Donup kaldım. “Bu senin telefonun değil, değil mi?”

Will duyulabilir bir şekilde yutkundu. “Değil.”

Elimi yanmış gibi çektim ama Will bileğimden tutup parmak uçlarım bir cebin kenarına değene kadar çok daha sol tarafa yönlendirdi. “İşte,” dedi. “Tam orası.”

Bunun daha keyifli bir ortamda vereceği bir emre benzediğini düşünmemek için elimden geleni yaparak elimi cebine soktum, telefonunu buldum ve susana kadar yan taraftaki düğmelere çılgınca bastım.

İki saniye sonra, vızıldamaya başladı.

“Çıkar şunu,” dedi boğuk ve telaşlı bir sesle. “Lütfen.”

O çift anlamlı sözcükleri duymamış gibi yapamadım. Homurtuyla boğulurken ses çıkarmamak için elimden geleni yaptım. “Ama popo ellemek ilk randevu için biraz fazla, öyle mi?”

“Juliet,” dedi Will gırtlaktan gelen yumuşak ve kalın bir sesle homurdanır gibi. “*Telefonu* kastediyorum.”

Dayanma gücünün sonuna geldiğini hissettiğim ve bütün bu saçma duruma benim neden olduğumu bildiğim için cebine uzanıp yeni bir aramayla aydınlanan telefonunu çıkardım. En azından bu kez yalnızca vızıldıyordu.

Susturmak için yanındaki düğmeye bastım ve bakışlarım ekrana takıldı. Ekranda, aralarda beyaz teller olan sarı saçları toplanmış, kameraya gülümseyen kehribar renkli iri gözleri derin kahkaha çizgileriyle kırışmış, elli, belki altmış yaşlarında bir kadının yakın çekim fotoğrafı vardı. Üstte *Annem* yazıyordu.

“Annen çok güzelmiş,” diye fısıldadım.

Will bir iç çekti. “Güzel olduğu kadar da ısrarcı.”

Birden Kate’le Christopher’ın sesleri yükseldi. Kate’in Doc Martens giymiş tanıdık ayak sesini duydum, Christopher’ın uzun, ağır adımları ona eşlik ediyordu.

Bir parmağımı dudağıma götürüp Will’e yalvarır gibi baktım. Karşılık vermedi yalnızca bana bitkince bakmakla yetindi.

Sonunda konuşma sesleri yanıımızdan geçip gitti, ayak sesleri kayboldu.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim ve beceriksizce doğruldum. Ondan uzaklaşmak için hissettiğim kadar dengesiz görünmeyi umursamayacak kadar sabırsızdım.

Arkamdaki Will, geçen hafta serada yaptığı gibi zarifçe kalktı, büyük bir orman kedisi gibi çevik ve güçlüydü. Benim beceriksiz kalkışımın tam tersiydi. Onu çok seksi bulmasam sinir olurum.

Bir an için soluk soluğa birbirimize baktık. Ona, o asık suratı düzelterceğini umarak gülümsedim.

Ama düzelmedi.

“Bu bir maceraydı,” dedim ona.

Will tam olarak dikleşip çalıların üzerinden baktı. “Gittiler.”

“Çok şükür.” Çalıların arasından geçip elbisemdeki yaprakları ve toprağı temizledim. “Bunun için özür dilerim. Pek de ideal bir durum olmadığını biliyorum.”

Will sakalından bir yaprak çekti, kaşları kalkmıştı. “Pek ideal değil mi?”

“Tamam, tam bir felaketti,” diye itiraf ettim. “Üzgünüm, panikledim. Birlikte olmamızın tek açıklamasını kendimize saklayacağımız konusunda anlaştığımız için bizi görmelerini istemedim.”

Kollarını göğsünde kavuşturan Will bana bakıp derin bir iç çekti. “Anlıyorum.”

Kaygım yarı yarıya azalmıştı. “Anlıyor musun?”

“Saklanmak zorunda kalmaktan hoşlanmadım ama anlıyorum.” Kollarını indirdi. “Bütün gerçeği söylemeden dürüst olmanın bir yolunu bulmalıyız. O zaman tekrar böyle bir şey yaşanırsa hazırlıklı oluruz.”

Başımınla onayladım. “Haklısın.”

Will gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, elini cebine sokarken kaşları çatıktı. “Petruchio’ya bu ay hafta sonları şehre geleceğimi, viskimizden alan bar ve restoranlara uğrayıp numune bırakacağımı ve piyasaya sürdüğümüz yeni on beş yıllık ürün hakkında bilgi vereceğimi söyledim. Yani burada olmamın bir açıklaması var.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Vay canına, bu iyi bir açıklama.”

“Ayrıca gerçek,” dedi.

“Daha da iyi.” Gülümsedim. “Normalde bunu yapar mısın?”

“Hayır. Evde kalıp işleri oradan yürütmeyi tercih ederim.” Başının etrafında dönmeye başlayan bir arıyı eliyle kovaladı. “Kız kardeşim Immy, aslında bu onun işi ama şu anda deli gibi hasta. İlk hamilelik, birinci üç aylık dönem. Ara vermeye ihti-

yacı vardı. Bir süre onun yerine idare edebileceğimi düşündüm, ona kıyasla berbat olsam da.”

Ona bakarken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Önce yeğeni ve turuncu gömlek. Şimdi de bu. Ailesine olan ilgisi ve sevgisi nedeniyle yaptığı bu seçimlerden o kadar sıradan, o kadar basit bir şeymiş gibi söz ediyordu ki başkaları için bir şeyler yapmak, konfor alanının dışında olsa bile yapılacak tek şeymiş gibiydi.

Will beni ona bakarken yakaladı.

Dirseğimden tuttuğum kolumla el salladım.

Aklının karıştığı belli olarak kaşlarını çattı.

“Bu da başka bir artı,” diye açıkladım.

“Ha.” Boynunu ovuşturdu. “Neyse, işte. Buraya gelme sebebim bu. Yani o konu tamam. Çözmemiz gereken şey *bizim* birlikte vakit geçirmemizi nasıl açıklayacağımız.”

Will’le neredeyse ayaklarımız birbirine değerek dururken aklıma bir fikir geldi:

Aramızdaki dostluk yalnızca kendimize sakladığımız romantik bir ilişki bağlamında değil, herkesin görebileceği bir arkadaşlıktı. Şehirde başka arkadaş veya akrabayla karşılaşırsak birlikte vakit geçirmemiz için mükemmel bir açıklama olurdu. Güneş bulutların arasından sıcacık ve parlak bir şekilde süzüldü. Yakında yanmamak için içeri girmem gerekecekti ama bir an için kendimi o aydınlatıcı sıcaklığın, evrenden gelen bir tür onaylayıcı işaret olduğu hissini, doğru şeyi yaptığımın güvencesinin tadını çıkarmaya bıraktım.

“Will,” dedim elimi gözlerime siper ederek ona bakıp sonunda. “Sanırım çözümümüzü buldum.”

Apartmanımın girişinde bize gölge yapan akçaağacın altında oturup Will'le aklıma gelen fikri konuştuk. Konuşurken parmaklarını sakalında gezdiriyordu, bakışları uzakta bir yere odaklanmıştı.

O dümdüz karşıya bakarken yüzü tam karşımdaydı. Bakışlarımı burnunda gezdirdim, uzun ve düzdü ama burun kemerindeki hafif çıkıntı, sakalıyla yarı yarıya gizlenmiş olsa da yüzüne sert bir hava katıyordu, o kadar yakışıklıydı ki aklıma gelen tek sözcük güzel olduğuydu. Güneş, çillerle bezeli çıkık elmacık kemiklerinden yansıyor.

O lanet çiller.

“Yani, demek istediğin...” Sesi dik dik bakmayı kesmemi sağladı, fark etmediğini umdum. Fark etmişse bile belli etmemişti. “Seninle, Petruchio’yla ortak arkadaşlarınızın ve kız kardeşlerinin yanında vakit geçirirsem kimse baş başa takıldığımızı düşünmez.”

“Kesinlikle.”

Başıyla onayladı, parmakları hâlâ sakalını tarıyordu. “Onlarla birlikteyken romantik şeyleri bir kenara bırakıyoruz, değil mi?”

“Doğru. Bu şekilde bizi yalnızca arkadaş olarak görürler. Zaten öyleyiz!” diye ekledim neşeyle.

Will’in bakışları bana kaydı. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Tabii.”

Omuz omuza oturuyorduk ancak bir ara ona doğru eğilmeye başladım. Vücudum hareketli geçen sabahtan ve gölgede olmamıza rağmen havanın yoğun sıcağından dolayı bitkin durumdaydı. Buna aldırıp kendimi ondan uzaklaştırarak doğrulmaya zorlayamayacak kadar yorgundum. Will’in, üzerine yığılmamdan rahatsız olursa bana belli edeceğine güveniyordum. Sonuçta birbirimize dürüst davranmaya söz vermiştik.

Beni izlediğini fark ettim, alnında endişe kaynaklı olabilecek ufak bir çizgi vardı ve ona hissettiğimden daha neşeli görünmemi sağlayacak bir gülümsemeyle baktım. “Peki, sence bu plan nasıl?” diye sordum. “Başka açıdan ele almak istersen seni dinlerim.”

Rüzgâr şiddetlendi ve muhteşemdi, elbisemin içinden esip geçerek kumaşın terli cildime yapışan yerlerini serinletti. Bir saniyeliğine gözlerimi kapayıp ânın tadını çıkardım.

Will’in dudaklarımın kenarına dokunduğunu hissettiğimde gözlerim aniden açıldı, parmağı rüzgârın yapıştırdığı bir tutam saç çekmek için dudağıma değiyordu.

“Bu plan bana çok uygun,” dedi.

Terli ve ağrıyan bedenimle ona bakarken yutkundum. Ve bunun nedeni temmuz ayında öğlen vakti beton bir basamakta oturmam değildi. Bana dokunmasının hoşuma gitmesiydi. Bana daha çok dokunmasını istiyordum.

Yasak bölge, diye hatırlattı kafamın içindeki o bilge ses.

Bu bilgeliği ve Will’in planımla aynı fikirde olmasını başımla onayladım. “İyi. Harika.”

“Tek sorun,” dedi, “bunun olması için onlarla sosyalleşmeye başlamamın gerekmesi—”

“İlk fırsatta.”

Başıyla onayladı.

“Ben de onu düşünüyordum. Oyun geceleri hakkında ne düşünüyorsun? Yarın bir tanesine ev sahipliği yapıyorum. Davet eden kişi ben olmadan seni oraya nasıl getireceğimizi bulmamız gerekecek ama eminim bir şeyler düşünüyoruz. Eve geç dönmen de gerekmez, pazar günleri olduğunda saat dokuzda bitiriyoruz. Herkes ertesi gün işe gitmek için erken kalkmak zorunda.”

Will başını sallarken gözleri dudaklarımdaydı. “Hı-hı.”

Benim bakışlarım da onun dudaklarına kaydı. Bugün öpmeyi düşünmüş olabileceğim dudaklara. Bolca. Sokaktan hızla geçen bir bisikletli ikimizi de ürküttü. Gözlerimiz aniden açıldı ve baktık.

“Hadi sen artık içeri gir,” dedi Will. Sesi boğuktu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Neden?”

“Çünkü terledin ve yoruldun.” Ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Ve bence ilk günümüz için yeterince şey yaptık.”

“Yorgun değilim,” dedim suratımı asıp eline vurarak.

Kaşını kaldırdı. “Serçe parmağı sözü mü?”

Ayağa kalkarken yüzümü buruşturdum. Eh, daha çok yüzde yirmi beşi benim ayağa kalkmam, yüzde yetmiş beşi onun beni nazikçe desteklemesiydi. “Biraz yorulmuş olabilirim,” dedim gururlu bir tavırla.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Bence bir şekerlemeyi hak ettin. “O çalılıkta saklanma çilesinden sonra benim de hak ettiğimi düşünüyorum.”

Şakacı bir tavırla koluna vurdum. “Bunun için özür dilemiştim!”

Dizim her zaman olduğu gibi hiç ummadığım anda çözüldü. Hızla yere çarpmaya hazırlandım ama Will benden daha hızlıydı hatta bu kadar iri birine göre acayip hızlıydı. Turuncu bir gömlek ve güneşten solmuş mavi kot bulanıklığıyla beni gelinini kucağında taşıyan bir damat gibi kucakladı.

Boy farkımız nedeniyle yüzüne hiç bu kadar yakın olmamıştım. O kadar yakındım ki soluk yeşil gözlerindeki gri renkli beneklerin hepsini, diken gibi kıvılcık kirpiklerini, kirpiklerinin bronza ve sonra altına dönüşen uçlarını görebiliyordum.

Öyle sert yutkundum ki ses kafamın içinde yankılandı. “Ben iyiyim,” diye fısıldadım.

Rahatlama ve saf utanç beni aynı anda sarmıştı. Bu ilk kez olmuyordu. Ama beni tanımayan ve daha da kötüsü, ilgi duyduğum birinin önünde ilk kez başıma geliyordu.

Will'in gözleri benimkilerin arasında gidip geldi. Soluk soluğaydı. "Emin misin?"

Gülümsemeye çalıştım. "Evet."

"Juliet, az önce yere yığıldın," diye ısrar etti.

"Evet, Will, farkındayım." Huysuzlanıyor gibiydim ve bunun sebebi huysuz hissetmemdi. Şımartılmaktan ve üzerime titrenmesinden hoşlanmıyordum. Ben en büyük ablaydım. Diğerlerini şımartan ve üzerlerine titreyen kişiydim. "Şimdi dengem yerinde," dedim ona. "Beni indirebilirsin."

Gözlerini kıstı. Beni indirmedi. "Yemin eder misin?"

"Evet."

Israr etmedi, güvensiz davranmadı, ayağa kalkabilmem için beni yavaşça indirdi. Ama haklı olabilirdi. Çünkü dizim tekrar titremeye başladı.

Tekrar üzerime doğru eğildi. "Seni ben taşıyacağım."

"Hayır, dur!" Koluna yapıştım. Beni tekrar kucağına alırsa öyle bir mayışacaktım ki *gerçekten* bayılabilirdim. "Yalnızca... Koluna gireyim, beni öyle içeri sokarsın, olur mu? Bayılacak değilim. Yalnızca dizim. Bazen titriyor."

Will bana kaşlarını çatarak bakıyordu ve bir iç çekti. "Peki."

Kolumu koluna geçirip sıkıca tuttum, sonra sokak kapısına döndüm, Will tam yanımdaydı. Koluna tutunarak çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve anahtarımı kilide soktum. Will uzanıp ben anahtarımı kilitten çıkarır çıkarmaz kapıyı açtı.

Merdivenden yavaş yavaş çıktık, Will de hızıma ayak uydurmuştu.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordum.

“Buraya çok uzak olmayan küçük bir stüdyo dairede. Bir aile dostunun,” dedi. “Eskiden orada, iş yerinin üstünde yaşıyordu ama artık bir evi var. Genellikle bir Airbnb ama ihtiyacım olduğu sürece kalabileceğimi söyledi.”

“Harika.” Başımı kaldırdım.

Kapıma geldiğimizde anahtarı kilide taktım, sonra ona dönüp kendimi gülümsemeye zorladım. “Teşekkür ederim, tekrar.”

“*Ben* teşekkür ederim,” dedi. “Bu... Sanırım oldukça sağlam bir ilk gün oldu.”

Gülümsemesi samimi bir ifadeye dönüşmüştü. “Ben de öyle düşünüyorum. Bilirsin, çalılık çilesi ve az önceki başını derde sokan narin hanımefendi olayım dışında. İlk buluşma için alışılmışın biraz dışında olsa da bu kendimizi verip gerçek bir şey yaptığımızda karşılaşacağımız sürprizlere daha hazırlıklı olacağımız anlamına geliyor, değil mi?”

Will bir saniyeliğine sessiz kaldı, ifadesi neredeyse kasvetliydi. “Kesinlikle,” dedi sonunda. “Sen, şey, yalnız mı yaşıyorsun?”

Başımı eğdim, soruya hazırlıksız yakalanmıştım. “Öyle. Eskiden Kate ve Bea da benimle oturuyordu ama... Şey, artık kendi aşk böcekleriyle yaşıyorlar. Bu günlerde burada yalnızca ben varım. Neden?”

Ensesini ovuşturdu. “Sonra... İyi olduğunu bana haber verirmisin?”

İçimde bir şeyler yumuşadı. “Will. Benim için endişelenmene gerek yok, gerçekten. Eklem sorunlarım olduğu için düştüm, bu yüzden bazen dizim boşalıyor. Ciddi bir şey değil. Bayılmıyorum ya da bilincimi kaybetmiyorum.”

Omuzları rahatlayarak gevşedi. “Şey...” Boğazını temizledi. “En azından bu iyi. Yani, eklemlerinin sana sorun çıkarması

değil tabii ama günün geri kalanını başında bir yarayla yerde baygın yatıp yatmadığını merak ederek geçirmeyeceğim için.”

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. “Yine de haber vermemi istiyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi bir nefes vererek. “İstiyorum.”

“İyi.” Abartılı bir iç çektim. “Sanırım sana daha sonra mesaj atmam gerekecek. Ah, biliyor musun, emeğinin karşılığını almak için bunu yaparken benimle *flört mesajlaşması* yapmaya ne dersin?”

Yüzünü buruşturdu. “Ben mesajda iyi bir flört insanı değilim. Mecbur kalmadıkça pek mesaj atmam.”

Gözlerimi devirdim. “Sen tam bir büyükbabası.”

“Bunu iltifat olarak kabul ediyorum.”

Kahkaha attım. “Tamam, büyükbaba.”

Will’in gözlerinin kenarları kırıştı, onu gülümsettiğimi anlamamın tek yolu buydu. Bir adım geri çekildi. “Yarın oyun gecesi kaçta başlıyor?”

“Ah, kahretsin.” Kaşlarımı çattım. “Oyun gecesinden söz etmişken... Seni nasıl davet ettireceğimizi hâlâ çözemedik.”

“Petruchio’ya şehirde olduğumu söylerim. Beni davet eder. Daha önce de etmişti.”

Ağzım açık kalmıştı. “Seni pislik! Neden hiç gelmedin?”

Will utanmış görünüyordu, kulağının arkasını kaşıdı. “Utangaç, beceriksiz, içine kapalı biri olduğum için olabilir mi?”

“Pekâlâ, sana bir haberim var, Will Orsino. Utangaç, beceriksiz ve içine kapanık olmaya devam edip yine de bu insanlarla harika vakit geçirebilirsin. Tuhaf insanlardan oluşan bir grubuz. *Eğlenceli* tuhaflar. Bence iyi vakit geçireceksin.”

Will’in dudakları hafifçe kıvrıldı. “Bence de.”

“İyi. Saat altı otuzda başlıyor. Cumartesileri saat beşte başlayıp akşam yemeği yiyoruz ama pazarları daha geç başlıyoruz. Annem pazar aile yemeklerine katılma konusunda çok katı, bu yüzden trenle annemlere gidip akşam yemeği yiyeceğim, sonra dönüp oyun gecesine ev sahipliği yapacağım.”

“Bana uyar. Ben de günümü birkaç müşteriye uğrayarak geçireceğim. Bu muhtemelen beni oyun gecesine kadar oyalar. Yarın alıştırtma için buluşmamamız sorun olmaz, değil mi?”

“Benim için sorun olmaz. Dediğin gibi, ilk günümüz oldukça verimli geçti. Bolca zamanımız var.”

Başıyla onayladı, sonra bir adım geri çekildi. “Tamam o zaman. Yarın görüşürüz.”

“Hoşça kal!” diye seslendim o merdivenden ikişer ikişer, uçar gibi inerken ve lanet olası bir antilop kadar zarıftı. O adam bu kadar tatlı olmasa ben merdivenleri zar zor çıkabilirken onun o abartılı atletikliğini izlemek beni çok öfkeliendirirdi. “Sonra mesaj atarım!” diye seslendim. “Mesajlarıma yanıt vermeyi unutma! Çok cilveli hem de!”

“Hiç şansın yok!” diye seslendi apartmandan dışarı fırlamadan önce omzunun üzerinden.

Kapadığım kapıya yaslanarak bir iç çektim. “İnatçı adam. Sevimli olduğu için gerçekten çok şanslı.”

11 Will

Ellerim terlemişti. Kalbim hızla atıyordu. Derin bir nefes aldım, sonra Juliet'in zilini çaldım.

"Hey!" Sesi güneş ışığı kadar sıcak ve parlaktı. "Yukarı gel!"

Kilidin sesini duyunca hemen kapıyı açtım, sonra basamakları ikişer ikişer çıkararak ikinci kata geldim. Daha yavaş hareket edersem cesaretimi kaybedip hemen geri dönebilirdim.

Bunu başarabilirdim. Viskimizi satan iki bara uğradıktan sonra insanlardan *çok* da fazla bunalmamıştım ama bu yalnızca şanstı. Gittiklerim en eski müşterilerimizden ikisiydi ve sahiplerini ilkokuldan beri tanıyordum, bu yüzden onlarla konuşmak her zaman kolay gelirdi. Yeni bir müşteri olsa mahvolurdum. Yine de sosyal şarjım tam kapasitede değildi ve kalanın yetmesini ummak zorundaydım.

Arabayla gelirken bu konudaki kaygımı kendi kendime konuşarak aşmaya çalıştım. Yalnızca Petruchio ve Juliet'in birkaç arkadaşı ve akrabasıyla oyun gecesi olacaktı. İkisinin sevdiği

insanlar olacaktı bu da onların iyi insanlar oldukları anlamına geliyordu. Beni olduğum gibi kabul edeceklerini tahmin ediyordum.

Derin bir nefes alıp sahanlığı geçerek kapıya gittim ve kendime Juliet'in söylediği şeyi hatırlattım.

Tuhaf insanlardan oluşan bir grubuz. Eğlenceli tuhaflar. Bence iyi vakit geçireceksin.

"Umarım haklıdır," diye söylendim kendi kendime. Sonra kapıyı tıklattım.

Kapı neredeyse anında açıldı ve Juliet'in kocaman gülümsemesini gördüm. "Hey, selam!"

Annemin huysuz yaşlı eşiği Iago'nun göğsümü teptiğinde hissettiğim o aynı duyguyu hissettim. Darbenin etkisiyle soluksuz kalmıştım.

Tanrım, çok güzeldi.

Juliet kapının eşiğinde duruyordu, koyu renk saçlarını tepesinde toplamıştı, birkaç yumuşak bukle köprücük kemiklerini okşuyordu. Gül pembesi tığ işi bir kazak giymişti, altından beyaz bir atlet görünüyordu. Kazak yana kayarak omzunun kenarına tutunmuştu. Bakışlarım aşağıya doğru dans ederek indi. Dolgun kalçasını saran, püskülleri uyluklarına değen kısa bir kot şort giymişti. Ayakları çıplaktı, ayak tırnakları kazağıyla aynı tonda bir pembeye boyanmıştı.

Bakışlarımı olabildiğince hızlı bir şekilde kaldırıp yutkundum. "Merhaba."

Geri çekilerek kapıyı biraz daha açtı. "İçeri gel."

Dediğini yapıp eşikten geçtim. "Petruchio geldi mi?"

"Evet," dedi kapıyı kaparken usulca. "Bana geleceğini söylediğinde bunun harika bir haber olduğunu söyledim, sonra da lafın arasında partiden sonraki sabah arka bahçede seninle

karşılaştığımı, bir fincan kahve içip biraz konuştuğumuzdan söz ettim.”

“Güzel.” Getirdiğim Orsino viski şişesini ona uzattım. “Al.”

Şişeyi alıp inceledi ve uzun bir ıslık çaldı. “Vay canına, otuz yıl mı? Bu çok cömert bir hediye, Will, teşekkür ederim!” Bana gülümsedi ve daha yumuşak bir sesle, “Nasılsın? Kulak tıkaçlarının hazır mı?” diye sordu.

Anahtarlığıma takılı kulak tıkacı kutumun olduğu cebime vurdu. “Hazırlıklı geldim.”

“Harika. En azından oyun sırasında yüksek sesle konuşabiliyoruz.”

“İdare ederim.”

Juliet’in gülümsemesi genişledi. Bakıştık.

Onu öpmek istiyordum. Fena hâlde. Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımızı birleştirmek, dokunuşumda erimesini sağlamak istiyordum. Ona en tatlı konuşan kişi, en usta romantik ya da partinin neşesi olamasam da başka bakımlardan fazlasıyla becerikli olduğumu göstermek istiyordum. Onu çok iyi hissettirmek istiyordum.

Ama arkadaşlar bunu yapmazdı ve biz yalnızca arkadaştık. Özellikle de bu gece, bu insanların yanında.

Kazak daha da kayarak omzunun eğimini, saten gibi pürüzsüz tenini sergiledi.

İçimi bir sıcaklık kapladı.

Kazağını düzelterip yukarı çekti. Hiç işe yaramadı. O ince teni, boynunun çukuru, omzunun kıvrımı beynime kazınmış durumdaydı.

“Hadi bakalım,” dedi fısıldayarak.

Derin bir nefes alıp kalabalığa doğru onu takip ettim.

Elimde birayla etrafıma bakındım. Duvarlar sıcak mum ışığı rengiydi. Parıldayan koyu ahşap zemin, gökkuşağı renklerinde çizgileri olan büyük bir halıyla yumuşatılmıştı. Kanepenin ve yanındaki rahat koltuğun üzerine uyumlu tonlarda en az on tane minder atılmıştı. Duvarlar çerçeveli soyut sanat eserleri ve sayısız fotoğrafla kaplıydı. Başka fotoğraf ve sanat eserlerinin olduğu daha küçük çerçeveler, renkli kadife kurdelelerle süslenmiş vazolardan fışkıran kurutulmuş çiçeklerle birlikte şömine rafına dizilmişti. Rahat hissettiren, sıcak ve sevimli bir evdi.

Tıpkı Juliet gibi.

“Güzel bir yer, değil mi?” dedi Petruchio.

Başım la onayladım. “Gerçekten güzel.”

Sırıttı, bakışları odanın etrafında dolaşıp koridordaki bir kapıya yöneldi. “Burada güzel anılarım var.”

Alt metinleri okumakta pek iyi olmasam da yüzündeki ateşli, efkârlı ifadeden Kate’in burada yaşadığı dönemle ilgili belirli bir “iyi anı”yı düşündüğünü anlamak zor değildi.

Tam olarak baktığı kapı açıldı ve dışarı benim boyumda bir adam çıktı ama benzerliğimiz bununla sınırlıydı. Uzun mesafe koşucusu gibi zayıf, temiz tıraşlı, koyu sarı dalgalı saçlı, gözlüklü biriydi; kolları dirseklerine kadar sıvanmış bir gömlekle bir pantolon giymişti.

“Jamie!” diye seslendi Petruchio. “Buradaymıssın.”

Adam bize gülümseyip elini uzattı, ıslak olduğunu fark edince irkildim. “Affedersin,” dedi. “Klinikten doğruca buraya geldim. Biraz önce yıkayabildim.”

Bu da Jamie’nin, Petruchio’nun biraz önce sevgiyle bakıp anılarını andığı banyodan çıktığı anlamına geliyordu. Kafam karışarak Petruchio’ya baktım. Banyoyla ilgili hoş anıları mı vardı?

“Sorun değil,” dedim Jamie’ye. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de,” dedi Jamie.

“Jamie,” dedi Petruchio, “bu benim yakın bir arkadaşım Will Orsino.”

“Üniversite günlerinden,” dedi Jamie içten bir gülümsemeyle. “O dönemle ilgili güzel hikâyeler dinlemiştim. Sonunda bir ismin yüzünü görebildiğime sevindim.” Sesini alçalttı. “Ayrıca senin de içine kapanık biri olduğunu duydum.”

Başta şaşırısam da beynim bir saniye sonra dediğini algıladı. *Senin de*, demişti yani o da benim gibiydi. “Doğru duymuşsun,” dedim.

Jamie başıyla onaylayıp buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Bir içine kapanıktan diğerine, oyun gecelerini sevsem de bazen çok fazla gelebiliyor. Çalışma odasındaki balkonun biraz temiz hava ve sessizlik için iyi bir yer olduğunu keşfettim. İhtiyacın olursa.”

Omuzlarımın biraz gevşediğini hissederek başımla onayladım. İnsanlarla birlikte olmaktan hoşlanan ama aynı zamanda onlardan bunalan tek kişi olmadığımı bilmek güzeldi. “Çok sağ ol, dostum. Teşekkür ederim.”

Jamie başıyla onayladı. “Bir şey değil.”

“Bir içkiye ihtiyacın var mı?” diye sordu Petruchio Jamie’ye.

“Aslında var.”

“Orsino, ailesinin viskisinden getirmiş. Gerçekten güzel bir şişe.”

Jamie bana yönelirken kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Başımla mutfığı işaret ettim. “Açıldı ve tadını çıkarmaya hazır. Viski içenlerden misin?”

“Bayılırım,” dedi. “Aslında, dürüst olup markanızın tam bir hayranı olduğumu kabul ediyorum, şimdiye dek havalı görünmeye

çalıştım ama madem konusu açıldı, itiraf edeceğim. Christopher senin ve ailenin bir damıtımevi olduğunu söyledikten sonra bara gittiğimde yalnızca meraktan on beş yıllık bir Orsino söyledim ve,” elini kalbine vurdu, “âşık oldum. Yeni favorim oldu. İçki dolabımda sizin viskilerin hepsinden var.”

Sırıttım. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim,” dedi. “Buraya geleceğini önceden bilseydim imzalaman için kesinlikle yirmi yıllık şişemi getirirdim.”

Petruchio içkisine doğru gülümsedi.

Bu adam çok hoştu. “Eh, her zaman bir dahaki sefer vardır. Gelecek hafta sonu burada olacağım. O zaman seve seve yaparım.”

Jamie’nin yüzü ışıldadı. “Bu kadar çabuk mu? Tekrar gelmenin sebebi ne? Kuzeyde yaşıyorsun, öyle değil mi?”

“Öyle ama bu ayın geri kalanında hafta sonları şehirde olacağım.”

Jamie’ye Imogen’in görevini devraldığımdan söz ettim ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi yaşlandırma ve damıtma sürecimizle ilgili sorularını yanıtlarken, hangi yılın daha iyi olduğunu tartışırken buldum; Christopher bilmiş bir sırıtışla izin isteyip bizi baş başa bıraktı.

“Şimdi, sana bir sorum var,” dedi Jamie başıyla biramı işaret ederek. “Bu kadar zaman geçirince viskiden bıktığın olmuyor mu?”

“Hayır.” Biramı hafifçe eğip şişeyi inceledim. “Sıcak yaz aylarında soğuk bir bira içmekten hoşlanırım, özellikle de komşu kasabamızdaki yerel bira fabrikasınınkini. Ama viskiyi severim, her zaman da seveceğim.”

“İkinize bakın,” dedi Juliet yanımıza sokularak. “Yoksa bir arkadaşlık mı doğuyor?”

“Kendimi kaptırdım,” dedi Jamie ona. “Viskiden söz ettik, bütün ezoterik sorularımı yanıtladı. Yıllandırma süreci hakkında *çok şey* öğrendim. Elbette hemen tutuldum. Ancak Will’in işleri biraz daha ağırdan alması gerekebilir.”

“Şaka mı yapıyorsun? Viski hakkında konuşmak benim sevgi dilim. Ben çoktan tutuldum.”

Juliet bize gülümsedi. “Bu çok tatlı.”

Juliet’in içeri girdiğimde beni tanıştırdığı Juliet’in ikiz kız kardeşi Bea yanımızdan hızla geçip dairenin kapısını açtı.

“Teşekkürler, BeeBee!” diye seslendi Juliet.

Bea’yi ilk gördüğümde Juliet’e bu kadar benzeyen biriyle tanışmak biraz şok edici olmuştu. Ama sonra bütün farkları gördüm, hem de yalnızca kalın perçemler, sarı saç uçları, vücudunu kaplayan birçok dövme gibi bariz olanları değil. Juliet’e bakıp gözüme çarpan farkları sıraladım, Bea’nin oval yüzüne karşılık onunki kalp şeklindeydi, ağzı daha büyük ve gamzeleri daha belirgindi.

Juliet bana gülümsedi ama yüzünde bir uyarı ifadesi vardı. İlnasını anlamıştım. Ona bakıyordum ve bizi ele verebilirdim. Ancak yeni arkadaş *olsak* da ona bakıyor olurdum. Benim de gözlerim vardı ve o çok güzeldi.

“Selam!” diyerek içeri giren iki kadından daha kısa olanı, koyu renk kıvrıkcık bukleleri ve parlak gülümsemesiyle beni kendine çekip kucakladı. “Ben Margo. Sen de Will’sin! Sonunda tanıştığımıza çok sevindim!”

Ona hayretle gözlerimi kırıştıtırarak baktım. Petruchio’nun benden bu kadar çok söz ettiğini bilmiyordum. “Şey. Merhaba. Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Margo.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Will,” dedi daha uzun boylu olan kadın Margo’ya keyifli bir bakış atarak. Tıraşlı saçları parlak

pembeydi ve yüzünde cüretkâr bir gülümseme vardı. Elini uzattı ve tutunca sertçe sıktı. “Ben Sula.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Sula.”

“Tamam,” dedi Margo, koluma girip beni mutfağa götürürken. “Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım çünkü *sen* o Orsino viski adamısın ve ben de bir karışım ustasıyım.” Bana bakmak için geri çekildi. “Sana senin içkilerini kullandığım ünlü, özel kokteyli yapacağım! Tabii, sakıncası yoksa.”

Sula gözlerini devirdi. “Ya, hayır demesini çok kolaylaştırdın, canım.”

Margo onu eliyle geçiştirdi. “İsterse bana hayır der. O kocaman bir çocuk.” Bakışları beni tepeden turnağa süzdü. “*Gerçekten* kocaman bir çocuk. Tanrım. Ve ah çok tatlı. Bekâr mısın?”

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

“Kendim için değil,” dedi başıyla Sula’yı işaret ederek. “Benim partnerim orada.”

“Ya. Ben, şey...” Juliet’e baktım ve yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde kendimi tutamayıp yardımcı olması için ondan medet umdum. Hâlâ gülümsüyordu ama başını beni desteklemek için sallarken biraz gergin görünüyordu. Tekrar Margo’ya baktım. “Bekârım, evet.”

“Ama buralı değilsin, değil mi?” diye üsteledi Margo.

“Kuzeydenim,” dedim ona.

“Tanrım, orayı seviyorum,” dedi Sula yanımdan geçip mutfağa doğru yürürken. Bir kutu bira açıp bir yudum aldı. “Çok muhteşem, çok pastoral. Bir gün kuzeyde dağ başında küçük bir ev istiyorum. Bu benim emeklilik hayalim. Hiçliğin ortasında bir ev.”

“O zamana kadar,” dedi Jamie, “kulübeyi kullanabilirsin. Bea’yle son zamanlarda neredeyse hiç gitmiyoruz.”

Ona döndüm. “Orada bir yerin mi var?”

Başıyla onayladı. “Bana teyzemden kaldı. Uzun zamandır ailemizin. Orada güzel anılarım var.”

“Tam olarak nerede?” diye sordum.

“Illyria’da.”

Sırıttım. “Ben de oradayım.”

“Yaaa,” diye ciyakladı Margo. El çırpı. “Şu, dünya küçük-müş olayına bayılıyorum.”

Sohbet, eyaletin kuzeyindeki yaşama, damıtımevi ve çiftlik hakkında başka sorulara, ardından Petruchio’nun üniversite anılarımızdan anlatılabilecek seviyede olan bazılarını anlatmasına doğru ilerledi. Biraz gürültülüydü ama kulak tıkacı isteyeceğim seviyede değildi. Juliet haklıydı, onlar eğlenceli insanlardı. Onlarla konuşmak o kadar da zor gelmiyordu.

Margo’nun özel içeceği, zencefilli bira, bol buz, bir damla Cointreau, bir parça limon ve portakalın karışımı olan klasik penisilin kokteylinin üzerine *spritzer*’ eklenmiş hâliydi ve *inanılmazdı*. Yavaşça içkimi yudumladım. Bu içki neredeyse Juliet ve kız kardeşlerinin bize Petruchio’nun Puck’ı kurtarmak için sağanak yağmur sırasında evinin bodrum katında sürünürken üst gövdesinin sıkıştığı ve onu oradan çıkarmak için Wilmot Ailesi’nin beş üyesinin de uğraşması gerektiği hikâyeyi canlı bir şekilde anlatması kadar tatlıydı. O hayvan gerçekten haylaz bir kediye benziyordu. Tam bitirdikleri sırada Jamie yanımızdan hızla geçerek kapıya doğru gitti ve içeri giren iki yeni kişiye kapıyı açtı, biri koyu renk gür sakallı ve kısa saçlıydı, diğeri koyu renk saçlarını ensesinde at kuyruğu yapmıştı.

“Hamza!” Juliet gülümsedi. “Toni! Gelmişsiniz!”

“Oyun zamanı!” diye duyurdu Bea.

* Beyaz şarap ve sodanın karıştırılmasıyla yapılan bir içki. -ed.n.

Herkes dağıldı ama ben kendimi bir anlığına geride tuttum. Bu, planı bilmediğim akşamın yeni bir parçasıydı. Margo'nun özel içkisini dudağıma götürdüm ve tam bir yudum alacakken yumuşak bir el sırtıma yerleşti. O kadar irkildim ki neredeyse içkimin yarısı bardaktan dökülecekti. Son anda yakalayıp bardakta sallanan sıvının durulması için bardağı elimde sabitledim.

"Affedersin!" diye fısıldadı Juliet.

Kalbim gümbür gümbür atarak ona baktım. "Önemli değil."

Elini sırtımdan çekip şortunun cebine soktu. "İçki nasıl?"

Konuşmadan ona uzattım. "Acayip lezzetli."

Bardağı kavrayan eli parmaklarımın üzerinde duran Juliet dudağına götürdü. Yudumlarken alt dudağı baş parmağıma değdi ve vücudumdan aşağı bir sıcaklık yayılarak kasığımı sıkıştırdı.

Bana gülümserken dilini çıkarıp dudağını ıslattı. "Müthiş olmuş." Juliet bardağı tekrar dudağına götürüp bir yudum daha aldı. "Oyun saati başlayacak ve burada işler biraz kızıışabilir. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacın olursa şurada—"

"Çalışma odasının balkonu," dedim ona. "Jamie söz etti. İçine kapanıklar için oyun gecesinde hayatta kalma rehberinden bahsetti."

Gülümsedi. "Bundan eminim."

Bakışlarımı üzerinden ayırmadan başımla onayladım. Tanrım, çok kötü durumdaydım. Etrafta dolaşmasını, o kazağın omzundan kaymasını, minik şortunun yuvarlak kışına tam oturmasını izleyip duruyordum. Onu istiyordum ama ona sahip olamazdım. Şimdi olmazdı. Asla olmazdı. Bunu kafama sokmam gerekiyordu.

"JuJu!" diye seslendi Bea. "Önce hangi oyun? *Bil Bakalım Kim* mi yoksa *Chronology* mi?"

* Tarihteki bazı olayların oluş sırasının tahmin edilip sıralandığı kutu oyunu. -ed.n.

“*Chronology!*” diye seslendi karşılık olarak. Bakışları yüzümde gezinirken gülümsemesi kayboldu. “Sen iyi misin?”

Ona yanıt vermek yerine içkimi kafama dikip büyük bir yudum aldım. Ona yalan söylemeyeceğime söz vermiştim ve şimdi de söylemeyecektim. “Hadi yapalım şunu.”

Oyun saati başladığından beri Juliet’in Bea aracılığıyla tanıştığı Toni ve kocası Hamza’yla ayrıca geç gelen Juliet’in kuzeni Bianca ve Petruchio’nun iş arkadaşı olan Nick’le tanışmıştım.

Ama şu anda hepsi birbirine sokularak masanın etrafına yerleşmiş olsa da o insanlardan hiçbirine odaklanamıyordum. Tek görebildiğim Juliet’ti.

“Affedersin, affedersin.” Kate’le Hamza’nın arasına sıkışarak elinde yeni bir içkiyle yerine oturdu. “Bu adama gününü göstermem gerekiyor.”

“Juliet.” Acır gibi bir ifadeyle başımı iki yana salladım. “Yıkıcı bir yenilgiye uğrayacaksın. Dayı olduğumdan beri kaç kere *Bil Bakalım Kim* oynadığımı biliyor musun? Uzman oldum.”

“Ben de bu şampiyonluk turuna kalmak için aynı oyunda bu insanların yarısını yendim,” dedi. “Ve *Bil Bakalım Kim*’de ben de hiç yenilmedim, bu yüzden sanırım gerçek uzmanın kim olduğunu göreceğiz, öyle değil mi, Orsino?”

Bardağımdakini bitirip masaya bıraktım. “Göster kendini, Wilmot. Göster kendini.”

Herkes masada, yüksek bahisli bir poker maçındaki iflasın veya zenginliğin bir soluk uzağındaki son iki kişiymişiz gibi toplanmıştı. Oyun oldukça basit başladı. İlk birkaç sorumuzu sorarken rahattım.

Juliet kaşlarını çatarak *Bil Bakalım Kim* tahtasına bakıyordu. “Acaba senin kişinin... Gözleri kahverengi mi?”

Tahtama bakmadan yanıt verdim, “Hayır.”

Arkasındakilerden huzursuz bir homurtu geldi. Juliet onlara azarlar gibi baktı.

“Acaba senin kişinin,” diye sordum, “gülümserken dişlerini gösteriyor mu?”

Juliet iççektir. “Evet.”

Kapakların yarısını indirip uymayan yüzleri kapadım.

“Kahretsin,” dedi Toni fısıldayarak. “Bu oyunda iyisin.”

Zil çalınca herkes irkildi. “Tamam,” dedi Bea zile basarak. “Kişisel yorum soruları *şimdi* başlıyor!”

Zil beni sıçrattı ama zihinsel olarak hazırdım. Bu geleneksel *Bil Bakalım Kim*’le maç için belirledikleri on dakikalık zaman diliminin ortasında devreye giren aptalca çılgın şeyin karışımını beş farklı kişiyle oynamıştım. Birbirimize gülünç derecede kişilik temelli öznel sorular sormayı içeriyordu ve bir şekilde seçtiğimiz kişiyi belli etmesi amaçlanıyordu.

“Senin kişinin,” dedi Juliet, “biraz sarhoş olunca insanlara kripto paraya uzun vadeli yatırım yapmanın önemi hakkında vaazlar veriyor mu?”

“Kesinlikle hayır,” dedim ona.

Petruchio’nun arkadaşı Nick bir iç çekti. “Bunu unutturabilecek miyim acaba?”

Juliet iki kapağı sertçe indirdi. “Kahretsin.”

“Ooo,” dedi masada onun tarafında oturanlar.

“Senin kişinin,” diye sordum ona, “her sabah kahvaltıda kendine poşe yumurta yapıyor mu?”

Juliet’in arkasında duran Petruchio bana orta parmağını gösterdi. Üçüncü sınıfta Petruchio, diğer oda arkadaşımız Grumi

ve ben sonunda kendi mutfağımızın olduğu bir eve çıktığımızın ertesi günü mutfakta üzerinde *boxen*yla yumurta haşlayan Petruchio'yla karşılaşmıştım. O günden itibaren her sabah ne kadar geç kalmış veya ne kadar akşamdan kalma olursa olsun bunu yapmıştı. Her zaman poşe yumurta yapardı. Grumi'yle ben ona bu konuda durmadan takılırdık.

Juliet alayla güldü. “Kesinlikle hayır.”

İç çektim, yalnızca iki kapağı daha devirebilmişim.

“*Senin* kişin,” dedi Juliet, “*kombucha* içmenin sindirime olan faydalarından tanımadığı insanlara bile söz ediyor mu?”

Kaşlarımı çatarak düşündüm. “Evet.”

“*Bir* kerecikti!” diye bağırdı içkisini doldururken Toni mutfaktan.

Hamza kahkaha attı. “*Onlar* bir seferini gördü, canım.”

“Harika,” diye takıldı Juliet. Gözlerini benden ayırmadan bir kapağı devirdi.

Arkama yaslanıp seçeneklerimi değerlendirdim. “*Senin* kişin... Küçük bir liberal sanat kolejinde ders veriyor mu?”

Juliet kasvetle bir iç çekti. “Kahretsin.”

“Evet veya hayır demen gerekiyor, Wilmot.”

Bana sert bir bakış attı. “Evet, tamam mı? Evet!”

Zaferle bir kapağı daha indirdim. Kocaman gülümsemeleleriyle bana akademisyen havası veren ve karmaşık bir kahvaltı hazırlamakla uğraşmayan iki kişi kalmıştı. Tahminde bulunma riskini alabilirdim ama yanlışsa otomatik olarak kazanırdı.

Arkama yaslanıp Juliet'in sırasını bekledim.

“*Senin* kişin...” Juliet dudağını ısıtıp bana gülümsedi. “Güvercinlerden... Korkan birine benziyor mu?”

Seçtiğim karaktere, geniş omuzları, kızıl saçları ve sakalıyla Daniel'e baktım. Bana pek benzemese de bu tahtada bana en

çok benzeyen oydu. Omzum titremeye başladı. Yüzümü ellerimin arasına gömüp o kadar çok güldüm ki hırıltılı bir ses çıktı. “Evet,” dedim boğuk bir sesle.

Juliet kıkırdarak son iki kapağı indirdi ve “Ben kazandım!” diye bağırdı.

Benimki de dâhil olmak üzere bir oda dolusu kişinin alkışları arasında masadan kalkıp hemen tanıyamadığım bir şey mırıldanmaya başladı. Artık kollarını zaferle kaldırmış, masanın etrafında koşar adım dönüyordu.

“JuJu,” dedi Bea, “*Ateş Arabaları*’nın müziğini mi mırıldanıyorsun?”

“Kesinlikle!” diye bağırdı.

Yanımdan koşar gibi geçip masanın etrafındaki turunu bitirirken kahkaha attım. Herkes masadan kalkmaya başlamıştı ama ben oyalanıp *Bil Bakalım Kim* oyununun kutusuna uzandım.

Juliet karşımda durup kocaman gülümsedi, gözleri parlıyordu, masanın üzerinden bana elini uzattı. “İyi oynadın, Will.”

Elini tutup sıkınca gülümsemesi arttı. “Sen de öyle, Juliet.”

Bir an gözlerimiz kenedendi, sonra ellerimizi bıraktık. Juliet *Bil Bakalım Kim* tahtasını kutuya yerleştirmeye çalıştı ama sığmıyordu, *Bil Bakalım Kim*’i çıkardıktan sonra diğer oyunlar gelişigüzel yığınlar hâlinde kutuya düşmüştü. Masanın etrafından dolaşıp yardım etmek için yanına gittim. Birkaç oyunu kaldırıp düzgünce istiflemeye başladım. Juliet de uzanarak iki tahtayı bir arada tutan küçük klipslerle birbirine bağladı. Kutunun içine kule gibi yığılan oyunları düzeltince yer açıldı ve Juliet *Bil Bakalım Kim*’i açtığım alana yerleştirmek üzereyken donup kaldı.

Şaşırp kaşlarımı çatarak kutunun dibine sabitlenen bakışlarını takip ettim.

Başta yalnızca kartonun üzerindeki bir leke olduğunu düşündüm.

Ama sonra leke hareket etti.

İşte o zaman ikimiz de, “Örümcek!” diye bağırdık.

Juliet geriye sıçrarken *Bil Bakalım Kim* masaya düştü ve istemeden oyun kutusunu yere düşürdü. Geriye savrulunca arkamızdaki duvara çarptım.

Juliet, kutudan çıkıp zeminde sürünen örümceği görünce insanlık dışı bir çığlık attı. Masaya atlarken beni de yanına çekti. Sandalyeye çıkıp çömelerek çılgınca örümceği aradım, böylece nereye gittiğini takip edebilecektim. Tam bir panik içinde kollarımız birbirine dolandı, Juliet boynuma atlamıştı, ben de beline sarılıyordum. Gözlerimiz etrafta çılgınca dolanarak zemini araştırıyordu.

“Nereye gitti?” diye fısıldadı Juliet.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdim dişlerimin arasından.

“Şurada,” dedi Kate bize yaklaşırken.

Zemini işaret edince ikimiz de gördük; bize doğru hızla gelen küçük, siyah bir lekeydi. Juliet’le tekrar çığlık attık.

Eskiden örümceklere zaafım vardı. Çiftlikte güvende ve tanıdık hissettiren bir gerçeklikti, *Charlotte’un Sevgi Ağı*’nı okumuş ve çok sevmiştim. Örümceklerin yanlış anlaşılan yaratıklar olduğunu düşünüyordum. Ama sonra kahverengi bir keşiş örümceği tarafından ısırıldım. O zamandan beri kara listemdelendi.

Onlara olan korkumu aşmak, bu örümceği olduğu yerde durdurmak için cesaretimi toplamaya çalışırken Kate örümceğin tam üzerine plastik bir kap kapatıp çömelerek altına bir kâğıt soktu.

“Yalnızca zararsız küçük bir örümcek.” Kate, kap ve kâğıttan yaptığı kapakla birlikte ayağa kalktı.

Juliet'le birbirimize sıkıca sarılarak geriledik.

“Zararsızmış,” diye söylendi ben ona dönerken bana doğru dönen Juliet. Bir anda neredeyse burun burunaydık, dudaklarımızın arasında yalnızca birkaç santim vardı. Birbirimizden sıçrayarak uzaklaştık, Juliet poposu masaya çarparak indi, ben ise yuvarlanıyormuş gibi yere atladım.

Üstümü başımı düzelterip onurumu geri kazanmaya çalıştım. Juliet de aynı şeyi yapıyormuş gibi görünerek yavaşça masadan inip yanımda durdu. Kate onunla yürürken ikimizin gözleri de kaba sabitlenmiş durumdaydı.

“Öldür onu!” diye bağırdı Juliet.

Kate omzunun üzerinden bakıp gözlerini devirdi. “Kesinlikle hayır. Bu iyi bir örümcek.”

“Tek iyi örümcek,” diye söylendi Juliet karanlık bir şekilde, “ölü bir örümcektir.”

Kahkaha atıp ona bir beşlik çaktım, o da kararlı bir *beşlikle* karşılık verdi.

“Zararsız, öldürmüyorum!” diye seslendi Kate omzunun üzerinden. Mutfağın küçük penceresini açtı, sinekliği kaldırdı ve ardından örümceği plastik kaptan çiçek dolu pencere saksısına aktardı. “Hadi git bakalım, küçük adam.”

Kate sinekliği kapayıp ellerini silkeledi.

“Bir daha o pencereyi asla açmam,” diye fısıldadı Juliet.

“Bu kararı destekliyorum.”

“Siz toparlanabilecek misiniz?” diye sordu Petruchio, kendisinin ve diğerlerinin birkaç adım ötede durduğu yerden, hepsinin gülmemek için çabalamasına ve başaramamasına bakılırsa bunun onları eğlendirdiği belliydi.

Petruchio'ya dik dik baktım.

Bea, Juliet'in yanına gelip kız kardeşinin sırtını sıvazladı. "En azından artık örümcekten korkan tek kişi sen değilsin. Birlikten güç doğar, falan filan."

"Burada örümceklerden nefret eden başka kimse yok mu?" diye sordum odaya.

Herkes umursamazca omuz silkti.

"Hepiniz delisiniz." Juliet derin bir nefes verip bana baktı. "Bunun üzerine bir içkiye ihtiyacım var. Senin?"

"Kesinlikle evet."

"Margo!" diye seslendi Juliet. "Duygusal destek içeceği alabilir miyiz lütfen?"

Margo mutfığa doğru yürürken bizi selamladı, kahkahasını zor tutuyordu. "İki tane duygusal destek kokteyli, hemen geliyor!"

Juliet

“İyi geceler!” diye seslendim kapıdan. Bea ve Jamie dışında son çıkan Toni ile Hamza merdivenden inerken el salladı.

Bea beni kendine çekerek sarılırken kulağıma fısıldadı, “Gerçekten çok tatlı!”

“Kimden söz ettiğini bilmiyorum!” dedim fısıltıyla karşılık vererek. Kollarından kurtulmaya çalıştım ama ondan uzaklaşmama izin vermedi.

“Will,” dedi dişlerinin arasından tekrar kulağıma. “Senden hoşlandığı belli oluyor, şapşalkafa.”

“Muz,” dedim tıslar gibi. Bu, çocukluğumuzda kardeşlerden biri “dur” sözünden anlamadığında yaptığı şeyi hemen kesmesini istediğimiz zaman kullandığımız eski parolamızdı.

Bea beni bıraktı ama homurdanmayı da ihmal etmedi.

Jamie Will'e elini uzattı. “Kayıtlara geçen ilk oyun gecendi. Ne düşünüyorsun?”

“Bence eğlenmeyi biliyorsunuz,” dedi Will ona. “Harikaydı.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Jamie sırtıttı. “Yakınlarda seni bir tanesinde daha görmeyi umuyorum?”

Will başıyla onayladı. “Ben de öyle umuyorum.”

Bea yüzünde bir gülümsemeyle onları izliyordu ve sonra bana dönüp, “Temizliğe yardım etmek için kalmamızı istemediğinden emin misin?” dedi.

“Hayır.” Onu eşigin üzerinden dışarı ittim. “Ben hallederim. Yine de teşekkürler!”

“Ben kalıp temizliğe yardım edeceğim,” dedi Will.

Bea’nın kaşları havaya kalktı. Bana dönüp gülümsedi, sonra Will’e gülümsedi. “Çok nazıksın.”

Will omuz silkti. “Memnuniyetle.”

Bea bana, *Bu adam hakkında konuşmamız bitmedi!* anlamında bir bakış attı. Ona telepatik olarak, *Sana “muz” demiştim,* bakışı attım. Tekrar Will’e döndü. “Tanıştığımıza sevindim. Görüşürüz!”

“İyi geceler!” diye seslendi Jamie, Bea ile el ele merdivenden inmeye başlamadan önce. Apartmanın kapısından çıktıklarını görene kadar kapıyı kapamadım. Sonra Will’e döndüm. “Bea fark etti.”

“Neyi fark etti?” diye sordu.

Onun yanından geçtim, midem kaygıyla düğümlenmişti. Atıştırmalık kâselerini toplamaya başladım çünkü gergin olduğumda etrafı toplamak kontrolün bende olduğunu hissetmeme yardımcı olurdu. “Bizi...”

Will de beni takip ederek kâseleri toplamaya başladı. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bir şey yapmadık.”

Yanından geçip mutfığa girdim, dikkatle koymaya çalıştığım hâlde kâseleri neredeyse lavaboya düşürecektim. Sallandıktan

sonra kapağı açılınca kabarcıklarını dışarı saçan bir meşrubat şişesi gibi tamamen sarsılmış durumdaydım.

Kâseleri sudan geçirmeye başlarken yanağımı ısırdım, söyleyeceklerimi içimde tutmaya çalışıyordum ama yorgun ve kaygılıydım ayrıca Will'deki bir şey beni, her şeyi ortaya döküp aramızda görmezden gelinemeyecek bir çekim hissettiğimi itiraf etmeye zorluyordu.

“En azından benim baktığım yerden,” dedim ona gözlerimi musluğa indirerek usulca. “Bir şey yapmamıza gerek *yok*; bazı insanlarda o kıvılcım, o kimya vardır. Yalnızca...”

Will yavaşça bana doğru yürüyüp kâseleri tezgâha bıraktı. “Yalnızca *vardır*,” dedi.

Ona baktım. “Yani sen... Sen de hissediyor musun? Yanlış anlıyorsam söyle, ben de tamamen bırakayım, yemin ederim—”

“Juliet.” İçinden boş bir kahkaha, bir nefes çıktı. “Elbette ben de hissediyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri hissediyorum.”

İçimde bir ateş alevlendi. Elimle evyenin kenarını kavradım. “Ben de.”

Bir adım daha yaklaştı, elini tezgâh boyunca kaydırды. “Sana delice çekiliyorum.”

“Ben, şey...” Yanımdan uzanıp evyeden taşmak üzere olan suyu kaparken ona eğildim. “Ben de sana fena hâlde çekiliyorum.”

“Biliyorum,” dedi usulca.

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Bakıyorum da kendinizden çok eminsiniz beyefendi.”

Bakışlarımız buluştu. “Kadınlarla konuşmak kolay olmanınca diğer işaretleri okumayı öğreniyorsun. Fiziksel işaretleri. Hepsi bu.”

Çaresizce bir iç çektim, alnımı ovuşturdum. “Ne yapacağız?”

“Şey,” dedi bakışları usulca dudaklarıma kaydı. “*Bence yapmamız gereken bir şey var. Bir de yapmamızı istediğim şey var.*”

Ona bakarken kalbim fırlayacaktı. “Açıklamak ister misin?” Sesim soluk ve zayıf çıkmıştı.

Bir an duraksadıktan sonra, “Bence ellerimizi kendimize saklamalıyız. Ve dudaklarımızı,” dedi. Yutkundu. “Ama aslında bunu yapmak *istemiyorum.*”

Önce başımla onayladım ama sonra saf bir sinir ve arzuyla başımı iki yana salladım. “Ben de.”

Elini yüzüme götürdü ve çenemi tuttu. “Planımız birbirimize yardım etmektir,” dedi baş parmağı yanağıma değerken usulca. “Bunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum.”

Dokunuşunun verdiği hazla, sözlerinin ağırlığıyla gözlerimi kapadım. Haklıydı, biliyordum. “Ben de istemiyorum.”

“Ama buna ihtiyacın varsa... Bunu konuşmamıştık,” dedi usulca. “Onun için de alıştırmaya yapabiliriz. İstiyorsan.”

Başımı iki yana salladım. Benim için romantizm konusunda yeniden duygusal olarak rahatlamak ve huzura kavuşmak, tutkulu fiziksel yakınlıkta da rahatlık ve kolaylık sağlardı. Ama ona bakarken fiziksel olarak da alıştırmaya yapmak istesem bile bana dokunma nedeninin alıştırmaya yapmak olmasını istemiyordum. Yalnızca onun beni, benim de onu arzuladığımız zaman onunla bir şeyler yaşamak isterdim. Ve itiraf edemediğim veya harekete geçiremeyeceğim şey tam olarak buydu çünkü hürün bunları tehlikeye atar ve beni, kendime gitmeyeceğimi söylediğim yola sürüklerdi.

Sonunda, “Bu şekilde alıştırmaya yapmak istemiyorum, hayır,” dedim fısıldayarak.

Bir an sessiz kaldı ve gözlerimi kapalı tutarak Will'in bana yakın olduğu, bana şefkatle dokunduğu, aramızdaki arzunun havada ağırlaştığı bu ânın tadını çıkardım.

Eli yüzümden yavaşça kaydı. "O zaman biraz bulaşık yıkayalım."

Parti sonrası temizlik yapmayı bilen bir erkek için söylenecek çok şey vardı ve Will de onlardandı. Listeye bir artı daha eklenmişti.

Son yarım saattir konuşmadan çalışıyorduk, karşılıklı çekimimizi kabul ettiğimiz ve bunun romantik alıştırmamızın bir parçası olmayacağıyla ilgili net bir sınır çizdiğimiz düşünüldüğünde bu oldukça rahattı. Bulaşık makinesini çalıştırdıktan sonra başımı kaldırdım ve Will'in son bir kez spreylenmesini izledim.

"Teşekkürler," dedim ona, bulaşık yıkamaya başladığımda saçıma taktığım klipsi düzelterek. "Bütün bunlara yardım ettiğin için. Çok büyük bir fark yarattı."

Dudaklarının kenarı kıvrıldı, keyiflenmişti. "Bir şey değil."

Gülümsedim. "Oyun gecesinde eğlenmene sevindim. Örümcek travması hariç."

"Örümcek travması hariç iyi vakit geçirdim." Bir eline bezi, diğerine de spreylenmesini alarak mutfığa yanıma geldi. "Haklıymışsın. Arkadaşların tuhafmış. İyi anlamda."

"Evet." Bezi ondan alıp lavabonun kenarına serdim. "Harikalardır."

Will kalçasını tezgâha yasladı. "Ama çok rekabetçiler. *Bil bakalım Kim*'de Sula'yı yendiğimde oyun tahtasını fırlatacağını sandım."

Yüzümü buruşturdum. “Evet. Sula kaybetmeyi sevmez. Oldukça hırslıdır.”

“*Sula* mı hırslı?” diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. “Bunu söyleyen de odadaki en rekabetçi kadın.”

Ağzım açık kalmıştı. “Ne?”

“Beni yenince masanın etrafında *zafer turu* attın.”

“Çok sıkı bir maçı,” dedim evyeye dönerek sakince. Suyu açtım, musluğun ayar düğmesine basarak onu şiddetli püskürtme konumuna getirdim ve evyeyi durulamaya başladım. “Galibiyetimi kutladığım için beni suçlayabilir misin?”

“Galibiyet,” dedi eğilerek, “güvercin korkumu referans aldığın için kazandığın galibiyet.”

“Adil bir oyundu!”

Omzunu silkti. “Öyle diyorsan öyledir.”

“Mız mızlanma!” Dürtüsel bir tepkiyle musluğu kaldırıp göğsünü hedef aldım.

Will’in ağzı açık kaldı. Gözleri kocaman açıldı.

Ne yaptığımı fark ettiğim anda benim yüzümde de aynı ifade oluştu. “Ah, Will. Özür dilerim. Yapmamam—”

Will musluk başlığını elimden çekip beni de aynı noktadan vurdu.

Çıglık attım. “Will Orsino!”

Güldü. Gülmüştü! Ve gülüşü muhteşemdi, kalın ve yoğundu, doğruca karnından geliyordu. “Al sana!” diye bağırdı.

Başlığı tekrar elinden çekip yüzüne tuttum.

“Ay!” Gözlerini kuruladı, sonra elimdeki başlığa doğru atıldı.

İşimin bittiğinin bilincinde olarak vücudumu hareket ettirebildiğim kadar hızla adanın çevresinden dolaşarak uzaklaştım. Ama Will çok hızlıydı. Tezgâhın üzerinden eğilip bana nişan aldı, su saçlarıma ve boynuma fışkırdı.

“Seni pislik!” diye bağırdım.

“Bunu başlatan pislik mi söylüyor bunu?” diye bağırdı o da.

Musluk başlığını kapmaya çalıştım ama Will bu kez sıkı tutuyordu. Tutuşum eskisinden daha güçsüzdü ama en iyi zamanımda bile onunla baş edemezdim. Harcadığım çaba nedeniyle homurdanmaya başladığım hâlde parmaklarını püskürtme ucundan ayırmaya çalıştım. Will kıpırdamıyordu ama o da homurdanıyordu. En azından onu bunun için uğraştırmıştım.

“Kadın,” diye bağırırken sesi bir kahkahayla çatladı. “Kes şunu! Yeter artık!”

O ânın saçmalığını fark ederek iki büklüm olup gülmeye başladım.

Will karnından gelen yeni bir kahkahayla musluk başlığını indirdi. İki büklüm ve soluk soluğa daha fazla gülerken koluna yapıştım. “Affedersin,” dedim hırıltılı bir sesle. “Bunu yapmamalıydım.”

Burnundan ses çıkararak gülüyordu, boştaki eliyle yüzünü kuruladı. “Ah, zararı yok. Ödeştik.”

Ayağa kalktım, sonunda nefes alabiliyordum, gülmem bitmişti. Kendime baktım. “İğrenç.” Ellerimi sallayınca su damlaları etrafa saçıldı. “Çok ıslağım. Üzerimi değiştirmem lazım.”

“Komik,” dedi Will. “Ben de benzer bir ikilemdeyim. Ama üzerime giyecek kuru bir şeyim yok.”

“Doğru değil,” dedim ona koridordan yatak odalarına doğru yürümeye başlarken. “Hadi gel. Ben halledeceğim.”

Will hemen hareket etmedi ama birkaç saniye sonra arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Eskiden Bea’nin odası olan ve artık çalışma odasına dönüştürdüğüm odanın kapısını açtım. Bea’nin eski şifonyeri hâlâ oradaydı. Jamie’yle yeni evlerine ta-

şındıklarında buna ihtiyacı olmamıştı, bütün giysilerinin sığacağı yeni bir tane almışlardı.

Eğilerek bir çekmeceyi açtım ve Christopher'ın tişörtlerinden birini bulmak için çekmeceyi karıştırdım. Yumuşak, beyaz bir atlet buldum ve çekmeceyi kapadım. Kalkıp Will'e uzattığımda elimden almadı. Yalnızca kaşlarını çatarak öylece duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Boğazını temizledi. Yüzü gergin görünüyordu. “Evinde... Erkek giysileri mi var?”

Başımı merakla eğdim. “Evet. Christopher'ın.”

Gerginliği kayboldu. Atleti yavaşça elimden aldı. “Ya. Anladım.”

Şifonyerin kenarına kalçamı yasladım. “Christopher'ın burada hep birkaç parça eşyası olur, yıllardır. Çoğunlukla günlük giysiler, bir iş gününün ardından daha sade giyinmek istediğinde gelip giyer. Ayrıca pazar sabahları apartmanın hemen arkasındaki sahada bir basketbol takımında oynuyor. Sonra buraya gelip duş alıyor ve üstünü değiştiriyor.”

“Anladım.” Will başıyla onayladı. “Mantıklı.”

Will'e bakıp gülümsememeye çalışsam da gülümsedim. Bir konuda biraz kuşkulanmıştım ve bu beni zamansız bir anda aşırı mutlu etmişti. “Dairemde başka bir erkeğin giysilerini görmek seni kışkandırdı mı, Will?”

Başını iki yana salladı.

“Serçe parmak sözü,” diye hatırlattım ona. “Dürüst ol.”

Will gömleği elinde sıkıca tuttu. “Kötü bir ânıma denk geldi. Biz... Biz yalnızca arkadaşız. Yaptığımız şey yalnızca alıştırma. Evinde kimin giysilerinin olduğunu sormaya hakkım yok.”

Gözlerine baktım. “Bu doğru.” Şifonyerden uzaklaşarak yanından geçip kapıya yürüdüm. “Kayıtlara geçmesi için söylü-

yorum, romantik açıdan konuşursak biraz kıskançlığın çok da kötü bir şey olmadığını düşünüyorum. Yeter ki bu konuda toksik olma.”

“Kıskanmamıştım,” diye seslendi.

Arkamdan kapıyı kapayıp kendi kendime gülümsedim ve koridordan geçip odama gittim.

Yatak odamda dolaşırken tığ işi kazağımı başımdan askılı üstümle birlikte tek parça hâlinde dirseklerime kadar çekmeye başladım ama kazağım onu başımdan geçirme çabalarımına direniyordu. Beceriksizce yoklayarak nereye takıldığını anlamaya çalıştım ve kazağın kelebek tokama takıldığını fark ettim. Bir iç çekerek kazağımın tokadan kurtulacağını umarak aşağı indirmeye çalıştım. Ama bunu yaptığımda kazak daha da takıldı. Aruk onu aşağı bile çekemiyordum.

Kendime küfrederek yatağıma çöktüm. Belki otururken daha kolay olurdu.

Hiç de kolay olmadı. Kazakla biraz daha boğuştum, kollarım kazağın içine sıkışmış olarak tokaya erişmeye çalıştım ama başaramadım.

“Aaayyy!” diye bağırdım havaya sinirli tekmeler savururken.

“Juliet?” Will’in sesi kapımın hemen dışından geliyordu. “İyi misin?”

“Hayır!” diye bağırdım. “Islak kıyafet krizi geçiriyorum.”

Ufak bir sessizliğin ardından, “Yardıma... İhtiyacın var mı?” dedi.

Bıkkınlıkla inledim. “Evet. Ama uyarıyorum, sütyenimi göreceksin.”

Bir sessizlik daha oldu. “Şey, tamam.”

“O zaman içeri gel.”

Kapı açıldı. Will içeri girdi, iki elini yüzüne siper etmişti. Dikkatle ayaklarını sürüyerek içeri girdi, yine de kalçasını şifonyerime çarpmayı ve yerde duran terliğime takılmayı başardı.

“Will, gözlerini kapamayı bırak. Zaten sonunda bakmak zorunda kalacaksın. Bu iki göz, iki el gerektiren bir sorun.”

Will tereddütte ellerini indirdi. Bakışları hemen göğsüme kaydı ve gözleri kocaman oldu. Tavana baktı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Affedersin. Ben—” Yutkundu. “Gerçekten üzgünüm.”

Onun bana doya doya bakmasını umursayamayacak kadar rahatsız bir durumun içerisindeydim. “Lütfen beni şunun içinden çıkar.”

“Tamam.” Will biraz daha yaklaşıp üzerime uzandı. Gözlerimi kapadım, kazağımın içine dokunduğunda irkildim, elleri hızla çalışıyordu. Saçımdaki kelebek tokenin gevşediğini, kazağın vücudumdan aşağı kaydığını hissettim. Kollarım düştü ve onları salladım, artık yukarıda tutmak zorunda kalmadığım için rahatlamıştım.

İçimdeki atleti tekrar aşağı çekip kazağımı çıkararak köşeye fırlattım. “Tanrım, teşekkürler.”

“Will demen yeterli,” dedi.

Bir kahkaha attım, o kadar şiddetliydi ki hırıltılı bir ses çıkardım. Bu, söylemesini beklediğim son şeydi. “Will Orsino, ben seninle ne yapacağım?”

Göz göze geldik. Will’in ifadesi yoğun, gözünü bile kırpıyordu.

Kendimi onun inceleyen bakışları altında utanmış, kızarmış hissettim. “Ne oldu?”

“Sen yalnızca...” Bakışları çılgınca yüzümde geziniyordu. “Çok güzel bir kahkaha attın.”

Kalbim, bir basamağı atlayıp merdivenden yuvarlanmışım gibi gümbür gümbür atıyordu. “Genelde çok sesli olduğunu söylerler.”

“Ah, evet gürültülü. Ama... Tam, olması gerektiği gibi. Tıpkı bir... Havai fişek gibi. Gökyüzüne bakarken geceyi aydınlattığını, ısıldadığını ve parlamasını izlerken o güzelliğin ardından gelecek tek şeyin destansı bir patlama olması gibi. İşte... Kahkahan böyle hissettiriyor, olması gerektiği gibi... Harika.”

“Aman Tanrım.” Titrek bir nefes verdim. “Bu harika bir iltifatı. On üzerinden on, tam not.”

“Ben...” Yutkundum. “İltifat alıştırmaları yapmıyordum.”

“Biliyorum,” dedim fısıldayarak. “Ama kendime alıştırma yaptığını söylersem, o zaman... O zaman seni bu kadar çok öpmek istemem.”

Will’in bakışları derinleşti. Bana bir adım daha yaklaştı. Gömleğinin uçlarına tutunarak kendimi sabitledim, umutsuzca gerçekliğe bağlı kalmaya çalışıyordum.

“Ya *ben* de *seni* öpmek istiyorsam?” diye fısıldadı.

Dudaklarımı yaladım, vücudum olmaması gereken yere, onunkine doğru eğildi. “Bunu yapmayacağımızda anlaşmıştık.”

“Öyle.” Islak saçlarımı şakağımdan geriye doğru itti.

“Ama alıştırma için olmayacak,” dedim ona. “Ve alıştırma yapmak, romantik davranmamızın tek nedeni.”

“Doğru,” dedi usulca.

“Yine de...” Dudaklarına baktım. “Arkadaşlar bazen öpüşür. Biz arkadaşız.”

Boğazından kalın bir *hımmmm* sesi geldi.

Saçmalıyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk. Arkadaş gibi öpüşmeyecektik. Birbirinin giysilerini yırtmak isteyen iki kişi gibi öpüşecektik.

Geri çekilmeliydim. O da çekilmeliydi. Ama çekilmedik. Nefes alırken göğüslerimiz inip kalkarak birbirimize baktık.

Sonra Will'in eli saçlarıma kaydı, parmakları derinlere gömüldü. Bakışları benimkileri inceledi ve ardından, "Siktir et," diye fısıldayarak beni kendine çekti.

Rahatlayarak inledim, ona sarıldım, beceriksizce, çaresizce.

Alınlarımız birbirine değdi, ciğerlerimizde hava kalmamıştı. Burunlarımız birbirine sürtündü. Elini boynuma götürdü, benim parmaklarım da onun saçlarına gömüldü.

Ve sonra, sonunda, *sonunda*, dudakları benimkilere değdi; yalnızca bir anlığına belli belirsiz, sonra daha fazla, daha istekli, daha uzun süre dudaklarını benimkilere bastırdı. Sıcak, yumuşak, inanılmaz derecede iyiydi. Dudaklarımı araladığımda Will'in bütün nefesi kesildi, dili benimkini okşuyordu. Bir inilti daha çıkardım, bir eli saçlarımin içine dalarken diğeriyle yüzümü tuttuğunda damarlarımda alevler dolaşıyordu ve o alevler karnımın derinliklerinde birikiyordu. Dudaklarını yaladım ve inledi, sonra öpücüğümüzü yoğunlaştırdı, o kadar ateşliydi ki tüketilmiş, parçalanmış ve yeniden bir araya getirilmiş hissettiren türden bir seks gibi hissettiriyordu.

O geri çekilirken sızlandım, dudaklarımin kenarlarını, üstünü, alt dudağımyı nazikçe öpüyor, dişleriyle hafifçe çekiyordu. Gömleğinden tutup onu kaybetmemek, bunu kaybetmemek için çaresizce onu biraz daha kendime çektim. Bitmesini hiç istemiyordum.

Ona neredeyse bir ağaç gibi tırmandım, parmak uçlarıma basarak onu kendime çektim. Daha fazlasına, bedeninin bedenime daha fazla değmesine, ağırlığına, sıcaklığına ve gücüne ihtiyacım vardı.

Will beni kollarına alıp ezer gibi göğsüne bastırırken dizlerim neredeyse pes etmişti. Dudaklarımızın buluştuğu anda dillerimiz oynaşarak dans etti; yavaş, şehvetli bir ritim tutturmştuk; sıcak, yoğun vücut hareketleri... Her bir soluğumuz, diğerinin dudaklarında bir nefes alışverişi hâline gelene dek daha da sıcak, daha ıslak, daha hızlı öpüşmeye devam ettik. Will'in kollarımda yukarı aşağı kayan, boğazımda gezinip saçlarıma giden, yeniden yüzüme gelen, sonra vücudumdan aşağı süzölüp beni tekrar içine çekmek için sırtımı saran elleri sıcak ve güçlüydü.

O beni daha da kendine bastırırken göğüslerim göğsüne, parmak uçları kaburgama değince belimi gerdim. "Will," diye inledim öpüşmemizin arasında. Yanaklarını tutup dudaklarını benimkilerle birleştirdim.

"Juliet," diye fısıldadı.

Yavaşça öpüşmeyi sonlandırdık. Sanırım bunun sebebi öpüşmeye devam edersek orada bitmeyeceğini ikimizin de bilmesiydi.

Ve bitmek zorundaydı. Çünkü arkadaşlar böyle *yapmazdı*. En azından, sonunda birlikte olmayacaklarını bilerek birbirlerine mutluluk yolunda yardımcı olmaya çalışan arkadaşlar....

Alınlarımız birbirine değiyor, göğüslerimiz inip kalkıyordu. Birkaç nefes boyunca başlarımız birbirine yaslı bir şekilde konuşmadan durduk.

Will yavaşça geri çekildi. Gözleri benimkileri buldu. Yüzü kızarmış, göz bebekleri irileşmişti. Çılgınca tahrik olmuş ve hafifçe paniklemiş görünüyordu. İkimiz de aynı durumdaydık.

Hâlâ kızarmış, yaptığımız şeyden soluk soluğa kalmış olsam da titrek bir gülümsemeyle ona bakmayı başardım. Gözlerini inceledim, pişmanlık belirtisi görmediğim için rahatlardım ama hâlâ endişeliydim. İnşa etmeye başladığımız şeyi, paylaştığımız bu nazik, güvenli ve eğlenceli alanı kaybetmek istemiyordum.

Boğazımı ıslatmak için yutkundum. Hâlâ sesimden emin olmasam da kendimi konuşmaya zorladım. “Sen bütün arkadaşlarını böyle öper misin, Will Orsino?”

Bana bakıp başını iki yana salladı. “Kesinlikle hayır.”

Elini sıktım, hafifçe avucunu okşadım. “O zaman şanslıyım,” dedim fısıldayarak.

“Juliet,” diye mırıldandı başını tekrar iki yana sallayarak. “Bu...”

Başım la onayladım. “Evet, öyleydi.”

Gözleri benimkileri inceledi. “Yapmayacağımızı söylediğimiz şeyi yaptık.”

Tekrar başım la onayladım. “Evet, öyle yaptık.” Elini sıkarak rahatlatmaya çalıştım. “Ama... Belki de ihtiyacımız olan buydu. Bilirsin, bunu kafamızdan atmak için. Şimdi zihnimiz temizlendi.”

Zihnimiz falan temizlenmemişti. Beyinlerimiz söndürülmemiş şehvet ve ham arzuyla doluydu. Will’in bedeni hâlâ benimkine yarı yarıya bastırılmış durumdaydı ve onu hissediyordum, kot pantolonunun içinde sertti, nabızı tuttuğum bileğinde atıyordu. Bacaklarımın arasının ıslandığını, kalbimin göğsümde gürlediğini hissediyordum. Bu, arzuyu kafamızdan atmaya yaramamıştı.

Ama yetmesi gerekiyordu.

Çünkü bundan vazgeçmeyecektik. Kenetlenen bakışlarımızda, ayrılırken dile getirilmeyen bir anlayışla onun da benim de kararlılığımızı görebiliyordum.

Will saçlarını karıştırdı, kapıya doğru çeyrek tur dönüş yaparken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Yola çıkmalıyım.” Dönüp yüzümü inceledi. “Sen... İyi misin?”

Başımla onaylayıp gülümsedim. Yaptığımız şeyin mantıksal bir hata olduğunu biliyordum. Ama Tanrım, iyi hissettirmişti. “İyiyim,” dedim ona ve ciddiye dim. “Sen?”

Hızla gözlerini kırıştırdı. “Yani, biraz başım dönüyor ama toparlanırım.”

Yumuşak bir kahkaha attım. Koluna girip onu koridora doğru yürüttüm. “Seni başın dönerken eve yollayamam. Hadi, koca adam. Yol için sana bir kutu meyve suyu getireceğim.”

13 Will

Günlerdir gergindim. İş yerindeki ve evdeki kimse üzerime gelmiyordu çünkü kimse bana nasıl davranacağını bilmiyordu, her zamanki hâlimden olabildiğince farklıydım. Genellikle sessiz olduğumda suratsız olurdum ve genellikle sakin biriyken huysuz birine dönüşmüştüm. Resmen enkaz gibiydim.

Bir öpücükle.

Öpücükler yüzünden.

Hayatımın kesinlikle en iyi öpücükleriydi. Sahip olamayacağım bir kadından çok daha fazlasını istememi sağlayan öpücüklerdi.

Sebze bahçeme bakan pencereden dışarıyı izleyerek öğle yemeği tabağımı hırsla ovarken kapımın çalınmasıyla arkamı döndüm.

Hector kanepenin kenarında doğrularak sızlanmaya başladı. İstemeden ofladım. Bunu yalnızca bir kişi için yapardı.

En küçük kız kardeşim Miranda içeri girdi, güneş sarısı saçları dağınık bir topuzla başının üstünde toplanmıştı. Her zaman ki gibi saçlarının arasına sıkıştırılmış bir kömür kalemi vardı. Mimi hep arazide doğayı resmetmek için dolanırdı. Sanat okuluna başvurmak için portföy hazırlıyordu.

“Selam W,” dedi kanepeme çökerken.

Tabağımı durulayıp kurutmalığa koydum, sonra suyu kapadım. “Selam, Mimi.”

Kız kardeşim sessizdi, Hector’un kulaklarını kaşıyordu. Kanepeye çarpan kuyruğunu olduğum yerden duyabiliyordum. “Eeee,” dedi sonunda iyice uzatarak. “Neler karıştırıyorsun?”

Bir iç çektim, başım öne eğikti. “Hiçbir şey desem inanırmıydın?”

Alayla güldü. “Yok. Illyria kasabasında kimse inanmaz. İnsanlar *konusuyor*.”

“Kahretsin.” Yüzümü ovuşturdum. “Ne söylediklerini bilmek ister miyim?”

“Dedikodular çok çeşitli ve bazıları düpedüz rahatsız edici.” Miranda, Hector’un kulaklarını kaşımadan önce başına bir öpücük kondurup köpeğime, “Sana söylüyorum, burada daha fazla dışarı çıkması gereken insanlar var. Kafayı yiyorlar,” dedi. “Sanırım duyduklarımın içinde en sevdiğim söylenti şuydu—”

“Hayır, boş ver, bilmek istemiyorum.” Şapkamı alıp hızla kapıya yöneldim.

“Nereye gidiyorsun?” dedi Miranda.

“İşe dönüyorum!” diye seslendim omzumun üzerinden.

Evden çıkmamın üzerinden bir dakika geçmeden arkamdan koşar adım geldiğini duydum, uzun bacaklarıyla hızla bana yetişiyordu.

“Kapıyı arkandan kilitledin mi?” diye sordum.

Kapıyı kilitlemezsem Hector peşimden çıkar ve çiftlikte beni aramaya başlardı. Serbest kalırsa yapmaması gereken bir şey yapmasından korkmuyordum, beni bulana kadar yalnızca etrafı koklaya koklaya dolaşırdı, ben diğerleri için endişeleniyordum. Ailem Hector'u severdi, çiftlikteki ve damıtımevindeki tam zamanlı çalışanlarımız ve çekirdek kadromuz da severdi ama arazi-de onu tanımayan mevsimlik işçiler ve diğer sıradan insanlar da vardı ve *pitbull*ların kötü şöhreti (ki son derece yersiz ve asılsız bir inanış olduğunu eklemeliyim) yüzünden onu koruyordum. Onu tehdit olarak görecektir insanlarla karşılaşmasını istemiyordum.

“Elbette kilitledim,” dedi Miranda benimle aynı hizaya gelecek. “Ben çıkarken Hector çoktan horluyordu.”

Homurdanarak onayladım. “Teşekkürler.”

Miranda da homurdanmayı denedi ama sesi daha çok bir domuzun burnunu çekmesi gibi çıkmıştı, sonra benim huysuz hâlimi kendince en iyi şekilde taklit ederek homurdandı. “Rica ederim.”

Ona gözlerimi kısıp dik dik bakmaya çalıştım ama dayanamadım. Benden on iki yaş küçük olan, küçükken gözümde bile sakındığım ve bolca ilgilendiğim en küçük kız kardeşime her zaman zaafım vardı. “Gel buraya, başımın belası,” dedim kolumu boynuna dolayıp onu kendime çekerken.

“İyy, pis herif! Bırak beni!”

Onu kendime çekerek kahkahalarla güldü ve ellerini kaburgama koydu. “Vücut kokumla dalga geçmeyi kes,” dedim ona. “O, ağır bir sabah mesaisinin kokusu. Ayrıca çalışma odamdaki klima bozuk.”

“Seni terleten şeyin ne olduğu umurumda değil, yalnızca koltuk altlarından olabildiğince uzaklaşmak istiyorum.” Beni itti. “Bırak!”

Topuzunu iyice çekiştirip sonunda onu bıraktım. “Neden uğradın, herkesin huysuzluğumun nedeni hakkında dedikodumu yaptığını söylemek dışında?”

Uzun bir ot koparıp gözlerini yere indirirken parmaklarının arasından geçirdi. “Yalnızca iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Bir dakika sessiz kalarak ne söylemek istediğimi değerlendirdim. Ailemden sır saklamaktan hoşlanmıyordum ama aynı zamanda... Özel hayatımın gizli kalmasına da ihtiyacım vardı. Hayatımın bu kısmını kendi başıma çözmem gerekiyordu ve Miranda’ya söylemekle sonraki aile yemeğimizde masaya çıkıp bağırarak aynı şeydi çünkü asla sır saklayamazdı. Kız kardeşlerimin arasında işler böyleydi.

Şapkamı kaldırıp elimi saçlarımdan arasından geçirdikten sonra tekrar indirirken bir iç çektim. “Yalnızca... İşin bazı yönlerinde... Biraz zorlanıyorum.”

Miranda bana bakarak sessizce dinliyordu. “Damıtımevi iyi mi? Çiftlik?”

“Evet, işler yolunda. Yalnızca... Ben.” Fazla ayrıntı vermeden nasıl açıklayacağımı bulmak için beynimi zorladım ama aklıma gelen tek şey, “Karmaşık,” kelimesi olmuştu.

Karmaşıktı, orası kesindi. *Ben* karmaşıklaştırmıştım. Juliet’le o şekilde şeyler yaşamamam gerekiyordu. Ama kahretsin, o da bana uymamalıydı. Yalnızca birbirine yardım eden, birbirinin arkasında duran arkadaşlar olacaktık. Bunun ötesinde bir geleceğimiz yoktu, *olmayacaktı*. O, uzun zaman önce umut etmeyi bıraktığım, geleceğim için hâlâ ümit besleyip beslemediğimden emin olmadığım türden bir aşk arıyordu. Ve umudun içeri sızdığı o anlarda bile Juliet, umut beslemem gereken son kişiydi. Onu hak ettiği şekilde seven ve sevilme isteyen birini bulmaya

hazırlanmasına yardım edecek kişi olarak bana gelmişti. Bana onu hak ettiği şekilde sevmeyen biri tarafından çok incitildiğini kendisi söylemişti. Çekime teslim olarak hareket edip peşine düşersem, ya ben de aynı şeyi yaparsam? Ya onu incitirsem? Kendimi asla affetmezdim.

Petruchio da affetmezdi. Ve onu suçlayamazdım.

İlişkimizin yürümeyeceğine dair çok mantıklı nedenlerim vardı, her dokunduğunda hamura dönmemi ve arzumla hareket etmemi engellemeye yeteceklerine yemin edebilirdim.

Ama oyun gecesinden sonraki o öpücükler, çok ama *çok* yanıldığımı gösteren, ihtiyacım olan tek kanıttı. Ve şimdi arada kalmış durumdaydım. Çünkü tek istediğim onu tekrar görmek, onunla daha fazla zaman geçirmektir. Ama ne kadar çok zaman geçirirsem ona direnmek o kadar zorlaşacaktı. Ve direnmek zorundaydım.

“Bunu... Karmaşık hâle getiren nedir?” diye sordu kız kardeşim.

Bir nefes verip ben de bir ot kopardım. “Belki *karmaşık* doğru sözcük değildir. Bu... Sinir bozucu. Çünkü bazen elinden geleni yapıyorsun, her şeyin yolunda gitmesi için çok çabalıyorsun ama yine de işler ters gidiyor. Böyle olunca sinirleniyorum.” Otu havaya savurdum. “Affedersin, saçmalıyorum.”

Miranda elindeki uzun otları beni dürttü. “Saçmalamıyorsun. Üç cümle falan söyledin.” Sonraki birkaç adımımızı atarken sessiz kaldı, sonra, “Zor ve sinir bozucu olmasına üzüldüm,” dedi.

Ona baktım. “Teşekkürler, Mimi.”

“Bir işe yarayacaksa,” diye ekledi, “Bunun üstesinden gelebileceğini biliyorum, bu her neyse. Sen tanıdığım en güçlü insansın, Will. Ve yalnızca bu silahlardan söz etmiyorum.” Uzun otuyla kolumu dürttü.

Ona baktım. Duygulanmıştım, boğazıma bir yumru oturdu. Benimki gibi gün batımı kızılı saçları, çilli burnuyla küçük Mimi'nin aynı böyle bir tarlada bana yetişmek için koştuğu o günleri hatırlıyordum. Boyumun yarısı kadardı, hiç durmadan konuşurdu. Sürekli benimle konuşurdu çünkü sessiz olan, dinleyen bendim.

Şimdiyse işte buradaydık, rollerimiz değişmişti.

O yumruyu yutup ona, "Seni seviyorum, ufaklık," dedim

"Ben de seni seviyorum," Mimi kolumun kıvrımına çekerek ona sarılırken ciyakladı. "Kokuyorsun!"

Juliet

Will'le bütün hafta mesajlaşmamıştık. Aslında önceki hafta da pek mesajlaşmamıştık, yalnızca hafta sonu planlarımızı kesinleştirecek kadar konuşmuştuk. Ve bir noktada o adamın ara sıra flörtöz mesajlar göndermeyi denemesi gerekeceğini düşünsem de bunu bu hafta denememiş olması beni rahatlatmıştı.

Çünkü çok zorlanıyordum. Pazar günü beni o şekilde öptükten sonra parlak koyu yeşil kamyonetiyle uzaklaşmasını izlemiştim. O günden sonra her gece Will'in bana tarifsiz derecede pis şeyler yaptığı kor ateşli seks rüyaları zihnimde dönüp durmuştu ve ter içinde, tahrik olmaktan vücudum zonklayarak uyanıyordum.

Kendimi bunun yalnızca ayrılığımın beri seks yapmadığım için olduğunu ve pazar gecesi Will'i, birbirlerinin giysilerini yırtmak üzere olan iki azgın genç gibi öptüğüm için libidomun tekrar harekete geçtiğine ikna etmeye çalışıyordum. Ama bundan fazlası vardı, bunu biliyordum. Will...

Bugün teslim etmem gereken esnek ekonomiyle ilgili makaleye odaklanmaya çalışarak çaresizce bir iç çektim. Bu çok kötüydü. Romantik alıştırma yaptığım arkadaşşıma tutulmuştum.

Tam makalemi yazmaya dönecekken telefonum cınladı. Üzerinde çalıştığım cümleyi tamamladıktan sonra ekrana baktım. Mesajın Will'den geldiğini görünce midem kasıldı. Kendime olan öfkemden inledim. Şu lanet kelebekler!

WILL: Günaydın, Juliet. Bu hafta ortalarda gözükmediğim için özür dilerim. İşler felaket yoğundu.

Günaydın. ● Özre gerek yok. Ben de yoğun bir hafta geçirdim.

Yoğun bir hafta geçirmemiştım. On kadar kolay makale yazmış, büyük bir dolap temizliği yapmış, kütüphanemi alfabetik olarak sonra alfabenin her harfini kendi içinde gökkuşağı şemasına göre yeniden düzenlemiş ve *uzun* zamandır okumadığım kadar çok İskoç aşk romanı okumuştım.

Şimdi düşününce belki de azgın İskoçlar konusunda frene basmam gerekiyordu. Dün geceki rüyamda Will'in kilt* giydiğinden oldukça emindim ve ben onun altına yatıp arzuyla yalvarırken ağaç gövdesi kadar kalın uyluklarına dökülen o ekose kumaşı yukarı çekip beni kalçalarımından tutarak—

Başımı iki yana sallayıp hızla gözlerimi kırptıstırdım. Yanaklarım alev alevdi. Bu gece yatağa romantiklik içermeyen bir gerilim filmiyle girecektim.

* İskoç erkeklerinin giydiği geleneksel etek. -ed.n.

Telefonum yine çınladı. Will'in mesajını okumak için telefona baktım.

WILL: Bugün müşterilerle birkaç görüşmem var, bu yüzden bir içki ve akşam yemeği için buluşabileceğimizi düşündüm. Senin programına uyar mı?

Harika! Bugün birkaç işi tamamlamam gerekiyor, bu yüzden zamanlaması iyi.

WILL: Harika. Pub ortamı senin için uygun mu? Çok sayıda glutensiz seçenek olan bir yer biliyorum.

Karnım âdeta takla atmıştı. Elimi karnıma bastırdım. Bana yaşattığı bu bağırsak jimnastiğine dayanamıyordum.

Bunu düşünmeni gerçekten takdir ediyorum. Glutensiz beslenmem gerektiğini nereden biliyorsun?

WILL: Boulangerie'de glutensiz bir limonlu bar almıştın. Diyet kısıtlaması nedeniyle olduğunu düşündüm. Deneyimlerime göre kimse mecbur kalmadıkça kendi isteğiyle glutensiz yemez.

Glutensiz ürünlerimi aşağılamayalım!

WILL: Kasıtsız bir aşağılamaydı, gerçekten. Saat 18.00'da Fiona's'da buluşabileceğimizi düşündüm. Sence nasıl?

Gülümsedim. Fiona's kız kardeşlerimin, arkadaşlarımla ve benim sık sık gittiğimiz, annemin en eski arkadaşlarından biri olan Fiona veya herkesin ona hitap ettiği şekliyle Fee'nin sahibi olduğu sevimli bir İrlanda pubıydı. Fee, glütensiz beslenmeye başlamam gerektiğini öğrendiğinde puba özel bir glütensiz kızartma makinesi ayarlayacak kadar ileri gitmiş ve en sevdiğim yemeklerden birkaçını güvenli hâle getirecek şekilde düzenlemişti. Bu benim için çok anlamlıydı ve şehirdeki bütün İrlanda pubları arasında Will'in Fiona's'ı seçmesi... Eh, biraz büyülü gibiydi.

Kader gibi.

Kahretsin, böyle düşünmeyi bırakmalıydım. Sözcüğü savuşturabileceğim bir sivrisinekmiş gibi elimi sallayarak geçiştirdim. Keşke öyle olsaydı.

Kendimi bunu aşmaya zorlayarak Will'e yanıtımı yazdım ve midemde uçuşan kelekleri görmezden gelmeye çalıştım.

Bence harika. Orada görüşürüz.

Düzenleme
Ny.ozlem

15 Will

Juliet bir şekilde, saatin daha 17.55 olmasına ve varış noktamıza ulaşmam için bir kat merdiven inmem gerekmesine rağmen barabenden önce gelmişti. Fee'nin pubın üst katındaki eski stüdyosunda kalıyordum, rahat ve altında gürültülü bir pub olmasına rağmen şaşırtıcı derecede sessiz bir yerdi. Stüdyonun birinci kat sahanlığından puba geçmek için kullandığım anahtarı cebime koyup kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak Juliet'e doğru yürüdüm.

Açık renk yırtık kot pantolon ve kahve dükkânındaki *alıştırma* buluşmamızdaki gibi çiçekli spor ayakkabı giymişti ama bu seferki yeşil yapraklı minik mavi çiçeklerle kaplıydı. Geçen haftaki kazağına benzeyen tığ işi bir üst de giymişti ama bu seferki atlet gibiydi, soluk teninde gece mavisi rengiyle dikkat çekiyordu. Muhteşem görünüyordu.

Daha da kötüsü, sarsılmamın nedeninin yalnızca güzelliği olmamasıydı. Bunu o korkunç ağrı göğsüme yerleşirken fark

etmiştim... Onu özlemiştim. Koluma girmesini, güneş gibi kocaman gülümsemesini, düşünürken burnunu kırıştırmasını özlemiştim.

Yasak, yasak, yasak! diye bağırdı beynim.

Kalbim protesto ederek kaburgama çarpıyordu. Vücudum gergin ve sıcaktı, mıknatıs gibi ona çekiliyordum.

İşim bitmişti.

Kalabalığın arasından yavaşça geçerek kendime zaman kazandırmaya, sakinleşmeye çalıştım. İşe yaramasını umarak aklımdan bu hafta vergi danışmanımızla yaptığımız toplantıdaki maddeleri geçiriyordum.

Yardıma olmadı.

Juliet dirseklerini barın ortasına yaslamıştı, Fee ona bir şey söylerken gülüyordu. İkisinin etkileşimini izledim. Sanki... Birbirlerini tanıyormuş gibilerdi.

Dikkatle, Juliet'in yanındaki tabureye oturdum. "Burası dolu mu?"

Juliet bana döndü, kocaman açılmış gözleri, dik omurgasıyla onu korkutmuşum gibi görünüyordu. Beni görünce ifadesi aydınlandı ve dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Özellikle sana ayırmıştım."

Kendime ona sarılmayacağımı, temasımızı kesinlikle minimumda tutacağımı söylemiştim. Ama elini dizime koyup sıkıdığına bu karar pencereden uçup gitmişti. "Selam," dedi usulca. "Seni görmek güzel."

Bir kolumu sandalyesinin arkasına uzatıp onu kendime çektim, omzu göğsümde, çenem başının üstündeydi. "Seni görmek de güzel."

İçimde eridiğini hissettim, yanağı gömleğime sürtünüyordu. Tanrım, harika bir histi.

Ayrıldık ve bana gülümsedi ama bakışları dikkatliydi. “Biz... İyi miyiz?”

İnsanları anlamak; belirsiz ifadelerin, imaların alt metnini ayırt etmek bana her zaman zor gelmişti, en azından insanları iyi tanıyana kadar. Sonra onların kalıplarını, nüanslarını, nasıl iletişim kurduklarını öğreniyordum. Onları analiz etmeyi öğreniyordum.

Juliet’i yıldırım hızında öğrenmiştim, ne demek istediğini ve satır aralarını anlayabildiğimi hissetmek beni etkiliyordu. En azından öyle düşünüyordum. Bence yalnızca o anın iyi olup olmadığını sormuyordu. Bütün bunları, yaptığımız her şeyi soruyordu.

Bir tutam saçı yüzünden geriye itip başımla onayladım. “Ben iyiyim. Sen?”

Hafifçe gülümsedi. “Evet. Ben de.”

“Ah, *bu* çok sevimli,” dedi Fee.

Juliet’le birbirimizden ayrılıp ona döndük. Fee bara yaslanmıştı, beyaz saçları her zamanki kırmızı bandanasıyla arkaya atılmıştı. Bize bakarken kahverengi gözleri parlıyordu.

Juliet boğazını temizledi. “Şey, Fee, bu arkadaşım Will. Will, bu—”

Fee’den hırıltılı bir kahkaha yükseldi. Ellerini bara vurdu. “Tatlım, onun kim olduğunu biliyorum. Onu altında bez olduğu zamandan beri tanıyorum. Hatta daha da öncesinden. Aslında, varlığından ben sorumluyum diyebilirim.” Kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. “Annesiyle babasını ben tanıştırdım. Bu benim özel yeteneğim sayılır.”

Juliet’in gözleri kocaman açıldı. Bar taburesinde bana döndü. “Gerçekten mi?”

Omuz silktim. “Doğru.” Bir Fee’ye bir Juliet’e bakarak, “Peki... İkiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordum. Juliet’e döndüm. “Buraya sık mı geliyorsun yoksa?”

Fee tekrar güldü.

Juliet'in yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı. "Fee *beni* altımda bez olduğu zamanlardan beri tanır. *Annemle babamı* o tanıştırmış."

Fee eğilerek, "Evet, öyle yaptım ve rica ederim," dedi. Doğruldu ve yanından, bardan birkaç boş şişe topladı. "Üstelik aynı yazdı. Hatırlamaya çalışayım. Henüz anneleri pubımda tanıştırmamıştım, Juliet. O daha sonra oldu. Ağustos muydu acaba? Annenle ben hâlâ oda arkadaşydık, pubın üstünde oturuyorduk, olabildiğince bekârdık. Ona çevre edinme etkinliği için eyaletin kuzeyine gideceğimi söyleyince... Aslında, daha çok benzer düşünen insanların katılacağı dev bir partiydi ama bölgede kendini sürdürülebilir toprak işleme işine adanmak isteyen bir grup hippy tarafından organize edilmişti, bu yüzden... Onun da benimle gelmeye, şehirden uzakta bir hafta sonu geçirmeye karar vermesi hiç şaşırtıcı olmadı.

"Etkinlikte etrafa göz atmayı, puba mal verebilecek yerel çiftçilerle bağlantı kurup kuramayacağımı görmeyi planlamıştım ve üniversiteden bir arkadaşım, Will'in annesi Isla'yla buluşacaktım, sürdürülebilir çiftçilik için kullanmayı hayal ettiği güzel bir arazi miras kalınca oraya taşınmıştı. Arazisi, etkinlikte benim tanıştırdığım Grant Orsino'ya ait olan damıtımevinin hemen yanındaydı."

Juliet bana baktı, sonra tekrar Fee'ye döndü. "Yani annelerimiz tanışıyor mu?"

Başıyla onayladı. "Maureen'le ben Isla'nın şehirde kiraladığı yerde kaldık, arazisinde kalınacak bina yoktu." Özlemle iç çekti. "Üçümüz harika bir hafta sonu geçirdik."

"Isla." Juliet düşünürken kaşlarını çatmıştı. "Sanırım annem ondan hiç söz etmedi. Neden acaba?"

“Çok iyi anlaştılar,” dedi Fee, “ama sonra Maureen şehre döndü ve kısa bir süre sonra babanla tanıştı, onunla fırtınalı bir aşka kapıldı. Isla ve Grant eyaletin kuzeyinde topraklarını ve hayatlarını bir araya getirmekle meşguldü.” Omzunu silktilti. “Annelerinizin benimle vakit geçirmek dışında iletişimde kalması için bir sebep yoktu. İkisi de öncelikli olarak benim arkadaşım. Ama yıllar içinde kız arkadaşlarımla bir araya gelmek istediğimde onları ara sıra bir araya getirdim. Hâlâ çok iyi anlaşıyorlar. Hatta üçümüz birkaç ay önce İrlanda’da buluştuk.”

Juliet’in ağzı açık kalmıştı. “Dur, annem kızlar gezisine gittiğinde Will’in annesi de sizinle miydi?”

“Evet.” Fee sıırttı. “Yani, görüyorsun ya, ikinizi burada görmek oldukça hoş ve dünya küçükmüş dedirtiyor. Hadi, bu tesaüfü kutlamak için birer Orsino viskisi içelim, olur mu?” Göz kırptı. “Elbette, müessesenin ikramı.”

Juliet arkasına yaslanıp gülümsedi. “Midem çok mutlu.”

Buzlu su dolu bardağımlı dudaklarıma doğru götürürken onaylarcasına bir ses çıkardım. Beni serinleteceğini umarak içmeye devam ettim. Fee bardağımlı o kadar çok kez doldurmuştu ki son turdan sonra lanet doldurma tabancasını alıp benim kullanmamı söylemişti.

Buzlu su işe yaramamıştı. Yanıyordum. Ve bunun sebebi pubın sıcak olması değildi. Lokmalar arasında Juliet’in gırtlğından gelen tatlı küçük zevk seslerini, ailemin viskisini yudumladıktan sonra nefesini tatminle vermesini dinlerken bedenim bütün yemek boyunca yanmıştı, damıtımevimizin şimdiye kadar yaptığı en sevdiğim üründü.

Su bardağımı bıraktığımda onu beni izlerken yakaladım. “Ne oldu?”

Bir omuz silkti, viski bardağını bardak altlığında ileri geri çevirirken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. “Bunu atlatamıyorum. Annelerimiz tanışıyormuş. Ebeveynlerimiz aynı yaz tanışmış, hepsi bu despot kadın—”

“Bunu duydum!” diye seslendi Fee.

Juliet başını eğerek utangaç bir tavırla sıırttı. “Bu bir iltifatı!” diye karşılık verdi.

Bar taburesini bana döndürdü. Ben de ona döndüm. Dizlerimiz birbirine değiyordu. Bileği benimkine sürtündü. Kot pantolonumun içinde yarı sertleşmiş durumdaydım ve bu tesadüfi dokunuşlar yardımcı olmuyordu ama o kadar iyi hissettiriyordu ki mantıklı olamayacak kadar istekliydım.

“Ve sonra,” dedi, “seninle ben dünyanın diğer ucunda, sonra da arka bahçemde tekrar karşılaştık. Tam da ikimizin de buna...”

“İhtiyacı olduğu sırada,” dedim usulca.

Başını sallayarak onayladı. “Yalnızca... İnanılmaz, değil mi?”

Yavaşça başımla onayladım. “Evet. Öyle.”

Bana gülümsedi ve tekrar omzunu silkti, mutlu bir omuz silkmeydi, sonra menüyü bize doğru çekip açtı. “Sanırım tatlı istiyorum. Ağzıma tatlı bir şeyler almam gerekiyor.”

“Benim de.” Ses tonum sert ve imalı çıkmıştı.

Juliet gözlerini kocaman açarak hayretle baktı.

Gözlerimi kapayıp homurdandım. “Bu bir—”

“Düşünülen düşünceydi,” dedi menüyü hızla kapayarak. “Ama dile getirilen düşünceye dönüştü.”

Bir gözümü açmaya cesaret ettim. Yanaklarım pancar gibi kıpkırmızı olmuştu. “Bunun için özür dilerim.”

“Ara sıra imada bulunmana izin veriyorum,” dedi arkasına yaslanarak. “*Eğer* benimle flört etmeye çalışırsan.”

Sinirlerim midemde gerginleşti. “Yapmak zorunda mıyım?”

Kaşlarını kaldırdı. “Hadi, alıştıрма arkadaşım, sana biraz ek-
leme yapıyorum...” Kaşlarını çattı. “Barını ağırlaştırmak için o
disklerden ekliyorum.”

Sırıttım. “Ağırlık plakası.”

“Evet. Ağırlık ilave ediyorum. Bekle. İki yanında birer tane
olması lazım, değil mi, dengeli olması için? Bu durumda *iki* şeye
ihtiyacımız var. Yani... Flört etmeyi denemeni istiyorum... Bir
de iltifat.” Ağır bir plaka alıp hayali bir çubuğun ucuna kaydırı-
yormuş gibi yaptı, sonra ikinci bir hayali plakayı zorlanıyormuş
gibi yaparak diğer uca kaydırıldı. “Off. Oldu işte.” Terini siliyor-
muş gibi alnını sildi. “Artık hazırsın. Flört. İltifat.” Şakacı bir
tavırla omzuma vurdu. “Seviye atlama zamanı.”

Bütün hareketleri o kadar tatlıydı ki göğsümde bir kahkaha
yankılandı. Dudaklarım yüzümü ağrıtabilecek kadar kocaman bir
gülümsemeyle açıldı.

Juliet bana doğru eğildi, gözleri parlıyordu. “Sonunda.” Elle-
rini dizlerime vurup sıktı. “*Sonunda* seni gülümsettim.”

“*Sonunda* mı? Juliet, tek yapman gereken bir odaya girmek,
hemen aptal gibi sırtıyorum.”

Yanakları kızarmıştı. “Şey.” Boğazını temizledi, sağ kulağın-
daki minik altın küpeyle oynadı. “Bu iyiydi. Bir nevi bir taşla iki
kuş... İltifat *ve* flört.”

Bence bu alıştıрма değildi, diye düşündüm. *Bu yalnızca basit
bir gerçek.*

Ama şükürler olsun bu düşünceyi ait olduğu yerde, kafamın
içinde tuttum. Ve ona doğru eğildim çünkü sözlerimin Juliet'i

nasıl etkilediğini, yanaklarını nasıl kızarttığını ve gözlerini nasıl parlattığını görmeye alışıyordum.

“Başka ne var?” diye sordu bana doğru eğilerek.

Kolumu sandalyesine koyup bizi daha da yakınlaştırdım, onun alanını işgal edecek kadar değildi tabii ama teninin sıcaklığıyla karışan çiçeksi parfümünü koklayabileceğim, göğsünün biraz önce olduğundan daha hızlı inip kalktığını görebileceğim kadar yakındık. “Sebze olsaydın,” dedim ona, “sevimli bir salatalık olurdun.”

Juliet gözlerini devirip homurdandı. “Willlllll.”

İsmimi böyle inler gibi söylediğini duyunca içimde yükselen sıcaklıkla sırtarak mücadele ettim. Beğenmediği için yaptığını biliyordum ama lanet olsun, yine de beni etkiliyordu.

“Hadi ama,” diye sızlanarak bacağıma gönülsüzce yumruk attı. “İyi bir tane. Gelecekteki karının ayaklarını yerden kesecek bir şey. Hadi duyalım.”

“Tamam, tamam.” Sözcükler zihnimde toplanırken bir an durup parmaklarımı omzuna değdirdim. Gözlerine bakarken kalbim küt küt atıyordu. “Seninle vakit geçirirken beni mutlu eden başka her şeyi unutuyorum. Ailemle oyun, yemek ve kahkaha dolu geçen mükemmel bir geceyi, en sevdiğim şarkıdaki eşsiz dizeyi, en nefes kesici gün batımını, şimdiye dek yaptığım en iyi viskiyi. Ve seninle değilken bana mutluluk veren her şey varken tek düşünebildiğim bunu seninle paylaşmak, senin de seni mutlu eden şeyleri benimle paylaşmanı istediğim.”

Juliet bana baktı, gözleri kocamandı, dudakları hafifçe aralanmıştı. Sonra viskisine uzanıp bitirdi. “Bu... Kesinlikle işe yarar.”

“Öyle mi?”

Yavaşça nefes verdi. “Ah, evet.” Başını eğerek bana baktı, bakışları yüzümde delice geziniyordu. “Şimdi sıra bende.”

Elim sandalyesinin arkasına yapıştı. “Burada mı?”

Kaşlarını çattı. “Başka nerede olacak? Alıştırma yapıyoruz, değil mi?”

Alıştırma yapıyorduk. Doğru.

İnleyip boynumu ovuşturdum. “Evet, yalnızca... Kızarcam. İltifatlar beni hep kızartır. Tuhaf hissettirir.”

Juliet gülümsemek için dudağını ısırıldı. “Kızarcam çok tatlı oluyorsun bence.”

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Ve kahretsin, yanaklarım kızarmıştı. “Bu paslanmış hâlin mi?”

“Henüz alıştırma yapmaya başlamamıştım!” Eğildi, ifadesi ciddiydi. “Ve *ben* paslandım, tamam mı? Sana öyle görünmüyor olabilirim ama hissediyorum.”

Ona bakıp başımla onayladım. “Tamam. Özür dilerim... Küçümsemek istememiştim.”

“Biliyorum.” Dizimi nazikçe sıktı, bakışları benimkine sabitlenmişti. “*Şimdi* alıştırma yapacağım.”

“Tamam.” Nefes alış verişlerime odaklanarak vücudumu sakinleştirmeye çalıştım ama elinin ağırlığı ve sıcaklığı kot pantolonumdan tenimden sızıyor ve sıcaklığı, tutuşmuş bir kibrit, damarlarımda dolaşan bir ateş gibi hissettiriyordu. Hafif, çiçeksi parfümü burnuma geliyordu. Saçları öne kaydı, koyu renk uçları dekoltesinin kenarını süpürüyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Dokunuşu dizimden elime kaydı, parmakları bileğimi takip etti. “Çok fazla çilin var—”

“Vay canına, sağ ol.”

Bileğimi sıktı. “Bana bir saniye ver.”

Bir parça pişman olmuşum. Paslandığını hissettiğini söylemişti ve bu şekilde yanıt vererek muhtemelen daha da paslanmış hissettirmiştim. “Özür dilerim,” diye söylendim.

“Hayır, benim hatamdı,” dedi yumuşak bir sesle. “Kastettiğim şekilde başlayamadım.” Duraksadı, sonra parmakları bu kez kolumu takip ederken, “Bu çilleri *seviyorum*. Bu kadar çok olmasına bayılıyorum,” dedi.

Gözlerim aniden açıldı ve aniden kısarak ona baktım. “Şaka yapıyorsun.”

Onun gözleri de kısıldı. Bana doğru eğildi. “*Alıştırma* yapıyorum. İzin verir misin?”

Kuşkuluydum ama sessiz kaldım.

Juliet, kolumdaki çiller üzerinde dolambaçlı yollar çizen parmağına bakıyordu. “Çillerini takip ederek, takımyıldızları bu-
larak, gizli hikâyeler keşfederek bütün bir gün geçirebilirim.”
Gözleri benimkilerle buluştu. “Noktaları birleştirerek.”

Sertçe yutkundum. “Bütün bir gün mü?”

“En az,” dedi usulca bakışlarındaki sıcaklıkla.

“Gördüğün gibi çok fazla çilim var. Daha uzun sürebilir.”

Karnından gelen yüksek bir kahkaha attı. “Will, tanıdığım en komik insansın.”

“Hadi ama,” dedim ona düz bir ifadeyle.

Yumruğuyla bacağıma vurdu. “Kahretsin, Orsino! Kes şunu!”

“Neyi keseyim?” Kaşımı çatarak bacağıma ovuşturdum.

“İltifatlarımı bozmayı bırak. Flörtleşmeme karşı koymayı bırak.” İki elini dizlerime koyarak eğildi, yüzlerimizi o kadar yakınlaştırmıştı ki neredeyse bulanık görüyordum. “Sana dürüst olacağıma söz vermiştim, hatırlıyor musun? Şaka *yapmıyorum* ya da seninle dalga geçmiyorum. Sana yalan söylemiyorum. Seninle flört ediyorum.” Bakışları dudaklarıma kaydı. “Sana iltifat ediyorum. Ve kesinlikle gerçek düşüncelerimi söylüyorum.”

Hızla atan kalbim sıkıştı ve ağrımaya başlamıştı. Tıpkı kendimi nefes alamayacak noktaya gelene kadar hızlı koşmaya zor-

ladığımda yeni bir hız, dayanıklılık ve yeterlilik yoğunluğuna ulaştığımda belimde hissettiğim gibi bir ağrıydı. Belki kalbim aynı şeyi yaptığı, daha hızlı atarak daha önce sahip olmadığı bir kapasiteye çıktığı için böyle geliyordu.

“Seni çok uzun zamandır tanımadığımı biliyorum,” dedi usulca, “ama gerçekten tanıdığım en komik insansın.” Bakışları tekrar gözlerime kaydı. “Çünkü espri yaptığında, bu her zaman beklenmedik oluyor ve sürpriz olmasını seviyorum çünkü samimi olduğunu ve söylediklerini başkasını kırmak için söylemediğini anlayabiliyorum, çoğu insanın mizahı buna mal olduğu hâlde.”

Ona baktım. Boğazım tıkanmıştı. “Teşekkür ederim.”

Bana gülümsedi. “Rica ederim.” Bir an duraksadıktan devam etti, “Peki... Nasıldım? Yani, yanlış bir başlangıç yaptığımı biliyorum ama ya devamında?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Yalnızca şunu söyleyeyim, bu senin paslı hâlinse makine yağının romantizmdeki muadiliyle yapabileceklerini kaldırabileceğimden emin değilim.”

“Bence çok rahat kaldırırsın,” dedi bana sokularak. “Kayganlaştırıcı yağın amacı *bu*.”

Kıpkırmızı olmuşum. “Bunu hak ettim, değil mi?”

Juliet’in yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu. “Aynen öyle ve ben de biraz imada bulunma fırsatını kaçırmadım.” Bana gülümserken yumuşak bir kahkaha attı. “O kızarıklık.” Gözlerime bakarken ellerini yüzüme doğru getirdi. “Göz kamaştırıcı, tehlikeli bir şey.”

Aman Tanrım. Onu tekrar öpecektim.

Onu tekrar *öpemezdim*.

Ona bakarken yutkundum. Ve kendimi arzunun ve ona göre hareket etmenin o muhteşem, işkence dolu kıyısında gezinmeye

bıraktım. O çizgiyi bir daha aşmayacaktım, kendime söz vermiştim. Ama o çizgiye ayak uyduracak ve her dakikasının tadını çıkaracaktım.

Ellerimi nazikçe ellerine götürüp yüzümden indirdim, başparmaklarım teninde gezindi. Tek istediğim ona dokunmaya devam etmek, onun da bana dokunmaya devam etmesiydi ama böyle giderse o sınıra sadık kalamayacaktım.

Ona karşı koymamın zor olması, bu çılgın yoğunluktaki çekime uyamamam yüzünden gecenin bitmesini istemiyordum. Juliet'e romantizm alıştırmasında ihtiyaç duyduğu şeyleri, tekrar rahat etmesi için zaman, flört edebileceği bir ortam, iltifatlar ve rahat edebileceği güvenli bir alan sağlamak istiyordum.

Başımla pubın köşesindeki dart tahtasını işaret ederek, “Ne dersin, dartta haddini bildireyim mi?” diye sordum.

Bakışları beni takip etti ve bir kahkaha attı. Yüksek sesli uzun gülüşü, kulağıma bir müzik gibi geldi. “Ah, Will. Meydan okumanı kabul ediyorum.”

Juliet

Will'in kamyoneti çok teknolojikti, tamamen elektrikli olduğunu açıklamıştı. (Çevreye duyarlı bir erkek! bir artı daha!) Ayrıca çok rahattı. Beni daireme bırakırken cama yaslanıp avuçlarımı yumuşak döşemesinde kaydırdım.

Viskiden, cilveli sözcüklerin ve cilveli dokunuşların olduğu gecenin zevkiyle vücudum ısınmıştı. O güzel iltifatını hatırlayınca kalbim biraz burulsa da.

Çünkü o benim için değildi. Ona bulması için yardım ettiğim kadın içindi.

Acıyı bir kenara bırakarak neşeye, bu geceki zafere odaklandım. Sekiz aydır çıktığım en güzel randevuydu. Ve harika vakit geçirmiştım. Fee'nin bana uzattığı unsuz çikolatalı kek dilimini yanıma almıştım. Dart (ki dartta çok iyiydim) ve ardından bilyardo (ama bunda pek iyi değildim) oynamak için bar taburelerimizden kalkmıştık. Tabii Will'in ikisinde de harika olduğunu keşfetmişim ama en azından dartta ben *biraz* daha iyiydim.

Dartta kazanmıştım ve bu tam olarak tatmin ediciydi ama bu geceki en büyük zaferim o değildi. Bu gece, flört uygulamalarına girmeyi, kardeşlerime ve arkadaşlarıma kendimi tekrar sahneye atmayı planladığımı söylemeyi düşündüğümde hissettiğim paniği bir kere bile hissetmemiştim. Bu gece kendimi güvende hissetmiştim. Bu en büyük zaferdi.

Will kamyonetini dairemin önünde durdurdu, sonra sinyal verdi. Daha kapımı açmayı başaramadan dışarı çıkıp arabasının etrafından dolanmıştı bile.

“Leydi Juliet.” Elini uzattı.

Gülümseyerek elini tuttum. “Dük Orsino. Ne kadar centilmensiniz.”

Kamyonetten inerken bana sırtıttı, sonra kapıyı arkamdan kapadı. Kapıyı kilitleyince kamyonet iki kez öttü.

Artık güvenle yere bastığım için elimi çektim, kendimi seviyeli bir vedaya hazırladım. Onu öpmeyi çok istesem de, tek düşünebildiğim o olsa da, zihnimde film gibi oynasa da...

“Seni yukarı çıkarayım,” dedi.

Bina kapısının önünde durup ona döndüm. “Bunu yapmana gerek yok. Bu gece dizlerim titremiyor. Bilardoda akrobatik bir arkadan atış girişiminde bulunduğum hâlde.”

Sırtıttı. “Oldukça *etkileyiciydi*.”

“Değil mi? Yapabildiğim tek atıştı. Gerisini sen düşün.”

Ona baktım ve aramızda bir anlık sessizlik oldu.

Baştan aşağı istekle doluydum, tekrar harekete geçmekten korkuyordum. Önceki pazar öpüştüğümüzden beri bunu konuşmamıştık ama gerek de yoktu. Bu şekilde öpüşmenin tehlikeli bir alan olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Ilık gece rüzgârı etrafımızda şiddetlenerek esmeye başladı, sokak boyunca düzgün toprak zemindeki ağaçları sallayarak hı-

şırdattı. “Eh,” dedim anahtarlarımla oynayarak, “başardık. Kitaplardaki gibi bir mükemmel alıştırmaya randevusu daha.”

Hâlâ bana bakıyordu ama artık gülümsemesi kaybolmuştu. “Bana geri bildirimde bulunmak ister misin? Sen bardayken bana sormuştun ama ben sana sormayı unuttum.” Kendisini güçlendiriyormuş gibi omuzlarını ve omurgasını esnetti. “Dürüst ol. Kaldırabilirim.”

Mükemmeldin, demek istiyordum. Ve mükemmel olmadığın zamanlar bile mükemmeldi.

Bunun yerine, düşünceli bir tavırla çeneme vurarak yukarı baktım. “Genel olarak sağlam bir performanstı. Flört ve iltifatlar güçlüydü, ‘salatalık’ esprin hariç.” Şaka yaptığımı anlaması için göz kırptım.

Bir omzunu silkti. “Ben çiftçiyim. Sebze konulu bir espriye karşı koymak çok zordu.”

“Salatalıktan söz ettiğimizi ve o imaya *girmek* bile istemediğimi belirtmek isterim.”

Dudakları seğirse de hâlâ sıırtmıyordu. “Ona *girmiyor* muyuz?”

Gülmemek için kendimi zorladım. “Sen sebze esprine karşı koyamadın. Ben de imaya girmemekle ilgili küçük bir imaya karşı koyamadım. İkimizin de daha işi var.”

Will yavaşça başıyla onayladı. “Ya dart ve bilardo oynadığımız zamanlar? Nasıldı?”

“Bence oldukça iyi geçti. Belki kızın bilardoda da kazanmasına izin verebilirdin, kırılğan bir egosu var çünkü.”

O meşhur gülümsemesi sonunda geri dönmüştü. “Ama bilerek kötü oynadığımı bilse hiç hoşuna gitmeyeceğini düşünüyordum.”

Gitmezdi, diye düşündüm. Benim iyi olmadığım bir konuda gücünü saklamamana bayıldım.

Ona baktım ve bakmamalıydım ama hiç istemezken bu geceyi bitirmek çok zordu. En düzgün şekilde davranmak ve bakışırken içimde yanan alevleri görmezden gelmek.

Rüzgâr aniden yön değiştirdi, havayı serinletti ve kot pantolonumu delerek sıcak tenime bir şok etkisi yarattı. Elimde olmadan ürperdim.

“En iyisi sen içeri gir artık,” dedi Will.

Bir an tereddüt ettim, sonra zorla gülümsedim. “Tamam.” Dönüp kapıyı açtım. Will kapıyı benim için tuttu ve girişe kadar beni takip etti, yaklaşarak benim için iç kapıyı da açtı. “Teşekkürler,” dedim ona, “İyi gece—”

“Juliet.”

Donup kaldım, sonra ona döndüm, ona ağaç gibi tırmanıp daireme sürüklenme isteğimin yüzümden belli olmamasını umuyordum. “Evet, Will.”

Boğazını temizledi. “Bu bizim ikinci alıştıırma randevumuz olduğu için... Yalnızca kural icabı, varsayımsal olarak sana veda öpücüğü vermek isterdim.”

Sıcaklık tüm vücuduma hücum etmişti. Açık tuttuğu kapının kenarına tutundum, üzerimde duran kalın kolunun içine kısılmıştım, geniş göğsü benimkine çok yakındı. “Bence... Bu uygun olur. Varsayımsal olarak.”

Başını eğdi, sesi daha yumuşaktı. “Elbette öncesinde sordum.”

“Hı-hı,” demeyi başardım. Gözlerimi kapadım çünkü ona bakmaya dayanamıyordum çünkü bakarsam yakasından tutup dudaklarımı onunkine bastırıacaktım. Kalbim hızla atıyordu, istekten aklım başımdan gitmişti.

“Ama,” derken nefes alış verişleri şakağıma o kadar yakındı ki sıcaklığını hissediyordum. “Geçen pazar günü nedeniyle ikimiz

için de apaçık ortada olan sebeplerden dolayı bunu yapmayacağım. Ama yalnızca şunu bil... Yapacak olsam... Sana öyle bir iyi geceler öpücüğü verirdim ki yıldızları görürdün.”

“Tamam,” dedim bir nefes vererek. Dizlerim titriyordu. Kapının kenarını daha sıkı kavradım ve güçlü olmaya kararlı olarak hamura dönen bacaklarımı sıkıca yere bastım. Will bana, bu arzuya dayanabileceğini göstermişti. Will dayanabiliyorsa ben de dayanabilirdim.

Hatta ona iyi geceler öpücüğü vermemekten daha da iyisini yapabileceğimi göstermek istiyordum. Ona platonik bir şekilde sarılıp kolayca bırakabilirdim.

“O zaman sarılmaya ne dersin?” diye teklifte bulundum, gözlerimi açıp kendimi güzel ve parlak bir gülümsemeyle ona bakmaya zorlayarak.

Will konuşmadan bana bakıyordu. Sonra yaklaştı, böylece kapı arkasından kapandı. “Bunu yapabilirim.”

“Harika. Ben de.” Kollarımı boynuna doladım ve libidomu kontrol altında tutmak için en sevmediğim şeyleri düşündüm. Gorgonzola peyniri, kadınları küçümseyerek konuşan erkekler, asma tavanlar, örümcekler...

İşe yaramamıştı. Dudakları şakağıma değerken burnu saçlarıma sürtündü. Doyamıyormuş gibi derin bir nefes aldığını duydum. Başımı çevirip ben de onu içime çektim; o temiz, bitkisel koku sıcak teniyle karışmıştı. Parmaklarım saçlarına dolandı.

Will beni sıkıca kendine çekti, elleri sırtımda aşağılara kaydı. Kendimi ona daha da yaklaştırdım ve beni ne kadar çok istediğini, kendini nasıl tuttuğunu hissettim. Benim sızlanmam gibi onun da boğazından bir inilti koptu.

“Şimdi gidiyorum,” dedi saçlarımın içine doğru.

“Ben de,” diye mırıldandım boynuna. “Yukarı çıkıyorum. Hemen şu anda.”

“Uzaklaşıyorum.” Vücutlarımız birlikte sallanırken parmaklarını saçlarıma daldırdı. “Kamyonetime biniyorum.”

Gözlerimiz buluşurken omzundan tuttum. Burunlarımız birbirine sürtündü. “Eve çıkıyorum,” dedim fısıldayarak. “Doğruca yatağa gidiyorum.”

Yatak. Sözcük aramızda dinamit gibi patladı. Bir anda ayrıldık.

Will elini saçlarının arasından geçirdi. Yanakları kızarmıştı, göğsü kendisini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi büyük, yavaş nefeslerle inip kalkıyordu.

Onu çok iyi anlıyordum.

Kızarmış hâlde, soluk soluğa birbirimize baktık. Sonunda kendimi koridora doğru bir adım gerilemeye zorladım.

“İyi geceler, Will,” dedim dudaklarımda bir gülümsemeyle usulca.

O da sırtıyordu, tahrik olmuş ve bezmiş görünüyordu. Yarı kahkaha, yarı homurtu gibi çıkan bir nefes verdi. “İyi geceler, Juliet.”

Döndüm, tırabzana tutunarak merdivenden olabildiğince hızlı çıktım ve kendimi daireme attım.

Kapıya yaslanıp gözlerimi kapadım, yavaş, hafif bir nefes verdim.

Öyle gergindim ki düzgün göremiyordum.

Öpüşmemiştik, hatta yanağıma bile bir öpücük kondurmuş olmasına rağmen böyle hissediyordum. Onun üzerine atlamama ve beni merdivenden kucağında çıkarıp yatağa götürmemesine rağmen.

Kapıyı iterek doğruca kütüphaneme yöneldim. Kasvetli, vahşi bir gerilim kitabına hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım.

Tutulan vücudumun dayanabileceği kadar sıcak bir duş aldım. En seksi olmayan pijamamı giydim. Bunu aşmaya kararlı bir şekilde hüzünlü, ürkütücü kitabımla yatağa kıvrıldım.

Ama bu kadar çabaya rağmen uykuya daldığımda Will Orsino hâlâ inanılmaz derecede fantastik, müstehcen bir rolde karşımda duruyordu.

17 Will

“Orsino.” Petruchio basket sahasının diğerk tarafından bana bir göğüs pası attı, basket maçına katılacakları beklerken öylesine şut atıyorduk. Topu yakalayıp tatmin edici bir sesle ağdan geçen üç sayılık bir atış yaptım.

İslık çaldı. “Birisi oyunu üzerinde çalışmış”

“Siktir git,” dedim ona. “Ben üç sayılık atışlarda her zaman çok iyiydim.”

Sekerek ona doğru giden topu alırken güldü.

Jamie sahaya girdi, spor çantasını ayaklarının dibine bırakıp bize dostça el salladı. Biz de ona karşılık verdik.

Petruchio topu sürdü, sonra kenar çizgisinden bir sıçrama atışı yaptı. “Sadece file!” diye bağırdı.

“Her zamanki gibi mütevazısın!” diye seslendim.

Bana alayla avucunu gösterdi.

Solumdan bir yerden kadın sesine benzeyen bir ses geldi. Kendimi tutamadan Juliet’in dairesinin balkonuna baktım.

Kendime ilk defa oraya bakma izni veriyordum. Ama şimdiden pes ettiğim için kendime kızmıştım çünkü geleli daha on dakika olmuştu hem de orada olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım.

Petruchio'nun açık basket maçına katılma davetini kabul ettiğimde Juliet'in onun burada, apartmanının hemen arkasında oynadığını söylediğini hatırladığım için neye bulaştığımı biliyordum. Kendime onun bu kadar yakında olduğunu hissetsem de üstesinden gelebileceğimi söylemiştim çünkü Petruchio'nun söylediğine göre o ve kardeşleri sık sık maçlarını onun dairesinin küçük balkonundan izliyorlardı ve büyük ihtimalle bugün de izleyeceklerdi.

Ama bu dün gecedен yani kendime Juliet'le pazar gecesi olan her şeyi unutup tekrarlamayacağım için sorunsuz geçeceğini söylediğim alıştırma randevusundan önceydi.

Öyle olmadığı ortadaydı.

En azından tekrar öpüşmemiştik. Bu da bir zafer sayılırdı.

Ama bunu kesinlikle düşündün, diye fısıldadı kafamın içindeki bir ses.

Top karnıma çarparak nefesimi kesti.

“Kahretsin,” diye seslendi Petruchio. “Affedersin dostum! Gördüğünü sanmıştım.”

“Sorun yok,” dedim hırıltılı bir sesle topu alıp sürerken, sonra serbest atış çizgisinden bir şut çektim. Top çemberden sekti. “Kahretsin.”

Jamie dönen topu yakalayıp geri çekilerek düzgün bir şut çekti. Oyun gecesinde tanıştığım ama pek konuşmadığım başka biri olan Hamza gülümseyerek bize çenesiyle selam verdi.

Ben de başımı sallayarak karşılık verdim.

Sonra daha önce ses duyduğum yerden bu kez kadın sesi olduğuna yemin edebileceğim başka bir ses geldi. Balkona baktım, yine boştu ve zihnimde kendimi tekmeledim.

Petruchio koşar adım yanıma geldi. “İyi misin?”

Bakışlarımı balkondan zorla ayırdım. “Evet. Neden?”

Omzunu silkip su şişesinden bir yudum aldı. “Yalnızca... Biraz gergin görünüyorsun?”

Biraz gergin. Bu kelime az kalırdı. Daha gergin olsam patlardım. “İyiyim. Yalnızca iş biraz stresli.”

Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Şu, *eş bulmak için romantizmi öğrenme* planı doğrudan işle ilgiliydi ve beni kesinlikle strese sokuyordu. Juliet’le toplam üç gün geçirmiştım ve onu bu kadar çok istemekten patlamak üzereydim. Buna iki hafta sonu daha nasıl dayanacağımı bilmiyordum.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Petruchio.

“Yok.” Başımı iki yana salladım. “Geçer.”

Tanrım, haklı olmayı umuyordum. Ona duyduğum bu içimi kemiren arzuyu teslimiyete dönüştürebilir ve kendimi toplayabilirdim.

Petruchio sırtıma vurdu. “Fikrini değiştirirsen ben buradayım.”

“Teşekkürler,” dedim ona.

Bu kez o yumuşak kadın seslerini duyduğumda hemen yukarı bakmadığımı gururla söyleyebilirdim. Ama Petruchio bakınca ben de kendime izin verdim.

Kate, elinde bir tür termosla balkonda durmuş ona laf atıyordu. “Selam, ateşli şey. Sen, şey...” Korkuluğa yaslanarak kaşlarını aşağı yukarı oynattı. “Buraya sık gelir misin?”

Petruchio güldü, ses tuğla binadan yankılandı. “Bu manzara için her gün buraya gelirim, tatlım.”

Gözlerim bana gülümseyen Juliet'i buldu. Çok güzel olduğundan emin olduğum giysisine bile bakmamıştım. O gülümsemeye, güneş gözlüğünü saçından alıp burnuna yerleştirerek şakacı bir tavırla yukarı aşağı oynatışına, başparmağını kaldırarak bana dudaklarıyla, *İyi şanslar!* demesine kilitlenmiştim.

Sıcaklık vücuduma yayıldı.

Geçer, dedim kendime.

Geçmek zorundaydı.

Juliet

“Glütensiz kap kekler ve sevimli kirpicik geldi!” Bea’nın koridorda hızla ilerleyen botlarının sesi söylediği her sözcüğü vurguluyordu. Odaya bir elini dans eder gibi sallayarak girdi, pasta kutusu diğer eliyle aynı şeyi yapmasına engel oluyordu. “Başlamadılar, değil mi?”

“Yok!” Will Orsino’nun göğsüne yapışan fütme bir tişört ve ağaç gövdesi kalınlığındaki bacaklarına oturan mavi spor şortunun içindeki görüntüsünü hafızamdan silmeye çalışarak balkondan odaya geçtim. Aman Tanrım, burası çok sıcaktı.

“Cornelius!” dedi Kate tatlı bir sesle. Bea’nın evcil kirpisinin olduğu çanta tarzı taşıyıcıyı aldı.

“Teşekkürler, BeeBee.” Kek kutusunu ikizimden alıp kolay erişmek için koltuklarımızın arkasına yerleştirdiğim küçük sehpaye koydum. Sabahın onu olabilirdi ama canım deli gibi kap kek çekerek uyanmıştım. *Brunch*ların demirbaşlarından olamayacaklarını kim söylemişti? “Sen bir meleksin.”

“Öyleyim,” Bea botlarını diğer ayağıyla iterek çıkardı. “Ee. Bugün manzara nasıl?”

Kate omzunun üstünden sahaya baktı. “Bütün tişörtler hâlâ çıkmamış durumda.”

Konuşmaya dâhil olmamak için kap kekimin kâğıdını soyup yarısını ağzıma tıktım. Geçmişte tişörtlerini çıkaran bu erkekleri yalnızca arkadaşlarım, kız kardeşlerimin partnerleri (ki onları kesinlikle dikizlemedim) ve tanımadığım bazı rastgele erkeklerdi (yalnızca basketbol oynayan terli yarı çıplak erkekleri izleyen ve gözleri olan bir kadını) ve onları şaka yollu nesneleştirmeye alıdım. Ama şimdi farklıydı. Artık Will de işin içindeydi ve tişörtünü çıkaracağı düşüncesi alevler içinde kalacakmışım gibi hissettiriyordu.

“Sorun değil,” dedi Bea balkona tıktırılmış bahçe koltuğuna yerleşirken. “Bekleyebilirim.”

Kendimi, tadı burbon vanilyalı krema gibi olan kocaman bal kabağı aromalı kekten aldığım ısırtıcı çiğnerken kek kutusunu kapamakla oyaladım.

Kate elimi itip kapağı tekrar açarak yokladı ve kaşlarını çatı. “Bal kabaklıyı almışsın.”

Bea arkasına yaslanırken belirtti. “/ki tane bal kabaklı var ve,” sandalyesine daha da yayılarak dışı çikolata kaplı bir kap kek çıkardı, “benim için de iki tane çikolatalı ölüm.”

“Bal kabaklı olduğunu bilmiyordum,” dedim Kate’e. Başparmağımda krema vardı. Ağzımı şapırdatarak yalayıp temizledim. “Havuçlu sanmıştım.”

“İğrenç.” Kate suratını buruşturdu.

Kırıksık burnunu dürttüm. “Keyfimi kaçırma.”

“Havuçlu kek orada.” Bea köşede duran, üzerindeki beyaz krema topuna bakarak vanilyalı olduğunu sandığım keki işaret etti.

“Kahretsin.” Onu kutudan aldım. “Sanırım onu da yemem gerekecek.”

“Bal kabakları da bana kalır!” Kate bal kabaklı kekimin kalan yarısını diğer elimden kapıp ağzına attı. İlerken gözleri kapandı, sonra dolu ağzıyla, “Aman Tanrım, bu harika,” dedi.

Bea alayla güldü. “Lütfen orgazm seslerini kendine sakla.”

Kate diğer bal kabaklı kekin kâğıdını soyarken hâlâ ağzındaki çiğniyordu. “Şu anda ısıtmalı yastıklar ve rafine şeker dışındaki her şeyden nefret ediyorum. Bırak da keyfini çıkarayım.” Diğer keki ısırdı. “Yeni regl oldum.”

“Öf, ben de,” dedi Bea.

“Benimki geçen hafta bitti,” dedim kekimi ısırp ağzım krema yığınıyla dolmadan önce perişan bir hâlde. “Yani şimdi yumurtluyorum ve deli gibi azgınım.”

Kate anlayışla sırtımı sıvazladı. Bea elimi tutup sıktı.

İkisi de ayrılığımdan beri seks molasında olduğumu ve buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ve döngümün ikinci haftasında huysuz bir azgın olduğumu ikisi de bilirdi.

Parçaları bir araya getirince ufak da olsa rahatlamıştım. Belki *bu yüzden* Will’e bu kadar takmıştım, en azından fiziksel anlamda. Belki de bu yakında geçer ve onu görmek veya düşünmek şehvetli bir işkence olmazdı.

Ortadaki koltuğa oturduğumda Bea bana kolunu attı. “Her derde deva olmadığını biliyorum,” dedi, “ama en azından terli, yakında *üstü çıplak olacak* erkekler ve kap kekler var. Glütensiz olsalar bile.”

Çocuklar tişörtlerini çıkarmaya başladıklarında (ki anlaşılır bir durumdu, dışarısı cehennem gibi sıcaktı), “gerçekten işemem gerekiyor” bahanesiyle tuvalete koştum.

Ancak bir yere kadar saklanabilirdim, bu yüzden sonunda kendimi şova dönmeye zorladım. Balkonda sandalyelerde oturan kardeşlerimi görünce eşikte durup kendi kendime gülümse-dim. Buruk bir görüntüydü.

Burada yaşarken bu oda Bea'nin resim stüdyosuydu. Küçük arka oda artık daha boştu ve içinde yürünebiliyordu. Yerlere saçılmış tuval ruloları, boya masaları veya birleştirilip çerçeve olacak ince uzun çıtalar yoktu. Hâlâ aşk romanlarımla dolu ki-tap rafları vardı ama Kate'in yurt dışında çalıştığı dönemde hep burada bıraktığı yedek kamera ve ekipmanları ile Bea'nin ünlü sanatçılarla ilgili kalın kitapları artık yoktu. Yalnızca yarı boş raf-lardan, altın yaldızlı bir koltuk ve annemle babamın bize verdiği Tiffany tarzı cam abajurlu eski bir ayaklı lambadan ibaret bir odaydı.

Artık buraya pek gelmiyordum. Geldiğimde kendimi yalnız hissediyordum.

Ama kardeşlerim balkona kamp kurduğunda, bir noktada hepimiz için bir sığınak olan bu dairede mutlu olduklarında artık olmayan şeyler için üzölmüyordum. Kendimi olanlar için minnettar hissediyordum.

“İyi misin?” Kate omzunun üzerinden baktı. “İshal filan mı oldun yoksa?”

Bea omzuna vurdu. “Mide sorunu yaşayınca utandığını bi-liyorsun.”

Eskiden öyleydim, daha önce hiç sorun yaşamadığım bir şey yediğimde birdenbire tuvalete koşuyordum. Artık glütensiz bes-lendiğim için neyse ki bu sorun olmaktan çıkmıştı.

“İyiyim,” dedim onlara, tekrar koltuğuma sığışarak.

Bea bana termostan birlikte içtiğimiz mimozamızı ikram etti. Bir yudum alıp tatminle *ahhh* dedim. “Ne kaçırdım?”

Güneş gözlüğümü saçımdan indirdim ve bakışlarımı kaldırdım, bir kat yukarıdaki balkonda zıplayan güvercinlerle ilgileniyormuş gibi göründüğümü umuyordum. Basket sahasına bakma riskine girmeye henüz hazır değildim.

“Herkes yarı çıplak,” dedi Kate neşeyle. “Will hariç.”

Başım anında aşağı indi. Maçın bütün hızıyla devam ettiği sahaya baktım. Umduğum kadar rahatlamamıştım.

Tamam, tişörtü üzerindeydi ama yine de terli ve seksi bir görüntü sergiliyordu. Topu fileye doğru sürüp onu savunan Christopher’a omuz atarken gri tişörtü sıırsıklamdı ve vücuduna yapışmıştı. Will döndü, sonra topu ağın hemen üzerinden fırlattı. Jamie topu kapıp smaç bastı.

“Asiste bak!” diye bağırdı Bea.

“Abartmayalım,” dedi Kate huysuzca.

Top şimdi Christopher’daydı ve sahanın diğer ucuna sürüyordu. Tanımadığım müdavim erkeklerden biri iyi bir savunma yapıyordu ama Christopher yine de topu sürmeyi, savunmayı geçmeyi ve neşeli bir *ding* sesiyle potaya çarpan bir atış yapmayı başardı.

“Oley!” diye bağırdı Kate.

Bea güneş gözlüğünü indirip, “Abartmayalım mı demiştin?” dedi.

Kate utanarak gülümsedi. “Gaza geldim.”

İkisi arasında tenis maçı gibi bir ağız dalaşı sürerken Will’in tişörtünü yakasından tutup yüzüne çekerek gözlerindeki teri silmesini izledim. Tanrı’ya şükür dürbünümüz yoktu çünkü kullanmaya direnecek gücüm olduğundan emin değildim.

Sert karnının genel hatlarını ve bel hizasının altında güneşte bakır gibi parlayan kıl çizgisini dürbünsüz bile görebiliyordum.

İnlememi bastıramadım. Öksürerek kamufle etmeye çalıştım. Kate sırtıma vurdu. “Mimoza yanlış yere mi gitti?”

“Evet,” dedim ciyaklar gibi.

Gözleri Christopher’da olan Kate, dalgınca sırtıma vurmaya devam etti. Elini çekip koltuğunun koluna koydum.

“Sen iyi misin, KitKat?” diye sordu Bea.

“Hem de çok.” Kate az önce keki beğendiğine dair çıkardığı orgazmik sesi gölgede bırakan bir ses daha çıkardı. “*Kahretsin*, sevgilim çok seksi.”

Bea’yle birlikte ürpermiştik. Christopher bizim için abi gibiydi. Bunu duymak istemiyorduk.

“Ee?” Bea bir yudum aldığı şampanya termosunu bacağına koydu. “Bence sana bütün hafta boyunca Will Orsino hakkında soru *sormayarak* çok iyi iş çıkard—”

Kate hızla bize dönerken bağırdı. “Bekle, ne?!”

“Şşt!” Omzuna vurdum. “Bağırıyorsun.”

“Ne?” diye sordu Kate bana doğru eğilerek konu göz önüne alındığında istediğim kadar alçak olmayan bir sesle. “*Will’le* aranızda neler oluyor?”

“Hiçbir şey!” dedim ona. Dönüp kötü kötü Bea’ye baktıktan sonra, “*Hiçbir şey*,” diye vurguladım.

Bea omzunu silkip biraz daha mimoza yudumladı. “Geçen pazar oyun gecesinden sonra Juju’nun temizlik yapmasına yardım etmek için kaldı.”

Kate bir ıslık çaldı. “Kendi isteğiyle mi? Kesinlikle seninle yatmak istiyor.”

“Aman Tanrım, siz ikiniz.” Bunalarak ellerimi kaldırdım. “Arkadaş olarak iyi anlaşıyoruz. Bekâr dostluğunun tadını çıkarıyoruz. Hepsi bu.”

“Hımm.” Bea tekrar sahaya baktı ve çapraz askılı çantasına koyduğu evcil kirpisini okşadı, çantanın kenarından dışarı bakarken minik burnuyla havayı kokluyordu. “Biliyorum, Cornelius, ben de fark ettim.”

“Neyi?” diye sordum.

Bea, “Çilek kırmızısı bir yakışıklı. Kızıl saçlılara zaafın var,” dedi.

“Yani yalnızca kızıl saçlı diye onunla yatmak mı istiyorum?”

Bea dönüp bana baktı. “Bana oradaki o koca bir kadeh baharatlı sıcak elma şarabıyla bir şeyler yapmak istemediğini mi söylüyorsun?”

Bıkkınlıkla homurdandım. Kardeşlerime yalan söylemekten nefret ediyordum ama onlara gerçeği söylemek de istemiyordum. Beni yargılamayacaklarını, Will’le yaptığım şeyi destekleyeceklerini biliyordum. Ama planımız, onun yardımıyla yapmaya çalıştığım şey, bana... Hassas geliyordu. Sonunda bir adım atıp tekrar romantik bir şekilde ortaya çıkmak için yaptığımız bu çalışma yalnızca benimle Will’in bilmesi gereken bir şeymiş gibi geliyordu.

Bea sessizliğimi yanlış anlamıştı ve bana imalı bir sırıtışla baktı. “Hadi ama. Bunun komik olmadığını söyleyemezsin. *Koca bir bardak soğuk su? Koca bir kadeh sıcak elma şarabı?*”

Ona hayretle baktım.

Bea, Cornelius’a mırıldanarak, “Memnun etmesi zor bir seyirci,” dedi.

Kate, “Hadi üzerinde çalışalım,” dedi. Büzdüğü dudaklarına vurdu. “Hah, buldum. Şuna ne dersin, *koca bir bardak ateşli Fireball?*”

Kate’le Bea aynı anda kahkaha attı.

* Bir tür tarçınlı viski. -ed.n.

Onları hemen susturan ölümcül bakışımı attım. Sahaya baskarken ikisi de ifadelerini düzeltti. Erkeklerin el sıkıştığını, birbirlerinin sırtını sıvazladığını görünce rahatladım. Maç bitmişti. Aynı anda kendimi yakmamayı da başarmıştım. Maraton koşmuş gibi hissediyordum.

“Pekâlâ,” dedi Kate ellerini koltuğunun kollarına vurup ayağa kalkarken, “tamamdır. Yumurta güvecine bakayım.”

Bea da ayağa kalktı. “Hemen arkandayım.”

Ayağa kalkacak oldum ama Bea omzumdan hafifçe bastırdı.

“Sen keyfine bak,” dedi. “*Brunch* için bütün yiyecekleri sen hazırladın. En azından bu kadarını da biz yapalım.”

Ona baktım. “Emin misin?”

“Eminim.” Cornelius’un çantasını omzundan indirip nazikçe benimkine geçirdi. “Will hakkında sıkıştırdığım için özür dilerim, JuJu. Yalnızca... Mutlu olmanı istiyorum. Arkadaşlıktan öte bir ilgin yoksa, böyle mutluysan buna saygı duyarım.”

Suçluluk duygusuyla kalbim sızlarken sevimli bir şekilde esneyen minik Cornelius’a baktım. Ona yanıldığını söylememiştim ama haklı olduğunu da itiraf etmemiştim. “Teşekkürler, BeeBee.”

Termosu elime bırakıp gülümsedi. “Sen ve Cornelius biraz dinlenin ve rahatlayın. *Brunch* hazır olunca haber veririm.”

Koridorda erkek sesleri yankılandı. Omzumun üzerinden bakınca içeri giren Christopher’ı, ardından Jamie’yi, sonra da Will’i gördüm. Başımı hemen çevirip sahaya baktım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Kate’in ciyakladığını duyunca Christopher’ın onu terli bir kucaklama için kendine çektiğini tahmin ettim, sonra Bea’nin kahkahası duyuldu. Jamie’nin kalın sesinden sözcüklerin anlaşılması çok zordu, sonra Will’in daha kalın sesi açık seçik duyul-

du. “Emin misin?” diye sordu ve hemen ardından, “Teşekkürler, dostum,” dedi.

Gergince yutkundum. Ayağa kalkıp merhaba demeli miydim? Olduğum yerde durarak tuhaf ya da kaba mı davranıyordum? Odanın kapısının hafifçe tıklatıldığını duyduğumda hâlâ ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Omuzumun üzerinden baktığımda midem altüst oldu.

Will’in yüzü kıpkırmızı ve terliydi, ağzı kulaklarındaydı. “Selam.”

“Sana da.” Kendimi tutamayarak ona gülümsedim. Çünkü Will’i gördüğümde yapmak istediğim tek şey buydu; o lanet olası sevimli yüzüne, şefkatli gözlerine ve tatlı, nazik, dev varlığına gülümsemek.

Başıyla sahayı işaret etti. “Maç hoşuna gitti mi?”

“Kesinlikle. Senin?”

Tekrar başıyla onayladı, hâlâ kocaman gülümsüyordu.

Gülümsemem onunki kadar genişledi. “Adrenalinden uçuyorsun, değil mi?”

“Doğanın en iyi uyuşturucusu,” dedi eşige iki kez vurarak. “Şimdi duş alacağım ama çabuk olurum. Yaptığın o yumurtalı güveç inanılmaz kokuyor ve açlıktan ölüyorum.”

Sonra dönüp koridorda uzaklaştı. Muhtemelen duş aldığı, vücut losyonumu tenine sürdüğü, tişörtünün yapıştığını gördüğüm o büyük, sert göğüs kaslarından aşağı akan sabunun, ellerimle tuttuğum o kalın kollarının, bacaklarının ve aşağısındakinin görüntüsünü zihnime yerleştirerek beni mahvettiğinden habersizdi.

“Ahh!” Başımı iki yana salladım. “Kes şunu, Juliet!”

Cornelius çantasından başını kaldırıp koyu renk meraklı gözleriyle etrafına bakındı, muhtemelen o gürültünün ne olduğunu merak etmişti.

“Korkuttuysam özür dilerim, dostum.” Çantanın içindeki minik kirpiye uzanıp onu dikkatle dışarı çıkardım. Minik ayakları avuç içlerime yerleşirken avucumu gıdıklıyordu. “Cornelius, bunu becerebilirim, değil mi?”

Başını yukarı aşağı oynattı. Fırından çıkan yumurtalı güvecin kokusunu aldığı için yalnızca havayı kokladığından oldukça emindim ama onun küçük başını sallayışını, ihtiyacım olan güvence olarak kabul edecektim.

“Evet,” dedim tüylerini hafifçe okşayarak ona. “Ben de öyle umuyorum.”

19

Will

Juliet'in söylediği gibi biraz önce adrenalinden uçuyordum. Ama Şimdi, Őaatler sonra, harika bir *brunch*ın üstüne Jules, kız kardeşleri, Petruchio, Jamie ve Hamza'yla, sonra da sonlara doğru gelip maçı (zellikle de "stlerin çıplak olduğu" kısmı!) kaçırdığına üzüldüğünü söyleyen Toni'yle vakit geçirdikten sonra kendimi bu kadar iyi hissetmemi adrenaline bağlayamazdım.

İçimden bunun sorumlusunu... Sorumlusunun *kim* olduğunu biliyordum. Bana gülümseyen kadındı.

Sonraki alıştırma randevumuz için seçtiğim yer olan kış bahçesinin kapısını tutarken Juliet kaşlarını kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi yanımdan geçerken.

Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim, sonra peşinden gidip elimi sırtına koydum. Korkudan neredeyse sırayacaktı.

Elimi ektim. "Affedersin, ben—"

“Hayır.” Başını sallayarak eliyle geçiştirdi. “Benim suçum. *Sen* kusura bakma.” Elimi tutup beceriksizce tekrar sırtına koymaya çalıştı. “Lütfen devam et.”

“Buna gerek yok, Juliet.” İyi ruh hâlim buharlaşmıştı, yanlış yapmanın o tanıdık acısı içimde yankılanıyordu. “Buna kalkışmamalıydım. Yalnızca... İçgüdüselidi.”

“Kesinlikle,” dedi, “ve senin dinlemen gereken şey de bu.”

“Ama *senin* de yalnızca rahat edebileceğin türden bir romantizm yaşamam gerekiyor,” diye hatırlattım.

Bir iç çekti, omuzlarını düşürdü. “Rahatım, gerçekten. Yalnızca dalmıştım ve hazırlıksız yakalandım.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Serçe parmak sözü mü?”

Serçe parmağını uzatarak gülümsedi. “Yemin ederim.”

Parmağımı nazikçe serçe parmağına geçirdim, sonra elimi çektim.

Juliet’in gülümsemesi artmıştı. “Şimdi elini sırtıma koy, Orsino. Hadi gidip biraz çiçeklere bakalım.”

Çekinerek yavaşça elimi benden istediği gibi tekrar sırtına koydum. Önceki tepkisinin etkisiyle kendimi yeniden geri çekilmesine hazırladım. Ama yapmadı. Hatta tam tersini yapmıştı. Dokunuşuma doğru sokuldu, yalnızca birazcık da olsa sırt kavisinin avucumdaki baskısını, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Etrafımızı sarmak üzere olan çiçeklerle hiç ilgisi olmadığını bildiğim hafif, çiçeksi kokuyu aldım. Bu onun kokusuydu. Aşırı güzel kokuyordu.

“Çok fazla çiçek, çok az zaman.” Bana gülümseyip heyecanla ellerini ovuşturdu. “Nereden başlasak?”

Bir buçuk saattir dolaşıyorduk, neredeyse her tarafını görmüş-tük ve bir noktada Juliet'in eli dirseğimin içindeki o tanıdık ye-rini buldu. On dakikadır bana daha fazla yaslandığını hissediyordum. Bunu yapması, bana yaslanması çok iyi hissettiriyordu. Ama aynı zamanda ağırı çektiğinden, yürümenin onu yorduğundan ve bunu bana söylemediğinden endişeleniyordum.

Bunu gündeme getirmemeye karar verdim. Anneme teşhis konulduğundan beri zorlamamayı, bir başkasının bedeni için iyi olanı ondan daha iyi biliyormuş gibi davranmamayı öğrenmiş-tim. Bunun yerine yerel birki odasının köşesine sıkışmış bankı işaret ettim. En iyisini sona saklamıştım.

“Biraz oturabilir miyiz?” diye sordum.

“Elbette.” Banka doğru yürümeye başlarken sesi dalgın geli-yordu ama sanırım yalnızca etrafına bakarak her şeyin keyfini çıkarıyordu, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Özel bir sebe-bi var mı?” diye sordu.

“Burada biraz vakit geçirmek istiyorum. Burası benim en sevdiğim oda.”

Birlikte banka otururken bana meraklı bir ifadeyle baktı. “Bu oda neden en sevdiğin oda?”

Arkama yaslanıp kolumu arkasından bank boyunca uzattım. Juliet tekrar bana sokulup bir iç çekti. Çok iyi hissettiriyordu.

“Üniversiteye ilk geldiğimde,” dedim ona usulca, “evimi öz-lemiştim. Taşındıktan sonraki ilk hafta sonu o kadar kötüydü ki neredeyse her şeyi toplayıp trene binerek eve dönecektim. Ama dönersem de çok mutsuz olacağımı biliyordum. Kendimi ve konfor alanımın dışına çıkıp şehir hayatına ve yeni bir sosyal çevreye geçiş yaptığım için benimle gurur duyan ailemi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissedecektim. Bu yüzden gerginken her zaman yaptığım şeyi yaparak yürüyüşe çıktım.”

Juliet bana daha da sokuldu, dinlemeye hazırlanmak için yerleşiyormuş gibiydi.

Derin bir nefes daha alıp verdim. “Öğrenci kimliğimle kış bahçesine ücretsiz girebiliyordum. Oryantasyon materyallerimde buradan söz edildiğini görmüştüm, bu yüzden içeri girdim, oda oda dolaştım ve sonunda... Kendimi burada buldum.” Bakışlarım etraftaki çiçeklerde, çalılarda, otlarda ve ağaçlarda gezindi. Hepsi eyalete özel, toprağa ve mevsimlerine özgüydü. “Çocukluğumun arka planı olan her türlü bitkiyle dolu bu odaya girdim ve yalnızca... Tekrar nefes alabildiğimi, kalbimin düzgün attığını, artık korkmadığımı hissettim. Kendimi... Evdeymiş gibi hissettim.”

Juliet sessizdi ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, perdelerin arasından süzülen sıcak bir yaz günü, doğan güneşin yüzümü ısıtan sıcaklığı gibiydi. Sonunda ona baktım.

Gülümsemesi hâlâ hafifti, gözleri benimkilere sabitlenmişti. “Buraya benziyorsa doğduğun yer bayağı güzel olmalı.”

Başımla onayladım. “Öyle.”

Bakışlarımız kenetlendi. Elimle usulca omzunu kavradım. Juliet memnuniyetle hafifçe mırıldandı.

“İşte böyle.” Parmak uçlarımı teninde gezdirdim.

Bir nefes aldı, gözleri hâlâ benimkilerdeydi. “İşte böyle.”

“Üçüncü buluşmalarda biraz takılıyorum,” dedim ona.

Başını eğdi, yüzünden şaşkınlığı okunuyordu. “Neden?”

“Hiçbirini geçemedim. Her seferinde arkadaş kalma engeline takıldım. Hep aynı şey oldu. *Romantik gelmiyor. Bence arkadaş kalmalıyız.* Bunun gibi şeyler.”

Gözlerini kıstı. “Ne tür budalalarla buluşuyordun?”

Boş bir kahkaha attım.

“Ciddiyim,” dedi hırsla. “İsimlerini istiyorum. Arabalarını çizmek istiyorum.”

Bir kahkaha daha attım. “Araba çizmek yok. Zaten isimlerinin de bir önemi yok. Önemli olan beni etkilemelerine izin vermiş olmam.”

“Will.” Gözlerimi inceledi. “Bu yüzden mi... Böyle hissediyorsun? Romantizm hakkında?”

Gururumu bastırıp ona gerçeği söylerken gözlerine baktım. “İnsanların başarısız olduğumu söylemesiyle sonuçlanan bir şeyi yapmaya devam edemezdin. Bu yüzden yalnızca... Denemeyi, umut etmeyi bıraktım.”

Eliyle benimkini tutup sıktı. Ama sessiz kalıp dinledi.

Bir an duraksadıktan sonra devam ettim, “On üç yaşındayken nöro-çeşitlilik teşhisi kondu, tam olarak otizm. Duyusal sorunlarım var, mesela seslere karşı olduğunu biliyorsun ama başka şeyler de vardı. Bazen kendimi ifade etmeye çalışırken beynimle dudaklarımın arasında trafik sıkışıklığı yaşıyorum. İnsanları anlamakta, imaları çözmekte zorlanıyorum. Sosyal olarak çabuk tükeniyorum ve tanımadığım insanlarla birlikteyken sosyal kaygım tavan yapıyor. Rahatlayamıyorum, bununla baş edemiyorum çünkü yalnızca yarım yamalak anladığımı düşündüğüm bir dili anlamaya çalışmak için uğraşıyorum.” Yutkunup boğazımı ıslattım. “Beynim... Çoğu insanınki gibi çalışmıyor.”

Başparmağı avucumun üzerinde nazikçe daireler çiziyordu. *Dinliyorum*, diyordu dokunuşu. *Devam et.*

“Bunun beni romantik olarak sevme ve sevilme konusunda diskalifiye etmediğini biliyorum,” dedim ona. “Ama aynı zamanda bana böyle hissettirmeyen biriyle de hiç karşılaşmadım. Ve... Kendimi o şekilde görmek istemiyorum. Hayatımı paylaştığım kişinin de beni o şekilde görmesini istemiyorum. Bu

yüzden belki bir gün evleneceğim kişiden daha azını beklersem, o da karşılığında daha azını beklerse kendimi bundan korurum diye düşündüm.”

“Bunu anlıyorum,” dedi Juliet sakın bir sesle, “kendini korumak istemeni.”

Başımla onayladım. “Ama... Seninle buna başladığımızdan beri Juliet, düşünüyorum da belki kendimi korumam gerekmiyordur... Tekrar denemek için bana yeterince güvende hissettirecek birini bulmam gerekiyordur.”

Juliet elimi sıktı, gözleri parlıyordu. “Kesinlikle.”

“Yani, teşhis konulduktan sonra açılma, kendimi sosyal olarak ortaya koyma korkumu aştım. Biraz zaman aldı ama sonunda fark ettim ki evet, tuhafım ama genel olarak tuhaf olmaktan hoşlanıyorum... Beni *ben* yapan şey bu. Çünkü benimki gibi bir beyne sahip olmanın sadece kötü tarafları yok. Sevdiğim şeylere derinlemesine dalma ve her detayını öğrenme konusunda inanılmaz yetenekli olmamı sağlıyor. Zihnimde önceden belirlenmiş bir *yapılması gerekenler* ve *yapılamayacaklar* listesi olmaması, beni işimle ilgili kalıpların dışına çıkmaya, alanlarda çözümler, insanlarda olasılıklar görmeye, çoğu kişinin ‘tipik’ kalıba uymadığı için göremediği şeyleri fark etmeye; becerileri, güçlü yönleri belirlemeye ve bunlardan yararlanmaya yönlendiriyor. Sistemim oldukça hassas ama bu aynı zamanda oldukça gözlemci olduğum, ayrıntıları fark ettiğim, çoğu insanın gözden kaçırdığı şeyleri yakaladığım anlamına geliyor ve bu beni işimde çok iyi yapıyor, hayatımı zengin ve canlı kılıyor. Birçok yönden beynim inanılmaz. Ve aynı şekilde yanlış anlaşılma korkumu yenip kendimi ortaya koydum, bütün tuhaf benliğimle güvende hissettiğim insanları buldum, belki romantik aşкта da güvende hissedebileceğim birini bulabilirim.”

Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kesinlikle doğru. Sana layık olan kadın seni ‘tuhaf’lığınla çok sevecek ve sevildiğini hissedecek, Will.”

“Biliyorum,” dedim usulca. “Bunu anlamama yardım ediyorsun.”

Parlak ve göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. “Güzel.” Elimi sıktı. “Bana bundan söz ettiğin, açıldığın için teşekkürler. Kolay olmadığını biliyorum.”

“Öyle mi?”

Juliet başıyla onayladı. “Bea, o da nöro-çeşitli. Kate de öyle. Onlar için nasıl olduğunu gördüm, insanlar her zaman bu konuda anlayışlı değilken bu gerçeği paylaşmak korkutucu, birinin senin o kısmını yalnızca bilinmesi ve sevilmesi gereken bir parçan olarak değil de *katlanılması* gereken bir şey, tahammül edilecek bir parçan olarak görmesine hazırlıklı olmak.”

Sevilme. Sözcük aramızdaki havada yankılandı. Yutkundum, eliyle tutmadığı elim omzuna sürtündü. “Teşekkür ederim, Juliet.”

Tekrar elimi sıktı. “Aslında benim de mücadele ettiğim bir şey bu. Kendimi o şekilde ortaya koymak.” Bir saniye, sözcükleri arıyormuş gibi tereddüt ettikten sonra devam etti, “Geçen yıl, İskoçya’da seninle tanıştıktan hemen sonra aslında eve döndüğümde... Hastalandım. Yani öncesinde de hastaydım ama o âna kadar görmezden gelmeyi başarmıştım. Stres seviyemden miydi yoksa vücudumdaki bir şeyin sonunda atmasından mıydı bilmiyorum ama güçsüzleştim. Kan tahlilleri, muayeneler yaptırdım, röntgenler çekildi. Harika bir romatologla çalışmaya başladım, çölyak ve karışık bağ dokusu hastalığı teşhisi kondu, uyulması gereken yeni bir diyet, yardımcı olacak ilaçlar verildi ama hiçbirinin tedavisi yoktu. Yalnızca... Orada. Her zaman orada olacak.

Ve ne zaman kötüleşeceği veya semptomlarımın sakinleşeceği üzerinde çok az kontrolüm var. Flört etmeye dönersem o kişiye bundan söz etmekten ve bu belirsizliğe katlanmak istemeyeceğinden korkuyorum.” Derin bir iç çekip zorla gülümsedi. “Ve beni her şeyimle istemiyorsa bana layık olmadığını bilsem de bu, tepkileri kabullenmemi kolaylaştırmıyor, en azından ilk başta.”

Yüreğim sızlayarak ona baktım. İçine uzanıp onu inciten her şeyi söküp atmak istiyordum. Acının hayatının bir parçası olmasından ve her gün bunu kontrol etmek için yapabileceği çok az şey olmasından nefret ediyordum.

Ama en azından bir tanık olarak, sevdiği biri benzer bir durumla mücadele eden biri olarak bunu anlıyordum.

Boğazımdaki yumruyu yutup omzunu nazikçe sıkarak konuşmaya başladım. “Annemin romatoid artriti var. Bunun ondan aldıklarını, zor günlerde verdiği mücadeleleri görüyorum. Aynı olmadığını, kişiden kişiye değiştiğini biliyorum. Ama şunu bil Juliet, bence sen çok havalısın. Kas gücünle savaştığını, vücudun istemese de kendini ilerlemeye zorladığını görüyorum. Keşke bunu annemden, senden uzaklaştırabilseydim. Ama yapamayacağımı biliyorum. Ve asla acı çekmeni istemesem de olduğun gibi mükemmelsin.”

Gözleri parlıyordu; yaşlarla ıslanmış, taşmak üzereydi. Tekrar omzunu sıkıp onu kendime çektim. “Senin benim arkamda olduğun gibi ben de senin arkadayım, tamam mı? Zor günlerinde tutunacağın kol, yapamadığın şeyi yapacak bir çift el, seninkiler bir adım daha atamadığında seni taşıyacak ayaklar olacağım. Arkadaşın olmama ve parladığını görmeme minnettar bir şekilde sakın, iyi hissettiğin günlerde de yanında olacağım.” Gözlerine baktım, bunu duymasını, anlamasını, kemiklerine kadar hissetmesini istiyordum. “Kalbini kazanan erkek, kadın,

birey, her kimse... O da böyle yapsa iyi olur, Juliet. Yoksa arabalarını çizmekten *çok* daha kötüsünü yaparım.”

Juliet burnunu çekti, elini burnuna götürüp sildi. “Siktir, Will.”

“Bana küfretme, kadın. Şu anda samimi davranıyorum.”

“Ben de,” dedi hassas bir ifadeyle ve uçuşan pantolon cebinde bir mendil çıkardı. Burnunu sertçe sümkürdü ve bu *yüksek* ses sevimli bir kaz sesi gibiydi. Mendilini cebine koyarken bana baktı. “Teşekkür ederim.”

Kolunu okşadım, parmak uçlarım teninde şekiller çiziyordu. Analiz etmeme, düşüncelerimi ele geçirmesine izin vermedim. “*Ben* teşekkür ederim.”

Boğazını temizleyip çiçeklere baktı. “Ayrıca, gelecekteki partnerim hakkında söylediklerin için de teşekkür ederim. Ben biseksüelim ve heteroseksüel olduğumu varsaymaman benim için çok anlamlıydı.”

Başımla onayladım. “Elbette, Jules.”

Yakınıımızdaki mor koni çiçeğine bakarken başını sallayarak iç çekti. “Sen örnek bir adamsın.”

Hafifçe kıkırdadım. “Bunun iltifat olduğunu varsayıyorum.”

Gözlerime bakmadan başıyla onayladı. “Öyle.”

“Hey.” Omuzunu sıktım.

Bana baktı. “Hı?”

“Bir sürü zor şey hakkında konuştuk ve bence oldukça iyi geçti.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Ben de öyle düşünüyorum.” Elini kaldırıp bir beşlik çaktı. “Bu üçüncü buluşmaya da haddini bildirdik!”

Onun beşliğine karşılık verdim. “Kutlamaya ne dersin? Dondurma seven kızlardan mısın?”

Gözleri parladı. “Kesinlikle. Ama iki saat sonra aile yemeğine katılmam gerek. Akşam yemeğinden önce dondurma yemesem mi?”

“Bence hak ettin.”

Yüzü aydınlandı. “Evet. Haklısın. Hak ettim.”

“Hadi.” Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. “Buradan çok uzak olmayan, glütensiz *waffle* külahları olan bir yer biliyorum.”

İnleyerek elini benimkine vurup onu kaldırmama izin verdi. “Hiç şaşırmadım.”

Dönüş yolunda Juliet koluma girdi. Sonra da donup kaldı, gözleri kocaman açıldı. Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Ne oldu?”

“Annemler,” diye fısıldadı, “şu anda buradalar.”

Başımı hemen kaldırıp bakışlarının yönünü takip etmeye çalıştım. Gözlerimi kısarak içeri giren orta yaşlı çifte baktım, kadın adamın koluna girmişti. İçeri giren kadının Juliet’in annesi olduğuna kuşku yoktu. Otuz yıl ileri sarıldığında onun ikizi gibiydi.

İçimde şiddetli, korkunç bir ağrı hissettim. Juliet’i öyle göremeyecektim. Gözlerindeki çizgilerin derinleştiğini, güzel koyu renk saçlarına gümüş tellerin karıştığını göremeyecektim. Kendimi bu beklenmedik, rahatsız edici düşüncelere o kadar kaptırmıştım ki Juliet’in kolumu *sertçe* çektiğini fark etmem bir dakika sürdü.

“Hadi,” dedi dişlerinin arasından. “Buradan çıkmalıyız!” Çılgınca etrafına bakınırken zaten bildiğim şeyi fark etti. Köşeye sıkışmıştık, annesiyle babasının az önce geçtiği yerden başka çıkış, konuşarak yürüdükleri yoldan başka yol yoktu. Gözleri etrafta gezindi. Beni bir yöne, sonra diğer yöne doğru çekti.

“Jules,” dedim, sakın ve usulca. “Gidecek yer yok.”

“Ah, bir yer bulurum,” dedi.

“Tanrı’ya yemin ederim, Juliet, beni yine bir çalılığa itersen, ben—”

“Jules!”

İkimiz de donup kaldık. Sonra yavaşça arkamızı döndük, karşımızda az önce adını söyleyen kadınla yanında onun elini tutan adam duruyordu.

Bay ve Bayan Wilmot.

Juliet

Annem bana nazikçe sarıldı, son zamanlarda hep nazik davranıyordu. “Merhaba, kuşum,” dediğinde o nazik davranışın verdiği acı azalmıştı, bu babamla ikisinin benimle kız kardeşlerime hitap şekliydi ve her zaman sevildiğimi hissettirirdi.

Sarıldığında âdeta kucagında eridim. “Merhaba, anne.”

Geri çekilirken bakışları benden Will’e kaydı. “Peki bu kim?”

“Anne, bu arkadaşım Will Orsino. Will, annem, Maureen Wilmo—”

“Orsino!” Annem ellerini sertçe yanaklarına götürdü. “Aman Tanrım, sen Isla’nın oğlusun, değil mi?”

“Şey, evet,” dedi Will gergince gülümseyerek. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Annemin parçaları bir araya getirmesini bekliyordum, özellikle de Orsino az rastlanan bir soyadı olduğu için. Herhâlde Will de bunu bekliyordu. Yine de bir anda üzerine atılıp ona

sarılmasına hazır değildim ve Will'in de hazır olduğunu sanmıyordum.

"Aman Tanrım, sana bir bakayım," dedi geri çekilirken. "İsla'nın muhteşem kızıl saçları." Elleri yüzüne inerek çenesini tuttu. "Onun inanılmaz elmacık kemikleri, en azından öyle tahmin ediyorum, sakalın bayağı gürmüş, öyle değil mi?"

"Anne." Hafifçe eline vurdum. "Biraz yavaş ol."

Annem de aynı şekilde karşılık verdi. "Ah, bırak da ona doyayım. Bu çok nostaljik. Çok özel. İsla'yla Grant'in çocuğunu, o inanılmaz yazın ürünü olan—"

Babam boğazını temizleyip gülümsedi. Annem elini salladı. "Bu harika bir sürpriz," dedi.

Babam elini uzatınca Will ona karşılık verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Will."

"Baba, Will Orsino. Will bu da babam," dedim Will'e. "Bill Wilmot."

Will nazikçe başıyla onayladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

Babam gülümserken gözlüğünün ardındaki gözleri de gülüyordu.

Will bana sıırttı.

"Ee," dedi annem. "Ne yapıyorsunuz? Nasıl tanıştınız?"

Ona Will'in, Christopher'ın üniversiteden arkadaşı olduğunu, birkaç hafta önce Christopher'ın partisinin ertesi sabahında tanıştığımızı yani planladığımız hikâyeyi anlattım. Will'in hafta sonları şehirde iş yaptığını ve kış bahçesini ziyaret etmeye karar verdiğimizizi söyledik. Açık ve net olarak.

"Ne kadar hoş," dedi annem. Gözlerini kısarak bana atladığım gerçekleri dikkatle ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi baktı.

Yalnızca kocaman gülümseyip kirpiklerimi kırptırdım. Ben mi? Gizleyecek hiçbir şeyim yoktu.

“Şey, dünya çok küçük,” dedi sonunda Will’e dönerek. “Hakkındaki her şeyi öğrenmeyi çok isterim. Ailenle ilgili son gelişmeleri. Ah, Isla’yı aramam gerekiyor. İkinizin tanıştığına çok sevinecek. Ne diyeceğim.” Ellerini çırpıp kocaman gülümsemi. “Aile yemeğimize katılmaya ne dersin?”

Will elbette, hayır diyemeyecek kadar kibardı. Ve *o kadar* kibardı ki oraya trenle gelen annemleri evlerine arabayla bırakmayı teklif etti.

Bu da otoyolda uçar gibi ilerlememizle sonuçlandı, babamın ön koltukta Will’in elektrikli aracının mekaniği hakkında beynini şişiriyordu; Will’in verdiği çok coşkulu, ayrıntılı yanıtlara bakılırsa bundan pek memnun görünüyordu.

Annemin periyodik diz sıkmalarını ve ön tarafa attığı anlamlı bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum.

Yalnızca arkadaşız, dedim dudaklarımı sessizce hareket ettirerek.

Annem göz kırpıp fazla alaycı bir ifadeyle, *Tabii*, diye karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim.

Yolculuk rahattı, trafik çok yoğun değildi ve kısa süre sonra eve girdik, annem mutfığa koşarken rahatımıza bakmamızı ve kendimize birer içki koymamızı söyledi.

Babam Will’e istediği içecek olan suyunu getirdi çünkü yakında eve dönmek için araba kullanacaktı, ben öyle bir şey yapmayacağım için akşamın bu gerçeküstü gelişmesinde kendimi güçlendirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

“Peki, Will,” dedi babam salonda viskisini bardağında döndürerek. Will’in dudaklarında bir gülümsemeye sürekli duvarı kaplayan fotoğraflara baktığını fark etmiştim. “Bana fıçılardan, yıllanma sürecinden söz et, bu çok ilgimi çekiyor. Tabii sakıncası yoksa,” diye ekledi.

Sokak kapısı açıldı ve içeri Jamie’yle Bea girdi.

“Biri meşe fıçıları hakkında soru mu sordu?” diye seslendi Jamie.

Will’i fark edince Bea’nin gözleri kocaman açıldı, sonra bana baktı. Ona attığım bakışı görünce hemen ifadesi yumuşadı ve gülümsemeye başladı.

Jamie hiç vakit kaybetmeden babamla Will’in sohbetine dâhil oldu. Geri çekilip Bea’ye fısıldadım, “Bizi kış bahçesinde buldular ve daha ne olduğunu anlamadan annem Will’i yemeğe davet etti ve o da bizi arabayla buraya getirdi.”

Bea eksik parçaları dolduracak yanıtlar arayarak gözlerime baktı. Ama bende yoktu, en azından paylaşmaya hazır olduğum bir şey yoktu. “Kış bahçesi, ha?”

Söylemese de ne düşündüğünü biliyordum. *Çok romantik.*

İkna edici olduğunu umduğum bir gülümsemeye karşılık verdim. “Anlaşılan ikimiz de çiçekleri seviyormuşuz!”

Bana baskı yapmaması, üzerime gelmemesi içimi rahatlatmıştı. Yalnızca elimi tutup, “Masayı hazırlamaya ne dersin?” dedi.

Girişten geçerken kapı tekrar açıldı, Christopher kapıyı Kate için tutuyordu. “Sofrayı kurma kısmını kaçırdım mı?” diye sordu Kate umutla.

“Hayır!” diye bağırdık Bea’yle birlikte.

Kate’in omuzları düştü. “Kahretsin.”

Christopher kapıyı onun arkasından kaparken güldü. “Git onlara yardım et, seni haylaz.”

Kate ona sert bir bakış attı. “*Sen yardım et.*”

Christopher sırtarak eğilip onu yanağından öptü. “Sen ve kızlar bu işi yapın. Yemekten sonra biz çocuklarla bulaşıkları yıkayın, siz de ayaklarınızı uzatıp istediğiniz kadar tatlı yersiniz. Buna ne dersin?”

Kate gözlerini kısarak bakmayı sürdürmeye çalışsa da başaramadı ve yerini hayalci bir gülümseme aldı. “Tamam,” dedi iç çekerek.

Christopher bir öpücük daha verdi, bu kez dudaklarından öptü. *Iyy*. Ve sonra gidip çocuklara katıldı.

Kate aralarında Will’i fark ettiği anda bana baktı. “Şey, o burada ne—”

“Hadi,” dedim elinden tutarak. “Sofrayı kurarken anlatırım.”

Her nasılsa akşam yemeği rahat geçiyordu. Will, Jamie’yle konuşurken Christopher’la olduğundan daha çekingendi ama bu beklenen bir şeydi. Bu dinamiğe yeni alışıyor ve biz gürültücü bir gruptuk. Jamie’nin de başta öyle olduğunu hatırlıyordum, Bea’yle ilişkilerinin başında her şeyi kusursuz ve düzenliydi, masada dimdik otururdu, acı verecek kadar kibardı, şimdiyse dirsekleri masada, kolları sıvanmıştı, saçları dağınıktı, babamın söylediği bir şeye gülerken yanakları kızarıyordu.

Will’in gözlerine bakıp göz kırptım. O da karşılık verdi ya da en azından sanırım göz kırpmaya çalıştı ama daha çok iki gözünü aynı anda kapamış gibiydi.

Gülümsedim.

Sonra kalbimde çok ufak, acı veren bir sızı hissettim. Çünkü bu akşam o kadar iyi, o kadar doğru geliyordu ki asla bitmesini istemiyorum.

Ama bitecekti. Hem de yakında.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak annemlerin verandasına çıktım, Will de arkamdaydı, annemle babamın seslenerek iyi geceler dilemesine, kapıyı arkasından kaparken el sallamalarına karşılık veriyordu.

Will bana bakıp bir nefes verdi. “Şey. Bu ters köşe oldu.”

Alaycı bir tavırla gülüp ellerimi omuzlarıma sürttüm. Hava soğumuştı ve tüylerimi ürperten bir hava vardı. “Gerçekten mi?”

“Bunu oldukça iyi idare ettiğimizi söyleyebilirim.”

Ona gülümsedim. “Evet, bence de.”

“Kesinlikle üçüncü buluşma için aklımdaki şey bu değildi,” dedi, “ama gerçek hayat da böyle, değil mi? Beklenmedik gelişmeler. Bununla nasıl başa çıkacağımı görmek için iyi bir alıştıırma oldu.”

Bu hatırlatmayla, bunun ve tüm bunların birer alıştıırma olduğunu hatırlatmasıyla gülümsemem bir anlığına kayboldu sonra tekrar bir gülümseme takınıp Will’in gözlerine baktım.

Bana bakıyordu, bakışları dikkatliydi. “Annenle babanı gerçekten sevdim.”

“Onlar bazen biraz fazla olabiliyorlar,” dedim ona.

Omzunu silkti. “Benimkiler de öyle. Yani babam pek değil. Genellikle oldukça sessiz ve sakindir ama birkaç viski içince,” parmaklarını şıklattı, “partinin gözdesi olur.”

Güldüm. “Eğlenceli birine benziyor.”

“Öyledir,” dedi Will. “Tanısan seversin.” Duraksadıktan sonra, “O da seni sever,” dedi.

“Öyle mi?”

“Hı-hı.” Will sırtıttı. Sonra bir nefes verdi. “*Babanın* benden nefret ettiğini sanmıyorum. Bu güzel.”

Dudağımı ısırđım. Will babamın onun hakkında ne düşün-
düğünü önemsemek zorunda değildi ama önemsemişti. Bunu
inanılmaz derecede tatlı bulmuştum. “Şaka mı yapıyorsun? Onu
viski damıtma tarihinin derinliklerine daldırdın. Elektrikli ara-
cınla ilgili sorduğu bütün soruları yanıtladın. Sana *bayıldı*.”

“Birbirimize numaralarımızı vermiş olabiliriz,” diye itiraf etti
Will.

Ağzım açık kalmıştı. “Ciddi misin?”

Will yüzünü buruşturdu. “O istedi! Hayır diyemezdim. Ay-
rıca... Adamı sevdim.”

“Juliet!” Annem içeriden seslendi, yaklaşan ayak sesleri duyu-
luyordu. “Flörtünün tatlı almadan gitmesine izin verme!”

“Duydun mu?” Will kaşlarını oynattı. “Senin flörtünü.”

Utanarak inledim. “Ona yalnızca arkadaş olduğumuzu sekiz
kere söylediğime yemin edebilirim.”

Annem başını dışarı uzatıp yaz meyveleriyle dolu katmanlar-
dan oluşan tatlı kabını uzattı. Will alırken, “Çok teşekkür ede-
rim, Bayan Wilmot. Çok nazıksınız,” dedi.

Annemin yanakları kızarmıştı. “Lütfen, bana Maureen de-
meni söylemiştim! Ve bir şey değil. Şimdi, güvenle evine dön ve
İsla’yla Grant’e benim için sıkıca sarıl, duydun mu?”

“Evet, efendim.”

Annem göğsünü tutarak bir iç çekti. “Çok kibar.”

“Sen içeri gir, olur mu?” Onu yavaşça içeri itip kapıyı ka-
padım, sonra tekrar Will’e döndüm. “Annemi de etkilemişsin.”

Will gülümsedi ve işte oradaydı, kocaman o nadir manzara.
Düzgün beyaz dişleri görünüyor, gözlerindeki yakışıklı kırışık-
lıklar belirginleşiyordu.

“Ne sırtıyorsun, ha?” Benim yüzümde de bir gülümseme belirirken göğsünü dürttüm.

Will parmaklarımı tutup bana bakarken kalbine bastırdı, gülümsemesi yumuşak bir ifadeye neredeyse... Şefkatli bir ifadeye dönüşmüştü. “Bu gece harika vakit geçirdim.”

“Ben de öyle,” dedim ona.

Yavaşça elimi bırakıp bir adım geriledi, sonra bir adım daha, sonra dönüp merdivenden hızla indi.

“Eve sağ salim varınca bana mesaj at, olur mu?” diye seslendim.

“Olur!” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Ve cilveli olsun!” dedim duymasını umut ederek dişlerimin arasından.

Tekrar arkasına bakınca duyduğunu anladım. O kendine has göz kırpış hareketini yaparak iki gözünü de kapadı. “Denerim.”

21 Will

“Juliet’e mesaj mı gönderiyorsun?” diye sordu annem.

Telefonumun düğmesine basarak ekranı kilitledim. Öyle yapmak üzereydim ama artık kesinlikle yapmayacaktım.

İki süt ineğimiz Daisy ve Buttercup’ı iterek çitten içeri soktum, sopayı fırlatınca Hector çimenlerde koşarak peşinden gitti. “Yalnızca hava durumuna bakıyordum,” dedim ona.

Annem yanımda çite yaslanarak sol elinin eklemlerini ovuşturdu. “Hâlâ inanamıyorum. Dünya gerçekten çok küçükmüş.”

Fee’nin bizi pubda görmesi ve Juliet’in annesinin haberi paylaşmak için çok hevesli görünmesi nedeniyle annemin kulağına gideceğini bildiğim her ne varsa onlardan önce davranmaya karar vererek pazartesi sabahı kahve içerken annemle babama Juliet’le arkadaş olduğumuzu, ailesiyle tanıştığımı, ailelerimizin arasındaki bağı anlatmıştım.

Annem bütün hafta boyunca sürekli uğrayıp soru sormuş, “ilişkimiz” hakkında bütün ayrıntıları öğrenmek için beni sıkış-

tırmıştı. Her seferinde gerçeği söylemiştim. Juliet'le arkadaşlık ve sonsuza kadar da öyle kalacaktık.

Bunu her söylediğimde yollarımız yeniden ayrıldığında; ben buradaki yaşamıma, hayatımı geçireceğim ve işi birlikte yöneteceğim kadını bulmaya, o da şehirdeki hayatına ve tekrar âşık olma umuduna kavuştuğunda arkadaşlığımızın bile muhtemelen sona ereceğini bilerek duyduğum üzüntüye kapılmamaya çalışmışım. Juliet'i özleyecektim ve veda etmek kolay olmayacaktı ancak onu geride bıraktıktan sonra yaşayacağım bütün acıya rağmen buna değer olduğunu bildiğim için bu hüznü kabullenbiliyordum. Çünkü bu bana az bir zaman için bile olsa Juliet'i tanıma fırsatı vermişti. Ve bu sayede daha iyi biri olmuştum. Onun da beni tanıdığı için hayatının daha iyi olduğunu hissetmesini umuyordum. Böyle olması için çok uğraşıyordum.

Annem omzuyla hafifçe omzuma vurdu. "O güzel aklın yine nerelere gitti?"

Anneme bakıp kolumu attım. "Dağıldı."

Sırıtip başını göğsüme yasladı, bir dakika sessiz kaldıktan sonra, "Mutlu musun, Will?" dedi.

Batan güneş tarlalara ve ağaçların tepelerine kan portakalı renginde yansırken ve rüzgârda sallanan yeşil yaprakları altın rengine boyarken araziye baktım. Arka verandada elleri kalçasında, başını geriye atarak Fest'le birlikte gülen babama baktım. Kucağında çizim defteriyle evin yanındaki devasa meşe ağacına kurulu salıncakta oturan Miranda'ya baktım. Sarkık kulakları ve ağzına sıkıştırdığı sopayla bana doğru koşan Hector'a baktım.

Derin bir nefes alıp başımla onayladım. Mutluydum. Mutluydum *ve*— Mutluydum *ve* Juliet'le geçirdiğim hafta sonları başladığından beri içimde olan sızıyı hissediyordum, bu sızı onu düşündüğümde ve özlediğimde daha da keskinleşiyordu, ona

göstermek ve onunla paylaşmak istediğim çok şey olduğu hâlde bunu yapamazdım çünkü bu, bitmesi gerektiğinde yoluma devam etmem ve asla olamayacak bir şeyle, benim dünyamla onun dünyasının *bizim* dünyamız olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmem gerektiğinde işleri daha da zorlaştırırdı. Çünkü yakında vedalaşmak zorunda kalacaktık.

“Evet, anne.” Onu nazıkçe kendime bastırdım. “Mutluyum.”
“İyi,” dedi.

Hector sopayı annemin ayaklarının dibine bıraktı, soluk soluğaydı, kocaman pembe dili ağzından sarkıyordu. Annem sopayı alıp olabildiğince uzağa fırlattı, romatoid artrit boğuşan altmış üç yaşındaki biri için oldukça uzak bir mesafeydi.

Kaşını kaldırdı. “Bu kadar şaşırmış görünme. Eskiden dinamit gibi bir softbol* atıcısıydım.”

“Sanki tribünde en ön sırada oturup yerel ligin tozunu attırdığını izlediğimi unutabilirmişim gibi. Aile turnuvasında Capulettilere vuruş hakkı bile tanımadığın o maç.”

“Şu sinsiler,” diye söylendi keyifsizce. Annem küfre kesinlikle karşıydı, küfür yerine kullandığı şeyleri her zaman çok severdim. “Buttercup *bir kerecik* kaçıp daha onların mikroplu lahana tarlalarına girmediği hâlde belediyeye gidip onun ‘yerel tarım için bir tehdit’ olduğunu söylemeye kalktılar. Çocuğumun hiç ilgisinin olmadığı yüz yıllık saçma bir kan davası yüzünden *benim* oğlumun sevdiği ineğini elinden almaya çalışmak mı? Zavallı babanla yüklü bir tazminat ödemek zorunda kalmıştık, ne kadar olduğunu biliyor musun? Söylemeye dilim varmıyor, ‘ödüllü’ lahanalarını telafi etmek içinmiş. Ödüllüymüş. Popomun kenarı!”

“Boş ver.” Arazi teyzesinden miras kalınca buraya taşındığında annemin bunu aşacaklarını umduğu ve nesillerdir annemin

* Beyzboldan türetilmiş bir spor dalı. -ed.n.

ailesiyle sorunları olan komşularımız Capulettilerden söz etmek hataydı. Umutları hızla, acımasızca yerle bir olmuş ve bu yüzden onları hiç affetmemiştii. Capulettileri gündeme getirmenin annemin sinirlerini zıplatacağı kesindi.

Yumruğunu doğuya, Capulettilerin bir buçuk kilometre ötede, onları görmemizi engellemek için kasıtlı olarak diktikleri sık ağaç korusunun diğer tarafından başlayan arazisine doğru sallayıp, “İsla Montag Orsino’yla ya da sevdiği biriyle uğraşmaya kalkın da başınıza gelecekleri görün!” dedi.

Onu sakinleştirmeye çalışmaktan vazgeçerek anneme katılmaya karar verdim. Yanında doğuya dönüp yumruk yaptığım elimi kaldırarak diğer elimle pazıma vurdum. Aslında bu, babamın büyükbabasından öğrendiğim ve en sevdiğim *siktir git* deme yöntemi idi. Büyük büyükbabam yani dedem ben doğduğumda bile Tanrı kadar yaşlıydı ama bana taş sektirme sanatını ve bildiği bütün renkli İtalyan el hareketlerini öğretecek kadar yaşamıştı.

“William Campbell Montag Orsino!” Eliyle koluma vurarak aşağı indirdi. “Bu müstehcen İtalyan el hareketi benim mülkümde yasaktır.”

Omzunu silktim. “Ben dörtte bir İtalyanım ve o ‘sinsiler’ anneme kötü davrandı. Elimde değil.”

“Dörtte bir İtalyan,” diye söylendi gözlerini devirerek ama yüzünde hafif bir gülümseme de vardı. “Ondan daha da az, tatlım.”

“Dedeme göre değil.”

“Allah rahmet eylesin, büyük büyükbaban hem İtalyan olup hem de çok tutkulu bir İskoç kadınla evlenip ailesinin şarabı yerine karısının ailesinin viskisini üretmeye kalkacak kadar cesur

biri olabilir ama ondan sonra Orsino ailesine, babana kadar hiç İtalyan katılmadı—”

“*Seninle* tanışana kadar,” dedim tatlı bir ifadeyle. “Hem de onun topraklarının bitişiğindeki araziyi miras alan başka bir tutkulu İskoç kadınla. Sonra seni baştan çıkardı ve sonsuza dek mutlu oldunuz.”

“Sonunda,” dedi çite yaslanıp uzaklara bakarken usulca. “Sonsuza dek mutlu olmanın yolunu sonunda bulduk.” Bana döndü. “Bundan çıkan sonuç, en fazla, şey... Yüzde on iki mi İtalyan oluyorsun?”

“Yine de komşularımıza *l’ombrello* çekecek kadar İtalyanım.”

Gözlerini devirip yanağımı okşadı. “Seni seviyorum, inatçım benim.”

“Ben de seni seviyorum, anne.”

Bir şey söylemeden çitten uzaklaşıp eve doğru yürümeye başladı.

Arkasına bakıp ne yaptığımı görebileceğinden endişe etmeyeceğim kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra telefonumu çıkarıp mesajlarımı açtım. Her akşam işten sonra Juliet’e mesaj atıyordum ve ertesi sabah tekrar ona dönmeden önce bir gün bile kaçırmak istemiyordum.

Flörtöz mesajlaşma konusunda elimden geleni yapmaya çalışsam da hâlâ kendimi çok tuhaf hissediyordum. Çoğu zaman klişe, ucuz tavlama numaralarına başvursam da en azından bunlar onu her zaman güldürüyor gibiydi. Dün, birlikte bir hayat kurup kuramayacağımı anlamama yetecek kadar tanımaya çalıştığım biri hakkında öğrenmek isteyeceğim küçük kişisel şeyler hakkında hızlı sorular sorma fikrini ortaya atmıştım. *Yatağın sağ tarafı mı sol tarafı mı? En sevdiği müzik türü? Erken mi yoksa*

gece kuşu mu? İkimiz de çok yorgun olduğumuz için gece fazla konuşamamıştık ve kaldığımız yerden devam etmek istiyordum.

Kendime daha fazla alıştırma yapmak istediğimi söylesem de gerçeği biliyordum. *Onun* daha fazlasını istiyordum. Juliet'i tanımak istiyordum, onunla her konuştuğumda daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Uyanık mısın?

JULIET: Ne kadar romantik! Hiçbir şey kalbimi çapkın bir seks çağrısı kadar hızlandıramaz.

Bir kahkaha attım. Hector annemin attığı sopayı ayağımın dibine bıraktı ve ona fırlatmadığım için havladı. Bunun yerine Juliet'e yanıtımı yazdım.

Tamam, daha iyisini yapacağım.

Akşamın nasıl geçiyor, güzelim?

JULIET: Evet, bunu daha çok beğendim. 10/10.

Akşamım oldukça rahattı. Hava muhteşem, bu yüzden pencereleri açıp birkaç mum yaktım. Birkaç projemi tamamladım ve şimdi yalnızca yorgunluğumu atıyorum. Ya sen, yakışıklı?

Kalbim hızlandı. *Yakışıklı*. Daha önce hiç bunu söylememişti. *Alıştırma yapıyor, seni sersem. Tıpkı senin gibi.*

Ancak ona mesaj atmak, nasıl olduğunu, gününün nasıl geçtiğini öğrenmeyi istemek, ondan bunu o da istiyormuş gibi hissettiren mesajlar almak alıştırmaya gibi gelmiyordu.

Bunalarak saçlarımı düzelttim. Juliet'le neyin alıştırmaya neyin gerçek olduğunu ayırt etmek giderek zorlaşıyordu. Bu ayrımı kafaya takmanın boşuna olduğunu kendime tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalıyordum çünkü her saniyesi gerçek olsa bile o yine de yasak bölgede olacaktı, birbirimize söz verdiğimiz bu bir aylık alıştırmanın ötesine geçemezdi. Başımı sallayıp bu düşünceleri bir kenara iterek tekrar yazdım.

İyi bir iş günüydü. Şehirdeki müşterilerime numunelerini bıraktığım o yeni viskiyi piyasaya sürmeye hazırlanıyorum, bu yüzden şu sıralar yoğun ama üretken. Annemlerle akşam yemeği yedim ve şimdi köpeğe sopa fırlatıyorum çünkü enerjisini atmasını sağlamazsam sonra aşağı katta oradan oraya deli gibi koşarak beni uyandıracak."

Sonunda sopayı tekrar Hector'a attım, sonra çimenlerin üzerinde koşarken mavi-gri ve beyaz lekeli bulanık bir fotoğrafını çektim. Koşarak dönüp sopayı ayaklarımın dibine bırakınca çömelerek bir fotoğraf daha çektim, bu seferki yana eğilmiş şapşal köpek ifadesi, öne sarkan kulakları ve ağzından sarkan pembe diliyle yakın çekim bir fotoğrafıydı.

Hector'la tanış

JULIET: AMAN TANRIMI!

Tepkisine kaygıyla baktım. Ona köpeğim olduğundan söz etmiştim ama cinsini belirtmemiştim.

Bu "AMAN TANRIM" iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı?

JULIET: Will, şu anda kelimenin tam anlamıyla tepinerek çok saçma sesler çıkarıyorum! O çok tatlı bir çocuk! Yumuşak yüzünü öpmek istiyorum! Kadifemsi üçgen kulaklarının arkasını kaşımam lazım! ELBETTE İYİ ANLAMDA BİR "AMAN TANRIM" ONA BAYILDIM!

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu, yüzüm gülünç derecede büyük bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Yalnızca emin olamadım. Herkes *pitbull* sevmeyiz. Pek çok insan sevmiyor.

JULIET: Eh, bu onların sorunu. *Pitbull* cinsinin kötü şöhreti çok yersiz. İyi sosyalleştirilmeyen, ihmal edilen, kötü muamele gören veya özellikle saldırgan bir ortamda (köpek dövüşleri gibi) yetiştirilen her köpek hangi ırktan olursa olsun potansiyel olarak tehlikelidir. Bu hayvanların suçu değil. Daha iyisini yapmak insanların sorumluluğu.

Köpeğimden söz ettiğimizi biliyorum ve bu muhtemelen çok tuhaf gelecek ama senin böyle düşünmen ve bunu dile getirmen çok seksi.

JULIET: Öyle mi? Nutuk atmak pek de flörtöz bir şey sayılmaz.

Telefonuma gülümseyerek baktım, sonra sopayı Hector'a fırlatıp çite yaslandım.

Eh, o nutuk beni bitirdi. 10/10.

Sorun olmazsa birkaç hızlı soru daha sormak istiyorum.

JULIET: Dün bunu yapmak hoşuma gitti. ● Hazırsan ben de hazırım!

Kara yolculuğumu yoksa hava yolculuğu mu?

JULIET: Kara yolculuğu!

Onun yanıtına sıırıttım. Araba sürmeyi seviyordum, yalnızca varış noktamdan değil oraya varmak için yapılan yolculuktan da keyif alıyordum. Bir yere ulaşmanın en pratik yoluysa uçağa binerdim ama bunun dışında favorim uzun yoldu.

Ben de aynen.

JULIET: En sevdiğin peynir?

Alayla güldüm. Ah şu kadın. En sevdiğim *peynir mi?*

Gouda & nefret ediyorsan söyleme. Acısına dayanamam.

JULIET: GOUDAYA BAYILIRIM. Fümel Krem gibil Kahretsin, canım çekti.

Füme olmasına bayılıyorum. Turba isinde tütsülenmiş viski. Kömür ızgarasında sebze. Ağzımda şenlik ateşi tadı bırakan her şeye varım.

JULIET: Aynen. Hafta sonu buraya geldiğinde en sevdiğim pastane olan Nanette's'e uğramamız lazım. Glütensiz tatlı çıkarmakta yavaş kaldılar AMA yakınlarda bir dondurma standı açtılar & aman Tanrım, füme çikolatalı karamel sosları UĞRUNDA ÖLMELİK.

Kabul.

Sonraki soru benden: Bugün başına gelen en iyi şey neydi?

Hemen yanıt vermedi ve bunların *hızlı seri sorular* olduğunu hatırlatarak onu uyarmak üzereyken mesajı geldi.

JULIET: Bu banyo.

Ve sonra bir fotoğraf belirdi. Telefonu neredeyse düşürüyordum.

Bir baloncuk deniziydi. Beyaz fayans fonun kenarlarında mum ışığı altın renginde titriyordu. Dizleri suyun üstüne çıkmıştı, ileride on tane pembe ayak tırnağı görünüyordu. Nesnel olarak konuşursak çok usturuplu bir fotoğraftı ama ben bu kadın için deli gibi açtım, bacaklarının bir kısmını görmek; ılık,

köpüklü suyun içinde çıplak vücudunun olduğunu bilmek beni taş gibi sertleştirmişti.

Kuralları çiğnediğimi, hızlı yanıt vermem gerektiğini biliyordum ama dilim tutulmuş, telefonumu tutan elimin eklemeleri beyazlaşmıştı. Sonraki mesajı geldiğinde o kadar irkildim ki telefonu elimden düşürdüm. Telefonumu çimenlerden alıp ekrandaki toprağı temizledim ve aşağıya doğru akan kanın beynime dönmesini, böylece gözlerimin okuduğunu idrak etmesini diledim:

JULIET: Ya sen? Bugün başına gelen en iyi şey?

Eh, bunu yanıtlamak kolaydı. Yanıtımı yazdım, sonra gönder tuşuna bastım.

Bu fotoğraf. Kesinlikle.

Juliet

Ertesi sabah yine k vetteydim, kaynar suyun içine g m lm   t m, buhar küvetten sabah ı ı ına doğru havalanırken eklemle-
rimdeki ağrıyı dindirmek istiyordum. Will'den henüz bu geceki
planın ne olduğunu   renememi tim ama her neyse, kendimi
ceset gibi hissetmek istemiyordum.

Kahvaltı edip ilacımı i mi tim. Şimdi yalnızca faydası olup
olmayacağını görmeyi bekliyordum. Bedenimin iyile ip iyile -
medi ini anlamayı bekliyordum. Will'den haber bekliyordum.
Yalnızca onu düşünmek bile bacaklarımın tam ortasında bir a -
rıya neden olurken bu hafta sonu bedenimi nasıl kontrol altında
tutaca ımı görmeyi bekliyordum. Bununla ba a çıkamayacak
kadar sabırsız bir insandım, bu kadar gecikmiş bir tatmin için
yaratılmamı tım!

 lahi, evrensel bir yanıt gelmiş gibi telefonum vızıldamaya
başladı. Bir tele pazarlamacı ya da yanlış numarayı aradığını en
az on kere söylememe rağmen sürekli pastırmalı sandviç siparişi

vermeye çalışan o tuhaf adam olmadığı sürece açacaktım. Dikkatimi bütün bu bekleyişten uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Elimi küvetin kenarında duran havluya sildim.

Telefonum tekrar öttü. Ve tekrar. Ve tekrar. Telefon çağrısı için fazla hızlıydı.

İçine çekilebileceğim bir sohbet! Çok daha iyiydi.

Kuruyan ellerimle telefonumu kapalı klozet kapağının üzerindeki yerinden alıp dirseklerimi küvetin kenarına yasladım. Arkadaş grubu sohbeti çıldırmıştı.

SULA: Bebek bakıcımız var & Rowan bu hafta her gün bütün gece boyunca uyudu. Kendimi uykusunu almış bir SÜRTÜK gibi hissediyorum. Hadi bu gece dışarı çıkalım!!

MARGO: Sula, "sürtük" derken "karısının sürtüğü" demek istiyor.

SULA: Bebeğim, orası kesin. Dans pistinde yalnızca seninleyen yaramazlaştığımı ikimiz de biliyoruz.

TONİ: & geçen sene yılbaşı partisindeki kabarık pembe saçlı *dominatrix*leyken*.

SULA: Antoni, bana taş atana kadar kendine bak, sen de orada benimleydin. Ayrıca, *absinthe*** içtiğimde yaptığım şeyler sayılmaz.

* BDSM kültüründe partnerine hükmeden baskın kadın. -ed.n.

** Çeşitli bitkilerin damıtılarak fermente edilmesiyle elde edilen sert bir içki. -ed.n.

MARGO: Ha-ha-ha, hayatımın en güzel gecesi idi.

HAMZA: Toni bir hafta boyunca akşamdan kalmaydı.

TONI: O geceyi gündeme getirdiğim için pişmanım. Yalnızca düşününce bile midem bulandı. Artık öğürmeden siyah meyan kökü koklayamıyorum bile.

BEEBEE: Öğürmek siyah meyan kökü kokusuna verilebilecek tek uygun tepkidir. Jamie bugün çalışıyor ama bu hafta barınaklarda gece nöbeti yok, bu yüzden müsait & ikimiz adına yanıt verebilirim, biz varız!

KITKAT: Ben de varım ama yalnızca *dominatrix*ler de olacaksa. Geçen sene yılbaşında iş seyahatindeydim. Ne kaçırdığımı görmem gerek!

SULA: Dileğin gerçekleşmiş olabilir. Kulüpte gecenin teması "gizli arzular". Margo çalışmıyor, bu yüzden barın eğlenceli tarafında yani benimle & diğer sapkınlarla dans pistinde çirkinleşmekte özgür olacak.

MARGO: *Dominatrix*ler olarak geliyoruz!

HAMZA: İçki oyununa mı başladık? Biri her "*dominatrix*ler" dediğinde bir *shot* kahve mi içiyoruz?

SULA: Bu tehlikeli bir oyun, Hamza. Bence çoğumuz çoktan kronik olarak aşırı kafeinliyiz.

CHRISTOPHER: Bir sohbetle hiç bu kadar çok *dominatrix* sözcüğü görmemiştim. Yatırımcı toplantısı sırasında telefonu mu açmamam gerektiğini bilmeliydim.

KITKAT: Cumartesi günü çalışırsan olacağı bul Beni bu sabah yatakta yalnız bıraktın...

BEEBEE: GRUP SOHBETİ İHLALİ İLK UYARI! Burada seksi yazışma yok.

TONI: Bu seksi yazışma sayılır mı? Aynı yatağı paylaştıklarını biliyoruz.

BEEBEE: Sen bu işe karışma Antoni.

TONI: 🙄

CHRISTOPHER: Kate, yalnızca bir görüşme yaptım, o kadar. Ofisim tam iki oda ötede.

KITKAT: Gerçekten mi?? Ben bunu biliyor muydum?

CHRISTOPHER: Bir görüşme yapacağımı ama şehre gitmeyeceğimi dün gece sana söylemiştim.

KITKAT: Vay canına. Dikkatim dağınıkken söylemiş olmalısın.

CHRISTOPHER: Kesinlikle dikkatin dağılmıştı 🙄

BEEBEE: GRUP SOHBETİ İHLALİ 2. UYARI | Bir tane daha uyarı alırsanız ikiniz de 24 saatliğine atılacaksınız.

CHRISTOPHER: Uyarı alındı. 🙄

SULA: Konumuza dönelim.

MARGO: (Başka bir deyişle, *dominatrixlere*).

CHRISTOPHER: Doğru. Kate & ben orada olacağız, kırbaç ve zincirlerle.

KITKAT: Bizde kırbaçları & zincirleri kimin kullanacağını netleştirelim, Petruchio. 🤔

SULA: *Dominatrix* uyarısı!

BEEBEE: 3. UYARI

MARGO: Ah, onlara son bir şans ver.

BEEBEE: Tamam.

BEEBEE: 2,5'UNCU UYARI

Hepsini okumuştum ve ne yazacağımı düşünüyordum. Will'le planımız var gibiydi. Onun da gelmek isteyip istemeyeceğini öğrenebilir miydim? Kulak tıkaçlarıyla birlikte.

Gruba mesaj atıp onu listeye ekleyebilir miyiz diye sormayı düşünürken tepedeki grup sohbeti fotoğrafında geçen Şükran Günü'nde birlikte çekilen fotoğrafımızın olmadığını, (normalde "KANKALAR" olan) grup sohbeti adının da görünmediğini fark ettim.

Kalbim şimdi biraz daha hızlı atıyordu, grup sohbetindeki pek çok yüze dokunarak aşağı kaydırıldığında yüzümde bir gülümseme belirdi.

İşte oradaydı.

Will. Biri onu eklemişti. Biri onu düşünmüş ve dâhil etmişti, lanet olsun, kalbim mutluluktan sıkışmıştı.

O zaman da neden henüz yanıt vermediğini merak etmiştim. Belki planladığı şeyi yapmak yerine bunu tercih edip etmeyeceğimi sormayı bekliyordu? Ama o zaman neden *bana* mesaj atmamıştı?

Saate baktım. Sabahın dokuzuydu. Eh, bu her şeyi açıklıyordu.

Zavallı adam. Büyük ihtimalle buraya gelmek için araba kullanıyordu ve telefonu bütün bu süre boyunca sürekli ötmüştü. Buna bir şey daha eklemeli miydim?

Ama belki de telefonu kapalıydı. Belki araba kullanırken "rahatsız etmeyin" moduna almış olabilirdi. Ya da sessize.

Ah, öyle olmasa bile dayanamayacaktım. Bir şey daha bekleyemeyecek kadar bıkmıştım. Topu ona atmak için mesaj attım.

Hey, selam. Yolda olduğunu tahmin ediyorum ama yalnızca arkadaş grubundan gelen bütün mesajları görüp görmediğini & düşüncelerini merak ettim. Bugün için ne planladığını & bunu da araya sıkıştırıp sıkıştırıramayacağımızı bilmiyorum. Bana haber ver!

Telefonumu klozetin kapağına geri koydum, titreyince ekran Will'in adıyla aydınlandı. Hiç utanmadım ve ilk çalışta açtım.

"Selam!"

"Selam, Jules." Will'in sesi banyomda yankılandı ve küvette çıplak yatarken kalın sesinin burada yankılanmasını duymak komik geldi.

Yüzüme biraz su çarptım. *Kes şunu, Juliet!*

"Mesajını aldım," dedi, "ama tahmin ettiğin gibi yoldayım. Sakıncası yoksa arayıp bu şekilde konuşabiliriz diye düşündüm."

Küvetin arkasına yapıştırılmış küçük şişme yastığıma yaslanarak suya gömülürken gülümsememek için dudağımı ısırdım.

"Sorun değil," dedim ona bir avuç baloncuk toplarken. "Aslında, onur duydum. Will dede telefonunu kullanmaya tenezzül etmiş, hem de mesajlaşmak için bile değil, *aramak* için."

Hattan yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Kendini komik sanıyorsun, değil mi?"

"Bence sen de öyle düşünüyorsun."

"Aslında telefonla konuşmaktan mesajlaşmaktan çok daha fazla *hoşlandığımı* bilmeni isterim. En azından, sevdiğim insanlarla. Tele pazarlamacılar ve meraklı Büyük Teyze Gertrude hariç."

"Gertrude duyduğum en 'büyük teyze' ismi."

"Gert diyorlar."

Güldüm. "Ah, daha da iyi."

"Yani," dedi. "Bütün grup mesajlarını gördüm."

"Araba kullanırken bunu deneyimlemenin eğlenceli olduğuna bahse girerim."

"Oldukça eğlenceliydi. Siri'ye benim için okuttum, Avustralya aksanıyla '*dominatrix*' deyip duruyordu ve bu benim ölmeden önce yapılacaklar listemde olmayan bir şeydi ama şimdi ne kaçırdığımı anlıyorum."

Bir kahkaha attım. “Neden Avustralya?”

“Bütün konuşmaları telefonumdan dinleyeceksem en azından güzel bir aksanın tadını çıkarabilirim.”

“Sen Siri’ye lütfen ve teşekkür ederim de diyorsundur kesin.”

“Robotlar,” dedi ciddi bir tavırla, “dünyayı ele geçirecek. Ve bunu yaptıklarında beni kendilerine saygı ve onurla yaklaşan biri olarak hatırlayacaklar. Sonra da canımı bağışlayacaklar ve Siri’ye ayakkabılarının altına bulaşmış bok gibi davranan bütün aptallar yaptıklarının yanlış olduğunu anlayacak ama çok geç olacak.”

O kadar çok gülmüştüm ki karnım ağrımişti. “Büyük sakalın amacı bu mu? Kıyametçilerden misin? Bir yerlerde kurutulmuş dondurma ve elli galonluk çorba küvetleriyle dolu bir sığınağın da var mı?”

“Robotlarla aran iyiye sığınağa ya da kıyamet sonrası için erzaka ihtiyacın olmaz. Sakala gelince o beni açık bir kitap gibi olmaktan alıkoyan tek şey.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İfadelerimin anlaşılmasını zorlaştırıyor...”

Bu iyi bildiğim ve sık sık içerlediğim bir şeydi.

“Ve düşüncelerimi gizlemekte berbatım. Tamamen tıraşlıyken her şeyi belli ederim. Düşüncelerimin dökümü yüzümden okunuyormuş gibi olur. Sakal benim tek korumam.”

“Şey, gerçekten yalnızca takılıyordum,” dedim ona. “Sakalını seviyorum. Çok... Gür. Sana yakışıyor.”

“Yok, bir süredir bakımsız. O kadar yoğunum ki hiç aklıma gelmiyor ve daha ne olduğunu anlamadan kız kardeşlerim aile yemeğinde bana Koca Ayak ve Yeti demeye başlıyor. Ama belki biraz şekil vermiş olabilirim. Bekleyip görmem gerekecek.”

Ayak parmaklarımı küvetin kenarında oynattım. “Ne zaman göreceğim?”

“Eh, bu sana kalmış. Bu akşam ikimiz için planlarım vardı ama saat daha erken, planım beşte. Rezervasyon yapılabilecek tek zaman oydu. Bu... Herkesle olan etkinliğin ne zaman başlayacağına bağlı olarak planımı boş verip onlara katılabiliriz veya planıma uyup onlara daha sonra katılabiliriz.”

“Daha önce kulüpteki etkinliğin saat sekizde başladığını düşünürsek sorun olmayacağını düşünüyorum. Daha erken başlasa bile planımızı değiştirmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

Çünkü yalnızca seninle, baş başa zaman geçirmek istiyorum.

Bunu Will’e söylememiştim tabii ki. Ona bütün hafta onu özlediğimi ve birlikte geçireceğimiz bir geceyi, çok eğlenceli olacağını bilsem bile bir grup buluşmasına harcamanın hiç hoşuma gitmeyeceğini de söylemedim.

“Emin misin?” diye sordu.

Yavaşça, sakın bir nefes verdim ve rahat bir sesle konuştum. “Eminim. Alıştırma seansımızı ihmal etmek sorumsuzluk olur.”

“İyi bir noktaya değindin,” dedi. “Şehre varınca herkese geleceğimi haber veririm.”

“Mükemmel. Ben telefonu kapar kapamaz yanıt veririm, böylece mesajlarımızdan anlaşılmaz. Kuşku uyandırmak istemiyorum.”

Beni tedirgin eden bir sessizlik oldu. Yüzünü görebilmek ve sessizliğinin satır aralarını okuyabilmek için bir milyon dolar verirdim, aslında bir milyon veremezdim, serbest çalışarak elde ettiğim sınırlı gelir, ödediğim sağlık sigortası ve artık tek yaşadığım için bu dairenin kirasının ne kadar yüksek olduğu düşünüldüğünde o kadar param yoktu ama yüklü bir miktar öderdim.

Grupta kuşku uyandırmakla ilgili söylediğim şeyle onu gücendirmiş miydim? Saklanmak istemediğini söylediğini biliyordum ama alıştırma planımızın yalnızca bizi ilgilendirdiği konusunda da anlaşmıştık.

Sessizlik daha fazla uzayıp beni paniğe sürüklemeden önce, “Bu gece saat beşte başlayacak planımız *nedir?*” diye sordum.

“Sürpriz,” dedi Will.

Sesi önceki kadar iyi geldiği için içim rahatlamıştı.

“Tahmin yürütebilir miyim?”

“Sürpriz olduğunu söylediğim kısmı duymadın mı?”

Şakacı bir tavırla gülümsedim. “Hım. Biz... Müzeye gidiyoruz.”

“Hayır.”

“Bowling mi?” diye tahminde bulundum.

“Hadi ama.”

“Bowlingin nesi varmış? Ben bowlingi severim!”

“Ben de,” dedi. “Yalnızca çok uzaksın.”

Kaşlarımı çatarak düşündüm. “Biz... Yine seraya mı gidiyoruz. Geçen sefer kapalı olduğu için etobur bitki odasını atlamak zorunda kalmamıza üzüldüğün için.”

“Eh, bir tane Venüs sinekkapanı gördün mü hepsini görmüş kadar oluyorsun.”

Bir kahkaha attım. “Jamie ilk defa Bea’yle gittiğinde neredeyse bir tanesi tarafından saldırıya uğrayacakmış.”

“Gerçekten mi?”

“Yani hikâyeyi kimin anlattığına göre değişiyor. Jamie’ye göre yalnızca omzunu sıyırmış, bu konuda çok metanetli. Ama Bea anlatırken az kalsın bir kolunu kaybedeceğini zannedersin.”

Will’in kalın sesli kahkahası hattan bana kadar ulaştı.

Gülümsedim, suda kıpırdandım. “Gerçekten planımızı bana söylemeyecek misin?”

“İstersen söylerim,” dedi. “Bilmemek seni strese sokacaksa. Ben de sürprizlerden pek hoşlanmam ama duyduğuma göre en azından iyi yapılmış bir sürpriz... Bilirsin işte... Romantik olabilirmiş. Ve sana bunu yaşatmaya çalışıyorum. Romantizm.”

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki başımı döndürüyordu.

Romantizm alıştırması, diye hatırlattı içimdeki mantıklı ses. *Hepsi alıştırma, Juliet.*

Tamam. Yalnızca alıştırmaydı. Yine de içimde kelebekler uçuşuyordu. Ve uçmalarına izin vermeye niyetliydim.

Telefona gülümseyerek, “O zaman şaşırt beni,” dedim.

“Tamamdır,” dedi.

“Ne zaman hazır olmalıyım?”

“Hım, dört buçuk diyelim mi? Uyar mı?”

Telefonumu kulağımdan saati görece kadar uzaklaştırıp sefilce tekmeler attım. Daha yedi saat vardı! Bugün kendime yapacak bir şeyler bulmalıyım yoksa çıldıracaktım.

“Dört buçuk,” dedim ona. “Hazır olacağım.”

“Harika. Juliet?”

“Evet, Will?”

“Şık bir şeyler giy, tamam mı?”

Şık bir şeyler mi? O kelebekler midemde dönüp duruyordu. Gülümsememek için dudağımı ısırdım. “Tamam.”

Görüşme sona erdi. Bir an orada, telefon kulağıma yapışmış hâlde, endişe verecek kadar aptal bir sırtmayla oturdum, sonra telefonu klozetin kapağına bırakıp suyun içine daldım.

23 Will

Fee'nin stüdyo dairesine girdim, çantamı kapının hemen yanına bırakıp gıcırdayan döşeme tahtalarda yürüdüm, sonra telefonumu ve grup sohbetini açıp mesaj gönderdim. Juliet'in yanıtını görünce içimden haykırdım.

JULIET: Orada olacağım! Ve kesinlikle temaya uygun giyiniyorum. 😊

Temaya uygun giyinmek mi? Tema, Avustralyalı Siri'nin bana söylediklerinden hatırladığım kadarıyla, *dominatrix*lerdi. Derin bir iç çekip başımı sertçe duvara yaslayarak Juliet'in dar siyah deriler giymiş, kırbacını avucuna vuran görüntüsünü zihnimde yok etmeye çalıştım.

İşe yaramadı.

Duvardan uzaklaşıp kalan mesajları da okumanın işe yaraması umuduyla odada biraz daha ileri geri yürüdüm.

SULA: EVET, HAYDI GİDELİMİ!

MARGO: Kaçımızın *dominatrix* olarak geleceğiyle ilgili bahisleri açıyorum.

HAMZA: *kahvesini yudumluyor*

TONI: Eh, şimdi ayarlamam gereken bir kostümüm var, bu yüzden müsaadenizle, bazılarımızın zamanında dükkânı kapayıp sonrasında ikinci el mağazasına gidebilmek için yapması gereken işleri var.

SULA: Beş adım ötede oturuyorum ve bugün yaptığın işin tamamı Instagram'da kısa kedi videolarına gülmek ve tırnaklarını boyamaktan ibaret.

TONI: Affedersin, aynı zamanda çantalara büyük bir özenle Edgy Envelope logolarını da bastım.

SULA: Telefonundan New Girl izlerken.

TONI: Dükkânda sakın bir gün olması benim suçum değil!

MARGO: Siz ikiniz, çekişmenizi özelden yapın. Diğer herkes kostümlerini hazırlasın ve saat 20.00'de kulübün önünde buluşalım! Sabırsızlanıyorum!

JAMIE: Bundan ancak çay molamda haberim oldu. Okuduklarımı sindirmek için 5'le 7 iş gününe ihtiyacım olacak.

SULA: Çok yazıkl! Yalnızca 7 saatin var! Kostüm konusunda iyi şanslar!

JULIET: Üniversitede siyah deri döneminden geçmişim & hiçbirinden ayrılmayı başaramadım, bu yüzden giysi dolaşımdan alışveriş yapacağım. Sıfır maliyetle temaya uygun giyinmek isteyen olursa bana haber versin!

Bir kez daha haykırdım çünkü yine o görüntü zihnimde belirmişti. Juliet. Siyah deri. Bütün o kıvrımlar. Bu düşünce beni o kadar tahrik etmişti ki neredeyse şaşı olacaktım. Yalnızca otomatik düzeltme sayesinde yanıtlım biraz mantıklı oldu.

Geç kaldım ama varım. Davet için teşekkürler!

SULA: Evet, Will!!! Katılımımız %100, millet. (Bianca & Nick'i davet etmediğim kayıtlara geçsin ama yalnızca bize önceden bu hafta sonu o sevimli çift şeylerinden yapacaklarını söyledikleri için). ORADA GÖRÜŞÜRÜZ!

TONI: Jules, ne tür siyah deriden bahsediyoruz?

JULIET: Fotoğraflar geliyor.

İlk görüntü geldiğinde telefonum yere düştü.

JULIET: Pardon! Bu yalnızca Ton içindi. Lütfen dikkate almayın.

Gönderi geri alınınca görüntü puf sesiyle kaybolmuştu ama gözümün önünden gitmiyordu. Parlak siyah bir büstiyer. Onun beline yapışan hâlinin hayali ve göğüslerini—

“Kahretsin.” Şifonyere eğilip başımı duvara vurduğumdan daha sert vurdum.

Ben de Juliet’le planladığım o romantik akşam yemeğinden sonra yapacak bir şeyimiz olacağı, onu eve bırakırken yoğun sessizlikler olmayacağı, onu yukarı çıkarıp kapısından içeri girmek isteyeceğim o korkunç, acı verici isteğin cazibesine kapılmayacağım için çok rahatlamıştım. Ama artık böyle giyineceğini bilirken...

Ellerimi şifonyere dayayıp üzerine monte edilmiş aynadaki yansımama baktım. Sonra yansımama gerçeği mırıldandım

“Senin işin kesinlikle bitti, oğlum.”

Juliet

Otomatiğe basıp yukarı çıkmasını söyledim, Will'in kapı tıklatması içeride yankılandığında tıpkı benden istediği gibi şık ve süslenmiş olarak gitmeye hazırdım. Saçlarım yumuşak dalgalar hâlinde omzuma dökülüyordu, daha sonra *dominatrix* kıyafetim için kıvrılıp toplanmaya hazırды. Yatak odamda kendimi incelediğim boy aynasından, gördüğüm şeyden memnun olarak uzaklaşırken ellerimi fildişi rengi elbisemin üzerinde gezdirdim.

Elbisenin sıcak beyaz tonu solgun tenimi parlatıyordu, yaka kısmında omzuma kadar inen hoş bir dekolte vardı. Bana büyükanne Viola'dan kalan altın küpelerimin minik elmasları parlıyordu. Koridordan Amerikan mutfaklı salonuma doğru yürürken küpelerin klipslerini kontrol ederek sağlamlığını test ettim. Sonra arkama uzanıp sırtımın alt kısmındaki fermuarın yukarıya kadar çekili olduğundan emin oldum. Rahat tabanlı, alçak topuklu ten rengi ayakkabılarım ahşap zeminde usulca tıkırdıyordu.

“İçeri gel!” dedim ona.

Bir saniye sonra kapının açılarak duvardaki palto askılarına çarptığını duydum, ardından boğuk bir küfür geldi ve kendi kendime gülümsedim.

“Merak etme,” diye seslendim. “Yıllardır bu dairede yaşıyorum ve hâlâ benim de başıma—” Sesim köşeyi dönüp küçük girişe girdiğimde kesildi. Olduğum yerde donakaldım.

Will girişte duruyordu, koyu gri bir takım elbise giymişti, ceketinin önü açıktı, altında bembeyaz bir gömlek vardı. Ağzı açık, gözleri kocaman, bana bakıyordu. Yanakları şiddetli bir şekilde kızarmıştı, gerçekten *görebildiğim* yanaklarında.

Büyük, gür sakalı kalın ama düzgün olacak şekilde kısa kesilmişti. Bu da sonunda onu... Tamamen görebildiğim anlamına geliyordu.

Ve nefes kesiciydi.

Keskin çenesi, yanaklarındaki belli belirsiz çukurlar, çenesindeki ufacık ayırık. Artık sakalının altında gizlenmeyen dudaklarına baktım. Tek düşünebildiğim o dudakların tadına bakmak, alt dudağını yavaşça dişlerimin arasına çekmek, inlemesine neden olmaktı.

“Sakalın,” diye fısıldadım boğuk bir sesle. “Artık... Pek sakal gibi değil.”

Will utanmış gibi elini yüzüne götürerek kirli sakallı çenesini ovuşturdu. Gözleri üzerimde dans ediyordu. Âdeta... Sersemlemiş gibiydi. “Hı-hı.”

“Harika görünüyorsun, Will.”

“Hı-hı,” dedi tekrar. Yutkunurken âdemelması hareket etti.

Ona doğru bir adım attım. “İyi misin, koca adam?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Yumuşak bir kahkaha attım. Ellerimi takımının yakasına kaydırıp düzelttim. “Sorun ne?”

Bana baktı, bakışları heyecanlıydı. Çenesi kasıldı. Ellerini cebine soktu ve bu hareketinin nedenini merak etmiştim. Onları kontrol altında tutmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse iyi yapıyordu çünkü şu anda tahrik edilmeye direnebilecek kadar güçlü değildim.

“Jules,” dedi bana bakmayı sürdürürken boğuk bir sesle. “Sen... Mükemmel görünüyorsun. Saçların. Elbisen...” Ellerini cebinden çıkarıp saçlarına götürerek bir nefes verdi. “Tanrım.”

Yanaklarım kızarmıştı. Omzumu silkip kocaman gülümse dim. “Ah, bu eski şey mi?”

“Ben...” Boğuk bir kahkaha attı. Elleri iki yanına düştü. “Dilim tutuldu. Muhtemelen bu çok bir şey ifade etmiyordur ama...”

Elini tutup sıktım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım ona gülümseyerek. “Bowlinge hazır mısınız?”

Göğsünde hafif, boğuk bir kahkaha yankılandı. Eliyle benimkini kavrayıp nazikçe sıktı. “Sen hazırsan ben de hazırım.”

Aslında nereye gidiyorsak oraya gidebilmek için çantamı almalıydım ama ayaklarımı kıpırdatamıyordum. Ona bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Will kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

“Yalnızca... Seni *görebiliyorum*.”

Gözlerime baktı. “Bu... İyi bir şey mi?”

“Harika bir şey.” Yemek sandalyesinin arkasına asılı olan, üşüme ihtimalime karşı almayı planladığım kırık beyaz şala, sonra da yanındaki masanın üzerindeki çantama uzandım. “Sen çok çarpıcısın.”

Yanakları pancar gibi kızarmıştı. Başını eğdi, cilalı kahve-rengi botlarına bakarak ensesini ovuşturdu. “Teşekkür ederim,” dedi usulca.

Tekrar bana baktığında kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

Kalbim küt küt atıyordu. Koluna girip ona gülümsedim. “Gidelim.”

“Will,” diye fısıldadım dişlerimin arasından koluna sarılmış restorana girerken. Daha önce bu restorana hiç gelmemiştim ama lüks ve kaliteli yemeklerin olduğunu ve aşırı pahalı olduğunu biliyordum. “Burası fazla güzel.”

Arkama geçip omzumdan kayan şalımı düzeltti. “Hayır, değil.”

İtiraz etme fırsatım olmadı çünkü Will çoktan elinde menülerle bizi masamıza götürmek için bekleyen görevliye dönmüştü. Onu takip ettik, Will’in, çıplak sırtındaki elinin sıcaklığı omurgamdan aşağı bir zevk dalgası yayıyordu. Görevli, restoranın sessiz bir köşesine sıkışmış iki kişilik masada durdu, mum ışığı koyu renk keten masa örtüsünün ve şeftali pembesi çay güllerinin durduğu narin kristal vazonun üzerinde dans ediyordu.

Will sandalyemi çekti ve ben oturduktan sonra öne itti.

Tek eliyle takım elbisesinin düğmelerini açmasını, sonra karşıma yerleşmesini izledim. Mum ışığı onu seviyordu. Muhteşem saçlarını alevlendiriyor, çarpıcı grimsi yeşil gözlerinde parlıyor, yüzünün düzlemlerinde sıcaklık yaratıyor ve artık görebildiğim inanılmaz derecede güzel kemikli yüz yapısını vurgulayan keskin gölgeler oluşturunuyordu. Bakışlarım yüzünden aşağı, âdemelmasının çıkıntısına, gömleğinin yakasındaki açıklıktan görünen boğaz çukuruna kaydı. Sonra geniş omuzlarından ve

kollarından aşağı, ellerine kadar indi. Tanrım, elleri bile güzeldi, zarif bir uzunluktaydı ama sert eklemliydi, tırnakları kısaydı, düzgünce kesilmişti.

Bacaklarımın arasında toplanan ağrı nedeniyle bacaklarımı masanın altında çaprazladım. O ellerin vücudumda gezindiğini, kalçamı okşadığını, bacaklarımı nazikçe ayırdığını, daha yukarısını, daha da yukarısını tahrik ettiğini—

Will'in dizleri dizime çarparak beni şehvetli hayallerimden kopardı. Gözlerini kısıtı. "Affedersin."

Şakacı bir şekilde dizimle tekrar dizine çarptım. "Boş ver. Bacak temaları bir flört klasiğidir."

Gözlerime baktı, ifadesi gergindi. "Bu tür masalara sığamıyorum."

"Bu masa uzun boylu, uzun bacaklı erkekler düşünülerek yapılmış gibi görünmüyor. Bunun yerine barda oturmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Yok. İdare ederim."

Menümü alıp bakmaya başladım. Yavaşça botlu ayağını topuklarımın arasına sıkıştırıp şefkatle sıktım, bunun rahatlama-sına ve aramızdaki gerginliğin dağılmasına yardımcı olmasını umuyordum.

Menüye göz atarken bana öyle yoğun bir ifadeyle baktı ki menüyü biraz indirip gözlerine bakma ihtiyacı duydum. Dudakları ufacak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, sonunda çok iyi görebildiğime inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Suratını zihnime kazıdım. Ona saatlerce bakabilirdim.

"Dürüst olacağımıza serçe parmak sözü vermiştik." Hafifçe öne eğildi. "Gerginim."

Midemde kelekler uçuşuyordu. Ben de eğildim. "Ben de."

Bu doğrudu. Gergindim. Bunun gerçek bir buluşma olmadığı, yalnızca alıştırma olduğunu bildiğim hâlde bu gece olasılıklar daha yüksekmış gibi özel geliyordu.

“Unutma.” Botunu tekrar ayaklarımın arasına sıkıştırdım. “Birlikte devrileceğiz.”

Yoğun bir şekilde yutkundum. “Evet.”

Bir an duraksadıktan sonra arkasına yaslandı, ben de yaslandım. Masamızda duran buzlu su sürahisini kavramasını izleyip bardağıma uzandım, yardımcı olma isteğiyle doldurması için ona yaklaştırdım. Ama Will tam dökmeye başlarken elim bardağı devirdi. Bardak çatal bıçak takımına gürültüyle çarparak yana yuvarlandı. Sürahideki su tabağımın üzerinden masa örtüsüne döküldü.

“Kahretsin!” dedim dişlerimin arasından. “Çok affedersin.”

“Tanrım, affedersin,” dedi o da aynı anda, masanın kenarına doğru yuvarlanmaya başlayan su bardağıma hamle yaparken. Uzanırken masanın bacağına çarpan dizinin sesi etrafımızda yankılandı.

Will elinde bardak ve yarısı boşalmış sürahiyle tekrar sandalyesine çökerken bir inleme sesi çıkardı.

Utanç yanaklarımı ısıttı. “Will, çok üzgünüm. Benim hatamdı.”

Will başını iki yana salladı. Yüzü kıpkırmızıydı. “Üzülme Jules. Sorun değil.” Bardağıma geri koymak için uzandı, bunu yaparken eli çatalımın ucuna çarpıp onu havaya fırlattı, sonra takırdayarak tabağına düştü.

Başını eğip yenilgiye uğramış gibi bir iç çekti.

Çatalımı dikkatle tabağından alıp ait olduğu yere koymak için uzandım ama bunu yaparken örgü şalım *onun* çatalına takıldı ve masanın üzerinden sürükleyerek götürdü.

Will, çatalının şalımdan düşerek ekmek tabağıma çarpma sesini duyunca hemen baktı. Son altmış saniyedeki zincirleme felaketler yüzünden daha fazla utanmam gerektiğini biliyordum ama bazen, durum artık saçma bir düzeye geldiği zamanlarda yaptığım gibi güldüm. Önce ağzımdan bastırmaya çalıştığım bir kıkırdama çıktı. Ağzımı elimle kapadım. Sonra bir homurtu çıktı.

Will hızla gözlerini kırpıştırarak yüzümden aşağıya, şalımdan düşen çatala baktı. Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Omuzları titremeye başladı.

Oyun gecesinde *Bil Bakalım Kim*'in sonu gibiydi ama daha da iyiydi. İçimden bir kahkaha kopunca iki büklüm oldum. Will'in göğsünden derin, boğuk bir kahkaha yükseldi. Omuzları daha da şiddetle sarsılırken yüzünü elleriyle kapadı.

“Bu bir felaket,” diye söylendi.

“Gerçekten öyle,” dedim hırıldayarak.

Bir süre sonra, sonunda kendimizi toparlamayı başardık.

Göz göze geldik. Gülüşmeler yavaş yavaş azaldı.

Will çatalı tabağımdan dikkatle alıp yerine koydu. Bunu yaparken onu izledim, yandan çok yakışıklıydı; kaşları çatılmış, dudakları konsantrasyonla büzülmüştü. Başını kaldırıncaya ona baktığımı fark etti. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

Refleks olarak gülümsedim çünkü Will'e bakmak, Will'le olmak bana bunu yaptırıyordu. İçimi bir minnet duygusu kapladı, sıcak ve tatlıydı. Elini sıkıp o rahatlığa tutundum. O rahatlığa ihtiyacım vardı. Çünkü bu gece aramızda beni korkutan bir tür yenilik vardı. Başta bunun yalnızca gerginlik, birbirimizi süslenmiş olarak görmenin neden olduğu kelebekler, elle tutulabilecek bir cinsel gerilim ve aramızdaki bariz çekim olduğunu düşünmüştüm.

Ama başka bir şey olmasından, son birkaç haftada inşa ettiğimiz rahatlığın ve aşinalığın ötesinde bir şey olmasından korkmaya başlıyordum.

Will elini benimkinin üzerine koyup avuçlarımızı birbirine sürttü.

“Juliet—” dedi.

Tam da, “Will—” dediğim anda.

Garsonumuz gelip araya girince hüsrarla dişlerimi sıktım. Ayrıldık, arkamıza yaslandık, garson bizi karşılayıp tek söz etmeden sulu tabağımı, menümü ve su kadehimi yenisiyle değiştirdi. Şarap menüsü aramıza kondu ve bana bütün glütensiz seçeneklerim sayıldı. Menünün tamamıydı, her şeyin glütensiz versiyonu da vardı.

Will’in beni dikkatle izlediğini görünce kalbim buruldu, dudaklarının kenarı hafif kıvrılmıştı.

Garsonumuz gitti ve dizimle dizine vurdum. “Ne cüretle?”

Gözleri hafifçe kısılrken eğildi. “Ne ne cüretle?”

“Menüdeki *her şeyi* yiyebileceğim bir yer bulursun.” Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkundum. “Bunun nasıl bir şey olduğunu, eskiden kıymetini bilemediğim şeyleri, bir menüye yalnızca bakıp istediğimi seçebilmeyi çoktan unutmuştum.” Ağlamamaya çalışırken bir an sessizlik oldu. “Bu çok anlamlı, Will. Teşekkür ederim.”

Gözlerime baktı. “Seni getirdiğim restoranda yemek yiyebileceğinden emin olmam gerekiyordu.”

Ona şakacı bir bakış attım. “Gerçek olamayacak kadar iyi olmayı kes, Will Orsino.”

“İnan bana, değilim.”

“Yalan,” dedim ona.

“Yalnızca bekle.” Menüü işaret etti. “Göreceksin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Eğildi, sesini alçaltmıştı. “Çok ciddi bir rahatsızlığım var. Siparişitis.”

“Siparişitis mi?”

“Öleceğimi bilsem bile sipariş veremiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Menüyü alıp bana eğdi. “O yemek, bal kabaklı *paccheri* mi?”
Başımla onayladım.

“Onu istiyorum.” Yüzünü buruşturdu. “Ama garson geldiğinde siparişitis semptomlarım başlayacak, ben de ya ismini karıştıracığım ya da istemediğim başka bir şey sipariş edeceğim.”

“Neden?”

“Sanırım kaygıdan? Kim bilir. Yalnızca... Panik oluyorum.”
Omzunu silkti. “Bildim bileli böyleyim.”

Dudağımı ısırdım. “Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü böyle bir sorununun olması eğlenceli olmayabilir ama... Bir bakıma sevimli?”

Öne eğilirken kaşlarını kaldırdı, kuşku yüz hatlarına kazınmıştı. Ateş rengi bir tutam saç kulağının arkasından kayıp şakağına sürtündü. “Ballı kaymaklı patlıcan sipariş ettiğimde bu ifadeyi tekrar gözden geçireceksin.”

Bir kahkaha attım. Eğilip o saç tutamını çekerek kulağının arkasına sıkıştırdım, ne yaptığımı fark etmeden elmacık kemiğinin keskin düzlemini usulca takip ettim.

Elimi çekecek oldum ama Will tutup nazikçe sıktı. Gözlerime baktı. Yavaşça elimi onun elinin içine yerleştirip parmaklarımı onunkilerle iç içe geçene kadar aşağı kaydırdım, ellerimiz ortamındaki masada duruyordu.

“Yaban mersinli *muffin* ve soğuk kahveyi güzelce sipariş etmiştin,” diye itiraz ettim yumuşak bir sesle, “Boulangerie’deki ilk gün.”

Bunu tahmin etmiş gibi başını iki yana salladı. “Çikolatalı çörek istiyordum.”

Dudağımı ısırdım. “Ya.”

“Gülebilirsin,” dedi. “Oldukça gülünç.”

“Hayır.” Parmaklarımızı daha fazla sıktım. “Fee’de de mi? *Reuben*i istememiş miydin?”

“Ah, o *reuben*i aşırı derecede istiyordum. Ama Fee ailem gibi. Onunla konuşmak kolay, bu yüzden düşüncelerimi toparlamak ve ona ne istediğimi söylemek daha kolay.”

Boştaki elimle menüyü ikimizin de görebilmesi için ortamıza çektim. “Yani, ben her zaman ikimiz için sipariş verebilirim?”

Bir iç çekti. “Dürüst olmak gerekirse bunu yapmanı istemeyi düşündüm. Ama... Otuz dört yıllık bir seriyi kırabilir miyim diye bir denemek istiyorum. Şey, belki otuz bir. Bunu ilk yapışımı hatırlıyorum. Çiftçi pazarındaydı. Üç yaşındaydım. Deli gibi çikolatalı dondurma istiyordum.”

Ağzımı elimle kapadım. “Dayanamam. Bana minik Will’in hayal kırıklığına uğradığını söyleme.”

“Bunun yerine Çubuklu Ateş Bombası istedim.”

İnledim. “Yooo.”

“Ya da o zaman söylediğim gibi Ateş Pompası.”

“Dur.” Acı içinde kalbimi tuttum. “Dayanamıyorum.”

Usulca güldü. “Dediğim gibi belki bu gece farklı olur. Ben... Uzun zamandır denemediğim bir şeye şans vermeye hazırım.”

Gözlerini inceledim, kalbim hızla çarpıyordu. Sipariş vermekten söz ettiğini biliyordum ama bir an için başka bir şeyden söz ettiğine dair hayali bir umuda kapıldım. Daha fazlasından.

Biz olabilecek bir şeyden?

Umut etme, Juliet. Sakın bunu yapmaya kalkma.

Kendimi bakışlarımı kaçırmaya, menümü tutmaya ihtiyacım varmış gibi nazikçe elimi çekmeye zorladım.

“Önemli soru,” dedim ona, “kendin için sen sipariş versen de yemeklerimizi paylaşıyor muyuz?”

Will bunu sorduğum için bile gücenmiş görünüyordu. “Elbette.”

Ona alaycı bir ifadeyle kaşlarımı çattım. “Gerçekten istediğini nereden bileceğim?”

“Çünkü romantik!”

Gülümsedim. “Bunu geçen hafta eve dönerken yanma verdiğim malum aşk romanından mı kaptın?”

Menüsüne bakıp elini çenesinde gezdirdi. “*Yalnızca* aşk romanından değil. Bu arada onu beğendim.”

“Aman Tanrım! O sevimli markette karşılaşma sahnesine geldin mi?”

Başını kaldırıp eğildi, sesi kısıktı. “İlk öpüşmelerine kadar gelmiş olabilirim.”

Nefesim kesilmişti. O aşk romanını çok iyi biliyordum, iki kere okumuştum, bu yüzden o *çok* seksi öpüşmenin ne zaman gerçekleştiğini ve romanın neresinde olduğunu tam olarak biliyordum.

“O kadar ilerledin mi?”

“Sesli kitap,” dedi gözlerini tekrar menüye çevirerek. “Akşamları kitabı okuyup gün içinde vaktim olduğunda ve araba kullanırken de dinledim. En azından Avustralyalı Siri’nin bana bu geceki *dominatrix* partisinden söz etmediği zamanlarda.”

Güldüm. “Oraya kadarını beğenmene sevindim.”

Tekrar bana bakıp gülümsedi. “Beğendim. Ödünç verdiğin için teşekkürler.”

“Onda harika bir akşam yemeği randevusu var. Bu geceye o mu ilham verdi?”

Will tekrar menüye baktı. “Tam olarak değil.” Bir an duraksadıktan sonra, “*Leydi ile Sokak Köpeği* küçükken en sevdiğim filmi,” dedi.

Aman Tanrım. Bu adam beni öldürecek. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Bu benim gerçeğim, Juliet. İnkâr etmeyeceğim.”

İç çekip menümü kapadım. “Artık şu makarna yemeğini *ye-meliyiz.*”

Restorandan çıktık; dışarıdaki hava şarap, kahkaha ve utanmazca flörtten kızaran sıcak yanaklarıma nefis bir serinlikle çarptı. Elim içgüdüsel olarak doğru yere, Will’in pazısının etrafına kaydı.

“Kız kardeşlerin,” dedim ona. “Helena, Celia, Imogen, Miranda. Doğru sırayla saydım mı?”

Başıyla onayladı.

“Doğum sırasında senin nerede olduğunu söylememiştin, değil mi?”

“En büyük.”

“Olamaz!” Ona bir beşlik çaktım. “Ben de.”

Tatmin edici bir vuruşla karşılık verdi. “Herkes patronluk taslamak ve her zaman haklı olmak zor bir iş ama birinin yapması gerekiyor.”

Bir kahkaha attım. “Ağır bir yük ama asilce katlanıyoruz.”

On da yumuşak, boğuk bir kahkaha attı ve zevk tenimde uçuştı. Onun gülmesini sağlamayı seviyordum.

Will bana baktı, yüzümü inceliyordu. “Bu gülümseme ne için?”

Kolunu sıktım. “Yalnızca senden hoşlanıyorum, Will Orsino. Hepsi bu.”

Yanakları kızardı. Grimsi yeşil gözleri kırağı düşmüş yapraklardan yansıyan yıldız ışığı gibi parladı. “Ben de senden hoşlanıyorum, Juliet Wilmot.”

Will bizi dışarıdaki vale masasında durdurdu, bir valeye biletini ve parayı uzatırken teşekkür etti. Sonra dönüp bana baktı, bakışları içtendi.

“Ne zaman vejetaryen oldun?” diye sordum.

“On ikinci yaş günümde. Annem bana ilk ineğim Buttercup’ı verdiğinde.”

Gülümsedim. “Daha sevimli olamazdı.”

“Kim?” diye sordu. “Ben mi inek mi?”

“İkiniz de.”

Sırıttı.

Başımı restorana doğru eğdim. “Çok hoştu.”

“Özellikle,” dedi, “ballı kaymaklı patlıcan.”

“Özellikle o. Ve narenciye salatası yerine yanlışlıkla sipariş ettiğin altın pancar salatası da. Benim favorimdi.”

“Oldukça lezzetliydi,” diye itiraf etti topuklarının üzerinde geriye yaylanarak. “Üzerindeki ballı sos ve keçi peyniri?”

“Ve kıyılmış fıstık.” Hatırlayınca zevkle mırıldandım. “Çok lezzetliydi. Akşam yemeği için tekrar teşekkür ederim. Her şey için. İnanılmazdı.”

Bana o sevimli çift göz kırpmalarından birini yaptı. “Rica ederim, Jules. Bence de oldukça inanılmazdı.”

Aramıza bir sessizlik çöktü ve kendimi her zamanki alıştırma buluşması sonrası değerlendirme konuşmasına hazırladım. Çünkü bunu hiç istemiyordum. İki saattir küçük bir hayal balonunun içinde yaşıyordum, bütün alıştırma düşüncelerini aklımdan

dan çıkarmıştım. Bu hayal balonunun patlamasına, gerçekliğe dönmeye hazır değildim.

Rüzgâr şiddetlendi ve Will bana döndü, neredeyse göğüs göğseydik. Rüzgârın öne savurduğu saçlarımı nazikçe düzelterip kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Başparmakları yanaklarıma, çeneme sürtündü; boynumun aşağısındaki hassas deriden aşağı, köprücük kemiklerime doğru fısıldadı. Titriyordum ve bunun serin akşam havasıyla hiç ilgisi yoktu.

Tam da uzanıp onu öpmenin ne kadar pervasız ve harika olacağını düşünürken vale, Will'in kamyonetiyle yanımızdaki kaldırıma yanaştı. Will bir adım geri çekildi ama yine de eliyle elimi buldu ve nazikçe tutup beni de yanına çekerek kamyonete binmeme yardım etti.

Yola çıkarken nefesimi tutup henüz gerçekleşmemiş olan alıştırma konuşmasını hazırlandım, *gerçekleşmeliydi* çünkü bizi güvenli, tanıdık bir bölgede tutan şey oydu. Ama Will araba kullanmaya odaklanmıştı, görünüşe göre bilgilendirme ile ilgili düşüncelerden çok uzaktaydı. Benimkinde ön plandaydı, konuyu açmalı, bizi güvende tutmalıyım, bunu yapmam gerektiğini *biliyordum*. Ama kahretsin, yapmak *istemiyordum*. Bu gece eğlenmek, başkaları için alıştırma yapmaktan birbirimizin olmadığı bir gelecek planlamaktan uzaklaşmak istiyordum. Küçük hayal balonumda biraz daha kalmak istiyordum.

Bu yüzden yapmam gerekeni yapmak yerine koltuğumda dönüp ona baktım ve, "Bu gece ne giyeceksin?" diye sordum.

Kaşlarını çatmıştı ve gözlerini yoldan ayırmadı. "Sana söylemeyeceğim."

"Neden?" diye sordum bozularak.

"Çünkü *sürpriz*," dedi. "Elbette. Bu gece sürprizler gecesi."

“Ayıp.” Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.
 “Sen benim kostümümü biliyorsun!”

“Grup sohbetinde gevezelik etmen benim suçum değil.”
 Şakacı bir tavırla bacağına vurdum.

“Hey, o benim pedallara bastığım bacağım, hanımefendi.”
 Elimi kavradı ama uzaklaştırmak yerine parmaklarını benimki-
 lerin arasından geçirdi.

Buna eridim, yalnızca biraz... Tamam, çok. Çok iyi hissettiriyordu. Beni kucağına aldığından beri her an öyleydi. Tuhaf ve beceriksiz anlar bile. Hepsi çok iyi hissettiriyordu.

Bir saniye daha düşünmemeliydim, zihnimin istediği yolda gezinmesine izin veremezdim. Sorulmaması gereken sorularla döşeli olan o yolda:

Neden *bu* kadar iyi hissettiriyordu?

Bu gece gerçekten alıştırma mıydı yoksa... Gerçek miydi?

O imalı cümle gerçekten yalnızca yemek siparişiyle mi yoksa... Bizimle mi ilgiliydi?

Belki bu gece farklı olur. Uzun zamandır denemediğim bir şeye şans vermeye... Hazırım.

Bizimle ilgiliyse ne anlama geliyordu?

Ve hepsinden daha korkutucu olan soru... Will Orsino'yla romantizm alıştırması yaparken kendimi gerçek romantik duyguların içinde mi bulmuştum?

25 Will

Juliet onu, başlamasına bir saatten az kalan gizli arzular partisine arabayla götürmemi istememişti. Arkadaş grubundan birkaç kişiyle arabayla gideceğine, tek başına trene binmeyeceğine söz verdiği için içim rahattı.

En azından şimdilik. Onu *dominatrix* kıyafetiyle görene kadar.

Bunu düşünmemeliyim, diye söylendim kendi kendime takım elbisemin ceketini çıkarıp yatağa atarken.

Sonra takım elbisemin pantolonunu çıkarırken telefonumun ön ceplerinden birinde olduğunu geç hatırladım. Yere düştü ve beklediğim mesajı görünce rahatladım.

FEST: Şehre vardım ama şu trafiki! Sonunda en azından hareket etmeye başladı. Google Haritalar 10 dakika sonra orada olacağımı söylüyor ama kim bilir.

Mesaj on beş dakika önce gönderilmişti. Ekрана kaşlarımı çararak baktım, telefonum kamyonetime bağlı olduğu hâlde mesajını neden görmediğimi bilmiyordum. Ama Juliet'in evinden Fee'nin yerine dönerken çok dalgındım.

Çünkü paniğe kapılıyor gibiydim.

Bu akşamki yemek randevumuz hiç alıştıрма gibi gelmemişti. Alıştırmaya hakkında konuşmamıştım. Juliet de konuşmamıştı. Ve çok doğru, çok iyi hissettirmişti. Başta gerginliğime yenilerek ruhaf ve beceriksiz davranmama rağmen... Ama gerçekten, o tanrıça gibi görünürken bu konuda suçlanabilir miydim? Düzgün cümle kurabildiğim için bile şanslıydım.

Yemeklerimizi paylaşıırken, çatal bıçaklar bir tabaktan diğere daldırılırken, *tam* oradaki lokmayı denemek için birbirimizi dürterken çok rahat konuşmuştuk. Juliet, Hector'u nasıl bulduğumu, en sevdiğim müziği, ailemi, damıtımevini, çiftliği sormuştu; kız kardeşlerim, doğum sıraları, isimleri, iş olarak ne yaptıkları hakkında bilgi edinmek istemişti; yeğenlerimin fotoğraflarını görmek için yalvarmıştı; üniversitede aldığım tarım eğitimi, iş için İskoçya'ya yaptığım yolculuklar hakkında sorular yağdırmıştı. Ben de ona şehirde büyümeyi, üniversitede neden halkla ilişkiler ve kurumsal iletişim okuduğu, serbest metin yazarlığına geçince işinin nasıl değiştiği, kız kardeşleri ve ailesiyle ilişkisi, hangi aşk romanlarını sevdiği, nereye seyahat etmek istediği, kendine ait bir bahçesi olsa hangi çiçekleri yetiştireceği hakkında bitmek bilmeyen sorular sormuştum.

Her ânı... Su gibi akıp geçmişti.

Ona karşı haftalar önce başlayan isteğim... Kahretsin, kimi kandırıyordum, aslında geçen aralık ayında onu bir İskoç pusbında gördüğümde başlamış ve yolculuk yapamayacak kadar ağrısı olan annemin yerine gittiğim iş gezisi sonsuz derecede

değerli hâle gelmişti. Başta, yalnızca şehvetten ibaretti. Ama bu alıştırmaya buluşmalarına başladığımızdan beri çığ gibi büyümüş, büyümüş, yoğunlaşmış, geçmiş hakkında öğrendiğim her şeyle, gelecekte ne istediğiyle, onu gülümseten, güldüren, güvende ve sevildiğini hissettiren şeylerle dolmuştu.

Yere bakarak gömleğimin düğmelerini açtım ve hızla atan kalbimi yatıştırmaya çalıştım.

Akşam yemeğinde ona cesur davranıp kendi yemeğimi sipariş edeceğimi söylemiştim, büyük bir ihtimalle yüzüme gözüme bulaştıracığımı bilerek ki öyle de olmuştu ama yine de demek, tekrar bir şans vermek ve bu kez işe yarayacağını ummak istemiştim, uzun zamandır böyle bir umudum yoktu. Ve bunu ona söylerken yalnızca restoranda gururumu ayaklar altına almaktan söz etmediğimi fark etmiştim. Kendimi zorlamaktan, kendim için umutlanmaktan, çok daha büyük bir arenaya atılmaktan— Kalbimden söz etmiştim.

Peki ya Juliet'in inandığı ve kendisi için istediği türden bir aşkı gelecekteki eşimle yaşama umuduna tutunmaya kalkacak olsam? Ya bir şans versem, Juliet'in bir partnerden istediğini verebileceğime ve alabileceğime ve bunun tekrar incinme ve reddilmeye neden olmayacağına güvenecek olsam? Bunun mümkün olduğuna hâlâ inanıp inanmadığımı bilmiyordum.

Ama... Sanırım *istiyordum*.

Her şeye rağmen.

Ben bunu itiraf ettikten sonra Juliet'in yaptığı şeyi, elini geri çekmesini ve sohbeti bunu duymamış gibi sürdürmesini yorumlamanın haksızlık olduğunu biliyordum. Elbette aklımı okuyamazdı, aslında ne söylemek istediğimi bilemezdi. Diğer insanların sözlerindeki imaları algılamakta çok *zorlanan* ve bu konuda ne kadar kötü olduğunu defalarca deneyimlemiş biri olarak ben,

bunu ondan beklememeli, verdiği tepkiye bozulmamalı veya buna daha büyük bir anlam yüklememeliydim.

Ama korkum, güvensizliğim, onun yaptığına takılıp kalmıştı. Ve içimden bir ses onun bir şekilde aslında ne demek istediğini anladığını ve bu, benden istediği şey olmadığı için geri çekildiğini söylüyordu.

Ya da daha kötüsü, kendimi rezil etmeden menüden lanet bir makarna siparişi bile veremezken daha fazlasını yapamayacağımı düşündüğünden benden *isteyebileceğini* düşünmediği için.

“Heyyy!”

Fest’in daire kapısının diğer tarafından gelen sesi beni sıçratı. Elimi hızla atan kalbime götürüp kapıya yürürken yavaşça bir nefes verdim.

Kapıyı aralayıp elimi uzattım. “Teşekkürler, Fest. Onları bana verebilirsin.”

“Dur bakalım,” dedi. Kapıyı itince kapı omzuma çarptı. “İçeri gireyim.”

Ben de geri ittim. “Fest. Yalnızca giysileri ver. İç çamaşırlayım.”

“Umurumda mı sence?” Kapıyı daha sert itti. Kahretsin, benden on beş santim kısa ve zayıf bir adam için çok güçlüydü.

“*Benim* umurumda.”

“O zaman pantolonunu giy ve beni içeri al! Ayak işlerine bakmamın karşılığı bu mu olacak? Gizlice ailenin tavan arasında dolaşıp burunlarının dibinden aile yadigârlarını çalmamın? Cumartesi *gecemde* iki saat araba kullanıp lanet olası şehir trafiğine girmemin?”

Homurdanarak kapıyı ardına kadar açtım. Fest kolları kostümüm için gereken şeylerin olduğu giysi torbalarıyla dolu olarak içeri daldı.

Torbaları kollarından çekip aldım. “Çok teşekkür ederim,” dedim ona. “Artık gidebilirsin.”

Bana mavi gözlerini kocaman açarak baktı, yüzünde iğrenç derecede büyük bir sırıtış vardı. Her zamanki gösterişli beyzbol şapkalarından birini takmıştı, bu seferkinde neon renklerde bir gökkuşağı baskısı vardı, bakarken gözleri acıtacak kadar parlaktı.

Beyzbol şapkasını başından çıkarıp yüzünü yelpazelerken gümüş tellerle dolu dağınık siyah saçları göründü. Bakışları hemen artık zor görünen sakalıma kaydı. “Aman Tanrım. Şu *hâline* bak.”

Getirdiği giysileri asma bahanesiyle ona sırtımı döndüm.

“Şimdi hazırlanmam gerekiyor,” dedim ilk giysi taşıma çantasının fermuarını açarken, “yoksa geç kalacağım.”

“Hazırlan o zaman,” dedi, botları döşeme tahtalarında ses çıkarırken. Yatağın gıcırdadığını ve tatmin dolu bir iç çekiş duydum. “Benim acelem yok.”

“Fest,” diye çıktım omzumun üzerinden bakarak. “Çık git buradan.”

Kollarını iki yana açtı, yüzü masum bir kedi gibiydi. “Yaşlı bir adam yorgun kemiklerini birkaç dakika dinlendiremez mi?”

“Benden beş yaş büyüksün, elli değil. Ve buraya gelirken arabada iki saat boyunca kışının üstünde oturdun,” dedim ona, sonraki giysi torbasına dönüp açarken. “Ne için dinlenmen gerekebilir?”

“Ailenin tavan arası,” dedi bana, “ıvır zıvırla o kadar tıka basa doluydu ki o sandığa ulaşmak için mağaracılık yapar gibi mücadele etmem gerekti. Canlı çıkmayı zor başardım.”

Gözlerimi devirdim. Bu adamın abartmaları.

“Tamam,” diye homurdandım. “Ama senden tek bir sözcük duyarsam—”

“Neyle ilgili?” dedi ellerini başının arkasına koyarak. Botlarını ayağından fırlatıp bacaklarını yatağa uzattı. “Sakalını on yıldan uzun süredir bu kadar kısa kesmemiş olmanla mı? Bu gece bu... Kıyafeti giymenin ancak seni bu şekilde görmeyi *çok* isteyen biri için yapacağın bir şey olmasıyla mı?”

Ona dik dik baktım. “Evet. Hepsi.”

“Aman Tanrım,” dedi dilini şaklatarak. “Willy kendine bir kadın bulmuş.”

“Fest, yemin ederim, çeneni kapa yoksa seni bu odadan atarım.”

Gözlerini devirdi. “Bana elini bile sürmezsin. Daha önce çok daha iğrenç davrandığım oldu—”

“Bu lanet olası gerçek,” diye söylendim gömleği çıkarıp duvardaki kancalardan birine asarken.

“Ve bana parmağını bile sürmedin.”

“Kendimi kontrol etmemi sömürmek yerine ona saygı duyman çok güzel.”

“Ah, hadi,” dedi. “Yaşlı Festy’yle konuş. Bana onun hakkında her şeyi anlat! Sonunda seni parmağında oynatmasına izin verdiği göre özel biri olmalı. Ve burada gördüklerim göz önüne alındığında gerçekleştiğini varsayabileceğim tek şey bu. Kıyafet ve söz konusu kıyafetin aciliyeti.” Anlamlı bir şekilde durakladı ve sırada ne olduğunu biliyordum. “*Tıraş olman.*”

Yatağımın üzerindeki kısmının düşüp Fest’i ezmesi için tavana baktım. Bunu kaldıramayacaktım.

“Fest,” diye söylendim. “Üzerime gelme, tamam mı? Ben... Toparlanmaya çalışıyorum ve pek iyi gitmiyor.”

Şifonyerin üzerindeki aynada yansımama baktım, içimde verdiğim mücadele yüzümün her tarafından okunuyordu.

Başkaları tarafından görülmek istemediğim için uzattığım uzun sakalımı tıraş etmiştim çünkü onun tarafından görülmek

için ufacık bir şansımın olması bile herkes tarafından görülmeye değerdi.

Bu kostümü giymeyi planlamıştım çünkü raflarındaki en sevdiği kitapların hangileri olduğunu anladığım için beni bu kıyafetle görünce Juliet'in güneşi yutmuş gibi parlayacağını ve bana karnının oynadığı o kahkahayı görme fırsatı vereceğini biliyordum.

Eski Will bunların hiçbirini yapmazdı. Ama Yeni Will yapıyordu ve bir saniyesinden bile pişman değildi. Ve başımın dertte olduğunu buradan anlamıştım. Çünkü Juliet'e olan hislerimi kontrol altında tutabilseydim bu kadar ileri gitmezdim.

Yatağın gıcırdadığını, Fest'in çoraplı ayaklarının zemindeki sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Fest bana bakıyordu, ifadesi kasvetliydi ve bu ifadesi her zaman mutlu, her zaman şakacı olan ve hiçbir şeyi ciddiye almayan bu adam için çok nadir bir durumdu. "Aman Tanrım." Gözlerimi inceledi. "Bu ciddi, değil mi?"

Bakışlarımı giyeceğim kostümle, tanımadığım yansımanın arasında gezdirdim. Eski Will sakalının kısacık kesilmesinden ya da şu anki gibi bir giysi giymektense ölmeyi tercih ederdi. Ama Eski Will, Juliet'le tanışmamıştı.

Juliet olmasa bunların hiçbiri olmazdı. Juliet'le geçirdiğim bu zaman beni değiştirmemişti ama bazı şeyleri yapmaya zorlamıştı ve geçmişte olduğu gibi aynı fikirde ısrar etmek yerine istemeyeceğimden emin olduğum şekillerde gelişmişti ve önceden sahip olduğum sabit düşüncelerimi, geleceğim için yaptığım mantıklı planlarımı altüst edecek şekilde gelişmiştim.

Askıya asılı giysilere dönüp gömleğe uzandım.

"Evet, Fest," diye söylendim. "Öyle."

Juliet

Beyaz elbisemden sonra altına giydiğim ten rengi sütyenle külotu da çıkardım. Onları *dominatrix* kostümünün altına da giyebildim ama istemiyordum. Bu gece karakterimi olabildiğince bir bütün olarak benimsemek istiyordum. Bunun için siyah dantelli bir iç çamaşırıyla ona uygun yarım kesim sütyen giymem gerekiyordu.

Sütyeni taktıktan sonra yatağın kenarına eğilerek orada duran külotu aldım, sonra dizime kadar çektim. Yataktan kalktım ve tam kalçamdan geçirirken sol dizim pes etmesiyle bir hop sesi eşliğinde tekrar yatağı düştüm.

Eh. En azından yere düşmemiştim. Yine de hüsrân gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

Sürekli olarak ona kızmaktansa bedenimi kabul etmenin bir yolunu bulmak, canım yanarken bile onunla iş birliği yapmak ve onu sevmek konusunda kesinlikle ilerleme kaydetmiştim. Ama

vücudum bana bu yeni sınırlamaları hatırlattığında bazen hâlâ üzülüyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça ayağa kalkıp bir adım atarak dizimi test ettim. Bu sefer sabit duruyordu ama eklemdeki titremeyi, dikkat etmeyi öğrendiğim gevşekliği hissedebiliyordum; beni istikrarın seçenekler arasında olmadığı konusunda uyarıyordu. Acele etmeden dolabıma gidip kapağını açtım. Arkasındaki kancadan birkaç ay önce internetten sipariş ettiğim, Will'le Boulangerie'de buluştuğumuz günün sabahı dizimdeki o tehditkâr titremeyi hissettiğim için neredeyse yanıma alacağım karlanabilir siyah bastonu takılı olduğu halkadan çıkardım. Tabii daha sonra pes etmiş ve Will'in üzerine yıkılmışımdı.

Ama bu gece onun üzerine devrilmek istemiyordum. Bu konuda tatlı davranmayacağı ya da bundan utanacağım için değildi, ona hastalığımı söyledikten sonra annesiyle yaşadığı deneyimden onu boğmadan nasıl destekleyebileceğini bildiğini anlamıştım. Bu gece kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyordum. İstedğim yere gidip istediğim yerde olabileceğimi ve kendi başıma ayakta kalabileceğimi hissetmek istiyordum.

Bu gece Will'in koluna gireceksem bunu ihtiyacım olduğu için değil istediğim için, yalnızca zevk için, ona dokunmanın tadını çıkarmak için yapacaktım.

Bastonu kancadan alıp açtım, metal mandalları deliklere denk getirip parçaları kilitlenecek şekilde birleştirdim. Monte ettikten sonra bastonu titrek dizimin diğer tarafındaki elime aldım ve kendimi tam boy vücut aynamda görebileceğim şekilde birkaç adım geriledim. Zihnimde bastonun kostümüme uyması için bazı fikirler dönmeye başladı. Saç, makyaj ve cüretkâr bir kıyafet.

Bu kostüme karar verdiğimde kendime bu gece içimdeki sağlam karakteri ortaya çıkaracağımı söylemişim. Bugün, arzuları

üzerinde güç sahibi olan ve onları benimsemekten korkmayan bir kadındım.

Uzun uzun kendimi inceledim, dönüşümümü hayal ettim. Henüz kostümün tamamı üzerimde bile değildi; yalnızca kıvrımlı, seksi başlangıcı vardı. Ama kendime bakarken bir şey fark ettim. Aşkı, romantizmi, samimi tutkuları arzulayan kadını geri kazanmak için o kostüme *ihtiyacım* yoktu; bu aylarca iyileşip dönüşmeye çalıştığım kadın artık çok da uzakta değildi.

O çoktan dönmüştü, gözlerimin içine bakıyordu.

Beni taksiyle alan Margo ve Sula'yla birlikte, kulübün önünde bekleyen Toni ve Hamza'yla buluşarak birbirimize iyice sokulduk. Hava soğuk değildi; yoğun, nemli bir temmuz gecesi idi ama grubun geri kalanının gelmesini beklerken heyecandan titriyor, kendimizi serbest bırakıp eğlenmenin beklentisiyle başımız dönüyordu.

Bastonumu elimde döndürerek Will'i görme umuduyla kaldirıma baktım ama göremedim.

Gördüğüm şey bir taksinin yanaşması ve kapısının hızla açılması oldu. İlk inen Kate'le Bea hemen beni fark ederek doğruca bana yöneldiler. Kate coşkuyla bağırarak el çıırttı. Bea imalı bir ıslık çaldı.

Bastonumun etrafında dönüp beni tam açıyla görebilmeleri için neşeli bir tur döndüm, saçlarımı çok fazla saç spreyi ve sabırla topuz yapmıştım, siyah kedi gözü makyajım, kan kırmızısı dudaklarım, parlak ceketli siyah takımımın altında yalnızca sütyenim, dar siyah takım elbise pantolonum ve makul, beş santim topuklu parlak rugan çizmelerim vardı.

"Göz kamaştırıyorsun!" dedi Kate.

Bea hayranlıkla başıyla onayladı. “*Kahretsin, JuJu.*”

Onlara gurur ve tatminle gülümsedim. “Vay, teşekkür ederim. Siz ikiniz de öylesiniz!”

Kate, kolunun altına sıkıştırdığı uzun deri kırbacıyla sirk sunucusu kıyafetinin içinde eğilerek selam verdi, siyah bir büstiyerin üzerine kırmızı bir ceket ve ona uygun siyah, dar bir pantolon giymişti. Ayakkabıları aşırı yüksek topukluydu, siyah bir silindir şapka takmıştı, bu yüzden benden çok uzundu. Yumuşak kahverengi bukleler hâlinde dökülen saçları neredeyse beline geliyordu ve sokak lambasının altında kızıl tonlarda parlıyordu. Mürekkep rengi tüylerle kaplı siyah bir maskenin arkasından gülümseyen Bea’nın dumanlı, koyu renk makyajı gözlerini canlı bir şekilde öne plana çıkarıyordu. Uzun siyah bir palto giymişti ama altında siyah, dar bir mayoyla tam boy sert bir tütü, siyah tayt ve siyah bale ayakkabısı vardı. Siyah kuğu.

“Bu kıyafetlere bayıldım,” dedim onlara. Bakışlarım yanlarından geçerek aslan kostümü giyen Christopher’a kaydı. Güldüm.

Bea omzunun üzerinden bakıp iç çekti. “Bütün gece Kate’in Christopher’ı kırbaçlamasını izlemek zorunda kalacağımız için şimdiden midem kalktı ama oldukça iyi bir çift kostümü.”

“Ya Jamie?” diye sordum kaşlarımı çatarak etrafa bakarken.

“Adım Holmes,” dedi kalın sesi arkamdan. “Sherlock Holmes.”

Hızla döndüm, ağzım açık kalmıştı. Jamie, üç parçalı şık tüvit takımı ve paltosuyla *mükemmel* görünüyordu, başında siyah-beyaz geometrik desenli dedektif şapkası vardı, dişlerinin arasında eski moda bir pipo tutuyordu. “Vay canına,” dedim ona. “Kenara çekil, Benedict Cumberbatch. Piyasada yeni bir Sherlock var!”

Bea ona gülümseyerek baktı. “*Biz temaya uymasak da,*” dedi, “gizli arzularımızı somutlaştırıyoruz, benimki zarafetin özü olmak.”

“Benimki de,” diye ekledi Jamie, “koltuğumun güvenli sınırlarında rahatça cinayet romanı okumak yerine her yerde soğukkanlı cinayetlere dedektiflik yapabilecek kadar yetenekli olabilmek.”

“Sherlock Holmes!” diye bağırdı Margo, Jamie’yi oluşturduğumuz küçük çemberden diğerlerine doğru çekerek. “O tüviti yakından ve canlı olarak görmem lazım!”

Christopher’ın arkası bize dönüktü, Toni’yle Hamza’nın baştan çıkarıcı bir poz verdiği fotoğrafı çekmek için telefonunu çıkarmıştı. Toni yere kadar, siyah, seksi bir elbise giymişti, elinde kırmızı bir dirgenle başında ona uyan kırmızı boynuzlar vardı, Hamza’ysa üzerine eldiven gibi oturan, dar beyaz takım elbisesinin içinde melek gibi görünüyordu, başında ışıltılı bir hale vardı.

Kate, “Peki sen kimsin, JuJu?” diye sordu

Daha dik durup omuzlarımı geriye attım. “Kendi yarattığım bir kişilik, Viola Cesario. Gündüzleri, bayık tarihî aşk romanlarının romantik yazarı. Geceleriye kalpsiz bir *dominatrix*.”

Kız kardeşlerim bir gün aşk romanı yazıp yayımlama hayalimi biliyordu. Kendi hayatımda da aşkı yeniden kazanmaya çalıştığımı biliyorlardı. Bu gizli arzu karakterinin satır aralarını okuyabilmişlerdi. Onların bir adım daha yaklaştığını hissettim, küçük bir kız kardeş yakınlığı ânı yaşandı.

“Viola Cesario,” dedi Kate, “tanışmak isteyeceğim birine benziyor.”

Bea kaşlarını oynattı. “Ben de yazdıklarını okumak istiyorum. Ateşli tarihî aşk romanlarına bayıldığımı bilirsin.”

“Belki bir gün okursun,” dedim kahkaha atmadan önce. “Eh, *dominatrix* kısmı hariç.”

Kulübün içi, Margo’nun grubumuz için ayırdığı yuvarlak bölmedeki dans pistinden ve DJ’e en uzak olan koltuğumdan bile absürt derecede gürültülüydü. Will burada olsa kulak tıkaçlarını takmış olacağından hiç kuşkum yoktu.

Ama burada değildi. Henüz merak etmeye başlamamıştım. Onun için endişelenmemi gerektirecek kadar geç değildi, daha içeri gireli on dakika olmuştu.

Kendim için endişeleniyordum. Çünkü onu özlemiştim. Çünkü şimdiden herkesle çok eğleniyor olsam da o burada olsa her şeyin daha iyi olacağını hissetmekten kendimi alamıyordum.

Ve bu, son alıştırmaya hafta sonumuzun sonunda ona veda etmemin gerekeceği zamana bir haftadan biraz fazla süre kaldığı için pek de iyiye işaret değildi.

Kokteylimi yudumlayıp arkadaşlarımla kız kardeşlerimin gülererek dans etmesini izlerken ona duyduğum özlemi bir kenara itmeye çalıştım. Henüz dans etmek istemiyordum.

İçeceğimden bir yudum daha aldığımda pipetten yalnızca hava kabarcığı geldi. Bir şekilde, kokteylimi bitirmiştım bile. Henüz etkisini hissetmiyordum ve hızlı düşüncelerimi susturmak için hemen bir tane daha istiyordum.

Bir tane daha içme zamanıydı.

Yavaşça ayağa kalktım, bastonumu kavradım ve inatla beni engelleyen bacakları dürterek kendime yol açıp bara doğru ilerledim. Yürüme destekleri kalabalığın içinden geçerken müthiş oluyordu.

Bara yanaşıp bastonumu çıkıntıya asarak göğsümle bar tezgâhının arasına güvenle sıkıştırdım. Margo'nun dostu ve iş arkadaşı olan Aila'ya işaret ettim, boş bardağıma bakıp göz kırparak yenisinin geleceğini haber verdi, o sırada bir el nazikçe bileğimi kavradı.

“Basti?” dedi buğulu bir ses. “Burada ne yapıyorsun?”

Sese döndüm ve gördüğüm şey karşısında irkildim. Kolumu tutan kadın muhteşemdi. O kadar güzeldi ve yüz hatları o kadar mükemmeldi ki neredeyse korkutucuydu. Dolgun, pembe dudaklar. Kocaman yeşil gözler ve koyu renk gür kirpikler. Minik mavi ve yeşil çiçekli ince örgülerle vurgulanmış dalgalar hâlinde dökülen altın rengi saçlar.

Üzerinde Rönesans Panayırı'ndan fırlamış gibi bir giysi vardı, çiçek tacının mavi ve yeşil çiçekleri gerçek gibi görünüyordu; omuzlarından düşen gecelik modeli üstü, göğüslerinin dolgun kısmını sıkıca sarmış, beli gözlerine uyan yeşil bir korseyle sıkılmıştı, altında gök mavisi bir etek vardı.

Bir saniye boyunca ona baktım, beynim patlayacaktı. Tanıdık gelen bir şey vardı. Onu nereden tanıyordum?

“Ah.” Yüzüme dikkat edince bileğimi bıraktı ve şaşkın ifadesi hayal kırıklığı olduğundan oldukça emin olduğum bir ifadeye dönüştü. “Aman Tanrım. Çok affedersin. Başka biri olduğuna *yemin* edebilirdim.”

“Önemli değil.” Hâlâ onu nereden tanıdığımı çıkarmaya çalışırken nazikçe gülümsedim. Böyle zamanlardan nefret ediyordum. “Sorun yok.”

O da gülümsedi, biraz tereddüdüydü, başını yana yatırdı. “Ama bu çok tuhaf. Senin Basti olduğuna bütün gardırobumun üzerine bahse girebilirdim. Arkadan ikizi gibisin!”

“Bunu iltifat kabul ediyorum. Bana harika bir kıcı olduğunu söylediğin sürece.”

Başını geriye atıp güldü. “Kesinlikle öyle.”

“O zaman beni gururlandırdığını söyleyebilirim.”

Gözleri bir an gözlerime kilitlendi.

Daha önce tanışıp tanışmadığımızı sormak üzereyken neşeli bir tavırla, “Sana bir içki ısmarlayayım,” dedi. Elim sıkıldı. “Bunu telafi etmek için?”

“Ah, gerek yok!” Biz konuşurken barda bana bir viski kokteyli daha hazırlayan Aila’ya doğru başımı salladım. “Benim var.”

“Emin misin?” dedi.

Gülümsedim. “Kesinlikle.”

“Tamam.” Şakacı bir ifadeyle gözlerini devirdi. “Pekâlâ, o zaman buradan gidiyorum. İyi geceler!”

Yüz ifademden daha on beş dakika önce başlayan bir etkinlikten ayrılmasına şaşırdığım anlaşılıyor olmalıydı.

Biraz utangaçça güldü, sonra bana doğru eğildi. “Yalnızca marka ortaklığı için buradayım. İçeri gir, fotoğraf çekti, çık, anladın mı?”

Gözlerim kocaman açıldı. İşte o zaman onu nereden tanıdığımı sonunda anlamış oldum. Olivia Tobias’la konuşuyordum. *Çok büyük* bir sosyal medya fenomeni idi. Çok fenomen takip etmezdim ama onun paylaşımlarını her zaman beğenirdim çünkü çok güzel olurdu. Doğada çekilmiş bir sürü karesi, evindeki çiçekler, pişirdiği yemekler, hediye gelen güzel elbiseler... Her şeyin özel olarak düzenlendiğini ve bir şeyleri tanıtmak için oradan buradan para aldığını biliyordum ama bana tıpkı tarihî aşk romanları okumanın verdiği gibi biraz serotonin veriyordu. Gerçek hayatla alakası olmadığını bilmeme rağmen yine de güzel bir kaçışın tadını çıkarıyordum.

“Olivia Tobias?”

“Benim!” dedi.

“Seni takip ediyorum!”

Elini göğsüne koydu. “Yok artık! Ediyor musun?”

Sahte şaşkınlığı biraz fazlaydı. Bir milyondan fazla takipçisi vardı. Onu takip *etmemem* daha şaşırtıcı olurdu. Ama belki yalnızca alçakgönüllü ve nazik davranmaya çalışıyordu.

Gülümsedim. “Ediyorum. Müthiş fotoğraflar çekiyorsun.”

İfadesi daha yumuşak bir şeye dönüştü. “Vay canına, teşekkür ederim. Çoğu insan yalnızca çok güzel olduğumu veya fotoğraflarımdaki giysilerimi beğendiklerini ya da benim bulmadığım, yalnızca paylaşmak için para aldığım için uyguladığım tarifleri yaptıklarını söyler.” Bir iç çekti, gözleri gözlerimdeydi. “Sosyal medyamda aslında beni yansıtan tek kısım insanlar için görünmez gibi.”

Anlayışla kaşlarımı çattım. “Üzüldüm, bu bok gibi hissettiriyor olmalı.”

“Gerçekten öyle! Ben eğitilmiş bir fotoğrafçıyım. Fotoğrafçılığı seviyorum ama... Kimse bunu görmüyor.”

“Peki... Acaba sen...” Kendimi susturmak için dudakımı ısır-dım.

Ben kimdim ki ona tavsiye verecektim? Benden böyle bir şey istememişti. İnsanlar için endişelendiğimde onların işine burnumu sokmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı, bu kısmen Maureen Wilmot’un aşırı korumacı DNA’sını miras almam, kısmen de koruyucu en büyük abla olarak büyümem, bir de insanların zorlandığını görünce tetiklenen kaygıyla başa çıkmak için bulduğum kötü strateji yüzündendi.

“Acaba ben ne?” diye sordu bana yaklaşarak. “Söylemek istediğin şeyi tamamla.”

Duraksadım. “Acaba... *Bunun* hakkında bir şeyler yazsan nasıl olur? Birçok insan fotoğrafçılığın ne kadar zor olduğunu anlamıyor. Bunu yalnızca kız kardeşim foto muhabiri olduğu ve bildim bileli boynunda bir kamerayla dolaştığı için biliyorum. Ama çoğu insan bunun zorluğunu, ne kadar büyük bir sanat olduğunu bilmiyor. Fotoğrafın senin için ne anlama geldiğini, yarattığın bu muhteşem görüntüleri nasıl elde ettiğini paylaşırsan, açılıp kendini insanlara gösterirsen senin o yanını görmezden gelmediklerini, yalnızca görmeyi bilmediklerini fark edebilirsin.”

Bana gülümsedi ama bu gülümsemede sanki biraz hüznü vardı. “Basti de aynı şeyi söylemişti.”

“Eh, Basti’yle doğru yere parmak bastığımızı söyleyebilirim.”

Gülümsemesi biraz soldu. Aşağı bakıp telefonunu çıkardı. “Kullanıcı adın ne?” Tekrar bana gülümsedi. “Bağlantı kurmayı çok isterim.”

Halkla ilişkiler danışmanlığı işim için harika bir sosyal medya varlığına sahip olmamın üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti. Kasım ayında danışmanlık yapmayı kendime bakmak ve hayatımı yeniden düzene sokmak için bıraktığımda her şeyi arşivlemiştim. İşimi yeniden canlandırmak için Olivia Tobias’a kullanıcı adımı söylemek, profillerimi yeniden etkinleştirmek, onunla bağlantıda oluşumdan yararlanmak hatta onu müşteri olarak almaya çalışmaktan daha iyi bir fırsat olamazdı.

Hiçbir şey daha çekici gelemezdi.

Çünkü eskiden yaptığım gibi çalışmaya geri dönmeyi kesinlikle istemiyordum. Neredeyse bir yıldır kendim için kurduğum bu sessiz, rahat hayatı istiyordum. Faturaları ödememe yetecek kadar makale yazmak, sonra her dakikamı istediğimi okumaya, yazmaya çalışmaya, zevk için yemek yapmaya, çiçek ekmeye ve

sevdiğim insanlarla birlikte olmaya harcamak istiyordum. Eski-den katlandığım yorucu uzun günleri, daha fazla müşteri kazanmak için kendime sürekli baskı yapmayı, bitmek bilmeyen etkinlikleri, çevre edinmeyi ve kaynaşmayı istemiyordum. Elbette mümkün olduğunda insanlara yardım etmekten her zaman hoşlanacaktım; her zaman dışa dönük olacak ve parti düzenlemeyi, yeni insanları bir araya getirmeyi ve kurdukları bağlantıları görmenin tadını çıkarmayı sevecektim.

Ancak bunu iş olarak *yapabiliyor* olmam, yapmam *gerektiği* anlamına gelmiyordu.

“Aslında sosyal medyada kamuya açık bir hesabım yok,” dedim ona. “Yalnızca özel bir hesabım var.”

Elinde telefonla donup kaldı, kaşları çatılmıştı. “Ciddi misin?”

“Evet.”

“Elbette.” Telefonunu cebine koyup bir iç çekti.

“Tahmin edeyim,” diyecek oldum, “Basti de mi aynı şekilde?”

Olivia ellerini kaldırdı. “İkiniz gerçekten ikiz olabilirsiniz!”

Gülümsedim. “Aslında bende ondan zaten bir tane var.” Aila içkimi barda bana doğru kaydırды. Ona teşekkür edip aldım, sonra bastonumu bardaki yerinden çıkardım. “Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia. Gecenin geri kalanının tadını çıkar ve... Basti’yle iyi şanslar.”

Bana onu şaşırtmışım gibi göz kırptı. “Ne?”

“O olmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun. Onun... Senin...” Yüzümü buruşturdum. “Bunu varsaymamalıydım. Yanlış anladıysam, özür dilerim.”

“Hayır...” Perişan bir hâlde iç çekti. “Yanlış anlamadın.”

“Arkadaş kalmak daha mı önemliydi?” diye sordum nazikçe.

Başıyla onayladı, keyifsiz görünüyordu. “Daha fazlasını istiyordu. Ve ben arkadaşlığımızı riske atmak istemedim.”

“Arkadaştan sevgiliye. Herkesin iddia ettiği gibi düşük riskli bir klişe değil.”

Olivia bir kahkaha attı ama hemen gözünün kenarını kimse-
nin görmesini istemediği bir gözyaşı sızmış gibi sildiğini gördüm. “Arkadaştan sevgiliye romantizmini çok severim.”

“Ben de.” Omzumla hafifçe dürterek ona cesaret vermek için gülümsedim. “İyi şanslar. Umarım Basti’yle hikâyeniz nasıl biterse bitsin, mutlu bir son olur.”

Kolumu sıktı. “Teşekkür ederim.”

Bir an sonra döndüm ve kalabalığın arasından geçerek yerime dönmek için bana çarpmaya çok yaklaşan bacakları bastonumla savuşturdum. Sadece iki adım öteme odaklanarak yolumun açık olmasını sağlıyordum, bu yüzden oturma alanının tam yanına gelene kadar orada yalnızca hain ahtapot elbisesi giymiş ve denizkızı Margo’yla deli gibi öpüşen Sula’yı fark etmedim.

Onlar beni fark etmeden bir adım gerileyerek diğerlerinin olduğu dans pistine doğru döndüm.

Ve— Tarihî bir romandan fırlamış gibi görünen bol beyaz bir gömleğin sardığı sert bir göğse çarptım, bir omzunun üzerinden dökülen ekose bir kumaş vardı. Bakışlarım, kömür grisi, gök mavisi ve çimen yeşili o güzel mavi ekoseye kaydı ve gözlerim kocaman açıldı. Kalçasına siyah bir kemerle sıkıca tutturulmuş eteğe baktım, üzerine siyah küçük bir çanta asılmıştı. Diz boyu çok seksi bir çift siyah çizme gördüm. Yüce Tanrım, dizlerin seksi olabileceğini kim bilebilirdi. Hayallerimin İskoç’u karşımda duruyordu.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi Will. “Anlaşılan kilt giymek YouTube’daki ön araştırmamın belirttiğinden çok daha zormuş.”

Ona şaşkın, sevinçli, ağzımın kulaklarıma vardığı bir gülümsemeyle baktım.

27 Will

Juliet bana gördüğü en müthiş şeymişim gibi gülümsüyordu. Üç metre boyundaymışım gibi hissettiriyordu. Ben de gülümsemek istiyordum ama onu tepeden tırnağa incelerken kısa devre yapmıştım.

Baştan çıkarıcıydı. Parlak siyah çizme ve dar siyah pantolon. Bedenini saran şık ceket, pürüzsüz beyaz tenini ve işkence edecek kadar gözüken dekolte kısmını, siyah dantel sütyenin izini ve göğüslerinin kabartısını sergiliyordu.

Orada durup ona baktım, ellerim yumruk olmuştu, kendimi dizginlemek için ellerimi koyabileceğim bir cebim yoktu. Ona o kadar çok dokunmak istiyordum ki bu istekle canım yanıyor-du. Kalbim göğsümün içinde ona böyle bakmanın, bu kadar yakınken bile buna teslim olamamanın acısıyla küt küt atıyor, çarpıyor ve uluyordu.

“Will!” diye seslendi müziğin sesi yükselirken.

Neyse ki bağırmıştı çünkü burası aşırı gürültülüydü ve kulak tıkaçlarım etrafımızdaki gürültüyü biraz azaltsa da gümleyen baslar, arka plandaki yüksek sesli müzik ve bağırان insanların sesinden dolayı eğer Juliet biraz daha alçak sesli konuşmuş olsaydı onu duymak olanaksız hâle gelirdi.

“İskoç olmuşsun!” diye bağırdı koluma girerken bana gülümseyerek.

Ona bakarak bir iç çektim. “Sen de benim sonum olacaksın.”

“Ne?” dedi bana sokulurken. “Duyamadım!”

Başımı iki yana salladım. “Önemli değil.”

Gözümün ucuyla dans pistinden bize el sallayanlar olduğunu görünce başımı kaldırdım. Toni’yle Hamza, Kate’le Christopher, Bea’yle Jamie yanlarına gitmemizi işaret ediyordu.

Juliet yüzünü buruşturarak bana o kadar sokuldu ki artık neredeyse göğüs göğseydik. “Burası çok gürültülü!”

Apaçık ortada olanı tekrarlamıyordu. Bunu beni düşündüğü için söylüyor, benim için pek uygun olmayabileceğini anladığını dile getirmeden belirtiyordu. Çünkü bu tür ortamların beni tükettiğini biliyordu. Geçmişte hassasiyetlerimin ve sınırlarımlarımın iması bile edildiğinde gururlu savunmacı yanımla hemen çirkin şekilde ortaya çıkıyordu. Ama artık öyle değildi. Onunlayken. Juliet’le kendimi öz güvensiz hissetmiyordum, görüldüğümü hissediyordum.

Ve eli nazıkçe elimi tutup sertçe sıktığında kalbimi kavradığına yemin edebilirdim çünkü o da sıkışmıştı. Yalnızca dokunuşundan gelen rahatlama hissinden değil, aynı zamanda burada, kız kardeşlerinin ve arkadaşlarının bizi görebileceği bir yerde olduğumuz hâlde Juliet bunu umursamıyormuş gibi görüldüğü içindi.

Bunun gerçek olsa da olmasa da yakınlığımızı artık gizlemek istemediği anlamına geldiğini umuyordum. Çünkü işin aslı ben artık gizlemek istemiyordum. Gizleyebileceğimden *emin* değildim.

Elini sıktım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Bakışlarının dudaklarıma kaydığını, sonra tekrar yukarı baktığını gördüm. Müzik etrafımızda gürültüyle çalıyor, dans pistindeki grupta herkes yanlarına gitmemiz için bize bağıırıyordu.

Biraz eğilip kulağına yaklaşarak, “Onlarla dans etmemizi istiyorlar,” dedim. Bana bu partinin benim için zor olabileceğini gösterip ne kadarına dayanabileceğimi ona söylemem için alan bıraktığı gibi ben de bunun onun için de zor olabileceğini anladığımı, topu ona attığımı ve ne yapmak istediğini bana söyleyebileceğini gösterebilmeyi umuyordum.

Elindeki bastonu fark etmiştim ve yalnızca kostümünün bir parçası değilse bu muhtemelen dizinin ona sorun çıkardığı anlamına geliyordu. Acı çekmediğini umuyordum. Ama çekiyorsa bana gerçeği söyleyeceğine güveniyordum.

Juliet bana gülümsedi ve gözlerindeki o ışıltı, söylemediğim şeyi anladığını ve benim de onu utandırmak yerine görülmüş hissettirdiğini gösteriyordu. “Biraz dans edebilirim... Ya sen?”

Başım la onayladım. Hayır, bu kaosa uzun süre dayanamazdım. Ama sınıırıma ulaşana kadar Juliet’le kendimi parçalayarak dans edecek, ona yakın olmanın zevkine kapılacak, onun sevdiği insanlarla parlamasını, mutlu ve kaygısız olmasını izleyecektim.

Elini koluma dolayarak bizi dans pistine yönlendirdi. “Bunun muhtemelen çok uygunsuz olduğunu biliyorum,” diye bağırdı gürültünün üzerinden, “ama sormak zorundayım. O eteğin altına bir şey giydin mi?”

Kaşlarımı oynattım. “Çok mu merak ettin?”

Juliet'in dizinin üçüncü kez boşaldığında ellerini boynuma doladı, bastonu dirseğıme asılıydı ve sert bir şekilde yere yığılmak üzere olduğunu anladığım için buna sevinmişim.

İlk alıştırma buluşmamızda olduğunda yaşadığı utanca hazırlandım ama hiç öyle olmadı. Yalnızca boynuma daha sıkı tutunup, "Benden bu kadar," dedi.

Başımla onayladım. Ben de aynı durumdaydım.

Son iki saattir dans pistindeydik, arada grupla birlikte oturup suyumuzu yudumluyorduk, sohbetler üst üste biniyordu, sonra tekrar dans pistine dönüyorduk. Beynim uğuldamaya başlamıştı. Harika vakit geçirmiş olsam da neredeyse sınıırıma ulaşmıştım.

Biraz sokularak, "Buradan çıkmak ister misin?" dedi.

Hayretle kaşlarımı çattım. Bakışlarım dans pistine dağılan kız kardeşlerine ve bütün arkadaşlarına kaydı. Birlikte çıktığımızı görmelerinden endişelenmiyor muydu?

"Emin misin?" diye sordum.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eminim. Bir saniye!"

Bastonunu dirseğımden aldı, sonra kız kardeşlerine yanaştı, onlarla konuşurken başı eğikti. İkisi de bana bakıp gülümsedi. Onlara ne söylediğini bilmiyordum ama her neyse buna razı olmaları beni rahatlatmıştı.

Juliet tekrar yanıma dönüp koluma girdi. "Peki ya sen," diye bağırdı müziğin üstünden, "küçük bir sürpriz ister misin?"

Genellikle sürprizlerden hoşlanmazdım ama Juliet'e güveniyordum. Onu eve götürmek isteyip istemediğimi sordu. İstiyordum ama yalnızca yorgun olduğum ve eve dönmek istediğim için de-

ğildi, onu dairesine götürüp giysilerini çıkarmak ve bana durmam için yalvarıp bir gram daha zevk alamayacak hâle gelene kadar boşalmasını sağlamak istediğim için.

Elbette bunu ona söyleyemezdim, bu yüzden bütün gerçekler yerine ona *bir* gerçeği söyledim. Yorgun olmadığımı, çok gürültülü olmadığı sürece başka bir şey için istekli olduğumu.

Ve Avustralyalı Siri'min değil, telefonunu göğsüne yakın tutan ve bana ne zaman ne tarafa döneceğimi söyleyen, ekranındaki haritaya bakmamamı isteyen Juliet'in talimatlarına uyarak yola çıktık.

Yol tarifini ciddiyetle takip ettim ve son dönüşümüzü yaparak sola saparken söylenene göre hemen köşede olan varış noktamızda ne bekleyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Ne olduğunu görünce frene bastım.

Otoparktaki arabalı sinema suyun tam kenarındaydı, solda büyük, geniş bir ekran, sağda nehrin karşısında parıldayan şehrin silüeti vardı.

Arabalı sinema.

“Sorun ne?” dedi. Elini bacağıma koyarak hafifçe sıktı. “Bu da mı çok gürültülü? Başka bir şey yapabiliriz—”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım, sonra ona baktım ve bu konuda berbat olsam da zorla gülümsemeye çalıştım.

Juliet'in tepkisi bunu doğruladı. “Miden rahatsızmış gibi görünüyorsun.”

İçimden bir kahkaha yükseldi. Sanırım şoktaydım. Görüşmeye başladığımızdan beri ilk defa gideceğimiz yeri o seçmişti ve onca yer varken seçtiği yer burasıydı.

Bir arabalı sinema.

Ailemde neredeyse kutsal sayılan, çok özel bir anlamı olan, onun hiçbir şekilde bilemeyeceği bir yer.

Bu bir işaret miydi? Yoksa benim öyle olmasını istemem kendi başına bir işaret miydi?

“Ben iyiyim,” dedim ona elini sıkarak. “Gerçekten. Sen yalnızca... Beni gerçekten şaşırttın. Bowling oynamaya gittiğimize kamyonetimin üzerine bahse girebilirdim.”

Yüz ifadesi kederli bir hâl aldı. “Ya. İstersen kesinlikle öyle yapabiliriz. Özellikle,” girişteki tabelayı işaret etti, “romantik komedi gecesi. Belki o havada değildir—”

“Juliet.” Tekrar elini sıktım. “Burada iyiyim. Serçe parmak sözü.”

Bu onu ikna etmişti. Koltuğuna yaslanıp el çırparken gülümsemesi geri geldi. “Ayy! *Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir*. Favorim. İzlemiş miydin?”

Başımı iki yana salladım. “Ama ben zaten bu türe yeni geçtim.”

Bana gülümsedi. “Bayılacaksın.”

Haklı da çıkmıştı, bayılmıştım. Bütün o maskaralıklara, Matthew McConaughey’yle Kate Hudson’ın birbirlerini bezdirmek için girdikleri ama sonunda âşık olmalarına neden olan saçma çabaya gülmüştüm. Sonunda gözlerimden yaş gelmişti. Buna bayılmıştım.

Kahretsin, film bittiğinde üzerinde uçtuğum bulut, sıkı bir antrenmandan sonraki endorfin kadar iyiydi. Sanırım romantik komedi dünyasına dalmak üzereydim.

“Aşkımızın eğreltiotu!” dedi otoparktan çıkarken. “Yani, bunu kim akıl etti? Onların beynine nasıl sızabilirim? Komik bir an yazmaya kalktığımda istediğim kadar komik olmuyormuş gibi hissediyorum.”

“Sen romantik komedi mi yazıyorsun?” diye sordum şerit değiştirirken.

Bir an sessiz kaldı, sonra, “Tarihî bir aşk romanını biraz törpülüyorum ama tarihî bir romantik komedi denebilir, en azından öyle olmasını istiyorum,” dedi.

Ona baktım. “Bu inanılmaz, Jules. Şu âna kadar yazdıklarını okuyabilir miyim?”

“Aman Tanrım, hayır!” diye bağırdı ellerini yanaklarına götürerek. “Dalga mı geçiyorsun? Sürekli olarak değiştirdiğim, yeniden yazdığım ve bir türlü yirmi bin kelimenin ötesine geçemediğim bir çöp yığını. Tarihî aşk romanlarına girişin olmasını isteyeceğim son şey.”

Hızlanırken gülümsedim. “Eh, öyle olmazdı ama. Şimdiye dek üç tane tarihî aşk romanı okudum ve bağımlısı oldum.”

“Ne?” Konsola doğru eğildi. “Nasıl? Ne zaman?”

“Annemden ödünç aldım, aslında çaktırmadan yürüttüm. Neredeyse yirmi yıldır denemem için bana bağırırken sonunda pes ettiğimi bilse havasından geçilmezdi.”

Juliet bir iç çekti, sonra titrek bir sesle, “Bana İskoç aşk romanları olmadığını söyle,” dedi.

“Söyledim...” Gözlerimi yeniden yola dikmeden önce ona çabucak gülümsedim. “Ama sana karşı dürüst olacağıma dair serçe parmak sözü verdim.”

Juliet

Üzerine atlamayacağım. Üzerine atlamayacağım. Üzerine atlamayacağım.

Ama aman *Tanrım*, İskoç aşk romanı okumuştun. Hem de üç tane!

Kendini toparla, Juliet.

Will kamyonetiyle giderken apartman karşımda belirdiğinde bir nefes verdim. Bununla başa çıkabilirdim. Romantik alıştırma partnerim, artık arkadaşım olan bu tatlı adamın en sevdiğim romantik kitap türünü okumasını kaldırabilirdim. Bu gece İskoç kıyafetiyle ortaya çıkmasını, benimle ve arkadaşlarımla kurtlarını dökercesine dans etmesini, hayran olduğum romantik komedinin bütün doğru kısımlarına gülüp gözyaşı akıtmasını kaldırabilirdim. Bununla başa çıkabilirdim ve ona olan arzumu şehvet dolabına tıkabilirdim—

Ancak, sorun da buydu. Will'e olan arzum artık yalnızca fiziksel değildi. Arzularım, şehvet dolabından çıkmıştı, ne zaman

olduğundan bile emin değildim. Yalnızca uzun zaman geçtiğini ve şimdi o arzunun bütün bir odayı doldurduğunu, kapısında bir isim olduğunu ve bırakın söylemeyi, adını *düşünmekten* bile korktuğumu biliyordum.

Ama ne olduğunu biliyordum. Ve o sözcüğü düşünmemek veya söylememek ondan kaçmamı kolaylaştırmıyordu, neyse *oydu*, birlikte geçirdiğimiz zamanın dokusuna işlenmişti.

İroni de buradaydı ya zaten. Bu yolculuğa romantik aşk yolunda birlikte yürümenin güvenli olduğuna karar verdiğim adamla yani Will'le başlama nedenim kendi hayatında bunu aradığından emin olmaması ya da en azından benimle aramadığından emin görünmesiydi. Christopher'ın hayatındaki yeri onu güvenli ve kesin olarak yasak hâle getiriyordu. Âşık olabileceğim son kişi olduğu için yapacağım bu alıştırmada, kendimi yeniden güvende hissetme ve romantik davranma konusunda öz güven kazanma yolculuğumda Will'in mükemmel bir partner olduğundan o kadar emindim ki...

Ama bu beni tam olarak o sonuca götürmüştü.

Will kamyoneti apartmanımın önünde durdurarak sinyal verdi. Bütün sokakta tek bir boş yer, park edebileceği bir alan yoktu, beni bırakıp yoluna devam etmesi gerekecekti. Aşırı derecede hayal kırıklığına uğramıştım. Bu, evrenin duygularımı kendime saklamam gerektiğini gösteren bir işaretiyse, bunun yapılacak en mantıklı ve *güvenli* şey olduğunu bildiğim hâlde yine de bozulmuştum.

Belki de artık güvende olmak istemiyorumdur.

Arada kalmıştım ama duygularıma göre hareket etmek istediğim için acı çekerek koltuğumda olabildiğince dönüp Will'e baktım, sorularıma bir yanıt alabilme umuduyla gözlerini inceledim. *Benim seni istediğim gibi sen de beni istiyor musun?*

Sence benim istediklerimi istiyor musun? Bunu benimle yaşamak ister misin?

Sakalı olmadığında düşüncelerinin yüzünden belli olduğunu söylediği hâlde tek bir lanet ipucuna bile rastlayamamıştım.

Ben de bildiğim şeye, bu gecenin her ânının onunla ne kadar harika olduğuna, *onun* ne kadar harika olduğuna odaklandım. “Teşekkür ederim, Will. Bütün bunlar için. Akşam yemeği. Herkesle birlikte partiye gelmen. Arabalı sinema. Gerçekten... Gerçekten çok güzeldi.”

Elleri sıkıca direksiyonu tutarken başıyla onayladı. “Evet, gerçekten öyleydi,” dedi usulca. “*Ben* teşekkür ederim, Jules.”

Arabasının kapısını açıp hızla kamyonetinin etrafından dolaşarak inmeme yardım edeceği zaman gelmişti. Ona kızgınlık dönemindeki bir kedi gibi sürtünmeden iyi geceler dileyeceğim ve sonra yukarı, daireme çıkacağım zaman gelmişti.

Ama henüz değil, diye fısıldadı içimden bir ses.

Bir an durakladım, kafamın içinde yankılanan o ses midemdeki kasılmayla bunun doğru olduğunu söylüyordu.

“Will.”

“Hı?”

Arzu içimde hızla dolaşırken bakışları dudaklarıma, benimkiler de onunkilere kaydı. Bedenimin her bir kıyısı ve köşesi özlemle ısındı.

“O anda neden frene *bastın*,” diye sordum dikkatle, “arabalı sinemayı seçtiğimi anladığın zaman?”

Will sessiz kaldı, gözleri gözlerimdeydi. Uzun, yavaş bir nefes verdi.

“Serçe parmak sözü,” dedim usulca. “Unuttun mu?”

Yavaşça elime uzanıp tuttu. Bir an duraksadı ama sonra, “Muhtemelen... Tuhaf gelecek ama bir aile geleneğimiz var. Bi-

rini arabalı sinemaya götürürsen... Oraya ancak sevdiğin kişiyi götürürsün,” dedi.

Yüreğim yerinden fırlayacaktı, göğsümde küt küt atıyordu. “Ne?”

Elimi tutan eline baktı. “Büyük büyükbabamla başlamış. Gençliğinde Illyria şimdiki kadar gelişmiş olmadığı için yapılacak pek bir şey yokmuş. Kasabada arabalı sinema olması *büyük* bir olaymış ve arabalı sinema ergenlik çağında flört etmek ve keyifli, malum şeyler yapmak için gidilen bir yer hâline gelmiş. Yakışıklı, çekici bir adammış; ona ilgi duyan birçok kadın varmış ve onlarla buluşurmuş; göle, balık tutmaya, dondurma yemeye gider, şehirde yürüyüşe çıkarlarmış. Ama asla arabalı sinemaya gitmezmiş çünkü onu ciddi olduğu kadın için saklıyormuş. Büyükkannemle tanıştığı gün ona arabalı sinemaya gitmek isteyip istemediğini sormuş.”

Aman Tanrım, bundan daha romantik bir şey olabilir miydi? Gözlerim yaşarmıştı. “Anladığı için mi?”

“Anladığı için,” dedi Will. “Her zaman, ‘Yıldırım aşkıydı,’ diye bahsederdi. ‘Onu gördüğümde,’ derdi, ‘yıldırım çarpmış gibi oldum, onu sevdiğimi ve her zaman seveceğimi anlamıştım.’”

Eli elimi nazikçe sıktı.

“Ve böylece gelenek hâline gelmiş,” dedi bana. “Büyükbabam da aynı şeyi büyükkannemle yapmış. Sonra babam da annemle. Hiçbir kadını arabalı sinemaya götürmemiş, doğru kişi olduğunu anlayana kadar.” Kendi kendine gülümsedi. “Annemle babam hâlâ her yıl dönümlerinde arabalı sinemaya gider.”

“Ya,” dedim elimi kalbime koyup bir nefes alarak.

“Ben bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim,” dedi usulca. “Çünkü... Biliyorsun... Durumuma dayanarak flört etmeye kalktığımda... Oraya varabileceğimi ummaktan vazgeçmiştim.”

Kalbim acıyordu. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca Will'in umutları, onu hak edecek kişinin ona verebileceği sevgi ve karşılığında onun vereceği sevginin ne kadar hoşuna gideceği hakkındaki düşüncelerine karşı çıkmamak için elimden geleni yapmıştım. Şimdi sessiz kalmak neredeyse acı verse de öyle yaptım. Başladığımız andan itibaren kendime Will'e ona layık olan kişinin onu gerçekten seveceğini ve onun tarafından en az onun kadar sevileceğini *göstermek* için elimden geleni yapacağıma yemin ettiğim hâlde. Onun benim gördüğüm olasılıkları görmesini, benim umduğum gibi kendisi için umut beslemesini çok istesem de bunu onun yerine ben yapamazdım. Alıştırma yaparken elimden geleni yapmış ve onun olasılıklara olan inancına giden köprüyü ancak bu kadar kurabilmiştim, diğer yarısı ondan gelmeliydi.

Will bana, gözlerimin içine baktı. “Yani senin...” Yutkunurken âdemelması hareket etti. “Gidebileceğimiz onca yerin içinden bizim için arabalı sinemayı seçmen... Beni mahvetti. Beni düşündürdü ve bu aklımın oraya ilk gidişi değildi Juliet ama düşünmeye kesinlikle en çok yaklaştığım zamandı, eğer—” Cümlesini yarım bıraktı. Çenesini sıktı. “Bir şey söyleyeceğim ve bu duymak istediğin bir şey değilse bana bunu söyleyeceğine söz vermeni istiyorum, tamam mı?”

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. “Söz,” dedim fısıldayarak.

Konuşurken gözleri üzerimdeydi, “Bunun biriyle yaşayabileceğimi umduğum bir şey olmadığını, defalarca... İncindikten sonra tekrar denemeye değmeyeceğini söylerken uzun zaman bu fikre inandım.”

Başım la onayladım çünkü bunu biliyordum. Bana bu gerçeği itiraf etmişti.

“Ama... Seninleyken, Juliet...” Ellerimize baktı, başparmağı tenimde nazikçe gezindi. “Bu inançtan şüphe ediyorum. Seninleyken... Denemek, umut etmek istiyorum. Seninle...”

Kalbim ağzımda atıyordu, içimde bir umut ışığı yandı.

“Sorun şu ki...” Sertçe boğazını temizledi. “Sorun şu ki... O eski inanç sonsuza dek yok olursa yerini neyin alacağını bilmiyorum. Kalbinin istediği her şey mi olur yoksa daha öncekiler gibi mi sonlanır, bilmiyorum. Bütün çabama rağmen sana yalnızca bunun kırıntısını verebileceğimden endişeleniyorum.”

Bana sevgisini göstermekte bu kadar iyi olduğunu kanıtlamışken, bana sevgiyi alıştırma adı altında bile ailesel, platonik, romantik yönüyle yani birçok şekilde göstermişken kendisinden bu şekilde şüphe etmesine dayanamazdım. “Will, ben *asla* böyle hissetme—”

“Lütfen,” dedi sertçe. “Beni dinle.”

Dilimi ısırdım çünkü sessiz kalabilmemin tek yolu buydu ve başımla onayladım.

“Daha güçlü bir adam olsaydım,” dedi, “beklerdim. Ta ki gerçekten emin olduğum âna kadar... Sana, Juliet, hak ettiğin ve kalbinin arzuladığı her şeyi sunduğumda bunu iliklerine kadar hissedeceğini, gücünden ya da anlamından asla kuşku duymayacağını söyleyebileceğim o âna kadar...”

Gözleri benimkileri inceledi. “Ama değilim. Yeterince güçlü değilim. Kalbimdeki sevginin sana yetip yetmeyeceğinden emin olmadan karşında bir saniye daha geçirmeye dayanamam...” Elinin içindeki elimi göğsüne koydu. “Ama o kalbin her bir zerresi, bütün kusurlarıyla *senindir*, eğer sen de istersen. Ama istemezsen... Şey, bunu kesinlikle anlarım.”

Ona baktım; kalbim çarpıyor, gözlerim yaşarıyordu. Sevinç, içimdeki bastırılmış umut, bir barajdan akan su gibi fışkırarak

içimden taşıtı. Sonra hemen arkasından, onu yutmakla tehdit eden bir şey belirdi: *korku*.

Korkuyordum. Bu âna geldiğimde, birine tekrar âşık olduğumu fark ettiğimde korkacağımı bildiğim kadar korkuyordum. Çünkü eskiden romantizmin peşinden koşarken, kollarını çılgın bir aşk için açıp bunun her zaman yeterli olacağına inanırken o eski Juliet kalp kırıklığını bilmiyordu. Parçalandığında gelebilecek olan o yıpratıcı şüpheyi, panikleten acıyı bilmiyordu.

Bu kez umduğum şeye sahip olma olasılığıyla, kalbimin sonunda tekrar acı çekebilecek kadar iyileşip istediğim şeye sahip olma olasılığıyla karşı karşıyayken buna teslim olursam ve bir gün sona ererse nasıl olacağını *biliyordum*.

Yıkıcı olacaktı.

Ama.

Bunu atlatabilirdim. Çünkü güçlüydüm, hayatım geçen yıl parçalandığında kendimden beklediğimden daha güçlü davranmıştım. Neredeyse dokuz ayda öğrendiğim bir şey varsa o da sandığımdan çok daha fazlasına dayanabildiğim ve acı beni yere serdiğinde bile yeniden ayağa kalkabildiğimdi.

Evet, korkuyordum, sonunda Will'e karşı hissettiğim her şeye teslim olma düşüncesinden, onu yetersiz bulmamdan korktuğu mütevazı dürüstlüğünden, onun da beni yetersiz görebileceğinden duyduğum kaygıdan korkuyordum.

Ama Will'le bu yolculuğa başladığımda ona bir söz vermiştim; ikimiz de cesur davranacak, o bisiklete birlikte binecek ve birlikte devrilecektik. Kendime, kaybetmenin getireceği acıdan korkarak hayatın sevinçlerinden, aşkın heyecanından daha fazla saklanmayacağıma dair söz vermiştim.

Başta sessiz kalarak hâlâ elinin içindeki elimi kalbine bastırdım. Sonra kararlı bir sesle, içimdeki cesur yanıma çıkarıp cevap verdim. “Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum.”

Gözleri benimkilerin arasında gidip geldi. Eli parmaklarımı sıkıca kavradı, parmaklarımın altında göğsünde hızla atan kalbini hissediyordum. “İstiyor musun?”

Başım la onayladım, parmaklarımla gömleğinin yakasını kavrayarak onu kendime çektim. “Hem de çok fazla. Ve beni dinle, Will. Sen güçlü bir *adamsın*. İncinebileceğinden korktuğun hâlde kalbini açmak güç ve cesaret gerektirir. Hislerini dile getirmemeyi seçmen, bana kalbini tüm çıplaklığıyla gösterebildiğine gerçekten inanmayı beklemek... Bu, bir güç değil, bir korku olurdu.” Elim i kalbine bastırdım. “Sen cesursun, Will. Ve cesur olmam için bana güven veriyorsun, korktuğum zamanlarda bile. Çünkü *korkuyorum*. Bana bu kadar çok şey ifade etmenden, bunu bu kadar çok istemekten korkuyorum, sana güvenmediğim veya inanmadığım için değil Will, bu kadar çok *istediğim* için.”

“Jules,” diye fısıldadı hüzünlü bir sesle.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, baş parmağım yanağını şefkatle okşuyordu. “Will.”

İsmi ağzımdan çıktığı anda iki sıra ileriden bir SUV çıkarak Will’in kamyoneti için yer açtı.

Açılan yere, sonra tekrar birbirimize bakıp gülümsedik.

Teşekkür ederim, evren.

Dairemin kapısı çarparak açılırken içeri süzüldük, ellerimiz çılgınca birbirimizin vücutlarını keşfediyordu. Öpücüklerimiz yoğun, dudaklarımız aralıktı; dil darbeleri, inlemeler ve iç çek-

meler havada uçuşuyordu. Sonunda, *sonunda* onu tekrar öpüyordum. O kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim.

Will el yordamıyla kapıyı bulana kadar etrafı yokladı. Yankılanan bir *gümlemeyle* kapı hızla kapandı.

“Bekle, bebeğim,” diye söylendi yüzünü öpücüklerimizden ayırıp ne yaptığını görebilecek kadar geriye çekilirken ve ardından kapıyı sürgüleyerek kilitledi.

“Daha fazla beklemek yok,” diye sızlandım botlarımı ayağımla çıkarırken boynuna doğru, sonra çıplak parmak uçlarıma basarak boğazındaki çukuru yaladım.

“Siktir,” dedi inleyerek.

Öperek göğsüne doğru ilerlerken Will beceriksizce botlarını çıkardı, sonra beni koridorda geri geri yürütmeye başladı, yarı yolda durup beni duvara yasladı. Öpüşmemizi yavaşlattı, eli çenemdeydi, beni orada tutuyordu, ipeksi dili yavaşça benimkini okşuyordu. Karnıma bir sıcaklık yayıldı.

“Tadın o kadar güzel ki,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Öpüşürken bir nefes aldım. “Senin de öyle.”

Elimi bacağında yukarı doğru gezdirirken homurdandı, elim karnıma baskı yapan sert, kalın uzunluğuna özlem duyuyordu. Elim tutup nazikçe çekti, parmaklarımızı kenetleyip göğsüne bastırdı. Tam kalbinin üzerine.

Will bana bakarken çenesi gergin, gözleri ateş gibiydi. “Bunu istediğinden emin misin?”

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım,” dedim ona. “Ve bir daha sorarsan *dominatrixle* karşılaşırsın.”

Onu öperken dudaklarımın arasına bir kahkaha attı, kalçasını kıpırdatmasının verdiği hazza kendimi kaptırırken sıcak vücudu benimkine sıkıca yapışmıştı. Acı veren ihtiyaç bacakla-

rımın arasında, göğüs uçlarımda uğulduyordu. Tenim boncuk boncuk terlemişti.

“Bana dokun,” diye yalvardım.

Ellerini sırtıma dolayıp beni sıkıca sararken boynuma doğru gülümsedi. Köprücük kemiğimi öpüp sonra hafifçe ısırırken sık nefesler aldım. “Sana dokunuyorum.”

Elini tutup bacaklarımın arasına götürerek tam ihtiyacım olan yere sürttüm.

Boynuma doğru küfretti. Sonra beni kalçalarımın tutup kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, boynuna sarılıp ellerimi ensesinde birleştirdim.

Parmaklarım saçlarına gömülürken onu öptüm, pelvisimin hemen üzerindeki sert, kalın uzunluğuna sürttümdüm. “Şu anda giysilerden gerçekten nefret ediyorum,” dedim soluk soluğa.

“Onlar düşmanımız.”

“Bunu söyleyen de etekli bir erkek. Ben bu pantolona neredeyse yapışmış durumdayım.”

Will bizi salondan ve koridordan geçirip doğruca yatak odama götürürken güldü. “Keşke bu kiltler normal etekler kadar basit olsaydı. Çıkarması, giymesi kadar uzun sürmese iyi olur.”

“Ben yüzlerce İskoç aşk romanı okudum, Will.” Alt dudağını dişlerimle hafifçe ısırarak zevkten homurdanmasını sağladım. “Hazırlıklıyım ve sana söz veriyorum, o kilt hemen çıkacak.”

“Bu sözünü hatırlatırım.” Beni yavaşça, ayakta duracağım şekilde aşağı indirdi. Sonrasında hiçbir şey ölçülü veya kontrollü değildi; yavaş, keyifli öpüşmeler ve dokunmalar yoktu. Omuzundan sarkan ekose kumaşı çılgınca çekiştirip gömleğini başından geçirerek çıkardım. Will ceketimin düğmeleri uğraştırırsa da neredeyse onu üzerimden çekip çıkarmıştı. Kemer tokasını

çekiştirdim, küçük *sporrarla** birlikte yere düşmesine izin verdim, sonra vücuduna dolanmış ekose kumaşı kalçasından geçecek kadar gevşettim.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu eteğini aşağı iterken soluk soluğa. “Kendimi lanet bir *burrito* gibi sarmak zorunda kalmıştım ve sen onu bir hamlede çıkardın.”

“Sana yapacağımı söylemiştim.” Kumaş ayaklarının dibine düşünce çok acıklı bir ses çıkardım. Önceki sorum yanıtlanmıştı, iç çamaşırı *giymişti* ama yine de muhteşem bir görüntüydü, düşük belli gri *boxer* ereksiyonuyla kabarmıştı. Avucumu bastırıp sertçe okşadım.

“Jules,” diye yalvardı elimi nazikçe iterek, diz çöküp pantolonumun düğmesini çabucak açarak fermuarı indirdi. Pantolonumu bacaklarımdan geçirip içinden çıkmama yardım ederken omzuna tutundum.

Will ayağa kalktı ve çekiştirmeye başladığım saçlarıma uzandı, firkete ve tokalar tutulan parmaklarımın çabalarına inatla direniyordu. “Bana izin verir misin?” diye sordu.

Ona baktım, çılgın çaresizliğimiz gitmiş, aramızdaki boşluğu şefkat doldurmuştu. Başımla onaylayarak ellerimi beline koydum. Will üzerime eğilip tokaları ustalıkla çıkardı, her birini çıkarırken şakağımı, alnımı, yanağımı öpüyordu. Saçımı açarken dudağıma yavaş ve yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra saç bandını çıkardı. Belini sıkıca kavrayıp daha fazlasını isteyerek parmak uçlarıma basarak yükseldim.

Saçlarım omuzlarıma döküldü, ellerini saçıma daldırarak başımı geriye yatırdı, diliyle dudaklarımı beceriyordu, tam da bana

* Cep görevi görmesi için İskoç eteklerinin önüne asılan küçük çanta benzeri bir torba. -ed.n.

yapmasını istediğim gibi. Yavaş ve sert, geriye çekilip tekrar içine dalması için beni onu kovalamaya zorlayarak.

O kadar tahrik olmuşum ki ölebilirdim. Beklemekten ölecektim.

Yavaşça, işkence edecek kadar yavaş bir şekilde parmaklarını külotumun lastiğinde gezdirdi. İleri geri. İleri geri. Kalçamı sallamaya çalışarak ağlayabilecek kadar çaresizce istediğim dokunuşu kovaladım.

Nefes alış verişlerim kesik kesik ve hızlıydı. İçim arzu doluydu. İhtiyacım olan yere yapacağı tek bir dokunuşla havai fişek gibi patlayacağımı hissediyordum.

“Lütfen,” diye yalvardım kalçamı ona doğru sallayarak.

Boynumu, çenemi, kulağımın hemen arkasını öptü. “Sabırlı ol, Juliet.”

“Yapamam. Dayanamıyorum.”

Saçlarıma doğru sert, boğuk bir kahkaha attı, sonra derin bir nefes aldı. “Bu kadar çok istemen çok hoşuma gidiyor.”

“*Seni* istiyorum,” dedim gözyaşlarının eşiğinde, ihtiyaçtan kalınlaşan sesimle. “*Seni* çok istiyorum.”

“Ben de seni istiyorum, bebeğim,” diye mırıldandı saçlarımin içine. “Sakin ol, Jules. Sorun yok.” Cilveli parmak uçları sonunda daha aşağı indi, kıvrımlarıma, pelvisime dokundu—

Sonunda ıslandığım yeri, bacaklarımin arasında bir nabız gibi atan yeri okşadığında soluk soluğa kaldım. “Will,” dedim tekrar nefessiz kalarak.

“Sırılsıklamsın,” diye fısıldadı klitorisimin etrafını okşarken ve elinin üzerine utanmadan oturmamı izledi. Dokunuşu çok hafif, çok tahrik ediciydi.

“Şey. Az önce iki saat boyunca Matthew McConaughey’yi izledim,” dedim ona gözlerim kapanarak dengesiz bir hâlde. “Beni suçlayabilir misin?”

Öpüşürken güldü. “Bu onun için mi?”

“Olmadığını biliyorsun.” İçimde bir titreme dalgalandı, boşalmamın ilk belirtisini içimde hissetmeye başlamıştım bile. “Hepsi senin için.”

Bunu söylediğimde Will inledi ve arkama uzanıp parmaklarının birkaç etkili hareketiyle sütyenimi açtı. Kollarımdan aşağı düşünce Will onu çekip bir kenara attı. “Kendine bak,” diye fısıldadı. “Juliet, kesinlikle mükemmelsin.”

“Mükemmel değilim,” diye söylendim.

“Bana göre mükemmelsin.” Eğildi ve tam kalbimin, göğsümün şişkinliğinin üzerinden öptü. Burnu aşağı inerek meme ucuma değdi.

“Will, lütfen,” diye yalvardım. “*Lütfen.*”

“Talepkâr kadın. Tadını çıkarmaya çalışıyorum.”

“Sonra çıkarırsın.” Ellerimi göğsünden aşağı, ereksiyonunun üzerine çektim. “Önce boşalmamı sağla.”

Gülerek beni tekrar kaldırıp yatağa götürdü. Sırtüstü yatağa serildim, kollarım istemsizce başımın üzerine düştü ve ona gülümsedim.

Will diz çöküp kalçamdan tutarak beni yatağın kenarına doğru çekti. “Bu uygun mu?” diye sordu.

Çılgınca başımla onayladım. “Çok uygun.”

Külotumu tutup bacaklarımdan indirdi, sonra kenara fırlattı. Elleri bacaklarımı kavrarken bana yoğun bakışlar atıyordu, çenesi gergindi. “Kahretsin, çok güzelsin.”

Kızardım, bir kolumu yüzüme koydum. “Will.”

Kolumu nazikçe geri çekti. Will üzerimde belirdi, eli kaburgamdan yukarı kaydı, göğsümü avuçlayıp meme ucumu okşadı. Meme ucumu hafifçe çekerken dudağımı ısırdım, gözlerimin kaymasına zor engel oldum. Bana baktı. “İzlemeni is-

tiyorum, Jules. Boşalmanı sağladığımda gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum.”

Yastığa uzanıp başımı kaldırdı ve altına yerleştirdi, böylece onu üzerime doğru uzanırken görmekten başka çarem kalmamıştı. Beni öptü, dili dudaklarımı yalıyor, elleri üzerimde dolaşarak cildimin hassaslaşan her tarafını okşuyordu. Avucu bacağıma değdi ve onu kendine doğru çekti, bacaklarımı daha da açtı, sonra parmaklarıyla klitorisimde daireler çizdi, hafifçe vurdu. Dokunuşunun altında belimi gerdim, öpücüğüyle inledim.

Tekrar yatağın yanına diz çöktüğünde iki eliyle ziyafete hazırlanan bir adam gibi popomu avuçladı. Düzleşen dili yukarı çıktı, sonra klitorisimi buldu. Bağırdım, ellerim başına gidip saçlarına gömüldü.

Bir parmağını içime soktu ve dudağımı ısırıp tatminle inledim. Omuzlarındaki bacaklarım gerildi.

“Çok güzel.” Hararetle başımla onayladım. “Lütfen, durma.”

Klitorisime doğru mırıldanarak ikinci parmağını soktu. Kor gibi bir zevk beni yakıyordu, âdeta damarlarımda dolaşan şiddetli bir ateşti.

Dilinin sonraki darbesiyle klitorisimin etrafında daireler çizdi, gözlerimi kırpıştırarak kapamama neden olan sıcak, ıslak bir girdap gibiydi. Saçlarını daha sıkı kavradım. “Bu...” diye fısıldadım. “Buna *bayıldım*.”

Tekrar tekrar yaptı, dilini yavaşça aşağı yukarı doğru hareket ettirdi ve sonra ıslak, ritmik daireler çizmeye devam etti. Serbest elini açıp karnıma, kaburgalarımın altına bastırdı ve göğsümü kavrayarak meme ucumu çekiştirdi.

Çılgınca rahatlamak istiyordum, soluk soluğaydım. Her seferinde bu kadar dayanabileceğimi düşündüğümde Will bana

daha fazlasının olduğunu gösteriyordu. “Daha hızlı,” diye yalvardım. “Bu mükemmel, yalnızca daha hızlı.”

Parmaklarını büküp hırsla içime girmeye başladı, dili hâlâ daireler çiziyordu, ıslak ve sıcaktı, daha da hızlıydı. Soluk soluğa saçlarını çekiştirdim, zavallı Will. Ama çok yakındım, tam sınırdaydım. Parmaklarını içime doğru daha fazla büküğünde bacaklarım hızla yukarı kalktı, dizlerim istemsizce büküldü. Nefes almakta zorlanıyordum, çok yoğundu, inanılmaz derecede iyiydi. Klitorisimdeki dili ıslak ve sıcaktı, içime kıvrılan parmakları kalındı, yumuşak saçları bacaklarıma sürtünüyor; iri, sert eli göğüslerimi avuçluyor ve karnımı şefkatle okşuyordu.

“Benim için gel, Jules.” Klitorisimden yalnızca sağ bacağımın içini, sonra sol bacağımı öpecek kadar uzaklaştı. “Ve bunu yaparken beni izle.”

Vücudumun kasıldığını, meme uçlarımda kabarıp hassaslaştığını, dokunuşunun altında sızladığını hissederken kendimi ona bakmaya zorladım. O da bana bakıyordu; yüzü ateşli, gözleri parlak, yanakları kızarmıştı ve klitorisimi bir, iki kez yaladıktan sonra etrafında daire çizdi.

Parmaklarının etrafında kasılıp elinde nabız gibi atarken ismini haykırdım, kalçam içimden geçen elektrikli ve kör edici zevk şimşeklerinin her biriyle birlikte yukarı kıvrılıyordu.

Orgazmım sanki saatler sürmüştü. Beni yavaşça yalarken, uyluklarımı öperken, parmaklarını nazikçe dışarı çıkarırken, sonra dayanamayacağım kadar hassaslaşan klitorisimin üzerine sürterken şok üstüne şok dalgası yaşamıştım.

Soluk soluğa kollarımı açtım. “Will,” diye bağırdım hırıltılı bir sesle. “Buraya gel.”

Bir saniye bile tereddüt etmeden kalkıp üzerime eğildi ve beni yatakta tekrar yukarı taşıdı. Sonra yanıma uzanıp bana sarıldı.

Elimi kalbinin üzerinden göğsüne, saçlarına kaydurdım. Ona bakarken hâlâ nefes nefeseydim. Yüzünü tutup kendime çektim, dudaklarına uzun ve yavaş bir öpücük kondurdum. “Bu,” dedim soluk soluğa, “hayatımın en iyi orgazmıydı. Bir ay uyuyacağım.”

Will boğuk ve alçak bir sesle güldü. “Henüz değil, Juliet.”

Kaşlarımı çattım. “Bir tane daha yaşamamı ciddi bekliyor olamazsın, değil mi?”

“Bir mi?” Başını sallayıp yüzümdeki saçları geriye attı. “Hayır. Bu gece çift haneli sayılara kadar gideceğimizi düşünüyordum.”

Hırıltılı bir kahkaha attım.

Will beni yatağa bastırarak üzerimde durdu. “Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?”

Hâlâ gülerken başımı iki yana salladım. “Bunu *atlatabileceğimi* düşünmüyorum.”

“Yapabileceğini biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle göğüslerimin arasına, boğaz çukuruma, kulağımın arkasına öpücükler kondururken. “Bunu sana yaşatacağım, Juliet, söz veriyorum. Çünkü hak ettiğin bu. Çünkü haftalardır sana dokunup seni nasıl öğrenebileceğimi, seni nasıl tahrik edip memnun edebileceğimi, seni tekrar tekrar nasıl boşaltabileceğimi hayal ediyorum.”

Bir şekilde içimde yeni bir arzu dalgası yükselirken ürperdim. Will bunu hissederek saçlarıma gülümsedi, şakağımı okşadı. “İşte benim kızım.”

Eli bacaklarımla arasına kayarken nefes aldım.

“Will,” dedim fısıldayarak.

“Hı?” Beni usulca öpüp burnunu burnuma sürttü.

“Ben gerçekten— Ah!” Klitorisimi okşarken dudağımı ısırdım.

“Sen gerçekten ne?” diye mırıldandı boynuma. Kulağımın arkasını öptü.

Vücudum orgazm ve dokunuşuyla içimde ördüğü bu yeni zevk ipliği nedeniyle sıcak ve gevşekti ama aynı zamanda saatlerce dans etmekten, uyandığımdan beri savaştığım ağrılardan dolayı kasılıp tutulmuştum. “Ben,” dedim usulca, “bir gecede bana bu kadar çok orgazm yaşatmanı istesem de... Buna dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum.”

Will’in dokunuşu yavaşladı, gözleri benimkileri inceledi. Geri çekilmesinden, cesaretini kırdığımı düşünmesinden korktum. Ama öyle olmadı. Yalnızca başını eğip beni nazıkçe öptü. “Tek istediğim kendini iyi hissetmen, Juliet. Ne şekilde olursa olsun. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, seni dinlerim.”

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkundum ve ben de onu öptüm. Kolumu boynuna atıp onu kendime çektim, kalçamı ona doğru ittim, pelvisimi eline bastırarak ona bunu hâlâ istediğimi gösterdim. “Bir tane daha,” diye fısıldadım.

Dudaklarıma doğru sıırttı. “Seve seve.”

29 Will

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak uyandım. Juliet'in odasını dolduran parlak sabah ışığı gözlerimi kamaştırıyordu. Odaklanmam biraz zaman aldı ama sonra onu gördüm, yatakta yanımda oturuyordu, dağınık, kıvrıkcık saçları başının etrafında hale gibiydi. Gece giydiğim gömleğimi üzerine almıştı, omuzlarından kayıyordu.

Gülümsedi. "Hey, günaydın."

Ona bakıp gülümsedim. "Günaydın, güzelim."

Kollarımla bacaklarım ağırdı, hâlâ uyku sersemiydim ama ona dokunmam gerekiyordu. Elim serin, buruşuk pamuklu çarşafın üzerinden bacağının saten pürüzsüzlüğüne kaydı. Tutup baş parmağımı teninin üzerinde gezdirdim. "Nasıl uyudun?" diye sordum.

"Seni öperken uyuyakalmışım," dedi kaşlarını kaldırarak, "ve on dakika önce uyanana kadar kıpırdamamışım. Yani oldukça iyi uyuduğumu söyleyebilirim ama uyuyakaldığımda uyumak

istememiştim. Anlaşılan senin verdiği iki orgazm, komaya girmem için yeterli oluyormuş.”

Başını arkaya atmış, dolgun dudakları aralık, koyu renk saçları yastığa dağılmış, adımı haykırarak boşalırken ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak sııttım. Mutlu bir şekilde derin bir nefes aldım. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. “*Sen* nasıl uyudun?”
“Taş gibi.”

Gülümsemesi biraz soldu, gözleri benimkileri inceliyordu ve anladım, gelecek şeyin korkusu göğsüme yerleşti. “Uyumadan hemen önce sana dokunmaya çalıştım. Dün gece eve geldiğimizde yaptığın şeyi yaptın. Elime uzanıp tuttun. Beni... Durdurdun. Dün gece tek yaptığın vermektir, Will. Ve ben sana karşılığını hiç veremedim.”

Yutkundum, kaygı içimde uğulduyordu. “Ne diyebilirim? Vermek benim sevgi dilim.”

Sevgi. Sözcük odaya bomba gibi düşmüştü.

“Hediye,” dedi usulca.

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Hediye,” dedi, “sevgi dili.”

Juliet parmaklarını benimkilerle birleştirip elimi kucağına çekti, elime bakıyordu, üzerindeki damarları bileğimden yukarı, koluma kadar takip etti. “Galiba başka bir sevgi dilini düşünüyorsun... Hizmet etmeyi.”

Yavaşça doğrulup yatak başlığına yaslandım. Sinirlerimle savaşıyordum, bunun nereye varacağından emin değildim. “Dün gece sana iyi hizmet ettiğimi mi söylüyorsun, Juliet?”

Bana imalı bir bakış attı. “Bunu biliyorsun.” Diğer eliyle, dün gece ona dokunan, onu öğrenen, memnun eden ve onu

zevkten dört köşe eden elime masaj yapmaya başladı. Başparmağımın altını okşadığında bir inilti kopardım.

“Ve şimdi,” dedi gözlerime bakarak yumuşak bir sesle. “Ben *sana* hizmet etmek istiyorum. Ama buna izin vermelisin, Will.”

“Biliyorum,” dedim sesli bir şekilde yutkunarak. “Yalnızca... Panikledim. Sen bitkin düşmüştün ve ben... Gerçekten tahrik olmuşum. Senden vermen gerekenden fazlasını istemek ya da zaten canın yanarken daha fazla yakmak istemedim.”

Başıyla onayladı. “Bu mantıklı.” Hafif bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. “Ama sen canımı yakmadın. Ve istediğin bir şeyle baş edemeyecek olsaydım sana söylerdim. Sence ileride bana bu şekilde güvenebilir ve ne söyleyeceğimden emin olmasan bile istediğin şeyi bana söyler misin?”

Gözlerimiz kenetlendi. Parmaklarımız birbirini okşadı. “Evet,” dedim fısıltıyla. “Olur.” Birbirimize bakarken aramızda bir sessizlik oldu. “Buraya gelir misin?” Başımla işaret ettim.

Juliet bana doğru emekleyerek yan tarafıma sokuldu. Kolu mu atıp daha da yaklaştırdım, başı göğsümdeydi, sonra bacağını tutup benimkinin üzerine çektim. Başı göğsüme yaslandı, göğsü göğsüme değiyordu, bacaklarının üzerimdeki ağırlığını hissedebiliyordum, içimde bir dinginlik oluşmuştu.

Kalçasını sıkıp alnına bir öpücük kondurdum, sözcükler ağızımdan çıkarken daha fazlasını söylemek, açıklamak istediğimi belirtmeye çalıştım. Ama... Çok zordu.

“Ben...” Konuşmaya çalıştığımda sözcükler boğazıma takıldı. “Ben... Tarihsel olarak... Dün gece sana verdiğim şeyi almaktan... Hiç zevk almadım. Aslında, hayır, bu tam olarak doğru değil. Zevk *alıyorum* ama hoşlanmadığım bir dokunuş olduğunda istediğim şeyi söylemenin partnerimi... Rahatsız etmesinden endişe ederken zevk almak çoğu zaman zor oluyor.” Ona bakıp

itiraf ettiğim şeyi hafifletmeye çalıştım. “Ayrıca, seni tatmin etmek bana yetiyor.”

“Ya sana,” dedi fısıltıyla eli yüzümü kavrayıp baş parmağı dudaklarımı takip ederken, “seni boşaltmanın beni tatmin edeceğini söylesem?”

Bacağı bacağımın yukarısına hafifçe sürtünürken ciğerlerimden hava fışkırdı.

“Ya sana,” boynuma, çeneme bir öpücük kondurdu, “bana sevdiğin her şeyi söylemenin, bunları yapmamın ve boşalman için ihtiyacın olan her şeyi sağlama düşüncesinin beni çok fena bir şekilde ıslattığını söylesem.”

Elim omzundan kalçasına kaydı. Poposunu sıktım. “Jules,” dedim bir nefes vererek.

“Ya sana” dedi dişleriyle hafifçe ısırıldığı köprücük kemiği-me doğru mırıldanarak, eli kolumdan aşağı kayıp elimi buldu. “Bana gösterirsen, hak ettiğin kadar iyi hissettirebilmem için sevdiğin her şeyi öğretirsen çok mutlu olacağımı söylesem?”

“Juliet,” diye yalvardım. Ne için yalvardığımı bile bilmiyordum, yalnızca beni bu kadar güvende hissettirmesinin, onu bu kadar çok istememin, beni bu kadar cesur olmaya zorlamasının etkisiyle dolduğumu biliyordum.

“Will,” dedi bana bakarak yumuşak bir sesle.

Başımı eğip onu kendime çekerek öptüm. Öpüşürken gülümsedi, eli çenemi kavramıştı. “Bana gösterir misin?” diye fısıldadı.

Yutkunarak başımla onayladım. Elimi tutan elini kalbimin üzerine koyup bastırdım. “Baskı,” dedim fısıldayarak. “İyi hissettiriyor”

Gülümsedi. “Tamam. Yani hafif kışkırtıcı dokunuşlar yok.” Başımı iki yana salladım.

“Başka?” diye sordu usulca.

Elini yavaşça göğsümden aşağı, sonra karnıma yönlendirdim. Ellerimiz penisimin ucuna değdiğinde kalçam kıpırdandı. Ona böyle dokunmanın bu kadar iyi gelmesi ve gece onu orgazma ulaştırırken acı verecek kadar sertleşmişim.

Eli kalçamda durdu ve elimi çekti. “Dokun bana,” dedim ona.

Kocaman gülümsedi, gözleri mavi alevler kadar parlaktı; yumuşak, sıcak eli karnımda ve uyluğumda ona gösterdiğim gibi gezinirken dudaklarını ısıırıyordu. Dokunuşuna doğru uyluğumu salladım. Çarşafı tutup çekti; beni sıcak, zonklayan yerimin her tarafını serin sabah havasına maruz bırakacak kadar aşağı kayd.

Juliet uzanıp komodinin çekmecesini açtı, sonra elinde küçük bir şişe yağla bana döndü. “Olur mu? Olmaz mı?”

“Kokulu mu?” diye sordum. Fazla güçlü kokular başımı ağrıtırıyordu.

“Hayır. Yalnızca badem ve jojoba yağı. Bak.” Kapağını açıp fazla yaklaştırmadan bana doğru salladı. “Bir kokla.”

Kokladım ama kokusunu alamadım. Başlığa yaslanarak, “Sorun olmaz,” dedim.

“İyi,” dedi avucuna biraz yağ dökerken neşeli bir sesle. Bana yaslandığında gülümsemesi kocamandı, bacağını bir kez daha benimkinin üstüne yerleştirdi.

Beni dipten kavrayıp yukarı doğru sertçe okşamasını, ucunu sıkmasını izlerken ağzım açık kalmıştı. Aşağı kayarken başım geriye düştü. “Kahretsin,” diye söylendim kalçalarımı dokunuşuna doğru iterek.

“Zavalılık.” Tekrar okşarken usulca cıkcıkladı. “Şu hâline bak.”

Gözlerim hâlâ kapalıyken derin bir nefes aldım, elim saçlarına gidip o yatakta dağılmış dalgalarına gömüldü. “Kendimi bu

hâle sokarken çok eğlendim. Erekte hâlde uyuduğumdan emimim, çok tahrik olmuşum.”

Boynumu, köprücük kemiğimi öperken gülümsemesini benimde hissettim. “O zaman iyi ki seninle ilgilenmek için buradayım,” diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

Farklı bir şey deneyip elini penisimin başında döndürerek başparmağıyla ucunda nazikçe daireler çizerken inledim. “Bu nasıl?” diye sordu.

Hızla başımla onayladım, gözlerimi açıp onu buldum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ona baktım. “Müthiş.”

Gülümsedi, çok seksi ve muhteşemdi. Saçları gece yastıklar yüzünden dağılmıştı, dudakları öpüşmekten hâlâ şişti.

O beni eliyle okşarken hayalarım gerildi. Şimdiden boşalmak üzereydim. Gece kendimi ihmal etmemi, onu arzulayarak geçirdiğim çaresiz haftaları düşününce bu pek de şaşırtıcı değildi. Yine de bu kadar çabuk bitmesini istemiyordum.

“Nefes al,” diye fısıldadı dudaklarıma, öpücüğü yavaş ve tatlıydı. “Nefes al, Will.”

O yavaşlarken derin bir nefes aldım, sonra hayalarımı avucuna alıp nazikçe masaj yaptı. Dokunmadığı için sızlayan aletim sallandı. Soluk soluğaydım, elim çarşafları sıkıca kavramıştı.

“Tanrım, Will,” dedi fısıldayarak. “Muhteşemsin.”

Vücudum dokunuşunun zevkini kovalarken kalçamı kaldırarak güçlkle yutkundum. “Sen bana muhteşem hissettiriyorsun.”

Tekrar aletimi kavradı, bu kez biraz daha sertti ve aman Tanrım, o kadar iyiydi ki çenem kasılmıştı, azı dişlerim birbirine çarpmıştı.

Ağzımın içinden küfrettim. Soluk soluğa, kalbim gümbür gümbür atarken kaygan elinin beni yukarı aşağı sıvazlamasını izledim.

“Siktir,” dedim inleyerek, onu kendime çekip sıktım. Onu sertçe öptüm, göğsünü avuçladım, başparmağımla meme ucunu okşadım. “Sana dokunmalıyım. Sana dokunmama izin ver.”

“Bana dokunabilirsin,” dedi beni yavaşça ve sertçe okşarken soluk soluğa, “ama boşalmamı sağlamak için değil. Bırak da bu sefer ben seni rahatlatayım.” Dili benimkiyle dans ediyor, beni yükseğe, daha da yükseğe çıkarıyor, boşalmaya çok tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Tamamını kavrayarak sıktı, sonra geri çekildi ve elini ucunun etrafında döndürerek küfretmemek için kendimi tutmama neden oldu. “Bu nasıl?”

“Durma,” diye yalvardım. “Lütfen durma—”

“Durmayacağım,” dedi boynuma doğru boğazımın başlangıcını, kulağımın altındaki inanılmaz derecede hassas noktayı öperken.

Sıcaklık tüm vücudumu sarmıştı, kalçamı eline doğru germeme, onun kavrayışına doğru gidip gelmeme neden oldu.

“Daha hızlı?” diye sordu.

Coşkuyla başımla onayladım. Tutuşunu sıkılaştırdı, hızını arttırdı. Şimşek vücuduma çarpıp omurgamdan aşağı süzüldü ve içimdeki derin bir noktaya doğru yükseldi.

“Boşalacağım,” dedim soluk soluğa. Onu darmadağın, çaresizce öptüm ve tam olduğum yerde benimle buluştu. Bacağı benimkinin üstüne kaydı ve pelvisi bacağıma sürtündü.

Bacağımla bacaklarının arasına daha sert bastırınca inledi. “Eh, galiba ben de,” dedi soluk soluğa.

Bu sözleri söylediğini duymak, yalnızca bana böyle dokunmanın onu bu noktaya getirdiğini bilmek beni bitirmişti. Başparmağını penisimin ucuna sürterek fısıldadı, “Bırak kendini, Will. Hadi. Benim için gel.”

Juliet telefonumun boğuk alarm sesiyle titreştiği yere baktı. “Ne oldu?”

“Saat kaç?” dedim homurdanarak.

Juliet komodinine uzanıp saati bize doğru çevirdi. “On bir buçuk.”

“Kahretsin.” Yatağa geri düşerek çıplak ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Tek dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. Eli göğsüme yerleşti. “Ne oldu? Bir yerde mi olman gerekiyordu?”

“Hı-hı.” Ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Lanet müşteri etkileşimleri. İptal edeceğim.”

“Neden iptal edeceksin?”

“Çünkü seninle yatakta olmayı tercih ederim.”

“Biliyorum.” Saçımı yüzümden çekti. “Ama o bekleyebilir. Zaten zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin.”

Ona düz bir bakış attım. “Benim bekleme zamanım o kadar uzun sürmez.”

Bir kahkaha attı. “Peki, o zaman istersen iptal et. Ama o randevuya gitmen *beni* rahatsız etmez.” Eğilip beni öptü. “Beni de yanına aldığın sürece.”

Juliet

Will kamyonetin kapısını arkamdan kapayıp elimi sıktı. “Eşlik ettiğin için teşekkürler.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Elini sıkıp gülümsedim. “Gelmeme izin verdiğin için teşekkürler.”

“İzin vermek ne demek, Juliet.” İfadesi ciddileşti, baş parmağı elimin arkasını nazikçe okşadı. “Gelmek istemene çok sevindim.”

Ona bakarken içimdeki kelebeklerin vahşice ve özgürce uçuştuğunu hissettim. Yalnızca bir saat ayrı kalmıştık, ben toparlanıp üzerime bir elbise geçirmiştim, Will de eve koşup on sekizinci yüzyıl İskoçlarına ait olmayan bir şeyler giymişti ama onu özlemiştim ve şimdi onu bu gece uğurlamam gerekene kadar geri döndüğü için mutluluktan başım dönüyordu.

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. “Heyecanlıyım. Seni isteyken, yoğun Bay İş İnsanı olarak viski hakkında konuşurken göreceğim.”

Yüzünü buruşturarak elini nazikçe elimden çekti. Sırtıma koyup sokakta birkaç bina ötedeki puba yönlendirdi. “Lütfen beklentini düşük tut. Bu basit bir sohbet, barda zorunlu bir viski, ilginç bir şey yok.”

“Belki senin için.” Ona baktım. “Ama benim için bu yeni ve *çok* ilginç. Sen ailemle, kız kardeşlerimle, arkadaşlarımla vakit geçirdin; hayatımı gördün ama ben seninkini çok az gördüm ve şimdi bunu yapabileceğim. Çok hevesliyim.”

Yanında getirdiği, kolunun altında duran küçük Orsino viski kutusunu hareket ettirirken yanakları hoş bir pembeliğe bürünmüştü. Yumuşak bir gülümsemeye dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Pubda da bu kadar tatlı olursan kıpkırmızı olurum.” Kızaran yanağını işaret etti. “Yine.”

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. “Ama kızarmana bayılıyorum.”

“Senin için söylemesi kolay. Senin yüzün bir anda kıpkırmızı olmuyor.”

“Tamam, anlaşıldı. Uslu duracağım.”

Will’in gülümsemesi genişledi ve kapıya yürürken kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. “Tamam. Ama fazla da uslu durma. Biraz eğlenmek istiyoruz, değil mi?”

“Peki,” diye fısıldadım bara girerken. “Bunu nasıl yapmak istersin?”

Güldü. “Bu bir iş görüşmesi Jules, banka soygunu değil.”

“Hadi canım. Biraz eğlenmek istediğini söyledin. Birazcık rol yapabiliriz. Sen barda oturup viski yudumlayan sessiz, ciddi, muhteşem kızıl olursun. Ben de sana yanaşıp *her şeyi* anlatmanı isteyen neşeli esmer.”

Kaşları havaya kalktı. “Rol yapmak, ha?”

Ona gülümserken yanaklarım ısındı. “Bu tür şeylerden hoşlanıyorsan.”

“Daha önce hoşlandığımı söyleyemem,” dedi bakışları yüzümde dans ederken. “Ama konu sen olunca bu, sevdiğim şeyleri ilk kez yeniden gözden geçirişim değil.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Will parmaklarının tersiyle nazikçe yanağımı okşadı. “Yani bu dedeyi kaldırma konusunda bir yeteneğin var... Yani harekete geçirme? Ne demek istediğimi anlamışsındır işte.” Kaşlarını çattı. “Umarım.”

Ona gülümsedim. “Sanırım anladım.”

Will beni nazikçe yönlendirdi. “Hadi, bitirelim şunu.”

Barın uç kısmına, mekânın sonuna kadar uzanan uzun bar bölümünü dolduran kalabalık insan sırasının en uzağına yerleştik. Will viski kutusunu bara koydu, sonra bar taburemi yaklaştırdı. Hafifçe bacağına vurup onu cesaretlendirmek için gülümsedim. Diğer taraftaki barmene işaret verirken gerginliğinin arttığını görebiliyordum.

“Ne oldu?” diye sordum.

Will ensesini ovuşturdu. “Onları tanıyınca daha kolay oluyor ama bu dükkân sahibiyle ilk görüşmem. Adı Mari.” Çenesini barın diğer ucundaki kadına doğru salladı ve boğazını temizledi. “Yalnızca tanışırken, müşteriler hakkında ilk izlenim edinmeye çalışırken gergin oluyorum.”

Bacaklarını hafifçe sıkıp gözlerini inceledim. “Yani başlangıç kısmı zor.”

Başıyla onayladı. “Daha zor. Genellikle zor, belki çok zor değil ama... Sosyalleşme kısmı bunaltıcı. Yalnızca tanıdıkça... Belli bir tanışıklığımız olunca daha az yorucu oluyor sanırım.”

“Yani tanıştığımızda, aradığın özelliklerden söz ederken yani müstakbel...”

“Karımda,” dedi Will gözlerime bakarak.

Kalp atış hızım iki katına çıkmıştı, bana bakarken gözlerinde bir sıcaklık vardı. “Bu, seninle takım olacağı türden bir senaryo mu? Bu ilk bölüm için belki de sana... Yardım edebileceği.”

Will başıyla onayladı, eli bacağının üzerinde duran elimin üzerine yerleşti. “Evet, öyle.”

Evlilik eskiden hayalimdi. Öyle ki birlikte geçirdiğimiz birkaç fırtınalı ayın ardından bana evlenme teklif edince eski sevgilimle birlikte hızla o aşamaya doğru koşmuştuk. Artık farklı düşünüyordum. O aşamayı, bir an önce ulaşmak istediğim bir hedef olarak değil de bir gün sevgi dolu bir yolculukta bulacağım bir yer olarak düşünüyordum.

Yine de Will’in kalın, sakın sesinden çıkan *karım* sözcüğü içimde bir şeyleri, bir heyecanı, sessiz, merak uyandıran, düşüncelerime *belki bir gün* diye fısıldayan bir şeyi harekete geçirmişti.

Elimi avuç içlerimiz değecek şekilde çevirdim, parmaklarımı onun büyük, nasırlı eline sardım. “Will...”

“Evet, Jules.” Bana bakarken bakışları sıcak ve yoğundu.

“Belki de bugün bunu yapabilirim? Eğer... İstersen?”

Yanakları ısındı. “Karım mı olacaksın?”

Gözlerimi şakayla kısarak baktım. “*Takım arkadaşın* olurum.”

“Rol yapma olasılığını çöpe attın,” dedi.

“Öyle.” Gözlerine baktım. “Ama artık seninle rol yapmak istemiyorum, en azından romantik roller.”

Will başıyla onayladı. “Ben de istemiyorum. Sanırım dün gece bunu gayet açık bir şekilde belirttim ama... Artık alıştırmaya değilse? Yalnızca... Biz mi olacağız?”

Yanaklarım acıyacak kadar çok gülümsedim. İçimden taşan sevinç bastıramayacağım kadar büyüktü. “Yalnızca biz.”

Başparmağı elimin üstünde gezinirken bana baktı. Bir an sessiz kaldıktan sonra “Bir gün... Evlenmek isteyeceğini düşünüyor musun?” dedi.

Midem düğümlendi, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. “Bir gün, olacağını düşünüyorum. Doğruysa, sevdiğim kişi de,” bu sözcüğün ağırlığı aramızdaki boşlukta dalgalandı, umut vadediyordu, “eğer o da isterse.”

Will başıyla onayladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bunu öğrendiğime sevindim.”

İçeri girdiğimizde Will’in başıyla selam verdiği, barın diğer ucunda duran dükkân sahibi Mari birden belirdi, bara bardak altlıklarını atıp iki bardak su koydu. Dönüp ona bakmak için birbirimizden uzaklaştık.

“Merhaba,” dedi düz bir sesle. Kısa, koyu renk saçları dağılmıştı, dövmele teni terden parlıyordu. Kızarmış ve stresli görünüyordu.

Şehirde yaşamış ve barlarda yorgun ve bitkin bir barmeni tanıyacak kadar zaman geçirmiştım. Ona sıcak bir gülümsemeyle baktım. “Merhaba.”

“Nasılsınız?” dedi Will kibarca.

“Of, berbatım,” dedi kadın.

Will durakladı. “Şey.” Boğazını temizledi. “Bunu... Duyduğuma üzüldüm.”

Mari karşılık olarak homurdandı.

“Uzun bir gün müydü?” diye sordum.

Bana hızlı ve yorgun bir bakış attı, yakındaki bar tezgâhından birkaç boş bardak toplayıp barın kendi tarafında duran sabunlu

suya batırdı. “Ve daha da uzun olacak. Müzisyenler geceyi iptal etti. Gıda zehirlenmesi geçirmiş, pislikler.”

Anlayışla yüzümü buruşturdum. “Bu talihsiz olmuş.”

“Talihsizlik demek az kalır. Onlar son dakika yerlerine birini bulabileceğim sıradan sanatçılar değildi, İskoç halk şarkıları söyleyip çalışıyorlar ve İskoç Topluluğu üyelerinden oluşan lanet bir sürü buraya gelmek üzere, onlara vadettiğim bütün o geleneksel müzikli öğleden sonrayı bekliyorlar. *Ve favori viskileri az önce bitti. Lanet kargo bildirimi üç gün önce geleceğini söylüyordu,*” dedi Mari. Alnındaki teri silip köpüklü suya baktı. “Bittim ben.”

“Ne tür İskoç halk şarkılarından söz ediyoruz?” diye sordum. Will bana, *Ne yapıyorsun?* bakışı attı.

Elini sıktım.

Mari telefonunu çıkarıp birkaç kez tıkladı, sonra barın üstünde döndürdü, böylece şarkıların sıralandığı e-postayı gördüm. Bakışlarım listede aşağı kaydı.

Ve aklıma bir fikir geldi. Will’in elini tekrar sıktım. *Bana güven, tamam mı?*

“Buralarda bir gitar var mı?” diye sordum.

Mari bakışlarını yukarı kaldırdı, gözlerini kısmıştı. “Evet. Neden?”

Parlak bir şekilde gülümsedim. “Çünkü sana yardım edebilirim. O listeyi çalabilirim.”

Gözlerini kırıştırdı. “*Sen* bütün o şarkıları biliyor musun? Ve onları gitarda çalabiliyor musun?”

“İskoçya’da bir ay geçirince çok şey öğreniyorsun,” dedim ona. “Ve eskiden olduğum kadar iyi bir gitarci olmasam da muhtemelen basit akorları çalıp eşlik etmeyi başarabilirim.”

Will tekrar elimi sıktı. Endişesinin dalgalar hâlinde yayıldığını hissedebiliyordum.

“Benimle dalga geçiyorsun.” Mari kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen ciddi misin?”

Skye Boat Song’un ilk birkaç dizesini hafifçe mırıldandım. Bitirdiğimde parmaklarımı havada sallayarak gülümsedim. “Sence.”

Mari’nin kolları iki yanına düştü, yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. “İşe alındın.”

Gülümsemem genişledi. “Yardım edebildiğime çok sevindim. Sanırım diğer sorunun konusunda da sana yardımcı olabiliriz. Biten... Viski?”

Kaşlarımı kaldırarak Will’e baktım. Bana, barmene, sonra yanındaki tabureye koyduğu viski kutusuna baktı.

Kutuyu alıp bara koyarken Mari kaşlarını çatı. Sonra Will elini barın üzerinden uzatıp, “Will Orsino. Sonunda tanıştığımıza çok sevindim,” dedi.

Mari elini tutup sıktı, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Orsino Damıtımevi.” Başıyla onayladı. “İyi satıyor. Ama İskoç Topluluğu’nun favorisi değil.”

Will viski kutusunun kapağını açıp ışıktaki tereyağlı karamel gibi parlayan güzel bir cam viski şişesi çıkardı. Koyu mavi bir etikette altın rengi özenli harflerle Orsino Damıtımevi’nin adı ve altında *30 Yıllık* yazıyordu.

“Bana güven,” dedi Will şişenin mantarını açarken, barın kenarında ters duran bir bardağa uzandı. Şişeden ustaca tadımlık bir miktar koyup Mari’ye uzattı. “Yakında olacak.”

Kucağımda Mari’nin gitarıyla pubın diğer tarafındaki sessiz köşede oturup parmaklarıma istediğim şeyi yapmaları için söz geçirmeye çalışırken Will beni izliyordu. Ama pek yapmıyorlardı.

Çok basit akorları çalabiliyordum ama bu bile bileğimin ağırmasına neden oluyordu.

“Kahretsin,” diye söylendim elimi sallayarak.

Omuzumun üzerinden baktım ve Will’in Mari’yle olan konuşmasına odaklanmaktan koparak tekrar bana baktığını gördüm, Mari’yle tanışmanın ve kendini tanıtmanın ilk gerginliğini atlattığı için görüşme iyi gidiyormuş gibi görünüyordu.

Ona başımı sallayıp Mari’ye odaklanmasını işaret ederken dudaklarımı sessizce oynatarak, *Ben iyiyim!* dedim

Bana yoğun bir bakış atıp serçe parmağını kaldırdı. Dürüst olmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Yüzümü buruşturup düzelttim: *Fena değilim.*

Will Mari’ye döndü, kibarca izin istiyormuş gibi görünüyordu, sonra bana doğru yürüdü.

“Selam, iri adam.” Kirpiklerimi kırıştırarak kocaman, havalı bir *burada sorun yok* gülümsemesi yapmaya çalıştım. “Mari’yle her şey yolunda gibi görünüyor.”

“Canın yanıyor,” dedi hiç uzatmadan, gitarı tutan ellerimi işaret ederek.

Derin bir nefes aldım. “Evet, acıyor. Sanırım gitar olmaktan şarkı söyleyip doğaçlama yapmam gerekecek. Bence sorun olmaz. Bu kız karaokede bolca zaman geçirdi ve o makineler düşündüğünden daha sık arıza çıkarıyor. Sonuçta eşliksiz şarkı söylemek konusunda deneyimli bir ustayım.”

Will yakındaki masadan bir sandalye çekip oturdu, sonra gitarı işaret etti. “Sakıncası yoksa onu ben alayım.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Çünkü,” dedi Will, tellere dokunmaya başlarken gitarın sesini duymak için başını eğerek. Akort ediyordu. “Eşliksiz şarkı

söyleyemezsin.” Başını kaldırıp bana o sevimli, hoş çift göz kırpmalarından birini yaptı. “Benimle idare edeceksin.”

Alacakaranlık, gökyüzünde solan koyu turuncu ışığa karışan leylak rengi çizgileriyle ağırlığını gösteriyordu. Dairemin önündeki kaldırımda parmak uçlarımda ve kollarım Will’e dolanmış şekilde öpüşüyorduk. “*Harika* vakit geçirdim.”

Will dudaklarıma doğru bir iç çekti. “Ben de. Çok güzel bir sesin var, Jules.”

“Ya.” Burnumu kırıstırdım. “İdare eder.”

“*Çok güzel*,” dedi yumuşak bir sesle. “Bütün mekânı parmağında oynattın.”

“İskoç Topluluğu oldukça mutlu görünüyordu,” diye itiraf ettim.

“Mari de öyle,” dedi. “Jules, o ve İskoç Topluluğu sayesinde çok fazla viski sattık.” Göğsünde bir kahkaha yankılandı. “Fest o siparişleri görünce şaşı olacak.”

Ellerimi göğsüne koydum. “Bunu sen yaptın, Will.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “*Biz* yaptık.” Bana gülümserken yüzümü avuçlarının içine aldı. “Belki iyi bir takım oluruz, seninle ben.”

Ona gülümseyip elimi kalbinin üzerine koydum. “Belki oluruz.”

Öpmek için eğildi ama yapamadan durdurdum. Will kaşlarını çattı. “Neden seni öpmeme izin vermiyorsun?”

“Çünkü sana çok öfkeli olduğumu bilmen gerekiyor!” Onu hayal kırıklığını hafifletmek, yalnızca şaka yaptığımı göstermek için sertçe öptüm. “Benden bir şey saklamışsın. İnanılmaz gitar becerin, İskoç Topluluğu’nu büyülerken viski hakkında yaptı-

ğın bütün o süslü konuşmalar! Will Orsino başka ne gibi sırlar saklıyor?”

Sırıtıp hızlı, yumuşak bir öpücük verdi. “Sanırım bekleyip görmem gerekecek, değil mi sevgilim?”

Sözleri, içimde çarpan bir yıldırım etkisi yaratmıştı. Çünkü yumuşak, boğuk bir İskoç aksanıyla söylemişti.

Ağzım açık kalmıştı. “Dün gece İskoç gibi giyinmiştin ama benimle böyle konuşmadın? *Bir kez bile!*”

Gülümsemesi arttı ve burnunu burnuma sürttü. “Önce çekici kişiliğimden hoşlandığından emin olmam gerekiyordu, Juliet. Yalnızca yakışıklı İskoç kişiliğime âşık olmanı göze alamazdım.”

Bir kahkaha kopardım. “İskoç fantezisini gerçekleştirmek konusunda çok başarılı olsan da ben sana her yönünle tutuldum.”

Will bana dik dik baktı, bakışları yoğun ve ateşliydi. “Ben de senin her bir parçana âşık oldum, Jules.”

O kelekler yine içimde uçuşuyordu ve kalbim tekledi. Çok harika, çok iyi hissettiriyordu, bir an için içimde bir korku hissettim, o mutlu kelekleri dağıtan vahşi bir rüzgâr esti.

Ya bütün bunlar gerçek *olamayacak* kadar iyiye?

Güven, diye fısıldadı içimdeki o ses. *Cesur ol, Juliet.*

“Geç oldu,” dedi Will usulca. “Yola çıkmam lazım.”

Başımla onayladım, korkuyu uzaklaştırıp cesaretimi topladım. “Evet.”

Will’in elleri belime, sonra daha aşağıya popoma inip beni şefkatle kavradı. Beni kendine çekip tekrar sertçe öptü, sonra geri çekildi, alnını alnıma değdirdi. “Seni çok özleyeceğim.”

Gözlerimi kapadım, parmaklarımı hafifçe saçlarının arasından geçirdim. “Ben de seni özleyeceğim.”

Will bana bakacak kadar geriledi, gözleri benimkileri süzüyordu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp baş parmağıyla alt du-

dağıımı hafifçe okşadı. “Cuma günü buraya gelmenin bir yolunu bulacağım. Yalnızca bir gün erken olacağını biliyorum ama hiç yoktan iyidir. Sensiz beş gün dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Başparmağını dudağıma götürüp emdim. Homurdandı, bana şakacı bir ifadeyle baktı. “Juliet, uslu dur.”

“*Fazla* uslu durmamamı söylemiştin,” diye fısıldadım gözlerinin içine bakıp dilimle başparmağının ucuyla oynayarak.

Gözleri karardı. “Bana öyle bakma.”

Başparmağını emme sesiyle ağızımdan çıkardım. “Nasıl bakmayayım?” diye sordum masumca.

Başını iki yana salladı. “Nasıl olduğunu sen çok iyi anladın.”

“Tamam,” dedim kendimi ondan uzaklaştırırken fısıldayarak ama sonra pes edip beline sımsıkı sarıldım. “Yalnızca geri gel, tamam mı?”

Bana şefkatle sarıldı, kollarını omzuma sarmış, dudaklarını saçıma bastırmıştı. “Geleceğim, Jules. Söz veriyorum.”

Bir şekilde onu bıraktım, kollarım serin akşam esintisiyle bedenime sararak kamyonetinin uzaklaşmasını izledim. Kolunu camdan çıkarttı.

Kolumu kaldırıp el salladım, parmak uçlarımda yükselmiştim. Kamyoneti köşeyi dönene kadar el sallayıp durdum.

Tam görüş alanımdan çıktığı anda rüzgâr yön değiştirip üzerime sarılan bir battaniye gibi vücudumu ısıttı.

Aşk, diye fısıldıyordu âdeta, başımın üzerinde yaprakları hışırdatırken. *Aşk*.

Kaldırımda, asfalta kök salmış gibi duruyordum. Ve bana gizlice yaklaşan gerçek, artık taşmaya başlayan bir kovadaki suyun yavaşça damlaması gibi içimden dökülmeye başlamıştı. Akmasını engellemeye çalışsam da dışarı taşan bilgiyi kabullenmiştim. Will'i *seviyordum*.

Böyle hissediyorsa Will'in de bunu söylemeye hazır olup olmadığını bilmiyordum. Ama *ben* kalbimi biliyordum ve benim için şimdilik bu yeterliydi.

Yavaşça binaya girip merdivenden çıkarken Will'in yanımda gitarı ustalıkla çalıp benim de söylediğim ilk şarkıyı mırıldandım. Bunu, dün geceyi hatırlayınca kemiklerime kadar tüm vücuduma ateş bastığını hissettim. Çok küçük, tatlı bir zaman dilimine sığan her şeyi. Ondan önce yaşanan her şey, yavaşça, hafifçe bizi bu aşamaya getirmişti.

Daireme girince kapıyı arkamdan kapadım, sonra koridordan odama geçtim.

Will'le tanıştığımdan beri ilk kez, uykuya dalınca kaçınılmaz olan şey için heyecanlıydım. Çünkü ne tür rüyalar göreceğimi ve onu göreceğimi biliyordum.

Ve bu kez sabah uyandığımda o rüyaların anısının tadını çıkaracaktım. Will'in orada olduğunu, beni istediğini, onun da beni, benim onu beklediğim gibi beklediğini, ileride bütün o rüyaların gerçekleşebileceği zaman için heveslendiğini bilerek...

31 Will

Bu hafta gerçekten canım çıkmıştı. Ama hafta sonu tutulma olacağı için iş ve turizm akını yaşanmasını bekliyorduk ve bunu önceden tahmin etmiştim. Tahmin edemediğim şey, bunun beni bu kadar huysuzlaştıracığıydı, gün içinde Juliet'e mesaj atmaya bile vakit bulamıyordum ve geceleri yaptığımız görüşmeler geç saatlere kalıyor ve kısa oluyordu çünkü o erken yatıyordu ve benim günlerim geceye kadar sarkıyordu. En azından yarın sabah sonunda ona geri dönebilecektim.

Annem hepimizi cuma akşamı geç saatte yemek için eve toplamıştı. Yemek, daha fazla damıtımevi turuna, daha fazla tadıma, daha fazla saman balyası turuna, midilli gezintisine ve ahır hayvanı okşama seansına hazırlanmamıza yardım eden bütün akrabaların aceleyle yediği bir güveçten ibaret olacaktı. Bütün bahçelerdeki yabani otlar tamamen temizlenmiş, tadım odalarının her bir köşesi parlatılmıştı.

Yorgunluktan neredeyse delirecektim.

Ama ertelediğim ve daha fazla bekletemeyeceğim bir konuşma yapmam lazımdı.

Babam arka verandada, sallanan sandalyesinde oturmuş banjosunu tıngırdatıyordu. Bu, neyse ki nihayet pipo içmeyi bıraktığından beri günün sonunda rahatlamak için edindiği bir alışkanlıktı.

“Selam, baba. Bir dakikan var mı?”

Sesi her zamanki gibi kalın ve biraz boğuktu. “Will.” Başıyla, sallanan sandalyeyle annemin her zaman oturduğu minderli hasır koltuğun arasında duran gitarı işaret etti. “Bana eşlik et.”

Annemin koltuğuna oturup gitarı elime aldım, çaldığı melodiye uyarak usulca gitarı tıngırdattım. O melodiyi hayatım boyunca dinlemiş ve gitar çalmayı kulaktan öğrenmiştim, önce çaldığı melodiyi yakalayıp sonra da akorlarını bularak uyum sağlamayı öğrenmiştim.

“Nasılsın, baba?”

Güldü. “Evin şu anda sinirli ve stresli Orsino kadınlarıyla dolu olması dışında iyiyim.” Parçayı bitirip yeni bir melodiye geçti. “Fazla kaygılılar. Bu hafta sonu iyi geçecek.”

“Bu yalnızca önemsedikleri şeyle başa çıkma biçimleri. Her şeyin kusursuz olmasını istiyorlar.”

“Hiçbir şey kusursuz değildir,” dedi babam. “Ama haklısın. Önemsedikleri için.” Bana döndü, benimle aynı renk olan grimsi yeşil gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. “Ya *sen* nasılsın, oğlum?”

Gitarıma bakıp melodisini dinleyerek nasıl katılacağımı bulmaya çalışıyormuş gibi yaptım. Bu parçayı adım kadar iyi bilmiyormuşum gibi.

Babam sessizliğimi bir süre bekledikten sonra konuştu, “Sen ve ben... Çok konuşkan olmadığımızı biliyorum ama yani, ko-

nuşmaya ihtiyacın *olursa*, ben buradayım, oğlum. Seni seviyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Ona baktım. Sözcükleri, nasıl başlayacağını düşünürken kalbim hızlandı.

Boğazını temizledi. “Yalnızca... Bunu söylemek istedim. Herhangi bir kuşkun varsa diye.”

“Teşekkürler, baba.” Yutkundum. “Bu... Çok anlamlı. Ve... Ben de seni seviyorum.”

Evin içinden bir çığlık duyuldu, kesinlikle Eleanor’undu, ardından kapılar çarpıldı. Muhtemelen Miranda’yla saklambaç oynuyordu çünkü Eleanor da Hector gibi etrafta deli gibi koşturmadan asla uyuyamazdı.

Sessizlik yeniden ortama hâkim oldu, çimenlerde cırcır böcekleri ötüyordu. Düşüncelerimi çözümlemeye, pazar gecesi eve döndüğümünden beri, Juliet’le aramızdaki her şey değiştiğinden beri, sormak istediğim şeyi soracak cesareti toplamaya çalışırken beni oyalayan gitarımı tıngırdattım.

“Baba,” dedim usulca.

Bana bakmadı, yalnızca banjoyu tıngırdatmaya devam etti. “Evet, oğlum.”

“Sen... Annemle tanıştığınızda, evlendiğinizde, âşık değildiniz, değil mi?”

Tereddüt etti. “Eh, ben böyle demezdim.”

“Ama annem hikâyeyi böyle anlatıyor.”

“*Annen* hikâyeyi böyle anlatıyor,” dedi. “Onun bana deli gibi âşık olduğunu anlaması biraz zaman aldı, nedenini bilmiyorum.” Benim yaptığım gibi göz kırptı, iki gözüyle birden. Bu hareketiyle göz kenarları iyice kırıştı.

Ona hayretle kaşlarını çatarak baktım. Bana hep annemle babamın başta komşu arazilerini birleştirmenin, toprakları ve

inandıkları işler için ortak bir vizyon doğrultusunda hareket etmelerinin en ucuz ve en verimli yolu olduğu için evlendikleri söylenmişti. Ve sonra, zamanla âşık oldukları.

“Yani başta emin olmayan annem miydi?” diye sordum.

Başını bir yandan diğer yana eğdi. “Sanırım biliyordu. Yalnızca itiraf etmekten çok korkuyordu.”

“Neden?”

“Çünkü çok hızlı oldu,” dedi bakışları uzaklara dalarak banjoyu çalarken. Rüzgâr gümüş rengi saçlarını uçurdu. Dudaklarının kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sakalını kaşdı. “Yalnızca... Alışmak için zamana ihtiyacı vardı.”

“Peki ya senin için?”

“Benim için...” Omzunu silkti. “İlk görüşte aşktı ama bunu ancak şimdi, geriye dönüp baktığımda anladığımı itiraf edebilirim. Ben de ona âşık olduğumu anlamamıştım.”

Ellerim tellerin üzerinde kayarken havada akortsuz bir nota çınladı. Kalbim göğsümün içinde hızla atmaya başlamıştı. “Ne demek istiyorsun?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki başkası olsa uzayan sessizliğimizden rahatsız olabilirdi. Ama onu tanıyordum. Bu açıdan ona *benziyordum*. Yalnızca sessizce oturup bekledim.

“Annenle tanıştığım zaman,” dedi sonunda, “bütün hayatım boyunca dünyamı bir ev olarak görmüştüm, her biri hayatımın bir bölümü için ayrılmış bir dizi odası vardı. İş, arkadaşlar, aile, hobiler, ilgi alanları... Bütün odaların bana ait olduğundan çok emindim. Ama annenle tanıştığımda, sanki... Dünyamda başka bir kapı belirdi ve o kapının diğer tarafında yalnızca başka bir oda değil, koca bir evren olduğunu anladım.”

Onu dinlerken kalbim hızla çarpıyordu, nefes alış verişlerim sıklaşmıştı.

Banjoya bakıp usulca çaldı. “Ruh eşi olayına inanıp inanmadığını bilmiyorum, Will ama bence ruh eşi, dünyanı sonuna kadar genişleten, seni cesur ve meraklı yapan kişi. Anneni gördüğümde daha önce hiç kimseyle hissetmediğim bir olasılık duygusu hissettim. Onu tanıımıyordum ama istiyordum. Henüz onu sevdiğimi sanımıyordum ama onunla ortaya çıkan o kapıyı açmaktan ve onunla el ele, bütün o olasılıklara yürümekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Çok geçmeden o isteğin ne olduğunu anladım.” Bana bakıp omzunu silkti. “Aşkta.”

“Ne zaman?” diye sordum. “Nasıl?”

Bir nefes verdi. “Sana söyleyebilmek isterdim. Yalnızca... Sinsice üzerimi kapladı. Bir gün aniden uyanıp masada karşısında kahvemi yudumlarken ona karşı hislerimin değiştiğini hissetmedim. Değişen veya büyüyen şey his değildi. Yalnızca... Sonunda bir isim koyabilmişim.”

Derin bir iç çektim, zihnim hızla çalışırken gözlerim yavaşça telleriyle oynadığım gitardaydı. Bu kadar basit olabilir miydi? Juliet’i, dünyamı ardına kadar genişlettiği andan beri seviyordum ama yalnızca ne olduğunu mu anlayamamıştım?

“Her hafta sonu flört etmek için şehre gittiğin o kadınla ilgili mi?” diye sordu. “Şu Juliet mi?”

Elim tekrar gitarın üzerinde kaydı, havada başka bir akortsuz tını çınladı. “Nereden anladın?”

Babam sıırıttı. “Annen, Will. Telefondaydı, aman Tanrım, telefonda genç hanımının annesiyle konuşuyordu. Fee sayesinde tanışıp iyi anlaştıklarını hatırlıyorum, ama şimdi ikisi suç ortağı gibi.”

Gözlerimi kırıştırdım. Şaşkındım. “Juliet’in ailesine yalnızca arkadaş olduğumuzu söylemiştik.”

Boğuk ve kısık bir sesle güldü. “Annen de bunu ondan duymuştur eminim ama aynı zamanda iki kişinin ‘arkadaş’ olması-

nın nelere yol açabileceğini de çok iyi bilir.” Bir dakika durakladıktan sonra devam etti. “Korkmak normal, Will. Kendinde o duyguları ilk fark ettiğinde bu doğal, eğer hissettiğin buysa.”

“Öyle mi?”

“Tabii,” dedi babam. “Hayatımızdaki en önemli insanlar, kendimizin büyük bir parçasını emanet ettiğimiz ve bizim için çok önemli olanlar, kalbimizi ellerinde tutar. Bu korkutucudur. Ve bazı günler bizi bu kadar... Açıkta hissettirmesinin korkusu, getirdiği bütün bilinmezlikler, işte bu korku *güçlüdür*. Ama sana kattığı sevgi, verdiği mutluluk, aşıladığı umut bundan daha güçlü olabilir, ona ne kadar ilgi duyduğuna, kendini ona ne kadar teslim ettiğine, onu ne kadar seçtiğine bağlı. Böylece son sözü sevgi söyler.”

Orada elimde gitarla sessizce oturdum. “Teşekkürler, baba,” dedim ona usulca.

Başıyla onayladı, sonra uzanıp kolumu sertçe sıktı.

Verandada yanında otururken başka bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Güneşin batışını izledim; bir an önce yarın olması, güneşin doğması için yalvardım.

Böylece sonunda Juliet’e karşı hisslerimi bulduğum o evrene adım atabilirdim. Onun da benimle el ele adım atmak isteyeceğini umduğum bir dünyaya.

Juliet

Will dün geleceğini söylediği hâlde şehre gelmemiştii. Aramamıştı da. Ondan haber alma umuduyla göz kapaklarımı bir saniye daha açık kalamayacak hâle gelene kadar bekledim.

Uyandığımda telefonumun ekranında yeni mesaj yoktu. Cevapsız çağrı da yoktu.

Çıldıracaktım. Engel olmaya çalışsam da çıldırıyordum. Başta belki güne geç başlamıştır diye düşündüm. Ama sonra saatler geçti. İşte o zaman acım kalbime yerleşti. Unutmuş muydu? Beni başından savmaya mı karar vermişti? Buna inanamıyordum. Sonra bir endişe duydum. Ama kendime, başına bir şey gelse Christopher duymuş olur ve bize söylerdi dedim.

Sonunda saat 21.00'da dayanamayarak ona mesaj attım.

Bugün seni özledim. Bir şey mi oldu?

Bekledim ve bekledim. Daha fazla bekleyemeyene ve uyuyana kadar.

Sonunda sabah olduğunda uyandım, güneş parlıyordu ve Will'e ne olduğu konusunda bir bilgim olmasa da bu konuyu düşünmeyip günüme devam etmeye kararlıydım.

Çünkü bugün önemli bir gündü, Sevgililer Günü'nden sonra Sula'nın kırtasiye ve kâğıt ürünleri dükkânı Edgy Envelope için yılın en önemli günüydü. Büyük indirim günü. Ve bugün ona yardım edecektim.

Ellerimi kırmızı eteğimin üzerinden aşağı kaydırarak yansımamı inceledim ve, "Merhaba! Edgy Envelope'a hoş geldiniz," derken gülümsemeye çalıştım.

Kaşlarımı çattım. "Fazla neşeli. Abartılı olmadan sıcak ve misafirperver." Bir nefes verdim, omuzlarımı geriye attım, tüylü pembe kolsuz kazağımdaki bir parça ipliği silkeleyip yeniden denedim. "Merhaba. Edgy Envelope'a hoş geldiniz."

Tatmin olarak yansımana gülümseyip başımla onayladım. "Daha iyi oldu."

"JuJu!" Dairenin kapısı açıldı. Bea, ardından gelen sessizliğe ve yalnızca kapıyı kaparken çıkan yumuşak tıkırtıya bakılırsa kapıyı vestiyer kancalarına çarpmadan yakalamıştı. Will'in her içeri girdiğinde kapıyı kancalara çarpmasını özlemiştim.

"JuJu?" diye seslendi kız kardeşim.

"Buradayım!" diye bağırdım.

Bea koridorda hızla ilerledi, sonra eşikte durdu. Alaylı bir kahkaha attı. "Aman Tanrım. Yine yapmışsınız."

Ne giydiğini görünce ben de bir kahkaha attım. Bea benimle aynı kıyafetin tersini giymişti. Bluzu benim eteğim gibi kırmızıydı. Eteği de kazağımla aynı soluk pembeydi. "Eh, oldukça

büyük bir risk almışız,” dedim ona, “Sula’nın duruma uygun giyinmemizi emrettiğini düşünürsek.”

“O kadın onu sevdiğim için çok şanslı,” diye söylendi Bea yansımasını incelemek için aynanın karşısında yanıma gelerek. “Bana kıyafet sınırlaması getirebiliyor. Bunlar benim normal renklerim *değil*.”

Bea’nin uzatmaya başladığı, yana taranmış perçemlerini tutan taşlı pembe saç bandına doğru gülümsedim. “Pembe giymişsin, BeeBee. Bugünleri göreceğim hiç aklıma gelmezdi.”

“Sula için yaptıklarım,” diye homurdandı saç bandını düzeltirken. Bana dönüp beni süzdü. “Gerçekten çok güzelsin, JuJu. Ama...” Bakışları yüzüme çıkınca başını eğdi. “Sen iyi misin?”

Birden bastıran gözyaşlarımı tutup kendimi gülümsemeye zorladım. “İyiyim. Hadi gel.” Her ihtimale karşı dolap kapısının kancasından katlanabilir bastonumu aldım ve elini tutup onu odadan dışarı çektim. “Geç kalacağız!”

“Edgy Envelope’un,” dedi Sula, çalışanların arasında bizi savaşa götürmek üzere olan bir general gibi yürüyerek, “en yoğun indirim gününe hoş geldiniz.”

Bea dudağını ısırıldı.

Ona bakamazdım yoksa sıırırdım ve bu sıırtmak için uygun bir an gibi görünmüyordu.

“Karşı karşıya kalacağınız şey,” dedi kırmızı saç bandında anten gibi zıplayan pembe kalpler konuşmasının ciddiyetine gölge düşürürken. “İnsanlar en çaresiz hâllerinde olacak. En mükemmel kartları stoklamak; ideal kolyeyi, en iyi çikolata kutusunu, en güzel çiçekleri kapmak isteyecekler,” Sula annemin geçen sene serasından toplayarak Sula’ya satmaya başladığı buket stan-

dını işaret etti, “çünkü fiyatlara yüzde kırk indirim yapacağız ve indirimler insanları vahşi hayvanlarına dönüştürüyor. Kısacası hem istedikleri her şeyi bulmaları hem de yüce meleklerini hatırlamaları için yardımınıza ihtiyaçları olacak. Onları hayal kırıklığına uğratamayız.”

“Hiç germedin,” diye söylendi Bea.

Gülmemek için yanağımı ısırdım.

“Hazır mısınız?” diye sordu Sula.

“Baş üstüne, Kaptan,” dedi Bea onu selamlayarak. “Ama ufak bir soru, Toni nerede?”

“Tuvalette,” dedi Sula. “Her an çıkacaktır, emini— Aman *Tanrım*.” Sula, yüzündeki sarsılmış ifadeyle yanımızdan başka tarafa geçti.

Bea’yle arkamıza bakınca Sula’nın bu kadar üzgün görünmesinin nedenini tam olarak görebildik. Toni tuvaletin kapısında duruyordu. Korkunç görünüyordu. Karnını tutuyordu, teni kâğıt kadar beyazdı. Hatta biraz da yeşildi.

“Galiba...” dedi hırıltılı bir sesle, “Hasta olmuşum.”

Hepimiz hemen bir adım geri çekildik.

Sula bir iç çekti. “Tuvalette yirmi dakika geçirdin ve ceset gibi çıktın, hasta olduğun kesin.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı perişan bir hâlde.

“Tatlım,” dedi Sula, “özür dileyecek bir şey yok. Hastasın. Olur böyle şeyler.”

“Tanıdığım bütün paketlemecilere acil durum çağrısı gönderdim,” dedi Toni, “umarım biri gelip tükenen stoklar konusunda sana yardım edebilir.”

Hepimiz ona bir bakış attık.

“Ne?” dedi savunmacı bir şekilde daha dik durarak. “Ben paketleme yapıyorum.”

“Senin iki katınım,” dedi Sula düz bir şekilde.

“Yani ben de becerikli bir paketlemeciyim,” dedi Toni. “Yine de bu ekibin kas gücüyüm.”

Sula gözlerini devirdi. “Elbette öylesin, tatlım. Acil durum çağırısı gönderdiğin için teşekkür ederim. Şimdi eve git ve biraz dinlen.”

Toni ağlayacak gibi görünüyordu. Kollarını açıp Sula’ya doğru yürüdü.

“Seni seviyorum, Antoni,” dedi Sula bir adım daha geri çekilerek, “ama Tanrı aşkına salgınım kimseye bulaştırma. Git artık.”

Toni hafifçe gülümsedi. “Tamam, gidiyorum. Yalnızca çantamı alacağı—” Elini ağzına götürdü. “Boş ver, ben tuvaletteyim.”

“Off,” diye söylendi Bea bana dönerek. “Zavallı Toni. Zavallı biz. Bu zor olacak.”

Haklıydı. Önümüzdeki iki saat oldukça zor geçti. İçerisi müşteri doluydu; Sula sahada çalışıyor, Bea’yle ben kasaları idare ediyorduk. Bea kartlarımız, mücevherlerimiz ve çikolatalarımız azaldığında kasasını bırakıp hemen stokları yeniliyordu.

Açtığımızdan beri ilk kez biraz durgunluk yaşayacakmışız gibi görüldüğünde depo dolabına yöneldim. İçerisi karanlık, rahat, serin ve sessizdi. Kendime bir dakika ayırmam gerekiyordu.

Birden depo dolabının kapısı tıklatıldı. “Kim o?” diye sordum.

Bea kapıyı yavaşça açtı, Kate de arkasından içeri girdi. “Selam, JuJu,” dedi Bea.

Kate kapıyı kapayıp gülümsedi.

Bir ona bir diğerine baktım. “Ne oldu? Neden buradasınız?”

Bea’nin varlığı mantıklıydı ama Kate’inki değildi. Kate bugün indirimde çalışmıyordu bile. Bu sabah için gıda güven-

sizliğini önlemeye adanmış kâr amacı gütmeyen bir kuruluşla fotoğraf çekimi ayarlamıştı, fotoğrafları bir makalede kullanılacaktı. Yardıma ihtiyacımız olmasına rağmen bundan kesinlikle vazgeçemezdi.

“Çekim yeni bitti,” dedi Kate, “ve minik bir kuş bana mücadele otobüsünde başka bir minik kuş olduğunu söyledi.”

Bea’ye kaşlarımı çatarak baktım. Bea utanmış ya da üzgün görünmüyordu. “Seni zigot olduğumuzdan beri tanıyorum,” dedi. “İyi olduğunu söyleyen bile iyi olmadığını anlayabilirim.”

“Zigot olduğumuzda beni *tanımıyordun*,” diye homurdandım duvara yaslanıp ayaklarımı bir kutunun üzerine koyarken. “O noktada bilinçli varlıklar değildik.”

“İddiam yine de geçerli.” Bea yanımda yere çömelip elimi sıktı. “Bize söylemek zorunda değilsin ama istersen, buradayız.” Üzerinde, *4x6 ölçülerinde mat karton* etiketi olan kutuya yerleşirken cesaret vermek için gülümseyen kız kardeşimiz Kate’e baktı.

Kate sonra çapraz askılı çantasını karıştırıp küçük bir pasta kutusu çıkardı. “Ya da yalnızca burada oturup duygularını yemekle bastırabilirsin.”

Bir saniye tereddüt ettim, sonra yavaşça kutuya uzandım. “Belki... İkisinden de biraz yapabilirim?”

Kate sırtıp kutuyu hızla açtı. “İşte olması gereken de bu.”

Bea’nin bitter çikolatalı kap kek dolu ağzı açık kalmıştı, ifadesi hayret doluydu. Kate tam bal kabaklı kap kekinden bir ısırık almak üzereyken söylediğim şey karşısında sıçradığından burnuna krem peynirli krema bulaşmıştı.

“Dur.” Bea iki kez çiğnedi sonra hâlâ rahatsız edici derecede büyük bir lokma olduğu açıkça belli olan şeyi yuttu. “Yani Will’le aranızda haftalardır romantik bir şey mi vardı?”

“Romantizm alıştırmaları yapıyorduk,” diye vurguladım.

“Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak,” dedi Kate zayıf bir sesle.

Kız kardeşlerime Will’le Christopher’ın bahçesinde tasarladığımız planımızı, alıştırma buluşmalarını, cilveli mesajları, kuşku çekmemek için onu arkadaş grubumuza dâhil etme fikrimizi anlattım.

“Ama sonra... Alıştırma,” dedim ellerime bakarak alçak sesle, “şey... Alıştırma gibi gelmemeye başladı. Onun yerine...”

“Gerçek oldu,” dedi Bea usulca.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, bakışlarını inceledim. “Evet.”

Bea gülümseyip elimi okşadı. “Biriyle rol yaparken provayla gerçeklik arasındaki çizgilerin bulanıklaşabileceği konusunda biraz deneyimim var.”

“Öyle mi?”

Bea bir gözünü kısıp başını bir yandan diğer yana eğdi. “Evet,” dedi utangaç bir şekilde bir Kate’e bir bana bakarak. “Jamie’yle çıkmaya başladığımızda,” havada eliyle tırnak işareti yaptı, “gerçekten *çıkılmıyorduk*. Numara yapıyorduk.”

Ağzım açık kalmıştı. “Ne?”

Kate tekmeler savurarak sevinçle ciyakladı. “Ne sürpriz! Bunu hiç tahmin *etmemiştim!*”

“Şey,” dedi Bea gözlerime bakarak, “yani sen, o pislik ve arkadaş grubu, hepiniz işimize burnunuzu sokuyor, çıkmak *istemediğimiz* hâlde bizi birbirimize ayarlamaya çalışıyordunuz, bu yüzden sahte bir buluşma yapıp hepinizin bize tamamen inan-

masını sağlamaya, sonra destansı bir şekilde ayrılıp umutlarınızı yıkmaya, size burun sokmak konusunda bir ders vermeye karar vermiştik.”

“Aman Tanrım, BeeBee.” Hayretle gözlerimi kırıştırdım. “Ben... Vay canına. Sahte olduğunu *hiç* fark etmemiştim. Bir tiyatro olduğunu hiç fark edememişim.”

“Bunun nedeni,” dedi dudaklarında bir gülümsemeyle, “aslında öyle olmaması, en azından uzun sürmemesi. Tabii başta öyleydi ama birlikte biraz zaman geçirip birbirimizi yeterince iyi tanımazsak çift gibi görünme numarasının çöp olacağını hemen anladık. Bu yüzden takılmaya, konuşmaya, birbirimizi anlamaya çalışmaya başladık ve... Âşık olduk.”

Yüzümde hayret dolu bir gülümseme belirdi. “Birbirinizi seviyormuş *gibi yaparken* âşık oldunuz.”

Başıyla onayladı. “Evet, öyle oldu. Yani, yolda küçük bir tümseğe çarptık tabii—”

“Onun yüzünden.” Eski sevgilimin adını bile söylemeyi reddediyordum. Hepimiz kimden söz ettiğimi biliyorduk. Suçluluk duygusu midemde ağırlaştı. “Bu yüzden ayrıldınız, değil mi?”

“Ara verdik,” diye düzeltti Bea. “Yalnızca *ara vermiştik!*”

“Ama bunu benim için yaptın, pislik!” Omzunu tuttum. “Bunu nasıl yapabildin? Jamie’yle seni görünce kriz mi geçireceğimi sandın? Senin için mutlu olabileceğimi ve boktan eski sevgilimin Jamie’nin arkadaşı olduğu gerçeğini bundan ayırbileceğimi hiç mi düşünmedin? Yani Bea, Jamie ondan nefret etti, yaptıklarından sonra onu hayatından tamamen çıkardı. Tabii muhtemelen biraz zamana ihtiyacım olurdu ama bu benim alacağım bir karardı, senin bize zorla yaptıracığın bir şey değil.”

“Konudan sapıyoruz,” dedi Bea hemen eteğini düzelterek. “Muhtemelen çok iyi düşünülmüş bir tepki olmadığını fark

ederek Jamie'den özür diledim ve beni affetti ve başardık çünkü halloldu, evlenmeyi planlıyoruz. Önemli olan şu," dedi gözlerime bakarak, "sanırım Will'le ne olduğunu anlıyorum. Anlamadığım neden üzgün olduğun."

İkizimin gözlerinin içine baktım, bütün sevgisini, empatisini görüyordum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

"Yo, hayır, hayır," diye fısıldadı Bea, gözlerimin altını hızla silerek. "Bu günlerde makyaj yapmak için Herkül olman lazım. Tekrarlamak zorunda kalmayalım. İkimiz de makyaj yapmaya kalkmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyoruz."

Gözyaşlarıyla gülerek başımı omzuna koydum.

Kate bacaklarını uzatmış, asık bir yüzle beni izliyordu. Ayaklarımı botlarının arasına sıkıştırıp şefkatle sıktı.

Kız kardeşlerime baktım. "Sonunda o köşeyi döndük, geçen hafta sonu, arkadaştan..."

"Sevgiliye mi?" diye sordu Kate nazikçe.

Başımla onayladım. "Ve o bütün hafta gerçekten meşguldü, bunu anlıyorum. Önemli bir festivale hazırlanıyorlar, yarınki tutulma için büyük bir turist akını olacak ve bozulmadım ama dün şehre gelmesi gerekiyordu çünkü... Çünkü bir gün daha dayanamayacaktı ama gelmedi."

"Bir açıklaması var mı?" diye sordu Kate.

Başımı iki yana salladım. "Ondan hiç haber almadım."

Bea kaşlarını çattı. "Bu tatlı Will'in yapacağı bir şeye benze-miyor"

"Evet," diye söylendim başım omzuna düşerken.

"Başına bir şey gelseydi," dedi Kate, "Christopher duyardı."

"Ben de kendime bunu söylüyorum."

"O zaman neler oluyor?" diye sordu Bea kaşlarını daha da çatarak. "Bir şeyler doğru değil."

“Evet,” diye onayladım. “Ve mesele şu ki dün gelmemesinin sebebi neyse, bana ulaşmasını ve kendini açıklamasını engelleyen neyse, beni çıldırtan şey bu değil, öncelikli olarak.”

Kate bana baktı. “Bu kadar önemsedğin için çıldırıyorsun.”

Başımla onayladım. “Ve yalnızca önemsedğim için değil, hakkında olumlu şeyler düşündüğüm için. Ve bu... Tam da korktuğum şey!”

“Ne demek istiyorsun, JuJu?” diye sordu Bea yumuşak bir sesle, elini saçlarıma götürüp dağılan saç tutamlarını yüzümden çekti. Saçımı tokalarla şık göstermek gibi aptalca bir fikre kapılmıştım ama saatlerce çalışınca saçlarımdan bir kısmı tokalardan kurtulmuştu.

“Ne yaptığıma bak.” Baş parmağımı kaldırdım. “Kendime bir daha Christopher’ın bir arkadaşıyla çıkmayacağımı söyledim ve ne yaptım? Onun en yakın, en eski arkadaşlarından birine rakıldım.” İşaret parmağımı kaldırdım. “Kendime daha akli başında davranacağımı, birine karşı bir şeyler hissettiğimde onun hakkında her zaman olumlu düşünmeyeceğimi söyledim ama beni yirmi dört saat boyunca görmezden gelmesine rağmen onu haklı çıkarmak için burada bahaneler uyduruyorum.” Orta parmağımı kaldırdım, duruma uyuyordu. “Daha bir aydır takılıyoruz, yüz yüze geçirdiğimiz günler bunun yarısından da az ve ben gidip âşık oluyorum—” Boğazımı temizledim. “Ona âşık oldum, bu kadar çabuk. Daha önce de hızlı âşık olmuşum ve son kez bu kadar çabuk ve çok âşık olduğumda ortaya çıkan o zehirli korkunç karmaşayı düşünün. Toksik ve korkunçtu!”

“Hey.” Bea omzumu okşadı. “Derin bir nefes al.” Kate’e baktı. “Ve bizi dinle. Daha önce kötü bir ayrılık yaşadığımı biliyordun, biri kalbini kırınca onu korumak istemeni anlıyorum. Ama bir kişiyle kötü bir şey yaşanması başkasıyla da öyle olacağı anla-

mına gelmez. Jules, çok büyük, açık bir kalbin var. Will gibi harika birini tanıdığında sıırıslıklam âşık olman mantıklı değil mi? Geçen sefer denklemdeki kötü kişı osuruk surattı, sen değil.”

Güldüm. “Osuruk surat.” Gözlerimi silerken kahkaham boğuklaştı. “Ama ortak payda benim!”

“Aynen,” dedi Kate eğilerek, kaval kemiğimi tuttu. Dikkatle gözlerime baktı. “Eski sevgilinle olan ilişkindeki tek iyi şey sendin. Şimdi ondan gece ve gündüz kadar farklı bir şeye sahipsin. Senin de onun da iyilik dolu bir kalbi var.”

Bea başıyla onayladı.

Burnumu silip çektim. “Bundan çok korkuyorum. Bu kadar yoğun bir şey hissetmekten, bu kadar çok...” Derin bir iç çektim. “Yalnızca... Korkuyorum.”

Kate başıyla onaylayıp tekrar doğrulurken bileğimi nazikçe sıktı. “Geçen yıl eve geldiğimden, Christopher’la sonunda birbirimiz için ne anlama geldiğimizi anladığımızdan beri öğrendiğim bir şey varsa o da şu: Duygularından, özellikle de korkundan kaçamazsın. İnkâr edebilir, bastırabilir, kendini onlara karşı duyarsızlaştırabilirsin. Ve bu elbette bir süreliğine daha güvende hatta daha iyi hissetmeni sağlar. Ama uzun sürmez. Duygular hâlâ oradadır. Sonuçta ya onları ve *kendini* başkalarından saklamaya devam edersin ki çok yalnız olursun,” diye ekledi. “Ya da... Bu duygularla yüzleşebilir ve onları önemsedğin insanlarla paylaşabilirsin, böylece seni anlayabilir ve destekleyebilirler, böylece çok daha az yalnız hissedersin.”

Başımla onayladım. “Teşekkürler,” dedim gözlerimi kırpıştırarak, gözyaşlarını bastırırken bir ona, bir diğer kardeşime. “Beni dolapta sıkıştırıp duygularımı paylaştığınız için.”

Bea şakağımdan öptü. “Elbette.”

“Ve kap kekler için,” diye ekledim başımla kutuyu işaret ederek.

Kate selam verdi. “Kız kardeşler bunun için var.”

İkisine gülümsedim, kalbim daha hafifti, yükten kurtulmuştu. Hayır, huzurlu değildim. Hâlâ Will için endişeliydim ve kalbimin hassas olduğunu hissediyordum. Ama iyiydim. Bunu atlatabilirdim.

İnleyerek emekleme pozisyonuna geçtim sonra ayağa kalktım. “Şey,” dedim Bea’ye. “Muhtemelen dönmeliyiz, Sula’yı yüzüstü bırakmadığımızdan emin olmalıyız. Ama önce hemen tuvalette saçımı düzeltmem gerekiyor.” Elimle saçımı yokladım, yarısı tokalardan çıkmıştı. “Çok dağılmış.”

Bea da ayağa kalkıp eteğini silkeledi. “Ben dönüp yardım edeceğim. Sen tuvalette rahatına bak.”

Kate’in cebindeki telefonu titredi. Çıkardı ve telefon ekranındaki mesajı kaşlarını çatarak okudu. Sonra ifadesi donuklaştı. Telefonunu cebine koydu. “Aslında,” boğazını temizledi, “tuvalet olmasa iyi olur.”

Bea’ye baktı. Bea kaşlarını çatarak Kate’in gözleri arasında gidip geldi. Telefonuna baktı, onunki de titremeye başlamıştı. Gözleri kocaman açıldı.

“Bir şey mi kaçırdım?” diye sordum. Telefonumu tezgâhın arkasında bırakmıştım. “Lütfen bana Toni’nin kusmuklarını canlı olarak paylaşmadığını söyleyin.”

Bea telefonunu cebine koydu. “Bundan söz etmişken... Toni, yani o tuvaletin hâlini görmek istemezsin, JuJu. Sula güzelce ovalayıp oda spreyi sıktı ama...” Başını iki yana salladı.

Omuz silkip dolap kapısına yöneldim. “Eh, burnumu tutarım. Saçımı düzeltmek için gerçekten bir aynaya ihtiyacım va—”

Kate önüne geçtiği kapıya yaslandı. “Ben olsam bunu yapmazdım, Jules. Bazen şiddetli mide asitleriyle endüstriyel temizleyiciler bile baş edemiyor.”

Bea arkamda ögürdü. “Çok fazla,” diye söylendi.

Artık sinirlenmişim. Ne yaptıklarını bilmiyordum ama sabrım tükenmişti ve tokalar gerçekten saçımı çekmeye başlamıştı. “Tamam, o zaman. Saçımı *nerede* düzeltebilirim?”

Kate gülümseyerek kenara çekildi. “Teslimat bölümüne gitmeni öneririm.”

“Tamam,” diye söylendim kapıyı çekip malları boşaltmamız için teslimat kamyonlarının geri geri yanaştığı tarafa gitmek için sola dönerken.

Bea seslendi, “Sula’nın orada harika bir hurda metal parçası var! Yarı boyunda ve dört katı genişliğinde görünmeyi umursamazsan harika iş görüyor.”

Gözlerimi devirip, girintiye giden köşeyi döndüm ve aniden durdum.

Will girişin hemen içinde duruyordu, saçları dağılmıştı, rüzgârda uçuşuyordu. Buruşuk gri tişört, yırtık eski bir kot pantolon, bağcıkları bile bağlanmamış botlarla orada duruyordu. Bakışlarım çıkık elmacık kemiklerinde, köprüsünde çıkıntı olan uzun burnunda, yaldızlı kıvil kirpikli gümüş benekli kocaman kedi gözlerinde ve tenine dağılan belli belirsiz çillerde dans etti.

Göz göze geldik ve kelekler uçuştı.

“Unuttum,” dedi gözlerini gözlerime dikerek usulca. “Haftanın bütün o karmaşasında, dün sana geleceğimi söylediğimi tamamen unuttum. Yaptığımız şeylere o kadar dalmıştım ki bugünden önce gelmeme olanak olmadığını söylemeyi tamamen unuttum. Hatırladığımda seni arayacaktım ama sonra telefonunun olmadığını fark ettim. Ve bunun *nedeni* Eleanor—”

“Yeğenin,” dedim yumuşak bir sesle.

Onu hazırlıksız yakalamışım gibi duraksadı. “Yeğenim, evet, bana telefonumu yanlışlıkla tuvalete düşürmüş olabileceğini söyledi. Yani, telefonumu tuvalete *düşürmüş*. Annemle babamın evindeyken telefonumu gizlice yürütme huyu var, büyük tuvaletini yapması gerekiyormuş ve o biraz uzun sürüyor ve beklerken *Bluey* izlemeyi seviyor. Anneleri, tam da benimkinin olduğu yere... Düşme riski nedeniyle *telefonlarını* bu amaçla kullanmasına izin vermiyor.”

Elim ağzıma gitti. Şapşal gibi gülümsedim ama rahatlama, onu görmenin verdiği sevinç, bu olayın düpedüz komik oluşu, çok fazlaydı, kendimi tutamadım.

“Numaranı ezbere bilmiyordum, *kimsenin* numarasını ezbere bilmiyorum,” diye devam etti, “ve anneme anneni arayıp numaranı almasını söyleyebileceğimi bilmeme rağmen bunu yapmaya çekindim çünkü ne kadarını söylemek istediğini, kimin bilmesini istediğini seninle konuşmamıştık ve bunu gizli tutmanın senin için önemli olduğunu biliyordum. Yalnızca bana kızacağından korktuğum için bunu bozmak istemedim ki bu anlaşılabilir bir şey, belli ki—”

Dudağımı ısırdım. Bu adamın bu kadar çok konuştuğunu hiç duymamıştım. Ve hâlâ devam ediyordu.

“Sonra dün gece doğruca sana gelmeyi düşündüm ama Juliet, o kadar yorgundum ki düzgün göremiyordum bile ve biliyordum ki direksiyona o kadar yorgun geçersen ve seni görmeye gelirken kaza yaparsam—”

“Seni boğardım,” dedim ona yaklaşıp elini sıkarak. “Çünkü güvenliğin benim için önemli. *Sen* benim için değerlisin.”

Gözleri benimkileri inceledi. “Öyle miyim? Bundan sonra bile—”

Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı onunkine bastırdım; uzun, sert bir öpücüktü. Vücudu gevşedi, kolları sırtımı sardı, beni kendine çekti. “Bundan sonra bile,” dedim ona. “Ve umarım... Hata yaptığımda sen de benim için aynı şekilde hissedersin.”

Hafifçe güldü, çenesini başımın üstüne yasladı. “Bebeğim, istesem bile başka türlü hissedemem.”

Başımı göğsüne yaslayıp atan kalbini dinleyerek gülümse dim. “O hissi biliyorum.”

Will

Sula, Edgy Envelope'un kapısını kapadı, tabelayı *Açıktan Kapalıya* çevirdi ve ellerini başının üzerine kaldırarak cama yaslandı. "Başardık!"

Juliet kasanın arkasındaki taburenin üzerinden bitkince gülümsedi. Ona baktım, kendini fazla yormasından kaygılanıyordum, yüzümdeki endişeyi fark etmiş olmalıydı çünkü dudaklarını oynatarak, *Ben iyiyim*, dedi.

"Bea, Jules, Kate," dedi Sula hepsine tek tek bellerinden nazikçe sarılarak, "inanılmazdınız, teşekkür ederim. William," kollarını kocaman açarak bana döndü, "bana bir sarıl, seni stok yenileme şampiyonu."

Sula tanıştığımızdan beri bana karşı hep nazikti ama sevgisini kesinlikle diğerlerine yaptığı gibi açıkça göstermiyordu. Sula bana sarılınca hemen Jules'a şaşkın bir bakış attım.

Juliet kaşlarını kaldırıp kocaman gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Sula sırtına vurarak. “Hem de çok. Sen olmasan bunu başaramazdık.”

“Yardım edebildiğime sevindim,” dedim birbirimizden ayrılırken. “Toni’nin bana mesaj atmasına sevindim.”

Kate masaya yığıldı. “Çok açım. Ve yalnızca günün yarısında yardım ettim. Siz ölmek üzere olmalısınız.”

“Evet,” dedi Jules ona. “Midem kendini yemeye başladı.”

“Akşam yemeği zamanının gelmesine iki dakika kaldı,” dedi Sula telefonuna bakarak.

Bea ellerini şükreder gibi kaldırdı. “Tanrıya şükür. O *guacamole*yi silip süpüreceğim.”

Kapının çingırağı öttü ve o tarafa koştum, dev yiyecek poşetini alıp teslimat görevlisine bahşiş verdim.

Meksika yemeklerinin poşetini açıp hep beraber karşılama masasının etrafına yerleştik, Juliet ve Bea taburede; Sula, Kate ve ben ayaktaydık.

“Ee,” dedi Kate bir cipsi ısıtırken. “Jules aile çiftliğinizin bu hafta sonu büyük bir turist akını beklediğini söylemişti, öyle mi?”

“Hafta sonuna doğru kalabalıklaşmıştı bile.” Kız kardeşlerimin hepsi, bugün ben olmadan da idare edebilecekleri konusunda rahatlatmış, mesajla bilgilendireceklerine söz vermişti. Çoğunlukla Miranda diğerlerinden gelen güncellemeleri iletliyordu ama her şeyin yolunda gittiğini duymak iyi geliyordu. “Son habere göre bugün çok yoğunmuş ama bu iş için iyi bir haber, bu yüzden şikâyet yok.”

Sula, “Yani sizin çiftlikten, eyaletin kuzeyinden, tutulma tamamen görülüyor mu?” diye sordu.

Jules ve Bea gözlerini devirdi.

“Yine mi bu?” diye homurdandı Kate.

“Sula’nın her ‘tutulma’ deyişinde,” dedi Jules, “kenara para koysam şimdi emekli olabilirdim.”

“Sula’nın her ‘tutulma’ deyişinde bir *shot* içsem,” dedi Bea ona, “çoktan—”

“Alkol zehirlenmesi geçirirdin,” dedi Sula, Bea’nın başına bir cips fırlatıp homurdanarak. “Evet, tabii, bu kadar yakınımızda gerçekleşen bu nadir, inanılmaz doğa olayına hayran olduğum için beni dava edin oldu olacak. *Çok affedersiniz.*”

Bea, Sula’nın ona fırlattığı cipsi *guacamole*ye batırıp barış teklifi olarak Sula’ya geri uzattı. “Yalnızca takılıyoruz, Sul.”

Sula cipsi yedi. Barış teklifi kabul edilmişti.

“Öyle mi?” diye sordu Jules. “Araziniz o malum bölgede mi?” Sırıttım. “*Tutulma* bölgesi mi?”

Bea, Jules ve Kate kollarını kaldırıp bağırarak itiraz etti.

Sula bana gülümsedi. “Bu adamı sevdim.”

“Evet, öyle,” dedim Juliet’e bakışlarından kaçınmak için gözlerimi yemeğime dikerek.

Planım, yarın tutulmayı görmek, etrafı gezdirmek ve geceyi orada geçirmesi için onu evime davet etmekle başlıyordu. Annem, babam, kız kardeşlerim ve yeğenlerimle tanışabilirdi hem de onlar onu sorguya çekip bunaltmak için sonsuz zamanları olmayacak kadar meşgulken. Sağlam bir tanışma olurdu.

“Keşke görebilseydim,” dedi Sula. “Ama oteller bir yıl önce-sinden dolmuş. Ve arabayla günübirlik gidip dönmek için berbat bir trafik olur, biliyorsun.”

Kate başıyla onayladı. “Evet, doğru.”

“Durun!” dedi Bea cipsini bırakıp ellerini silkeleyerek. Eteğinin cebinden telefonunu çıkardı. “Jamie’nin evi, teyzesinden ona kalan ev, o da senin kasabandaydı, Will! Illyria’ydı, değil mi?”

Başım la onayladım. “Doğru.”

“Orada bol bol yer var,” dedi Bea. “Hepimiz sığarız. En azından hepimizin sığabileceğini düşünüyorum. Yani kanepeler, şişme yataklar var; hallederiz.”

Sula, Bea’ye baktı. Ağlayacak gibi görünüyordu. “Düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?”

Bea heyecanla başını aşağı yukarı salladı. Sula onun yüzünü iki elinin arasına aldı.

Kate başını geriye atıp bağırdı, “Yolculuk zamanı!”

Güneş, ufukta kıvrılan çok soluk bir şeftali rengindeydi. Juliet’le birlikte onunkiyle Petruchio’nun bahçesinin arasındaki yerdeydik. Oyun setinin tamir edilip salıncakların güçlendirildiğine ısrar ettiği salıncakta yavaşça sallanarak kahvelerimizi yudumlarken el eleydik. Kahve fincanının üzerinden bana gülümsedi. Ben de gülümsedim. Dilini bardağın kenarına değdirince ona gözlerimi kısarak baktım. “Bana öyle bakma, şimdi olmaz.”

Mutlu bir ifadeyle omzunu silkti. “Yalnızca dün geceyi seviyle anıyorum.”

İnledim. Edgy Envelope’ta geçirdiğimiz o günün ardından ikimiz de o kadar bitkindik ki yatağına serilip uykuya dalmadan önce zar zor öpüşmeyi başarmıştık. Uyuyakalmadan önce hatırladığım son şey Juliet’in alt dudağımla ısırması, dilinin alt dudağımda gezinmesiydi.

Onu çaresizce isteyerek uyanmıştım ama zaman yoktu, önümüzde dopdolu bir gün vardı ve tutulmayı izlemeye arabayla gidecek insanların neden olacağı trafiğin en yoğun saatinde yakalanmamak için yola mümkün olduğunca erken koyulmalıydık.

Başımı iki yana salladım. “Zalimsin.”

Sırıttı. “Seninle kucaklaşmayı ve sevişmeyi seviyorum. Buna alış.”

Cebimde telefonum vızıldadı ve mesajı okumak için çıkardım.

“Christopher uyanmış mı?” diye sordu.

Başımınla onaylayıp telefonumu cebime koydum. Juliet salıncaktan inip üzerime eğilerek beni hafifçe öptü. “İyi şanslar.”

Tıpkı ilk gün yaptığım gibi onu, basamaklardan çıkıp annesiyle babasının evine girene kadar bahçede yürürken izledim. Sonra ben de kalkıp Petruchio’nun evine yürüdüm, köşeyi dönüp verandasına yöneldim. Ön basamaklarına çöküp ona mesaj attım.

Ön taraftayım.

Birkaç dakika orada, dirseklerim dizlerimde, ellerim birbirine kenetlenmiş, gözlerim ufukta oturdum. Kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca omzumun üzerinden baktım.

Petruchio üzerinde bir eşofman altı ve tişörtle eşikte duruyordu, kaşları çatılmıştı, biraz endişeli görünüyordu. Bir saat önce ona konuşmamız gerektiğini belirten bir mesaj atmış ama nedenini söylememiştim. Onu huzursuz ettiğim için kötü hissetsem de konuşmak istediğim konuyu mesajla söyleyemezdim. Bu yüz yüze yapılması gereken bir konuşmaydı.

Kapıyı arkasından kapadı, dikilerek karmakarışık olan saçlarını eliyle düzeltti, diğer elinde bir kahve fincanı vardı. “İçeri girmek ister misin?”

Basamaktan yanımda duran kahvemi alırken omuz silktim. “Burada konuşabiliriz. Orada da. Nasıl istersen.”

Verandadan geçip basamakta yanıma oturdu. “Neler oluyor?”

Yol için hazırladığım kupayı ellerimde çevirdim. “Seninle konuşmam lazım.”

Gözleri gözlerimin arasında gidip gelirken kaşları daha da çatıldı. “Dinliyorum.”

“Çok erken mesaj attığım için özür dilerim, seni uyandırdıysam,” dedim. Kahvemi yudumladım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Uyumuyordum,” dedi homurdanır gibi.

Yanaklarım kızarmıştı. “Ah. Şey... Böldüğüm için özür dilerim...”

Kahvesini yudumlarken bana kaşlarını çatı, fincanının arkasında gizli bir gülümseme vardı. “Önemli değil. Peki... Neler oluyor?”

Kahvemi verandada yanıma bırakıp ellerimi birleştirerek kendimi sabitledim. “Juliet.”

Kahve fincanını dudaklarına götürmek üzereyken donup kaldı. “Ne olmuş ona?”

Ona baktım, gözlerini inceliyordum. “Ben...” Çenem kasıldı. Uzun bir nefes daha verdim. Sonra ona her şeyi anlattım. Juliet’le İskoçya’da ve onun bahçesinde tekrar karşılaştığımızı ve romantik alıştıırma arkadaşı olarak kalmaya çalıştığımızı. Önceki hafta sonlarında şehirde müşterileri dolaşmadığım ya da arkadaş grubuyla takılmadığım zamanlarda Juliet’le alıştıırma randevularına çıktığımızı. Sonra en önemli kısma geldim.

“Değişti,” dedim ona. “Aramızdaki bu şey gelişti. Biz... Artık alıştıırma değil. İkimiz için de.”

Bir an kahvesine baktı, sonra yudumladı. “Anlıyorum.”

Kaşlarımı çatıttım. Tekrar kahvesini yudumlarken ve bana bakarken onu yakından izledim. O... Gülümsüyor muydu?

Bunun iyiye işaret olduğunu umdum.

“Bunu sana söylüyorum,” dedim ona, “çünkü onun kardeşin gibi olduğunu, onu akrabası gibi sevdiğini ve ona karşı korumacı olduğunu biliyorum ve bana kalbinin senin aracılığıyla tanıştığı biri tarafından kırıldığını ve bunun bir süre işleri karıştırdığını söyledi. Bütün bunlar göz önüne alındığında benim... Onunla olmamı istememeni anlarım.”

“Hım.” Başını eğdi, gülümsemesi hâlâ oradaydı. “Sanırım... Başka biri olsa öyle olurdu, Orsino.”

“Öyle mi?”

Dudakları belli belirsiz, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir süredir içimde daha fazlasının olabileceğine dair bir his vardı. Ve ona âşık olman uzun sürmemiş olsa da bu duyguya kolayca kapılmadığını biliyorum çünkü seni tanıyorum, dostum. Sana güveniyorum. Ve Juliet’in de kendi aklını ve kalbini bildiğine güveniyorum.” Kahvesini dudaklarına götürüp fincanındaki bitirdi. “Benim onayıma ihtiyacın yok, buraya bunun için geldiğinden emin değilim zaten.”

“Hayır,” dedim ona dürüstçe. O anlamayacak olsa bile birlikte olup olmama kararı yalnızca benimle Juliet’e aitti. “Ama onaylaman çok anlamlı olur.”

Gözlerime bakarak başıyla onayladı. “O zaman onayımı aldın. Ve şimdi,” dedi basamaktan güç alarak ayağa kalkarken, “izninle. Önümde büyük bir gün, görmem gereken bir tutulma, Sula’nın ‘tutulma yolu’ hakkında saçmalayacağı kiralık bir minibus ve en önemlisi, yukarıda geri dönmemi uman çok talepkâr bir kadın var. Onu bekletmek benim için iyi olmaz.”

Juliet

“Ah, kuşum,” dedi annem gözleri taşmak üzere olan yaşlarla parlarken. “Senin için çok mutluyum.”

Mutfak taburesine tünediğim yerden kahveme bakarak gülümsedim, sonra tekrar ona ve hâlâ pijamasıyla olan babama baktım, annemin üstünde çiçekli geceliği ve örgü kazağı vardı, babam sabahlığını yamuk giymişti, saçları darmadağındı.

“İyi, nazik birine benziyor,” dedi babam elimi tutup nazikçe okşayarak. “Böyle birini hak ediyorsun.”

“Teşekkürler, baba.”

“Yani hepiniz tutulmayı görmeye gidiyorsunuz, o zaman?” dedi annem.

Başımla onayladım. “Büyük bir yolculuk. Ailesiyle tanışacağım için heyecanlıyım.”

“İsla’ya bayılacaksın,” dedi annem. “Ve İsla da sana bayılacak.”

“Umarım,” dedim usulca.

Babam göz kırptı. “Bu dünyada seni sevmeyecek tek bir kişi bile yok, Juliet.”

Sözleri kalbimi sıkıştırdı. “Bunu söylediğin için çok tadısın ama... Beni sevmeyen insanlar kesinlikle var ve benim için sorun değil.” Omzumu silktim. “Ben de yalnızca sevdiğim insanların sevgisini istiyorum.”

Annem başıyla onayladı.

“Bir şey... Daha vardı,” dedim kahveme bakarak, “sizinle konuşmak istediğim.”

İkisi de mutfak adasının diğer tarafındaki taburelere yerleşteler, belki bunun oturmalarını gerektiren bir şey olduğunu hissetmişlerdi.

“Son dokuz ay boyunca sizi endişelendirdiğimi biliyorum. Kötü ayrılığım, sağlık sorunlarım, işimi bırakmam...” Bir nefes verdim, sonra gözlerine baktım. “Bana birçok yönden fazlasıyla destek oldunuz ve bunun için ne kadar teşekkür etsem az. İhtiyacım olduğunda yedirdiğiniz yemekler, rahatlatıcı bir yerde olmak istediğimde evde zaman geçirmem, bana ayırdığınız bütün o zaman, sohbet ve sevgi.”

Annem dudağını ısırdı. “Ama..?”

Gözlerine bakarak konuştum, “Ama bir noktada yalnızca hassasken beni kırılgan olarak, hayatımı anlamaya çalıştığımda bazı gerçekten zor duygular hissederken hassas olarak görmeye başladığınızı hissetmeye başladım. Evet, bazı günler canım yanıyor ve evet, vücudum eskiden yaptığı her şeyi yapamıyor ama ben zorlanırken bile güçlüyüm. Ben iyiyim. Çocuğunuzun zorlanmasını izlemenin ne kadar zor olduğunu bildiğimi iddia etmeyeceğim. Ve beni desteklemek istediğinizi biliyorum, sizin desteğinizi *ben* de istiyorum. Yalnızca... Hastalığım hakkında

konuşurken, onunla başa çıkmaya çalışırken bana ayak uydurmanızı istiyorum. Kendime bakabileceğim, yardıma ihtiyacım olduğunda, canım yandığında ve size ihtiyacım olduğunda size söyleyeceğime güvenmenizi istiyorum.”

Annem derin bir iç çekip masanın üzerinden bana uzandı, bu konuşmanın babamdan çok onun için olduğunu biliyordu. “Üzgünüm, kuşum. Daha iyi davranacağım, söz.”

Babam diğer elime uzanıp sıkıca tuttu, parmakları sert ve sıcaktı. “Biz her zaman senin için buradayız, Juliet. Söylemen yeterli.”

“İkinize de teşekkür ederim.” Yavaşça taburemden kalkıp ikisine gülümsedim. “Kahvaltıya kalırdım ama gitmem gerekiyor.”

“Yakında Will’i tekrar getirir misin?” diye seslendi annem mutfaktan çıkarken.

Kapıdayken dönüp sıırttım. “Şaka mı yapıyorsun? İstesem bile onu senin yemeklerinden uzak tutamam.”

Will’in evi rüyalara konu olacak bir yerdi. Kendimi zamanda geriye gitmiş, tarihî aşk romanlarımdan birindeki uzun elbisesiyle bahçede yürüyen, parmak uçları narin çiçeklere değen, bakışları sonsuz tarlaları içine çeken bir kadın gibi hissettim.

Bu yanılsamaya kapılmak kolay olurdu ama Will, bütün arkadaşlarım, kız kardeşlerim, onun ailesi ve bir turist sürüsü, burunlarının üzerindeki kâğıttan aptal tutulma gözlükleriyle çimenlerde oturuyordu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Sula boğuk bir sesle. Kucağında kızları Rowan’la oturan Margo’nun elini tuttu.

Margo başıyla onaylayıp Sula’nın elini dudaklarına götürdü, gözleri tutulmada değil karısındaydı. “Evet, tatlım. Öyle.”

Bea, bağdaş kuran Jamie'nin bacaklarının arasında oturuyordu; elleri onun dizlerinde, onun çenesi de Bea'nın başının üstündeydi. Kate'le Christopher yan yana bir battaniyenin üzerine uzanmıştı, kollarını enselerinde birleştirmişlerdi, birbirlerine bir şeyler söyleyip gülümsüyorlardı.

Toni'yle Hamza yan yana oturuyordu, Toni başını Hamza'nın omzuna yaslamıştı.

Kuzenim Bianca, erkek arkadaşı Nick'in sırtına çıkmış gökyüzüne bakıyordu.

Will'in bütün ailesi de etrafımıza dağılmış durumdaydı. Ateş gibi saçlı güzel kız kardeşleri, sevimli kız yeğeniyle hâlâ bebek olan erkek yeğeni ve dünya ürkütücü bir şekilde kararırken Wil'in babasının yanında onunla el ele duran annesi.

Will bana sarıldı, eli hafifçe omzumda gezindi. "Nerelere gittin?" dedi usulca.

Ona gülümsedim. "Hiçbir yere. Tam buradayım, mutlu yerimde."

O da gülümsedi, gözleri gözlerimin arasında dans etti. "Burada mutlu olduğunu bilmek beni gerçekten mutlu ediyor."

Başımla onayladım. "Çok mutluyum."

Kollarına yerleşirken bakışlarımı yeniden giderek tam tutulmaya yaklaşan güneşe, etrafımda toplanan kalabalığa çevirdim.

Uzun sarı saçlı uzun boylu bir kadın oturduğu yerden kalkıp onunla birlikte ayağa kalkan daha kısa boylu, omuz hizasında koyu renk saçlı, yüzü kalp şeklinde bir kadına elini uzattı. İlk kadında bana tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı.

Tanıdık kadının muhtemelen önümüzden geçmemek için kalabalığın arasından uzaklaşmasını; kısa boylu, esmer kadınla el ele yürümesini izledim, grubumuzun yanında, bizden yalnız-

ca birkaç metre ötede durup özçekim yaptıkları âna kadar. İşte o zaman sarışın olanın neden tanıdık geldiğini anladım.

Will onlara olan ilgimi fark ederek bana baktı. “Ne oldu?”

“O,” dedim ona, “Olivia Tobias. Sosyal medyada büyük bir fenomen. Onunla bağlantı kurmaya çalışmalı, ona biraz Orsino Damıtımevi ürünü vermeli, çiftliğin ve sunduğunuz deneyimlerin fotoğraflarını çekmek isteyip istemediğini sormalısın. Muhtemelen sana büyük desteği olur.”

Will boğazından çok istekli olmadığını gösteren bir mırıldanma sesi çıkardı.

Ona baktım. “Bu ses ne anlama geliyor?”

Belki fazla ısrarcı davranıyor, ona reklam yapmayı, hangi fırsatları değerlendireceğini söylüyordum.

Bana gülümsedi. “İş için iyi bir kafan var gibi görünüyor. Seni yanımda tutup maaşa bağlamam gerekebilir.”

Bütün bunlar başladığında istediğini söylediği şeyi, geçen hafta sonu barda sorduğum zaman doğruladığı şeyi, aradığı kadından iş ortağı olmasını beklediğini hatırlayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Karısından.

Ve bunlar... İyi olduğum her şeydi. Bağlantı kurma, yemek ve şarap, insanları kaynaştırma, dışa dönüklük, ilgi çekici benliğim. Ona bakarken aklımdan korkutucu, güzel bir hayal geçti. Acaba Will bunları, şimdiden umduğum her şeyi, beni hem korkutan hem de heyecanlandıran her şeyi gözlerimde görebiliyor muydu? Burada paylaşabileceğimiz hayatı, oluşturacağımız inanılmaz ekibi.

Birbirimize getireceğimiz mutluluğu.

Ona bakarken dudağımı ısırdım. “Aklından geçenleri duy-mak kesinlikle ilgimi çeker.”

Will saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp beni çaktırmadan yumuşakça öptü, dudaklarını dudaklarıma hızlı ve nazik bir şekilde bastırdı. “Teklifimi *burada* masaya koymak istemiyorum,” dedi başıyla herkesi işaret ederek imalı bir ifadeyle. “Yalnızca şartlarımdan memnun kalacağını söyleyebilirim.”

Karnımdaki kelebekler uçuşuyordu. “Bunu dört gözle bekliyorum,” dedim göğsüne yaslanarak ona.

Tekrar etrafa baktım ve Olivia’nın hâlâ yakınımda olduğunu, aynı kadınla göğüs göğse durduğunu, kadının ona gülümsediğini fark ettim. Eğilip öpüştüler, yavaş ve tatlı bir şekilde. Bakışlarımı kaçırarak onlara mahremiyet sağlayıp kendime gülümsedim. Bunun onun Basti’si, kulüpte ben sandığı kadın olduğunu umuyordum. Arkadan kesinlikle bana benziyordu; kısa boyluydu, kıvrımlıydı, omuzlarına kadar gelen koyu renk saçları, önden benimkine biraz benzeyen kalp şeklinde bir yüzü vardı. Olivia’nın da mutlu sonuna kavuştuğunu umdum.

“Ben hâlâ Olivia Tobias’ı ekibe katmaya çalışmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedim ona.

Usulca güldü.

Karnını dürttüm. “Nesi bu kadar komik?”

“O kadın,” başıyla Olivia’yı işaret etti, “annemin bana profilini gönderdiği o fenomen kadınlardan.”

Doğrudum. “Ne yani, peşinden koşman gerekenlerden mi?”

Başıyla onayladı.

“Boş ver. Elini sallasan bir milyondan fazla takipçisi olan sosyal medya fenomenine çarpar.” Elimle geçiştirdim. “Başkasını bulabiliriz. Böyle bir rekabetle uğraşamam.”

“Çok şapşalsın,” dedi beni kollarına alıp göğsüne sıkıca bastırırken. “Senden başkasını isteyebilirmişim gibi.”

35

Will

“Bu cici köpek de kimmiş bakalım?” dedi Juliet tatlı bir sesle Hector çenesini yalarken önünde çömelerek.

Ona deli olmuştu, heyecandan poposu oynuyor, kuyruğu evimin önündeki döşeme taşlarına çarpıyordu. Hector kulağını yalayınca Juliet ciyaklayarak ona sarıldı. “Sen ne kadar tatlı bir köpeciksin?” Artık onunla tam bir bebek sesiyle konuşuyor, kocaman gülümsüyordu. Hector yüzünü yalarken burnunu kırıstırıp gözlerini kıstı. “En tatlı, en tatlı köpecik sensin.”

Onlara baktım, kalbim o kadar erimişti ki.

Juliet bana bakarken ıslıl ıslıl parlıyordu. “Ona bayıldım.”

Çömelerek onlara katıldım, elim Hector’un sırtında dolaştı. “O da seni sevdi.”

Juliet usulca gülümsedi, gözlerime baktı. “Öyle mi?”

Gözlerimi ondan ayırmadan başımla onayladım. “Eminim. Hiç şansı yoktu.” Soluk soluğa kalan ve çok mutlu görünen

Hector'a dönüp yan tarafına hafifçe vurarak ayağa kalktım. "İlk görüşte aşk."

Juliet'e elimi uzatıp onu da kaldırdım çünkü uzun süre çömelince dizlerinin ağrıdığını biliyordum.

"İlk görüşte aşk," dedi parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken usulca. "Bunun sadece masalarda olduğunu sanıyordum."

"Ben de," dedim ona. "Bu... Olanaksız görünüyor. Ama babam bu masalarda biraz gerçeklik payı olduğunu düşündüren bir şey söyledi."

"Öyle mi?" Onu kollarımın arasına çekerken Juliet gülümse-di. Elleri göğsüme yerleşti. "Peki neymiş?"

"Dedi ki..." Bakışlarım yüzünde dans etti. "İlk görüşte aşk değil de aslında bu... Olma olasılığını daha önce hiç düşünmediğin bir şeyin mümkün olabileceğini hissetmekmiş." Onu daha yakına çektim. "Bir daha asla hissetmeyecekmişsin gibi. Ve bir gün, o ihtimal aşka dönüştüğünde, geriye dönüp baktığında o tohum artık olduğundan bambaşka görünen bir şeye dönüşmüş olsa da ilk ekildiği zamanki hâliyle hatırlayacakmışsın."

Juliet'in ifadesi yumuşadı. Eli kalbimin üzerinde daireler çiziyordu. "Bu... Çok güzel."

Başımla onayladım. "Öyle."

Juliet yavaşça parmak uçlarına bastı, gözlerinde arzu ve özlem parlıyordu. Onu öpersem tam olarak ne olacağını biliyordum. Onu kucaklayıp yukarı, yatağıma sürükleyecektim.

Ve bunu çok istiyordum.

Ama henüz değildi.

Öpücüğünden kaçındım, dudaklarım nazikçe boynuna indi ve, "Juliet," diye fısıldadım.

"Hım?" dedi kulağının arkasını, çenesini öperken hafifçe.

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Elbette,” dedi soluk soluğa.

Geri çekilip gözlerine baktım. “Yukarı çıkar mısın? Bir balkon var. Yalnızca oraya git ve... Beni bekle.” Elimi sırtında gezdirerek, “Fazla bekletmeyeceğim,” dedim.

Juliet bana baktı, ifadesinde merak vardı. Serçe parmağını kaldırdı. “Söz mü?”

Serçe parmağımı onunkine geçirerek gülümsedim. “Söz.”

Juliet

Will'in evinin balkonunda durup zifiri karanlık olan kadife gökyüzünde elmas gibi parıldayan yıldızlara baktım. Çünkü bana burada olmam söylenmişti ve geçen ay öğrendiğim bir şey varsa o da Will Orsino'nun romantik randevular planlayabildiğiydi. Bana bir balkonda beklememi söylemişse itiraz etmeyecektim.

Hava sıcaktı, esinti saçlarımı uçuruyordu, döşeme taşlarının sonundaki çiçek kafesinin üzerine dolanmış güllerin ve sarmaşığın kokusu etrafımı sarıyordu. Gözlerimi kapayıp ânın güzelliğini, kalbimi dolduran neşeyi içime çektim.

Ama sonra bir gitarın yumuşak tıngırtısını duydum ve gözlerim bir anda açıldı.

Balkondan aşağı baktığımda nefesim kesildi.

Will. Aşağıda duruyordu. Gitar kayışını omzundan geçirmiş, tellere usulca dokunuyordu. Sonra şarkı söylemeye başladı.

Korkuluğa tutundum.

Çok *güzel* bir sesi vardı. Kalın ve güçlü ama yumuşaktı.

Sözcükler havada dolaşıp serenat yaptığı her güzel dizeyle çiçek açan sarmaşıklar gibi kalbimi sardı.

*Yıldırım gibi çarptın, kalbimi aydınlattın.
Aşktan ağzım yanmıştı, temkinliydim,
Ama bana bir fırsat, bir şans verdin,
Seni sevmeyi öğrenmeme izin verdin,
Ben inanmazken bana inandın
Ve perde indiğinde, ayaklarının dibinde güllerle,
Tek yapabildiğim sana bakmak ve düşünmekti,
Yaşadığım sürece seni sevmeme izin verirsen,
Hayatım tamamlanacaktı.*

Usulca çalarken yaşlar gözlerimden akıyordu, sonra bana bakarken elleri tellerin üzerinde sabit kaldı.

“William Orsino,” diye seslendim balkondan; sesim boğuk, kalbim sevgiyle doluydu. “Hemen buraya gel.”

William sırtıttı. “Peki, hanımefendi.”

İçeri koştum, orman gibi koyu yeşil duvarlarıyla karanlık ve büyümlü görünen, mumlarla bezeli yatak odasından, istediğim gibi giderse çok yakında Will’i üzerine fırlatacağım bulut beyazı çarşafı ve yorganıyla büyük yatağın yanından geçtim.

Tırabzana tutunarak merdivenden olabildiğince hızlı indim ama o çoktan oradaydı, bana doğru koşuyordu, sarılıp ayaklarımı yerden kesti.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu uzun ve tatlı bir şekilde öptüm, kalbim deli gibi çarpıyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Seni çok seviyorum.”

Bacaklarım beline dolanmış, elleri sırtımda, gözlerime bakarak merdivenin başında durdu. “Seni seviyorum, Juliet. Bütün

kalbimle. Bunun mümkün olabileceğinden şüphe ettiğim için özür dilerim.” Başını sallayıp yavaşça yatağa doğru gitmeye başladı. “Ben göremezken sen gördün ve tanıştığımız andan beri her zaman doğru şey olduğuna inandın.”

Kollarımı boynuna dolayıp gözlerine baktım. “Peki neydi o doğru şey?”

Beni şefkatle, saygıyla öptü. “Yalnızca kalbimin sevebileceği ve seni sevebileceği değil... Seni sevmek için *yaratıldığı*.”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Will.”

“Juliet.”

“Beni seviyorsun,” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. “Sonsuza dek.”

Onu öptüm. Ellerim saçlarında, onu olabildiğince yakına çektim. “Beni yatağa götür.”

Sessizce beni yatağın kenarına götürüp yere indirdi. Birbirimizin giysilerini yavaşça, zevk alarak çıkarırken gözlerimiz kenetlendi, bu sefer acelemiz yoktu.

“Test yaptırdım,” dedi ben boğazını, göğüs kasının sert, yuvarlak kıvrımını öperken usulca. “Hepsi negatif.”

Kalbine doğru öperek ilerlerken başımla onayladım. “Benim de.”

“Ama prezervatiflerim va— *Kahretsin*.” Elimle onu okşarken, kadifemsi, sıcak ve sert her bir santiminin tadını çıkarırken başını boyun kıvrımına gömdü.

“Hap kullanıyorum,” dedim ona. “Yani sen istemezsen ihtiyacım yok.”

“Hı-hı,” dedi ben onu okşarken sersemlemiş gibi. Elleri göğüslerimin üzerinde gezinirken onları kavradı, meme uçlarımı çekiştirdi.

Onu benimle birlikte yatağa çekmeye çalıştım ama beni kendine bastırdı, elleri sırtımda gezinerek aşağı inip popomu kavradı. “Will,” diye sızlandım. “Acele et.”

Dudaklarımın kenarını öperken hafifçe inledim ve kollarımı tekrar boynuna doladım, utanmadan kendimi ona sürttüm çünkü bu kadar bekledikten sonra bunu istediğim kadar yapabiliyordum. Telaflı etmem gereken çok zamanım vardı.

“Acele mi?” diye fısıldadı öpüşürken. “Neden, yakınlarda gitmen gereken başka bir yer mi var?”

“Olabilir. Çok meşgul bir kadıyım,” dedim boynumdan aşağı doğru öperken usulca.

“Kahretsin. Öncesinde yaşlı dede için biraz zamanın var mıdır acaba?”

Gülümsedim, gözlerim kapandı. Aramızdaki sertliğine uzanıp güzelce, güçlü bir şekilde okşadım. “Sanırım seni araya sıkıştırabilirim.”

“Jules,” dedi çocukça imalarımından bıktığı belli olarak homurdanır gibi.

Kıkırdadım. “Hadi ama, bu iyiydi. Ayrıca elimdeki şeye bakılırsa söylediğimin oldukça doğru olduğunu kabul edebilir—”

“Juliet,” dedi bir nefes alarak. Yine de sesi şefkatle sıcak, dokunuşu yumuşak ve şehvetliydi. “Burada romantik olmaya çalışıyorum.”

“Ah, peki, o zaman,” diye fısıldadım çenesine. Onu, teninin sıcaklığını, beni azgın bir zavallıya dönüştürmek için üretildiği belli olan bitkisel sabunun hafif kokusunu içime çektim. “Romantikliğe devam et o zaman.”

“Teşekkür ederim,” diye söylenerek beni kaldırıp yatağa fırlattı.

Hayretle ciyakladım, üzerime doğru sürünürken neşeliydim. Yüzünü avuçladım, dudaklarını benimkilere bastırdım, dilleri-

miz birbirini okşuyor, emiyordu, Will beni şiddetle öperken sert nefesler alıyorduk.

Ellerimi saçlarının arasına daldırıp onu üzerime çektim. Will üzerime uzanacak şekilde ilerledi, ağırlığı bacaklarımın arasına yerleşti. Zevkten derin bir nefes aldım, tırnaklarımla sırtını okşadım.

Dudaklarımız yoğun, yavaş öpücükler, birbirimizin ağzına doğru verdiğimiz keskin nefes alış verişlerle tekrar buluştu. Islak ve sıcak dili benimkini okşuyor, kalçam onunkinin altında hareket ediyor, aynı şehvetli ritim için yalvarıyordu. Ağrım vardı ama acı çekmiyordum. Sıcak ve istekli muhteşem bir zevk, bacaklarımın arasında ve içimde atan güçlü nabzı hissediyordum. Meme uçlarımın göğsüne sürtünmesi ve sıcak nefesinin boynumun arkasındaki kısıma değmesi tüylerimin ürpermesine neden oluyordu.

“Juliet,” dedi öpüşürken soluk soluğa.

İçimi çekerek adını söyledim, kalçasını benimkiyle birlikte hareket ettirirken zevk beni ele geçirmişti. “Will.”

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

Will göğsümü avuçladı, kesik nefes alış verişlerim meme ucumu ritmik olarak çekiştirdiğinde zevk çılgınlıklarına dönüştü. Beni öperek sesi yuttu. Bacaklarımı dolayıp onu yakınımaya çektim, daha fazla yaklaşamayacağı kadar yakına.

Will, ağırlığını değiştirmek, dirseklerinin üzerinde durmak için öpüşmemizi kesti. Beni tekrar öpmedi, yalnızca bana baktı, bakışları yüzümde dolaşıyordu.

Soluk soluğa, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Şakaklarıma yapışan saçları nazikçe geriye çekti. “Evet. Seni eziyor muyum?”

“Hayır, hem de hiç.” Ona uzanıp tekrar öpmek için kendime çekmeye çalıştım ama o gözlerime bakarak sabit kaldı.

Gözleri benimkileri inceliyordu. “Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim çünkü... Bunun senin için önemli olduğunu biliyordum, her zaman gündeme getirilmemesinin, vücudunun ağrıyabileceği konusunun...”

Başımla onayladım.

“Ne kadar çok istesem de acını senden alamayacağımı biliyorum. Bunu yapmadan önce, ağrını artırmayacağımı bilmem gerekiyor. Canını yakarsam bana söyleyeceğini,” dedi. “Çok ağır gelirse, rahatsız eden bir şey olursa söyle, tamam mı?”

Çok sevdiğim bu adama gülümsedim ve serçe parmağımı kaldırdım. “Söz.”

Serçe parmağını benimkine geçirirken gülümsedi, sonra bıraktı, bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Gözlerime baktı. Soluğum göğsümde kesik kesikti. Ve sonra dudaklarını benimkine indirdi.

Bana o harika şekilde işkence etmesine, üzerimde sallanmasına, beni tahrik etmesine izin verdim. Ayaklarım çarşafra süründü. Ellerim sırtını tırmaladı. Bir saniye daha dayanamayacağımı anlayınca öpüşmemizden uzaklaşıp nazikçe omuzlarına bastırdım. Will gözlerimi araştırdı.

“Uzan,” dedim ona.

Sırtüstü düştü. Artık üste çıkma sırası bendeydi. Beline oturunca Will’in gözleri bulanıklaştı. Eğilip onu, dilim ve dişlerimle öptüm. Eli saçlarıma daldı. Aşağı doğru ilerleyip aletine sürtündüğümde inledi.

Bana uzandı ama nazikçe elinden kaçıp daha aşağı kaydım, tenindeki çillere öpücük üstüne öpücük kondurdum.

“Jules,” dedi ihtiyaçla gerginleşen sesiyle içini çekerek.

“Bırak da keyfime bakayım, sabırsız adam.” Sırıttım. Kalçasındaki, aşağısındaki, bacağındaki, sonra diğer bacağındaki çili öp-

rüm, yatağın kenarından üzerine eğilene kadar kaydım. Kalınlığını kavradım ve sevdiğini öğrendiğim şekilde okşadım. Onu sertçe okşarken inledi. Sonra onu ağzıma aldığımda küfretti. Will'in kendi küçük, lezzetli işkencesinin tadına bakmasının zamanıydı.

Bir eliyle yatak örtüsünü kavradı ve diğer eliyle yanağımı bulup şefkatle avuçladı. Ağzım onun etrafında inledim, bu kadar sert olmasını, tadını, onu daha derine aldığımda verdiği hissi seviyordum.

Hırıltılı bir ses çıkardı. "Jules."

"Hımmmm?"

Koluma uzandı, soluk soluğaydı. "Buraya gel. Lütfen."

"Bir dakikacık," dedim elimdeki çok zevkli işe dönerek. Birkaç dakika boyunca hafif emişlerle, testislerini avuçlayarak, dilimle ucuyla oynayarak onu tahrik ettim. Kalçası altımda ciddi bir şekilde hareketlenmeye başladı. Yanağımı tutan eli titredi.

"Juliet, senin içinde olmam lazım"

Şapırtı sesiyle onu serbest bırakıp üstüne tırmandım.

Öpmek için eğildiğimde bana sıırttı. "Bunlar sihirli sözcüklerdi, değil mi?"

"Çok sihirli," diye soludum dudaklarına. "Seni istiyorum. Seni şimdi istiyorum." Duraksayıp yatak başlığına, sonra tekrar ona baktım. "Acaba... Oturabilir miyiz? Seni görmek istiyorum. O şekilde yakın olmak istiyorum, yüz yüze."

Will oturup beni de yanına çekti, sonra arkasına uzanıp yastıkları yatak başlığına dayadı. Sırtını onlara yasladı. "Böyle mi?"

Yanıt olarak sürünerek ilerledim, sonra onu yastıklara dayanacak şekilde geriye bastırdım. Verimli bir şekilde kucağına oturdum. Bu bizi mükemmel bir yüksekliğe getirmişti, yüzlerimiz tam istediğim gibi aynı hizadaydı. Eğilip onu şefkatle öptüm. "Bu senin için uygun mu?" diye sordum.

“Juliet, beni içine almaya hazırlanıyorsun, benden başımın üstünde durmamı istesen bile fazlasıyla uygun bulurdum.”

Onu tekrar öperken içimden bir kahkaha koptu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Ve bunun tam olarak ne zaman olduğunu bile bilememek hoşuma gidiyordu, en sevdiğim hikâyelerde olduğu gibi büyük bir epifanik an değildi. Will’e âşık olmak onu gördüğüm andan beri yavaşça suya girmek gibiydi ve şimdi suya doymuş durumdaydım. Gücü, güzelliği, güvenimiz, şefkatimiz ve etrafımı saran güvenlik duygusuyla suya boynuma kadar girmiştım.

Yavaşça dizlerimin üzerinde doğruldum. Girişimi nazıkçe ovuşturup ıslaklığımı yaydım, gözlerine baktım. Will ellerini belime koydu, ona uzanıp içime yönlendirdim. Üzerine yerleşirken, o beni tamamen, mükemmel bir şekilde doldururken ikimiz de soluk soluğa kaldık.

“Jules,” diye fısıldarken sesi titredi. Kalçamdan tutarak beni göğüs göğse, kalplerimiz birbirine çarpacak kadar yaklaştırdı. Kalçamı öne doğru hareket ettirirken onu şefkatle öptüm.

“Yukarı aşağı kısmını yapamıyorum,” diye itiraf ettim usulca. “Kalçam ağrıyor. Ama böyle yapabilirim.” Ne demek istediğimi ona göstermek için öne, sonra arkaya sallandım. Orgazmın titreşimleri karnımda belirginleşmeye başlamıştı, beni kendine daha çok çekince klitorisim pelvis kemiğine sürtündü.

Öpüşürken bir iç çekti; kollarını sırtımdan aşağıya, popo-mun üstüne sardı. “Seni hissediyorum,” diye fısıldadı kesik bir sesle. “Tamamını hissediyorum. Çok sıcak ve darsın, bebeğim, çok ıslaksın.”

“Burada Matthew McConaughey romantik komedilerine gerek yok,” dedim soluk soluğa.

Boğuk bir kahkaha attı. “Tamam tamam.”

Ben de güldüm, kollarımı boynuna dolayarak onu arzuyla, sertçe öptüm. Kahkahalarımız inlemelere dönüştü.

Will kalçamı yönlendirirken daha hızlı sallandım. Orgazmım, boynumdaki tüy gibi öpücükleriyle, elinin göğsümü kavramasıyla ve meme ucumu çekiştirmesiyle coşkuyla yükseldi. “Yaklaştım,” diye fısıldadım.

“İstiyorum, Jules.” Popomu sıkarak beni kendisine doğru hareket ettirdi. “Her istekli küçük sesi, zevkinin her saniyesini istiyorum. Bütün aletimin üzerine boşaldığını hissetmek istiyorum.”

Sözleriyle irkilerek nefesim kesildi. Beni içine çeken, tam da istediği gibi zevkle çığlık atmama neden olan orgazmıla birlikte, bacaklarımla kalçasını sıkıştırırken, hızlı ve sert bir şekilde üzerinde hareket ederken yakalayabildiğim bütün coşku dalgalarını içime çektim.

Daha hızlı hareket edince Will inledi. Kalçası altımda sarsılmaya başladı. Bacakları titremeye başladı. “Bebeğim,” dedi soluk soluğa. “Ben... Aman Tanrım—”

“Biliyorum,” dedim ona. İnlemelerini, nefes alış verişlerini sert bir öpücükle yuttum. Dili benimkiyle dans ediyordu. Dudaklarına verdiği sert nefeslerini içime çektim, içimde daha da sertleştiğini, vücudumun daha da derinlerine girdiğini hissediyordum.

İfadesi işkence dolu zevkin kıyısından soluksuz bir mutluluğa dönüşürken gözlerimi görecektik kadar geri çekildi. Bakışlarımı hiç ayırmadan kalçamı sertçe kavrayıp çılgınca yukarı itti, hareketsizleşip derinlere ve içime boşalana kadar boynunu kavradım.

Gözleri kapandı, yüzünü boynuma gömdü, kolları beni öyle sıkı kavradı ki kalbinin göğsünde attığını, benimkine çarptığını hissettim. Kalçasını yumuşak, düzensiz ama rahat bir hareketle salladı, benim gibi o da açgözlülükle bunun her ânının mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyormuş gibiydi. Sonunda

yastıklara yığıldı ve beni de beraberinde çekti. Birbirimizi görebilecek şekilde yan yattık, bacaklarımızla kollarımız birbirine dolanmıştı, uzanıp çarşafların altına girerken soluk soluğa kahkahalar attık.

Will beni kendine çekerken bana baktı. Elimi onun hızla atan kalbinin üzerine koyup doymuş, uykulu, son derece mutlu bir şekilde gülümsedim. “Bu...” diye fısıldadım, çok ihtiyaç duyduğum soluğu almak için durdum.

“Mükemmeldi,” diye fısıldadı. Eli benimkinin üstüne kapanarak hızla atan kalbinin üzerinde durdu. Gözlerimi inceledi.

Başımı sallayıp gülümsedim.

“Ne oldu?” diye sordu soluk soluğa.

Ona uzanıp sevgi dolu uzun bir öpücük verdim. “Daha yeni başladığımızı düşününce.”

Öpüşürken gülümsedi. Ve o öpücükle, beni yakınına çeken, çarşafların altında beni arayan şefkatli elleriyle, bana orada benimle olduğunu söyledi. Kocaman açılmış gözlerle, önümüzde ufka kadar uzanan, birlikte yürüyeceğimiz yola huşuyla baktı.

Olasılıklarla doluydu.

37 Will

Kolumda Juliet Wilmor’la yabani çiçeklerle dolu tarlada yürürken gülümsüyordum, kalbim duygu doluydu ve patlamak üzereymiş gibiydi.

Juliet de bana gülümsüyordu. Öğleden sonra güneşi tenine düşüyor, yanaklarını ısıtıyor, gözlerinde ışıltılar oluşturuyordu. “Aileni seviyorum,” dedi.

Gülümsemem arttı. Hâlâ Juliet’in de bizimle masada olduğu, bütün ailemle birlikte yediğimiz öğle yemeğinin ışıltısının tadını çıkarıyordum. Onların ritmine, gürültülü sohbete, şakalara ve kahkahalara kendini bu kadar kolay kaptırmıştı ve Eleanor’un kalbini yemeğin sonlarına doğru kucağında oturmasını sağlayacak kadar fethetmişti. “Seni sevdiler. Seveceklerini söylemiştim.”

Yazın yemyeşil güzelliği etrafımızda parlıyordu. Altın rengi güneş, limon yeşili uzun çimenler, fuşya, menekşe ve sarı çiçeklerden oluşan bir deniz. Başka bir gün olsa olduğum yerde durup muhteşem manzaranın, etrafımdaki uçsuz bucaksız gü-

zelliğin tadını çıkarırdım. Ama bugün olmazdı. Çünkü Juliet buradaydı. Ve onun güzelliği gördüğüm tek güzellikti.

“Bana güvenmene sevindim,” dedi Juliet bana şakacı bir ifadeyle bakarak. “Ancak ilk Orsino aile yemeğim konusunda doğal olarak biraz gergindim.”

“Sorun değil,” dedim ona. “Sen kendini rahat hissedene kadar işleri yoluna koymak için ben oradaydım. Sonuçta, eşler bunu yapar.”

Juliet gülümsedi. “Evet, öyle.” Başını eğdi. “Burcun ne?”

Kaşlarımı çattım. “Aslan, sanırım? Neden?”

Gözleri kocaman açıldı. “Dur, doğum günün ne zaman?” Gözleri daha da açıldı. “Doğum gününü bilmiyorum!”

Bir kahkaha attım.

“Will, deliriyorum, sana seni sevdiğimi söyledim ve dün gece bana çok keyifli ve pis şeyler yapmana izin verdim ama doğum gününü bile bilmiyorum!”

“Ha.” Ona sarılıp kendime çektim. “Ben de senin doğum gününü bilmiyorum. Bu birbirimizi daha az sevdiğimiz anlamına gelmez. Yalnızca... Öğrenecek çok şey olduğu anlamına gelir.” Ona baktım ve ifadesindeki endişenin dağıldığını görerek sevindim. “*Senin* doğum günün ne zaman?”

“20 Haziran,” dedi bana. “İkizler burcuyum.”

“15 Ağustos,” dedim ona.

“Kesinlikle Aslan burcu,” dedi. Gülümsemesi geri gelmişti. Bana neşeyle gülümsüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Juliet tekrar elimi tuttu. “İki şey. Birincisi, doğum gününü seninle kutlayabileceğim, çok az kalmış! İkincisi, astrolojik olarak *mükemmel* uyumluyuz.”

Sırıttım. “Senin için doğum günü hediye listemi en kısa sürede hazırlayacağım ama ipucu verebilirim: Bütün hediyeler yatak odasında kabul edilecek.”

“Gerçek bir Aslan gibi konuştun.” Dudağını ısırды, gözlerinde sıcaklık vardı, sonra beni öpmek için aşağı çekti.

“Astroloji, burçlar... Bunlara inanıyor musun?”

“İkna edici buluyorum.” Bana bakarken gözlerinde sevgi vardı. “Sen inanıyor musun?”

“Bu noktaya kadar inanmamıştım ama...” Elini sıktım. “Seninle benim birlikte olmamız hakkında iyi şeyler söyleyecekse ikna olabilirim sanırım.”

Memnun olduğuna dair hafif bir ses çıkardı. Araziye bakarak mutlulukla içini çekti ve tekrar elimi sıktı. “Buraya bayıldım,” dedi.

Ona bakarken kalbimin hızla atmaya başladığını hissettim. Çünkü bu hakkında konuşmak istediğim bir şeydi, yakında. Benimle burada bir hayat kurabileceğini düşünüp düşünmediği.

Bunu isteyip istemediği.

Elini sıktım. “Çok sevindim.”

“Yani,” dedi, tekrar yürümeye başladığımızda ahırın yanından geçerken. “Google bana ineklerin en fazla yirmi yıl yaşadığını söyledi. Bu da seni vejetaryenliğe döndüren inek Buttercup’ın ya çok yaşlı olduğu ya da aslında bir üst modeli *Buttercup 2.0*’la falan tanıştığım anlamına geliyor.”

Gülümsedim. “Reenkarnasyona inanıyor musun, Juliet?”

Usulca güldü. “Bilmiyorum. Sen inanıyor musun?”

“İnanıyorum,” dedim ona. “Ve bana göre, Buttercup’ın ruhu Buttercup 2.0 ile birleşti ve yaşamaya devam ediyor. Ya da onun ölmesine o kadar üzıldüm ki çaresizce kederimden kurtulmamı sağlayacak bir şey arıyorum.”

“Çok tatlı ve hassas bir ruhsun.”

“Ağaç gövdesi gibi kol kasları olan,” diye hatırlattım numara-
dan bir ciddiyet ifadesi takınarak.

Güldü.

Elini kolumdan çekip ona döndüm. İrislerinin mavimsi yeşil lekelerini, fırtınalı gri kenarlarını görecektik kadar yaklaştım. “Bu kadar komik olan ne?”

Başını eğdi. Eli kalbimin üzerine yerleşti. Yumuşak bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. “Seni seviyorum, güçlü ve sessiz, nazik dev.”

“Nazik dev, ha?”

“Hı-hı,” diye mırıldandı parmak uçlarında yükselerek.

Dudaklarını sert, sevgi dolu bir öpücükle kapladım. Sonra eğilip onu omzuma atıp poposuna vurdum.

Juliet ciyaklayarak ağaçlardaki kuş sürüsünü korkuttu.

“Will Orsino! Ne yapıyorsun?”

“Tarife uyum sağlıyorum!”

Sırtımda gülerken o da benim popoma vurdu. “O zaman devam et, nazik dev!”

“Nereye?” diye sordum.

Dik durunca doğrulmasına izin verdim ve Juliet’i bacaklarını belime dolayıp elbisesi kalçasına kadar çıkacak şekilde aşağı kaydardım. Beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öpüp, “Eve,” dedi.

Ona baktım, kalbim kendi içimde onun hak ettiği cesareti ararken hızla çarpıyordu. “Sence... Bir gün buraya ev diyebilir misin? Burada, benimle bir hayat ister misin?”

Bana gözlerinde sevgi parlayarak baktı, eli kalbimin üzerine yerleşmişti. “Bence bu gerçekleşebilecek bir hayal olur.”

Will

Bir yıl sonra

Ağladığım zamanları saymak için bir elimin parmakları yeterli olurdu ve o zamanlarda bile ancak boğazım tıkanıp gözlerim ıslanacak kadar ağlamıştım. İçimde bir çekilme, teslim olma isteği olmasına rağmen kendime bu kadarına izin vermiştim. Ama her defasında gözlerimi kırıştıtırıp kendimi durdurmuş, sertçe yutkunmuş, boğazımı temizlemiş ve gözyaşlarımı bastırmıştım. Her defasında kendimi tutmuştum.

Bugün hepsinin acısı çıkmıştı.

Düğünün tablo gibi bir yaz akşamında gerçekleştiği aile aramızda durmuş Juliet'in koridorda yürümesini izliyordum, gözleri gözlerimdeydi, kocaman gülümsüyordu. Güçlü duruyordu, kendinden emin ve muhteşemdi, koyu renk dalgaları sarı çay gülleri ve gök mavisi delfinyumlarla ustaca örülmüştü, rüzgâr mavi elbisesini savururken kalçası sallanıyor, dolgun vücudunun etrafında su gibi dans ediyordu.

Koridorun sonunda durduğum yerden ona bakarken yanaklarımdan süzülen iki damla yaş öncekilerin açtığı yolu takip etti. Berbat hâldeydim.

“Kötü haber vermekten nefret ederim,” dedi Petruchio dudaklarının kenarından usulca, omzunun üzerinden konuşabilmek için hafifçe başını çevirmişti, “ama *nedimeyken* bile bu hâle geldiysen seni—”

“Evet, *biliyorum*,” diye homurdandım hâlâ Juliet’e bakarken. “Şimdi lütfen çeneni kapa.”

Usulca gülüp başını koridora çevirdi, sonra Kate bize doğru yürümeye başlayınca bir anda nefesi kesildi. Temizlediği boğazından çıkan ses kuşkulu bir şekilde boğuktu.

Dudaklarımın kenarında bir sırtış belirdi. “Aynısını yaşamak nasılmış?” diye sordum.

“Kapa çeneni,” diye söylenerek gözlerinin kenarını sildi.

Juliet koridorun sonuna gelince bana göz kırptı. Dizlerim hafifçe titredi.

Onun dönüp gelin tarafına geçmesini izledim, bakışları Bea’nin her an Bill’le Maureen’in kolunda belirebileceği koridorun sonundaydı.

Ama ben koridorun sonuna bakmıyordum. Henüz. Çünkü görebildiğim tek şey, ışığın elmacık kemiklerinden dolgun, yumuşak dudaklarından yansıdığı Juliet’ti. Koyu renk bir tutam saç yüzüne düştü ve onu kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra elindeki narin buketi düzeltti. Önceki yıl Bea’nin, Juliet’in bileklerini ve parmaklarını ağrıtabilecek bir şey taşımasını istemediği için onunla ne boyda bir buketle rahat edeceğini konuştuğunu duyduğumda kalbim sıkışmıştı. Juliet’in kardeşlerinin ona sevgilerini her durumda göstermesini, ona her gün yapmaya çalıştığım gibi değer vermelerini seviyordum.

Kate koridorda yürümeyi tamamlayıp Juliet'in tam yanında durdu. Christopher'a sırtıttı ve Juliet'in üzerinden uzanarak yanağını işaret ederek dudaklarıyla, *Oradaki şey de ne?* dedi.

"Ah şu kadın," diye söylendi Petruchio boğuk bir sesle. Yan gözle yüzünden başka bir gözyaşını sildiğini gördüm.

Hafif bir akustik gitarın melodisi havada yankılanırken diğer gitarıcı ona yüksek ve canlı bir ritimle katıldı. Bakışlarım sonunda Juliet'in bakışlarını takip etti ve koridorun sonunda uzun dantel elbisesiyle duran kız kardeşi Bea'yi buldu. Bea annesiyle babasının koluna girmişti, koyu renk saçlarında sarı ve mavi çiçeklerden oluşan bir taç, elinde sıkıca tuttuğu, ona uyan bir buket vardı. Bea, anne ve babasıyla ilk adımlarını atarken koridordan Jamie'ye gülümsedi.

Jamie'den yumuşak bir ses çıkınca ona baktım, koyu mavi takım elbisesiyle gözleri Bea'nin gözlerine dikilmişti, eli kalbinin üstündeydi, yürürken ona hissettiği *şeyler* içinde tutamayacağı kadar yoğunmuş gibi parmaklarıyla kumaşı kavramıştı.

Bu duyguyu biliyordum. Her gün Juliet'i yatağında hafifçe horlarken ağzı açık, saçları dağılıp koyu renk bir yığın hâlinde yastığına dökülmüş olarak gördüğümde hissediyordum. Yalnızca orada uzanıp doğan güneşin perdelerin arasından tenini ısıtmasını, her düzenli soluğunda göğsünün inip kalkmasını izliyordum ve bana mucize gibi geliyordu. Beni sevmesi, hayatını burada kurması, bir gün hayatını yalnızca şimdilik değil sonsuza dek burada sürdürmeyi kabul etmesinin çılgın, uzak bir umut olmaması.

On aydır cebimde bir yüzük taşıyordum. Juliet'in yanıma taşındığı günün sabahında almıştım çünkü hayatımın geri kalanında bileceğim şeyi, onu bütün kalbimle sevdiğimi, bana vereceği her günü, onunla bir hayat kurmak ve onu sonsuza dek mutlu etmek için elimden geleni yapmak istediğimi şimdiden biliyordum.

Birçok kez az kalsın yapacak, diz çöküp onu ne kadar sevdiğimi, sonsuza dek mutlu olmayı ne kadar çok istediğimi anlatabilecek sözcükler bulmak için çabalayacaktım. Ama sekiz yüz (ve bu sayı artmaya devam ediyordu) aşk romanı okumuş, bütün bayıcı, abartılı romantik komedilerdeki aşk ilanlarında ağlamış olan ve aşkla ilgili duyguları bu kadar güzel ifade edebilen birine evlenme teklif etmek biraz korkutucuydu.

Ben abartılı sözcükler kullanan biri değildim, bunun için ne kadar uğraşırsam uğraşayım olmuyordu. Önceki yıl oldukça fazla miktarda aşk romanı okumuş ve her romantik komedi film gecesinde kollarımda Juliet'le kanepede oturmuş, o kitaplardaki ve filmlerdeki bütün ayrıntıları özümsemeye, ona karım olmasını teklif etmenin en mükemmel yolunu, en mükemmel zamanını bulmaya çalışmıştım. Planladığım şeyin yeterli olacağını, istediğim şekilde ayaklarını yerden keseceğini hiç hissedememiştim. Şimdiye dek aklıma gelen en romantik hareketi ziyan ettiğim için kendimi tekmeleyebilirdim, balkonumda tam tepemde dururken ona gitarla serenat yaptığım ânı.

Juliet'in Bea'nin buketini alıp Kate'e uzatmasını, Kate'in de buketi kendi buketiyle birlikte tutmasını izledim. Juliet dönüp göz göze geldiğimizde bir şey fark ettim.

"Mükemmel" an veya sözcük diye bir şey yoktu. Belki de mükemmellik düşündüğümünden çok daha basitti. Belki mükemmellik *nasıl* veya *ne zaman* gerçekleştiği değil de *ne* olduğuydu. Gerçek, Juliet'i sevmem ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istemendi. Belki de bu yeterliydi.

İçimde farkındalığın bastıran havasıyla alevlenen ateş gibi bir şeyin parladığını anlamış gibi Juliet kocaman gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

Bir yıldan biraz fazla bir süre önce Juliet’le birbirimize her zaman dürüst olacağımıza, asla gerçeklerimizi birbirimizden saklamayacağımıza söz vermiştik.

Sözümü tutmak için bir gün daha bekleyemezdim.

“Will!” Sula’yla Margo’nun kızı Rowan bacaklarıma atlarken aynı anda adımı haykırdı ve sıkıca sarıldı. “Hadi dans edelim!”

Daha Eleanor’dan yeni kurtuldum, diye sızlandım kendi kendime ama yine de Rowan’ı kucakladım çünkü ben hayır diyemeyecek kadar yumuşaktım.

Önceki yıl boyunca Rowan’ın fahri dayısı, şehirdeki oyun gecelerindeki vazgeçilmez *Bil Bakalım Kim* partneri ve köpek seven arkadaşı olmuştum. Ona bayılıyordum ve üç saattir onaylarını almak için Juliet’in annesiyle babasını deli gibi yakalamaya çalışıp *nihayet* bu kadar yaklaşmış olmasam dans etmeyi hiç düşünmeden kabul ederdim.

Maureen’le Bill hemen *oradaydı*, anne ve babamla samimi bir şekilde konuşuyordu. Mükemmel olurdu.

“Willlllll!” diye yalvardı Rowan. “Dans!”

“Hadi!” diye bağırdı Eleanor ay yürüyüşü yaptığı dans pistinden. “Az önce benimle dans ettin! Ne bekliyorsun?”

Derin bir iç çekip gökyüzüne bakarak küçük Rowan’ın kalbini kırmayacak bir çıkış yolu bulmak için yalvardım.

Tekrar aşağı baktığımda gözlerim hemen dans pistinin karşı tarafında duran Juliet’i buldu. Toni, Hamza, Kate ve Petruchio’yla birlikteydi; kahkaha atarken başını geriye atmıştı. Ona baktığımı hissetmiş gibi bana döndü, göz göze geldik. Kucığımda Rowan’ı ve bana yaklaşan Eleanor’u görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Gerçekten çok yumuşağım,” diye homurdandım Rowan’la birlikte Eleanor’a doğru dönerken.

“Yaşasınnn!” diye ciyakladı Rowan.

Eleanor’la birlikte şarkı boyunca dans ettik, bilmediğim bir parçaydı ama dans pistinde deli gibi dans ederken çılgınca gülümseyen Jamie’yle Bea için özel bir anısı olduğu belliydi. Müzik bittiğinde annelerinin gelip onu kucaklamasıyla ısrarcı bir okul öncesi çocuğunun devam etme talebinden kurtulmuş oldum.

“Will’e başkasını etkilemesi için bir şans verelim,” dedi Margo.

Sula bana göz kırpıp omzunun üstünden Juliet’in annesiyle babasının yanlarında kimse olmadan oturdukları, dans pistinin yanındaki masalarını işaret etti. “Git onları yakala,” dedi.

“Sen nereden...” Omzumu sıvazlarken kaşlarımı çattım.

“Gözlerinde lazer ışınları olsa onları yakmış olurdun,” dedi Sula bana. “Ayrıca, Jules’un koridordaki yürüyüşünü nasıl izlediğini gördüm.” Göz kırptı. “İkiyle ikiyi toplayabiliyorum.”

Juliet’in kuzeni Bianca hemen yanında Nick’le başını uzattı. “Ya, yapacak mısın? Sabırsızlanıyorum! Ne zaman olacak? Bu gece mi? Yarın mı?”

“Ne yapacak?” diye sordu Rowan.

Eleanor da başını küçük çemberimize uzattı. “Sır paylaşıyor muyuz gibi hissediyorum.”

“Şey.” Bianca tehlikeli bir bölgede olduğumuzu fark ederek yüzünü buruşturdu. Küçük çocuklar sır saklayamazdı. “Biz... Oyun oynayacaktık... *Kızma Birader!*” dedi Rowan’la Eleanor’a.

“*Kızma Birader!*” diye bağırdı Rowan ellerini çırparak. “Şimdi oynamak istiyorum!”

Eleanor, Bianca’yı ağaçların arasına asılmış ışıkların altında parlayan, masa oyunları ile dolu uzun masaya sürüklemeye başlamıştı bile.

Nick, Bianca ve Eleanor'un peşinden gitmeden önce bana cesaret verir gibi baş sallayıp kocaman gülümsedi. "Bunu başarabilirsin, Will."

"İyi şanslar!" dedi Margo yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Ne için?" diye bağırdı Rowan.

Sula, Rowan'ı gıdıkladı. "Hadi bakalım. Gidip biraz pasta alıp *Kızma Birader* oynayalım!"

Oyun masasına yöneldikleri anda derin bir nefes alıp Bill'le Maureen'e doğru yürümeye başladım.

"Will!"

Dondum, sonra yavaşça arkamı döndüm, planım beni durdurabilecek tek kişi tarafından bir kez daha engellenmişti.

Juliet bana doğru yürürken gülümsüyordu, sonra ellerini göğsüme koydu, avuç içleri gömleğimin yukarısına kaydı. "Merhaba."

Sertçe yutkundum, beline sarılırken gergindim. "Merhaba."

Başını eğdi, gözlerime bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Ona baktım ve ailesini bulma, izinlerini isteme, ona evlenme teklif etmeden önceki bu son adımı atma konusunda yaşadığım bütün kaygı ve stres eridi.

"Her şey harika," dedim ona dürüstçe, "artık yanımda olduğun için."

Yüzü ışıldadı. "Bir de eskiden öleceğini bilsen flört edemeyeceğini sanıyordun."

"Yapamıyordum, bunu ikimiz de biliyoruz."

Kollarını boynuma dolarken içini çekti. "Sanırım hızlı öğreniyorsun. Hatırladığım kadarıyla mükemmel flörtöz birisin."

"Mükemmel bir öğretmenim vardı," diye hatırlattım.

“Ben senin romantik alıştırma arkadaşındım.” Bana şakacı bir bakış attı. “*Öğretmenin* değildim. Benimle çözdüğün şeyi herhangi biriyle çözebilirdin, yalnızca bu olasılığa inanman gerekiyordu, Will.”

“Hayır,” dedim onu daha da yakınımaya çekerek usulca. “*Başkasıyla* çözemezdim, başkasıyla çözmek istemezdim. Yalnızca seninle.”

Gözleri yaşardı. Başını salladı. “Seni çok seviyorum, Will Orsino.”

“Seni seviyorum, Juliet Wilmot.” Onu şefkatle öptüm. “Bütün kalbimle.”

Juliet eğildi, sesi yumuşak ve alçaktı. “Will.” O sesi, ismimi böyle söylemesinin ne anlama geldiğini, ne istediğini biliyordum. Vücudum arzuyla uğuldadı. “Buradan çıkmak istiyorum.”

“İşte buradasın, Will!” Bill’in sesi ârı paramparça ederek Juliet’in kolumda sıçramasına neden oldu.

“Baba!” Juliet yanakları kızarak bir adım geri çekilirken gergince gülümsedi. “Will’i mi arıyordun?”

“Evet.” Kızına sıırttı, sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü. “Bir dakikan var mı?”

Başımınla onayladım, kalbim aniden göğsümde küt küt atmaya başlamıştı. “Evet, efendim.”

Juliet koluma girdi ama Bill eğilip elini onun elinin üzerine koydu. “*Yalnızca* Will, kuşum.”

Juliet kaşlarını çatıp elini kolumdan çekerken bir ona bir bana baktı. “Ya... Tabii.”

Bill ona göz kırptı. “Annenle ben biraz daha Will’in beynini kurcalamak istiyoruz, şey konusunda... Yolun ilerisinde baktığımız mülk.”

Juliet'in gözleri kocaman açıldı. "*Burada* ev mi bakıyorsunuz?"

Bill yakasını çekiştirdi. Bu adam yalan söylemek konusunda benim kadar kötüydü. "*Bakıyoruz*, evet. Bilirsin, öylesine... Sadece... Bakıyoruz."

"Jules!" diye seslendi Kate, eliyle Juliet'i Bea'nin ve elinde makinesiyle bekleyen fotoğrafçının olduğu dans pistinin karşı tarafına çağırarak. "Kız kardeş fotoğrafı!"

Juliet'in gülümsemesi geri döndü. "Geliyorum!" Yanağıma hızlı, nazik bir öpücük kondurdu. "Bitince yanıma gel."

Başımla onaylayıp yüzünü tuttum, başparmağım yanağını okşadı. Gülümsemesi arttı. "Gelirim. Söz."

Babasıyla, Juliet'in kız kardeşlerine doğru yürümesini izledik. Bill rahat bir nefes aldı. "Ucuz atlattık."

Ona döndüm. "Sizinle konuşmak istediğimi nasıl anladığınızı soracaktım ama belli ki niyetim yüzümden okunuyor." Çenemi ovuşturdum, hâlâ ifademi gizlemek için uzattığım gür sakalımı özlüyordum. Düğün için neredeyse kirli sakal olacak kadar kısa kesmiştim. Bir de Juliet'in yüzünde beliren ve dün geceki provaya neredeyse geç kalmamıza neden olacak çok keyifli aktivitelere yol açan ifade için.

"Tahmin diyebilirsin," dedi Bill. Kolunu omzuma atıp sıırttı. "Hadi, Maureen'in mutluluktan eriyip gitmesini izlemeye gidelim."

Juliet

Her yerim ağrıyordu. Ama bu defa ağrıya değmişti. Saatlerce dans etmiş, geceyi *Shout!* parçasıyla zıplayarak kapamış, Jamie'yle Bea eski arabalarıyla Orsino Arazisi'nden Jamie'nin yalnızca on beş dakika uzaktaki taşra evine doğru yola çıktık-tan sonra Will'in evinde takılan arkadaşlarımız ve kardeşleri-mizle birlikte üzerimizde pijamalarımızla *Pictionary*'den sessiz sinemaya kadar çeşitli oyunlar oynarken fazlasıyla abartılı fi-ziksel hareketler yapmıştım.

Ve tabii son kalanlar da gittikten sonra beni kapanan kapıya yasladığı andan itibaren Will tarafından tamamen, çok keyifli bir şekilde tatmin edilmiştim.

Yatağa sırtüstü yuvarlanırken mutlulukla bir iç çektim. Göz-lerimi açtığımda parlak güneş ışığı yüzünden gözlerimi kırptıtır-mak zorunda kaldım, ne göreceğimi biliyordum, yatağımda bir dirseğinin üzerinde doğrularak bana bakan, dudaklarının kenarı yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmış Will'i.

Ama bugün gülümseme yoktu. Yalnızca büyüleyici, güzel bir bakış vardı. O iri, soluk grimsi yeşil kedi gözleri ve tenini ısıtan sabah ışığı.

Çenesindeki küçük çukuru hafifçe dürttüm. “Neye bakıyorsun?”

“Dünyanın en güzel kadınına,” dedi usulca.

Başımı sallayıp parmağımı hafifçe boğazından aşağı kaydırıp göğsüne uzanan bütün tarçın rengi çiilleriyle nokta birleştirme oyunu oynarken yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. “Saçmalama.”

Parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirerek yüzümden çekti. “Bu doğru.”

Bileğini tutup ona baktım. Kalbim o kadar sevgi dolu, o kadar mutluydu ki dışarıdaki güneş gibi parlıyordu. Her sabah uyandığımda, en ağırlı, en tutuk günlerde, göğsümün kaygı ve korkudan sıkıştığı günlerde, güvenimin çatlaklarından içeri sızdığı günlerde bile Will burada olduğu, her şeyi gördüğü, beni bütün bunlarla sevdiği için mümkün olamayacak kadar mutluydum.

Kocaman bir sevgi, umut ve neşe yumağıydım.

Dün geceki düğünden söz etmiyordum bile, üstelik düğünlere *bayılırdım*, ne de olsa umutsuz bir romantiktim. Sadece ikizimi mutlu bir şekilde evlenmiş görmekten ve bu inanılmaz sevinci Will’le paylaşmaktan kaynaklanan bir coşku içinde olduğum için de değildi. Ne kadar güzel olsa da geceyi en sevdiğim insanlarla geçirdiğim, yürekten yeminlere tanıklık ettiğim, dans ettiğim, güldüğüm için de değildi.

Yalnızca deli gibi onunla evlenmek istiyordum. Uzun zamandır böyleydim, böyle hissetmediğim zamanları hatırlamıyordum bile. Ona, onu yalnızca şimdi değil, her zaman istediğimi söylemeye çok hazırdım.

Daha önce hiç böyle bir aşk yaşamamıştım ve bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum. Will’le birbirimizi sevme şeklimiz, evimizin dışındaki kafese tırmanan o güzel çiçekler gibiydi. Büyüyor, bükülüyor, iç içe geçiyor, özenle bakılıyor ve güzelce besleniyor, böylece gelişip çiçek açabiliyor, mevsimlere göre değişiyor ama en sert aylarda, en soğuk günlerde bile her zaman sarmaş dolaş oluyordu. Will’i seven hâlim en iyi hâlimdi ve bunun *sebebi* her zaman en iyi hâlimde olmam değil, Will’in beni her şeyimle sevmesi, kusurlarımızı, korkularımızı ve zayıflıklarımızı paylaştığımız için benim de onu aynı şekilde seveceğimden emin olmamdı. Aşkımızın bu gerçeklerle hasar almadığını aksine onları atlatmış olmanın verdiği destekle güçlendiğini bilmekten daha iyi bir şey olamazdı.

“Will,” dedim elim kalbinin üzerine yerleşirken fısıldayarak.

Gözleri benimkileri araştırırken elini elimin üstüne koyup eklemlerimi şefkatle okşadı. “Juliet.”

“Will... Şey... Acaba...” Yumuşak bir kahkaha attım. İkimizin arasında, her zaman hazırda sözcükleri olan kişi bendim ama o anda dilim tutulmuş gibiydi, onu ne kadar çok sevdiğimi, onunla evlenmeyi ne kadar çok istediğimi ifade etmenin bir yolunu arıyordum.

“William Campbell Montag Orsino...” Boğazımı temizleyip ona gülümsedim, gözlerimin kenarına yaşların batmaya başladığını hissediyordum. “Will acaba—”

Dudaklarının dudaklarıma sıcak, sert baskısı, büyük, ağır bedeninin beni nazıkçe yatağa bastırmasıyla sözüm yarıda kesildi. Göğsümü avuçlayıp çıplak meme ucumu okşarken öpücüğüyle soluk soluğa kaldım.

“Bana bırak,” diye fısıldadı boynuma. Dudakları çeneme, boynuma sürtündü.

Kalbim tekledi. Ona sormak üzere olduğum şeyi hissetmiş miydi? Düşündüğüm şeyi mi kastediyordu? Ona bir yanıt vermesi için baskı yapmak istiyordum. Bir saniye daha beklemek istemiyordum ama Will Orsino vücudumun uzmanıydı ve ağırlığını bacaklarımin arasına yerleştirirken dilimin ucuna kadar gelen bütün sözcükler çözündü.

“Seni seviyorum,” dedi boğuk bir sesle aramıza uzanıp dokunuşuna doğru yükselen ıslak ve sıcak kalçamın arasından beni hissederken.

“Ben de seni seviyorum,” dedim beni şefkatle okşayıp tahrik ederken hırıltıya dönüşen sesimle. Bir parmağını, sonra ikincisini büküp içime sokarken sert kalınlığı kalçama baskı yaptı. Avuç içini klitorisime sürttüğünde yüksek ve boğuk bir sesle inledim.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Lütfen beni bekletme.”

Gözlerime baktı, elini nazikçe çekip kendisini dibinden kavradı. “Bekletmeyeceğim.” Sert ve sıcak aleti her santimiyle beni doldururken bakışlarını gözlerimden hiç ayırmadı ve onun da anladığını anladım, başta onun için çok bunaltıcı olsa da artık sözlerimdeki imaları herkesten iyi okuyordu. “Seni bekletmeyeceğim,” dedi içimde derinlere girip geri çekilirken. Sonra tekrar içeri girerken boğuk bir sesle, “Söz, Juliet,” dedi.

Uzuvlarım fiziksel olarak eyleme katkıda bulunamayacak kadar güçsüzdü ve her yerim ağrıyordu ama Will bunu biliyordu. Bu sevişmeyi isteyip ağır işi onun yapmasını beklediğim ilk sefer değildi. Beni kalçamdan zahmetsizce kaldırıp altıma kalın bir yastık yerleştirdi. Sonra kollarını bana dolayarak beni sıkıca tuttu ve içimi tekrar tekrar doldurdu, böylece yapabildiğim tek şey beni kavramasına izin vermek, sevmek, bana vermek istediğı her şeyi almak oldu.

Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım, nefeslerimiz kesik kesik, öpücüklerimiz yavaş ve yoğundu. Sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Göğüslerim, göğsündeki tarçın rengi sert, kıvrıcık kıllarına sürtündükçe içimde beni mükemmel bir şekilde okşayan şiddetli bir zevk dalgası belirliyor ve kalçalarının her hareketinde bacaklarımın arasına sürtünerek beni doldurduğu yerde tatlı bir nabız atmasına neden oluyordu.

Tenimiz kaygandı, çarşaflar yapışmış, etrafımıza dolanmıştı. Her zaman olmamızı istediğim gibiydik; mest olmuş, iç içe geçmiş, olabildiğince yakın. Kalplerimiz hızla çarparken hareket ediyorduk. Kalçam çılgınca, çaresizce onunkine doğru yöneliyordu. Will, kalçalarımı tamamen, sahiplenir gibi kavramış, beni de kendisiyle birlikte hareket ettiriyordu.

Adını tekrar tekrar fısıldadığımda derin, düzensiz inlemeler çıkardı.

“Jules,” dedi öpüşürken fısıltıyla, “sakın ol, bebeğim. İzin ver,” dedi tekrar, “sana ihtiyacın olanı vereyim.”

Dudağını ısırdım. “Beni bekletmeyeceğini söylemiştin.”

“Kadın.” Boğuk bir kahkaha attı. “Mümkün olduğunca acele ediyorum.”

Ben de bir kahkaha attım ama Will meme ucumu ağzına almak için aşağı kayıp hafifçe ısırıktan sonra aynısını diğerine yapıp içimde muhteşem bir his patlamasına neden olurken ağızımdan zevk çığlıkları yükseldi. Saçlarını kavradım, parmaklarımı sırtında gezdirdim. Başını kaldırdı; boynumdaki, kulağımın altındaki son derece hassas noktayı öptü ve içime girdi, sonra geri çekilmeden uylukarını benimkine minik, korkutucu derecede mükemmel daireler çizerek sürttü. Gözlerim geriye kaydı, sonra kapandı. Zevk bana yıldırım gibi çarpmıştı, vücudumu uçarak dolaştı, onunkine doğru kavislendirdi.

İsmi haykırdım çünkü hissettiğim mutluluk, onun yoğunluğunun şoku, saf ve heyecan verici boşalma coşkusu içimde kalamazdı.

Will, beni sarsan ve soluk soluğa bırakan sıkı ve sert spazmlarla geldiğimi hissedince sarsıldı. “Jules,” dedi gözlerime bakmak için geri çekilirken kalın, boğuk bir sesle. Yüzü kasıldı, çenesi kilitlendi, göğsü inip kalkıyordu. “Seni seviyorum. Seni seviyor—”

Onu izledim, ifadesinde beliren hazzı, açılan ağzını, içime boşalırken içini sarsan titremeyi. Sonra onu aşağı çektim, ağırlığını üzerime aldım ve içime kayarak boşalmasının son dalgasını atlatırken onu öptüm.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına.

Üzerime yığılırken tekrar titredi, sonra yan dönerken beni de kendisiyle birlikte çevirdi. “Biz...” dedi soluk soluğa, “Bu çarşaf-lara fazla dolanmışız.”

Ona uykulu ve doymuş bir ifadeyle gülümsedim, yüzünü kavradım. “Biliyorum. Ama hiç umurumda değil.”

Derin bir iç çekip beni sıkıca kollarının arasına çekti. Gözlerim kapanmaya başladı. Sıcak ve yumuşak dudaklarını alnıma bastırdığını hissettim. “Uyu, bebeğim,” diye fısıldadı. “Juliet?”

“Hım,” diye mırıldandım uykulu uykulu.

“Uyanıp giyineceğin zaman senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Tabii,” dedim sözcükleri zar zor seçerek, çok sersemlemiş ve tatlı bir şekilde yorgundum. “Nedir?”

“Mor elbiseyi giy.” Saçlarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. “Hangisi olduğunu biliyorsun.”

Bu kez uyandığımda gözlerim daha açılmamışken bile neyin farklı olduğunu biliyordum. Will yoktu. Ama zar zor fısıldadığı sözleri hâlâ kafamdaydı, tıpkı yatak odamızı dolduran o kalıcı ışık gibi, sıcak ve vaat dolu olarak ışıldıyordu.

Bana bırak.

Artık pürüzsüz olan çarşaflarda mutlu ve gergin olarak kıpırdanırken gülümsememek için dudağımı ısırdım.

Çarşafları çılgınca fırlatıp yataktan kalktım. Yüzüme su çarptım, yatakta bozulmuş dalgalarımı taradım. İlk buluşmamızda giydiğim mor elbiseyi giydim, aynı gün giydiğim çiçekli spor ayakkabımı beceriksizce giyerken kapıya yaslandım.

Dişlerimi fırçalarken banyo aynasında beni yansımam karşıladı. Parıldayan gözler, kızarmış yanaklar. Umut, içimde kalbimle aynı tempoda atıyordu.

Sonra tırabzana tutunarak istediğim kadar hızlı olmasa da becerebildiğim kadar hızlı merdivenden indim. Kapıyı hızla açıp durdum.

Will, ilk buluşmamızda giydiği bal kabağı turuncusu gömleğiyle sarmaşık ve gül çardağının altında duruyordu.

Kapıya tutunup kendimi dengede durmaya zorladım.

Ama çok zordu. Will bana gülümsüyordu, yalnızca benim için olan o yumuşak, tatlı gülümsemesiyle. Hector ayaklarının dibinde oturuyor, nefes alıp verirken dili sarkıyordu. Bana bakarken kuyruğu sertçe kiremit rengi döşemeye çarpıyordu ve Will'in durup bekleme komutuna uymasının ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Benim için.

Yavaşça kapıdan çıkıp arkamdan kapadım. Will'e doğru bir adım, sonra bir adım daha attım, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Hector sızlandı, bir ona bir bana bakıyordu.

“Kal,” dedi Will ona tekrar gözlerini benden ayırmadan.

“Gelebilir,” dedim usulca. Hector yine Will’e sızlandı. Hector’a hiç dayanamıyordum ve bunu üçümüz de biliyorduk.

“Bekleyebilir,” dedi Will ve yaklaşırken o muhteşem gözleri üzerimdeydi. “Ben senin için otuz dört yıl beklemek zorunda kaldım, Juliet. O da otuz dört saniye bekleyebilir.”

Usulca güldüm ama boğazımı tıkayan gözyaşlarının tehdiyle sesim titredi.

Sonunda, Will’in bir adım uzağında o yemyeşil, hoş kokularla dolu çiçeklerin gölgesindeydim.

Elimi Hector’un başında gezdirip zımpara gibi sert dilinin sıcaklığını ve ıslaklığını avucumda hissederken bakışlarımı Will’den ayırmadım.

“Juliet,” dedi Will usulca. “Merhaba.”

Kalbim sıkışmıştı. Bu ilk buluşmamızda, kafede, o her adımımı izlerken yürüdüğümde söylediği sözlerdi.

Kendi rolümü oynadım, ağlamamaya çalışırken gülümsemem titredi. “Merhaba, Will.”

“Sana el sıkışmayı teklif etmeyeceğim,” dedi kendi sözlerini tekrarlayarak.

Yaşlardan bulanık görüyordum.

“Çünkü, bu defa” dedi, “sana ne teklif etmem gerektiğinden tamamen eminim.” Yavaşça, bakışlarını benden hiç ayırmadan tek dizinin üzerine çöktü.

Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Ellerimi yüzüme kaldırdım, kalbim hızla çarpıyordu, gözlerimden yaşlar süzüldü.

“Viola Juliet Wilmot,” dedi Will usulca, “bir yıldan biraz uzun bir süre önce istediğin sevginin benim sahip olabileceğim son şey olduğuna inanarak seninle çılgınca bir plan yaptım. O

zamandan beri çok şey öğrendim. Sen çok cömert bir kalbe sahipsin ve insanların sevildiklerini hissettirecek şekilde sevme konusunda büyük bir yeteneğin var. Benim kusurlarım var, senin de öyle ama birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz, hem de mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde. Başta romantik aşkın paylaşacağımız son şey olduğuna karar verdiğimiz biliyorum ve şu an karşında olmak ve seni her şeyimle sevmek dışında bir şey yapmak ne kadar korkutucu bir düşünce olursa olsun başlama şeklimizden asla pişman olmayacağım. Çünkü öyle yapmasaydık asla yeterince cesur olamazdım, asla denemezdim, seni sevebileceğimi ve senin de beni sevebileceğini öğrenme şansım olmazdı ve bu bir trajedi olurdu.”

Bir adım daha yaklaştım, elbisem bükülü dizinin üzerine kayd ve tatlı, yakışıklı yüzünü kavradım. Ağlamamaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Yalnızca tepesinde durdum, onu okşadım, onu dinledim, gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin verdim. Hector, Will’in omzunu koklarken kuyruğunu havada heyecanlı bir şekilde sallıyordu, sonra burnuyla kalçamı dürttü, mutlu köpek nefes alış verişleri aramızdaki sessizlikteki tek sestti.

Rüzgâr havada dans ediyor, Will’in güneşten açılmış bakır rengi saçlarını uçuruyor, ona bakarken elbisemi savuruyordu. Bu ânı aceleye getirmek istemiyordum, tek sözcük etmedim, sessizliği doldurmaya çalışmadım. Yanağını okşadım ve bekledim.

Will, gözleri yaşlarla dolarken yutkundu; konuştuğunda sesi pürüzlü, duygu yüklüydü. “Hak ettiğin mükemmel sözcükleri söylemek bir yana genellikle doğru sözcükleri bile bulamıyorum. Ama sahip olduğum bir şey var ki... Her zaman sana ait olacak sevgi dolu bir kalbim var, eğer beni kabul edersen. Eğer...” Derin bir iç çekti, elimi tutup yanağına bastırdı. Sonra cebine uzandı ve oymalı, tahta bir kutu çıkardı. Dikkatle açtı ve güneş rengi

altın bir halkayla göz kamaştıran, yıldız gibi parlayan bir elmas göründü. “Juliet, benimle evlenir misin?”

Gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı sızlatacak kadar kocaman bir gülümsemeyle başımla onayladım. “Hiçbir şey beni bundan daha mutlu edemezdi. Evet, Will.” Gözyaşları içinde güldüm, parmağıma takması için ona doğru eğildim. Halkanın sık sık şişen eklemimden kolayca kaymasını sağlayacak şekilde genişleten klipsini çekiştirmesini izledim. Sonra klipsi tık sesi duyularak yüzük parmağıma sıkıca oturacak şekilde kapadı. Yalnızca gözlerime değil kalbime de güzel gelen güzel yüzüğüme baktım ve ardından gülen, ağlayan, sevinçten iki büklüm olan Will’e. “Sonunda seninle evleniyorum!”

Ayağa fırlayıp beni sertçe kollarına aldı ve o kadar yüksek sesle bağırdı ki evin yanındaki tavukları ürkütüp gürültülü bir ciyaklama ve hışırdayan tüylerle kaçışmalarına neden oldu. Hector havlayıp etrafımızda küçük, mutlu daireler çizmeye başladı, ben de kollarımı Will’in boynuna dolayıp onu bütün sevgimle öptüm.

“Bunu on aydır yapmak istiyordum,” diye mırıldandı bana bakarken.

Gözlerim kocaman açılırken beni yavaşça yere indirdi. “On ay mı?”

Gözleri güneşte parlıyordu, başıyla onayladı, gözlerime bakarak konuştu. “Evet. Seninle evlenmek istediğime karar vermek için beklemiyordum. Teklif etmek için bekliyordum. Mükemmel anda olmasını istiyordum. Mükemmel sözcüklerle...”

Kolunu hafifçe okşadım, başımı salladım.

“Mükemmeldi,” dedim ona. “Bu an, o sözcükler.” Diğer kolum hâlâ boynundayken onu uzun, sevgi dolu bir öpücük için kendime doğru çektim ve “Çünkü bu an bizim ve o sözcükler

senin, doğrudan kalbinden geliyor. Bundan daha mükemmel bir şey olamaz,” diye fısıldadım.

Hafifçe gülümsedi, sonra eğilip beni tekrar öptü. “Evet dedin.”

“Herhâlde, seni şapşal. Sen kendini gördün mü? Uzun boylu, heybetli bir erkeğin mandalina rengi versiyonusun. Nasıl hayır diyebilirim?”

Şakacı bir ifadeyle bana baktı. “Ah, çok komik.”

“Bunu giymene bayıldım,” diye fısıldadım gözlerine bakarak. “Bunun her şeyini seviyorum. Seninle bu kadar mutlu olmayı seviyorum, Will. Her zaman mutlu olmayacağımızı, zor mevsimlerin ve acıların geleceğini biliyorum ama... O anlarda bile seninle birlikte yüzleşeceğim için çok mutluyum. Ve hayat yumuşadığında, ısındığında ve tekrar çiçek açtığında, bunu atlatmış olarak tam da ait olduğumuz yerde olacağız. Birlikte.”

Alnını alnıma yaslayıp bana sarıldı. O an için çimenlerin arasından esen ılık yaz rüzgârından, bir çiçek yğınının tatlı kokusundan, Hector’un ayaklarının toprakta çıkardığı patırtıdan ve yumuşak, düzenli nefeslerimizden başka bir şey yoktu.

Ama sonra Will’in arkasında bir alkış, tezahürat ve ısıklık sesi yükselerek bizi ürküttü.

İkimiz de dönüp Will’in omzunun üzerinden baktık. Sonunda köpürüp özgür kalan bir şampanya patlaması gibi bir kahkaha attım.

Will’in anne ve babasının arka verandasında, yeğenleri ve Rowan korkuluğa yaslanmış, ellerini gözlerinin etrafında dörbün gibi kıvrımışlardı. Annemle babam onunkilerle omuz omuza duruyordu, annelerimiz birbirlerine sarılmıştı ve ağladıkları anlaşılıyordu. Kate’le Christopher, Sula’yla Margo, Toni’yle Hamza, Nick’le Bianca ve açıklanamayan bir nedenden dolayı Jamie ve Bea de vardı.

Hepsine ağızım açık kalarak baktım. Dün geceki düğünden sonra geceyi yalnızca annemle babam, Will'in anne ve babasının evine gidecekti. Diğerleri Will'in kardeşi Imogen'le kocasının bu yılın başlarında açtığı kasabadaki pansiyonda oda tutmuştu. "Hepsi orada ne yapıyor?" diye sordum. "Onlara söyledin mi?"

"Hayır. Ama iki saattir burada dikilip sen uyurken Hector'a sopa fırlatıyordum, bu yüzden fark edip anlamışlardır." Will bir iç çekti. "Küçük kasaba yaşamının tehlikeleri. Sözler *çabuk* yayılıyor."

Gülümsedim, başımı göğsüne yaslayıp hepsine el salladım. Hepsi karşılık verdi, kardeşlerim zıplayıp duruyordu, Jamie iki parmağını dudaklarına götürüp ısıklık çaldı, Christopher başının üzerinde öyle yüksek sesle alkışlıyordu ki arazide gök gürültüsü gibi duyuluyordu.

"Bayıldım." Ona baktım. "Seni seviyorum."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Will gülümsedi ve şefkatle yüzümü avuçladı. "Gerçekten çok mutluyum, bebeğim. Seni çok seviyorum. Hem de çok."

"*Evleneceğiz*," dedim ona.

Bana sıırıttı. "Evet, evleneceğiz." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra, "Hepsinin zaten anladığı belli ama yine de gidip onlara söylesek mi?" dedi.

Ona güneşi utandıracak kadar parlak bir gülümsemeye baktım.

Sonra koluna girdim. "Bence bu mükemmel olur."

TEŞEKKÜR

Kitap teşekkür yazılarım genellikle uzun oluyor ama bu (nispeten) kısa olacak ancak bu, hikâyeyi daha az sevdiğim veya öncekilerden daha kolay yazıldığı için değil (açıkçası, iki durumun da tam tersi geçerli), nedeni yalnızca burada, bu serinin son bölümünde ve kariyerim için çok önemli ve kalbime çok yakın olan yazarlık hayatımın olgunluk mevsiminde olduğum için minnettarlığımı açıklayacak sözcükleri bulamamam.

Wilmot Kardeşler serisini deneyimleri benimkilerle çok yakından bağlantılı olan iki karakterle tamamlamam tesadüf değil, kalp kırıklığıyla sarsılmış ve kronik bir hastalıkla yaşayan romantik Juliet ile kalbini sıkı sıkıya koruyan ancak kalbini açtığı birkaç kişiyi şiddetle seven nöro-çeşitli Will. *Wilmot Kardeşler*'in, bir insan olarak iyileştiğim ve bir yazar olarak daha önce hiç olmadığı kadar geliştiğim son birkaç yılda ortaya çıkması ve hikâye dünyasını inşa ederken yaşadığım şeyle en yakından özdeşleşen iki karakterin yolculuğunda doruğa ulaşması son derece uygun oldu. Kendime bu kadar yakın bir şeyi yazabildiğim, bu kadar derinlere inebildiğim ve bu acı dolu ve iyileştirici yolda yaşadıklarımınla ilgili konuşabildiğim bir yere geldim, kısmen de

bu yolda beni çok seven, hem kişisel hem de profesyonel olarak destekleyen ve asla yalnız olmadığımı hatırlatan birçok insan sayesinde. Her okuyucuya bir şekilde biraz daha az yalnız, biraz daha fazla anlaşılmış ve sevilmiş hissettireceğini umduğum hikâyeler yazıyorum. Hayatımdaki onlar sayesinde var olduğum gerçeği yalnızca kurgu malzemesi olmadığı için minnettarım.

Hepinize teşekkür ederim, sevgili dostlarım, kim olduğunuzu biliyorsunuz, bu zor ve güzel dönemde benimle birlikte olduğunuz, birlikte büyüdüğünüz, bana ilham verdiğiniz ve hayal kurmam, ulaşmam, umut etmem ve cesur olmam için kendimi güvende hissettirdiğiniz için.

Teşekkür ederim, yıldız temsilcim Sam, her zaman bilgelik ve içgörü dolu sözlerle, sakinliğin ve güveninle yanımda olduğun için. Sana çok minnettarım ve gelecek için çok heyecanlıyım!

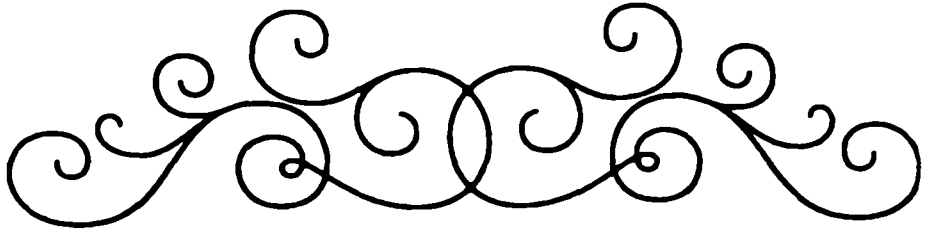
Berkley'deki bu hikâyelerin tasarımlarından pazarlamalarına, düzenlemelerine ve prodüksiyonlarına kadar çok çalışıp dokunan herkese teşekkür ederim. Bunlar benim çok gurur duyduğum güzel kitaplar ve onların bu hâle gelmesinde oynadığınız rol için inanılmaz derecede minnettarım.

Sevgili Dr. B, sevmeye neredeyse hiç layık olmadığım zamanlarda bile (yani, aşırı stresli ve son teslim tarihleri yüzünden gergin olduğum zamanlarda bile) beni sevdiğin, beni sevme şeklinle bana yazdıklarımı neden yazdığımı hatırlattığın için teşekkür ederim. Çünkü kalbimize layık tek sevginin *bütünümüzü* seven türde bir sevgi olduğuna inanıyorum, büyüdükçe büyüyen ve en kötü hâlimizde bile sevildiğimiz için en iyi hâlimiz olmak istememizi sağlayan sevgi. Ve ("başka bir!") kızıl düşkünü aşk yazdığım için *fazla* huysuzlanmadığın için teşekkür ederim. Söz veriyorum, kesinlikle kızıl saçlı olmasan da her zaman en sevdiğim kahraman olacaksın.

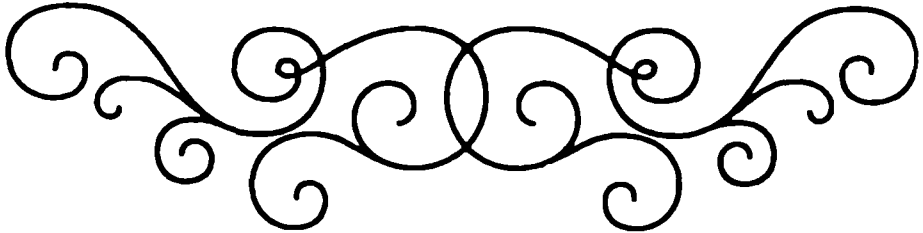
İki tatlı bezelyem; harika, bilge, şapşal, zeki, sevgi dolu, eşsiz çocuklarım, yorgun olduğumda bile, zor olduğunda bile, nasıl yapabileceğimi bilmediğimde bile devam etmem için bana ilham verdiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten bu dünyaya verebileceğim en iyi şeylersiniz ve hâlâ bir insan, bir yazar, bir anne, bir arkadaş olarak daha iyi olmak istememi sağlıyorsunuz. Anneniz olduğum için çok şanslıyım ve bana beni sevdiğinizi ve benimle gurur duyduğunuzu gösterme biçimleriniz ve bana sizi sevmeme ve sizinle ne kadar gurur duyduğumu göstermeme izin verdiğiniz her şey için çok minnettarım. Sizi her zaman sonsuza kadar seveceğim.

Hikâyelerimi parlatmak için zamanınızla, enerjinizle ve yaratıcılığınızla katkıda bulundunuz, onları desteklediğiniz ve hayalimdeki bu işi gerçeğe dönüştürdüğünüz için her bir okuyucuya, kitapçıya, kütüphaneciye teşekkür ederim. Size her zaman minnettar olacağım, okumak istediğiniz hikâyeleri yazabildiğime inanmak için kendimi çimdiklemek zorunda kalacağım.

Son olarak oradaki bütün hassas kalpler, incinmiş ve iyileşmeye çalışan bütün hassas ruhlar... *Sizin* umudunuza, sevilme-yi hak ettiğinize, sevillebileceğinize ve *tamamınızı* seven insanlar tarafından tuhaflıklarınız, korkularınız, ihtiyaçlarınız ve hayallerinizle sevilleceğinize olan inancınıza sıkı sıkıya tutunmanızı diliyorum. Bu insanlarla hayatınızda çok geç karşılaşırsanız bunun için üzgünüm, lütfen yalnız olmadığınızı bilin, çoğumuz iyileşmek ve büyümek için çaba gösterdik ve iyi insanları, iyi mevsimleri bekledik; bazen sahneyi oluşturmak zaman alıyor. Beklerken kendinize iyi bakın ve asla daha azına razı olmayın. Sevgi dolu arkadaşlığa, neyin mümkün olduğuna ve neyi hak ettiğinize dair bir hatırlatmaya ihtiyacınız olursa hikâyelerimi, sizin için gelecek olana dair bir onay ve umut olarak burada olduğunu bilin.

Okuyucu Rehberi

TARTIşMA SORULARI

1. Shakespeare'in *On İkinci Gece*'sine aşınaysanız oyunla bu modern yeniden yorumu arasında olay örgüsü, tema, karakterlerin adları ve ilişkiler açısından fark ettiğiniz benzerlik ve farklılıklar nelerdir? Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz? *On İkinci Gece*'ye aşina değilseniz kitabı okuduktan sonra bu oyunu okuyacak, sahnede canlı olarak izleyecek veya film uyarlamasını izleyecek kadar merak ettiniz mi?
2. Film uyarlamalarından söz etmişken baş rollerini Amanda Bynes ve Channing Tatum'un paylaştığı 2000'lerin başında vizyona giren romantik komedi *She's the Man* de *On İkinci Gece*'nin modern bir yorumudur. Filmi izlediyseniz film hakkında ne düşünmüştünüz? *Aşktan Ağzı Yanan*'da filmle herhangi bir paralellik veya bir gönderme gördünüz mü?
3. *Aşktan Ağzı Yanan*, karışık bağ dokusu ve çölyak hastalığı olan bir kadın kahraman ile nöro-çeşitli (otizmli) bir kahramanı ele alıyor. Dünyayı onların gözünden görmek sizin için nasıldı? Nöro-çeşitli olmayan ya da bu veya başka kronik hastalıkları olmayanlar için onların bakış açısından okumak, bu şekilde tanımlanan insanları nasıl algılayacağınız ve onlarla nasıl iletişim kuracağınız konusunda sizi etkiledi mi? Juliet

ve Will'in deneyimleri ve bakış açılarına yakın hissettiğiniz bazı durumlar oldu mu?

4. Shakespeare'in *On İkinci Gece*'si hem eğlendiren hem de romantik aşkı yücelten bir komedidir. Başlangıçta, Dük Orsino, Olivia'ya âşık olduğunu düşünür ve Cesario'dan (aslında gemi kazası geçirip Illyria'da mahsur kalınca güvenliğini sağlamak için erkek kılığına girmiş olan Viola'dan) Olivia'yı kendi adına etkilemesini ister ancak Cesario, Olivia'yı Orsino için elde etmeye çalışırken Olivia bir anda *Cesario*'ya âşık olur. Viola (Cesario rolünde) Orsino'yla sırdaşı olarak zaman geçirip Olivia'yı elde etmesine yardım etmeye çalışırken Viola da *Orsino*'ya âşık olur. Ve gemi kazasında ayrı düşen ikizi Sebastian'la yeniden bir araya geldiğinde Viola'nın gerçek kimliği ortaya çıkınca Olivia bir anda *Sebastian*'a âşık olur ve Orsino, *Viola*'yı yalnızca arkadaşı Cesario olarak tanımasına rağmen onu sevdiğini fark eder. Yanlış kimlikler ve komik karmaşalarla dolu eğlenceli bir hikâyesi vardır ancak aynı zamanda bütün bu yüzeysel karmaşanın altında beklenmedik bir netliğin keşfedilmesiyle sona erdiği için derinlikli bir alt metne de sahiptir. İlk bakışta, *On İkinci Gece* aşkı hafif bir espri, insanların bir hevesle girip çıktığı, zayıf ve tutarsız bir şey olarak tasvir ediyormuş gibi görünebilir. Ancak daha derine, özellikle iki ana rol olan Orsino ve Viola/Cesario'nun arasındaki dinamiğe ve hikâyenin sonuna bakıldığında oyun arkadaşlıktan doğan, sessizce ve istikrarla büyüyen, sonunda fark edildiğindeyse derinliği ve yoğunluğuyla şaşırtan başka bir tür aşkı tasvir eder. Ben de öyle düşünüyorum. Orsino ve Viola/Cesario'nun ilişkisinin evrimindeki bu aşk tasvirinin

Will ve Juliet'in yolculuklarındaki yansımasını görebiliyor musunuz? Hangi şekillerde?

5. Önceki iki Wilmot Kardeşler kitabını, *İki Yanlış Bir Doğru* (*Kuru Gürültü*'nün yeniden yorumu) ve *Hiç Değilse Nefret Olsun*'u (*Hırçın Kız*'ın yeniden yorumu) okuduysanız, bu hikâyenin seriyi tamamladığını düşünüyor musunuz? Önceki iki hikâyeye yapılan göndermeleri fark ettiniz mi ve öyleyse, bunların *Aşktan Ağzı Yanan*'a dâhil edilme şekli hoşunuza gitti mi? Serinin önceki kitaplarından birini okuduysanız veya hiçbirini okumadıysanız okumak ister misiniz? Hangisiyle başladınız?
6. Bu hikâye, romantik aşk aleminde incinmiş ve kalplerini sıkı bir şekilde korumayı öğrenmiş ancak aynı zamanda iyileşmek ve yüreklerini yeniden romantik aşka açacak kadar cesur olmak isteyen iki kişinin etrafında dönüyor. Buna göre, Will ve Juliet'in yolculuklarının, başlangıçta birbirlerine ilgi duymalarına rağmen gerçek romantik bağlarını kabullenmeden önce romantizm alıştırmaları yaparak arkadaşlıkla başlamalarını mantıklı buluyor musunuz? Bu deneyimlemesi tatmin edici bir yolculuk muydu? Hangi bakımlardan?
7. Bu hikâyede başka bir Shakespeare oyununa, *Romeo ve Juliet*'e yapılan bazı göndermeleri fark etmiş olabilirsiniz. Kahramanımız Juliet adını kullanan Viola *Juliet*. Ve diğer kahramanımız, flört etme ve romantik olma konusunda kendine güvenmek, daha fazla "Romeo" gibi hissetmek isteyen Will. Oyunun baş karakterlerine yapılan bu iki göndermenin ötesinde başka hangi *Romeo ve Juliet* göndermeleri buldunuz?

Juliet'le ilk Wilmot Kardeşler kitabı *İki Yanlış Bir Doğru*'da tanışanlar için, onun hikâyesinin Shakespeare trajedisinin yeniden yorumu olmasını bekler miydiniz?

8. Hikâyenin başında, Will ve Jules yalnızca arkadaş olmaya kararlıdır. İlişkilerini bu güvenli parametreler içinde tutma kararları, kendilerini daha fazla incinmekten korumak istemelerinden ve ikisinin de kendilerini birbirleriyle bir ilişki olasılığına dair önceden edinilmiş fikirlerle sınırlamalarından kaynaklanmaktadır. Sizin daha önce biriyle romantik veya başka türlü, zamanla daha açık ve savunmasız bir hâl alan bir ilişkiniz oldu mu? Bu ortaya çıktıkça daha derin bir bağ ve yakınlık keşfettiniz mi? Öyleyse, bu ilişkinizi nasıl etkiledi?

9. *Aşktan Ağzı Yanan*'ın sonunda, Juliet'le Will'i tamamen âşık, yeni nişanlı, önlerinde Illyria'da sonsuza dek yaşanacak bir mutluluk varken görüyoruz. Hikâyelerinin bitişi hakkında ne düşündünüz? Sonsuza dek sürecektir mutluluk yollarına dair başka bir ânı okuyabilseydiniz bu nasıl bir an olurdu ve neden?

YAZAR HAKKINDA

Chloe Liese, herkesin bir aşk hikâyesini hak ettiğine olan inancını yansıtan aşk romanları yazıyor. Hikâyeleri yoğun bir sıcaklık, yürek ve mizah içeriyor. Hikâyelerinde çoğu zaman kendisi gibi nöro-çeşitliliği olan karakterlere yer veriyor. Chloe, bir sonraki kitabını hayal etmediğinde zamanını doğada gezinerek, futbol oynayarak ve en mutlu olduğu şekilde evinde ailesi ile yaramaz kedileriyle geçiriyor.

Chloe'nin en son haberlerini, yeni çıkan kitaplarını ve özel tekliflerini kaçırmamak için lütfen web sitesini ziyaret edin ve abone olun.

ChloeLiese.com

: Chloe_Liese

: ChloeLiese

WILMOT KARDEŞLER SERİSİ

